

B
BIBLIOTECA POLIROM

Charles Bukowski

Femei

POLIROM

Charles Bukowski

Femei

Traducere: Florin Slapac

Editura Editura Polirom, 2003

Charles Bukowski

Women, 2003

Acest roman este pură ficțiune și niciun personaj nu intenționează să portretizeze vreo persoană sau vreo combinație de persoane în viață sau decedate.

1.

Aveam 50 de ani și nu mă mai culcasem cu o femeie de patru ani. N-aveam nicio prietenă. Mă uitam după femei pe stradă sau oriunde le vedeam, însă le priveam fără vreo dorință și cu un sentiment al inutilității. Mă masturbam în mod regulat, dar ideea de a avea o relație cu o femeie – chiar și fără implicații sexuale – îmi depășea imaginația. Aveam o fiică de șase ani, din afara căsătoriei. Locuia cu maică-sa și plăteam pensie alimentară. Fusesem căsătorit cu ani în urmă, la vârsta de 35 de ani. Mariajul durase doi ani și jumătate. Nevastă-mea a fost cea care a hotărât să divorțăm. Fusesem îndrăgostit o singură dată. Era alcoolică și a murit la 48 de ani, când eu aveam 38. Nevastă-mea fusese cu 12 ani mai tânără decât mine. Cred că și ea e moartă acum, deși nu sunt sigur. Mi-a scris câte o scrisoare lungă, de Crăciun, timp de șase ani după divorț. Nu i-am răspuns niciodată...

Nu știu sigur când am văzut-o prima oară pe Lydia Vance. Să fi fost cu vreo șase ani în urmă, când tocmai îmi dădusem demisia din slujba pe care o aveam de doisprezece ani ca funcționar la poștă și încercam să devin scriitor. Eram îngrozit și beam mai mult ca niciodată. Încercam să scriu primul meu roman. Beam câte o stacană de whiskey și o duzină de cutii de bere în fiecare noapte, în timp ce lucrăm. Fumam trabucuri ieftine și băteam la

mașină și beam și ascultam muzică clasică la radio până dimineața. Îmi propusesem să scriu zece pagini pe noapte, dar nu știam decât a doua zi câte am scris. Mă trezeam dimineața, vomitam, apoi mă duceam până în camera din față și mă uitam pe canapea să văd câte pagini erau acolo. Mă așteptam întotdeauna să văd cele zece. Uneori erau 17, 18, 23, 25 de pagini. Desigur, ce scriam în fiecare noapte trebuia refăcut sau aruncat. Mi-a luat douăzeci și una de nopți ca să-mi termin primul roman.

Proprietarii casei unde stăteam, și care locuiau în spate, credeau că sunt ȋicnit. În fiecare dimineață când mă trezeam, găseam o pungă mare de hârtie în fața ușii. Conținutul varia, dar înăuntru erau mai ales roșii, ridichi, portocale, ceapă verde, conserve cu supă, ceapă roșie. Le mâncăm și bem bere în fiecare noapte, până la patru sau cinci dimineața. Bătrânul avea obiceiul să leșine, iar bătrâna și cu mine ne țineam de mină și, din când în când, o pupam. Întotdeauna în dreptul ușii o pupam mai apăsut. Era îngrozitor de ridată, dar n-avea ce să facă. Era catolică și arăta simpatic atunci când își punea pălăria ei roz și se ducea la biserică duminică dimineața.

Cred că am întâlnit-o pe Lydia Vance când mi-am citit poemele prima oară în public. Asta se întâmpla la librăria *Podul mobil* de pe bulevardul Kenmore. Mă simțeam din nou îngrozit. Superior și, totuși, îngrozit. Când am intrat, nu mai erau locuri decât în picioare. Peter, care se ocupa de librărie și trăia cu o negresă, avea o grămadă de bancnote în fața lui.

— Fir-ar să fie, mi-a zis el, dacă întotdeauna ar fi așa aglomerat aici, aş face rost de bani pentru încă o excursie în India!

Am intrat și lumea a început să aplaude. Eram pe cale să-mi pierd virginitatea, în ceea ce privește lectura în public.

Am citit timp de jumătate de oră și apoi am cerut o pauză. Eram încă treaz și puteam simți ochii ațintiți asupra mea de undeva din întuneric.

Câțiva indivizi au venit să stea de vorbă cu mine. Apoi, într-o clipă de răgaz, m-a abordat și Lydia Vance. Stăteam la o masă și beam bere. S-a proptit de marginile mesei, s-a aplecat și m-a privit. Avea părul șaten și lung, un nas proeminent, iar cei doi ochi parcă nu semănau unul cu celălalt. Dar degaja vitalitate – știai că se află acolo. Am simțit între noi vibrații. Unele dintre ele erau confuze și nu tocmai pozitive, dar existau. M-a privit, am privit-o și eu la rândul meu. Lydia Vance purta o jachetă de cowboy din piele întoarsă, cu niște franjuri la guler.

Avea țâțe mișto. I-am spus:

— Mi-ar plăcea să-ți smulg franjurile alea de pe hăinuță – am putea începe de acolo!

Lydia s-a îndepărtat. Se pare că n-a ținut treaba. Niciodată nu știu ce să spun doamnelor. Dar avea un posterior! Se vedea legănându-se prin blugii strâmți și l-am admirat, în vreme ce se îndepărta.

Am terminat și partea a doua a lecturii și am uitat de Lydia, la fel cum uitam de femeile pe lângă care treceam pe stradă. Mi-am luat banii, am semnat pe niște șervețele, pe câteva foi de hârtie, apoi am plecat și m-am întors acasă cu mașina.

Încă mai lucram în fiecare noapte la primul meu roman. Niciodată nu mă apucam de scris mai devreme de 6: 18 după-amiaza. Asta când obișnuiam să semnez condica la poștă. Era ora șase când au sosit: Peter și Lydia Vance. Am deschis ușa. Peter a zis:

— Ia uite, Henry, ce ți-am adus!

Lydia a sărit pe măsuța de cafea. Blugii ei păreau mai mulați ca niciodată. Și-a scuturat părul lung, castaniu. Era nebună; era miraculoasă. Pentru prima oară, chiar m-am

gândit că aş putea face dragoste cu ea. A început să recite poezii. De-ale ei. Erau foarte proaste. Peter a încercat s-o oprească.

— *Nu! Nu! Poezia cu rimă n-are ce să caute în casa lui Henry Chinaski.*

— Las-o în pace, Peter.

Voiam să-i admir fesele. Încălecaser vechea măsuță de cafea. Apoi a dansat. Și-a unduit brațele. Poeziile erau îngrozitoare, trupul și nebunia, nu. Lydia a sărit de pe masă.

— Ți-a plăcut, Henry?

— Ce?

— Poezia.

— Nu prea.

Lydia a rămas așa, cu foile în mână. Peter i-a înșfăcat brațul.

— Să ne fudem, hai să ne fudem! i-a zis el.

Ea l-a împins.

— Bine, a zis Peter. Atunci plec!

— N-ai decât. Am mașina mea, a zis Lydia. Pot să mă întorc și singură.

Peter a luat-o spre ușă. Acolo s-a oprit și s-a întors.

— Bine, Chinaski! Să nu uiți ce ți-am adus!

A trântit ușa și a dispărut. Lydia s-a așezat pe canapea, lângă ușă. M-am așezat cam la jumătate de metru de ea. Am privit-o. Arăta minunat. Mi-era teamă. Am întins mâna și i-am atins părul lung.

Părea fermecat. Mi-am tras mâna înapoi.

— Tot părul ăsta e al tău cu adevărat? am întrebat. Știam că așa este.

— Da, a zis ea.

Mi-am pus mâna sub bărbia ei și, foarte neîndemânatic, am încercat să-i întorc capul către mine. N-aveam încredere în astfel de situații. Am sărutat-o ușor.

Lydia a sărit în picioare.

— Trebuie să plec. Plătesc o doică la copii.

— Ascultă, mai rămâi puțin, îți dau eu banii.

— Nu, nu pot, trebuie să plec.

S-a îndreptat spre ușă. Am urmat-o. A deschis ușa. Apoi s-a întors. Am întins mâna după ea pentru ultima oară. Ea și-a ridicat fața și mi-a oferit un pupic minuscul. Apoi s-a îndepărtat și mi-a pus în mână niște foi bătute la mașină. Ușa s-a închis. M-am așezat pe canapea cu hârtiile în mână și am ascultat cum își pornește mașina.

Paginile cu versuri erau capsate la un loc, xeroxate și purtau titlul *EA AA*. Am citit câteva. Erau interesante, pline de umor și senzualitate, dar prost scrise. Erau semnate de Lydia și de cele trei surori ale ei – toate atât de vesele, de curajoase și de sexy. Am aruncat foile de hârtie și am deschis sticla de whiskey. Afară era întuneric. La radio se transmitea mai ales Mozart, și Brahms și Bee.

2.

După o zi sau două, am primit prin poștă o poezie de la Lydia. Era un poem care începea așa:

Ieși afară, bătrâne spiriduș.

Ieși din gaura ta întunecată, bătrâne spiriduș.

Ieși la soare cu noi și

Lasă-ne să-ți punem margarete în păr...

Poemul continua să-mi spună ce bine ar fi să dansez pe câmp cu zâne care mi-ar dăruia bucurie și adevărata cunoaștere. Am pus scrisoarea într-un sertar.

În dimineața următoare, m-a trezit un ciocănit în geamul ușii de la intrare. Era 10: 30.

— Cară-te, am zis.

— Sunt eu, Lydia.

— Aha. Stai o clipă.

Mi-am pus o cămașă, niște pantaloni și am deschis ușa. Apoi am fugit în baie și am vomitat. Am încercat să mă

spăl pe dinți, dar n-am făcut decât să vomit din nou – gustul dulce al pastei de dinți mi-a întors stomacul pe dos. Mi-am făcut apariția.

— Ți-e rău, a zis Lydia. Vrei să plec?

— O, nu. Mi-am revenit. Țasta e felul meu de a mă trezi dimineața.

Lydia arăta bine. Lumina trecea prin perdea și o făcea să strălucească. Avea o portocală în mină, pe care o tot aruncă în aer. Portocală se învârtea prin dimineața înșorită.

— Nu pot să rămân, a zis ea, dar vreau să te rog ceva.

— Desigur.

— Sunt sculptoriță. Vreau să-ți sculptez capul.

— Bine.

— Va trebui să vii la mine. N-am atelier. Va trebui s-o facem acasă la mine. Asta n-o să-ți dea emoții, nu-i așa?

— Nu.

Mi-am notat adresa și indicații despre modul în care puteam ajunge acolo.

— Încearcă să ajungi pe la 11 dimineață. Copiii se întorc de la școală pe la mijlocul după-amiezii și îmi distrag atenția de la lucru.

— O să fiu acolo pe la 11, i-am spus.

Stăteam în fața Lydiei, în colțul camerei unde obișnuia să-și ia micul dejun. Între noi, pe masă, era o movilă de lut. A început să pună întrebări.

— Părinții tăi mai trăiesc?

— Nu.

— Îți place L.A.-ul?

— E orașul meu preferat.

— De ce scrii despre femei așa cum scrii?

— Cum adică?

— Știi tu.

— Nu, nu știu.

— Păi, cred că e de-a dreptul scandalos ca un bărbat care scrie așa de bine ca tine să nu știe nimic despre femei.

N-am răspuns.

— Fir-ar să fie! Ce a făcut Liza cu...?

A început să caute prin cameră.

— Ah, fetițele astea care n-au altceva mai bun de făcut decât să se joace cu uneltele mamei! Lydia a găsit altceva. Am să mă descurc cu asta. Nu te mișca acum. Relaxează-te, dar nu te mișca.

Țineam fața îndreptată spre ea. Lucra la movilă de lut cu o unealtă de lemn care avea în vârf o buclă de sârmă. A agitat unealta către mine, pe deasupra grămezii de lut. Am urmărit-o. Ochii ei m-au privit. Erau mari, căprui închis. Chiar și ochiul ei defect, cel care nu prea se potrivea cu celălalt, arăta bine. Am privit-o la rândul meu. Lydia s-a apucat de lucru. Timpul a trecut. Eram ca în transă.

Apoi a zis:

— Ce-ar fi să facem o pauză? Vrei o bere?

— Da.

S-a ridicat să se ducă la frigider, iar eu am urmat-o. A scos sticla și a închis ușa. Când s-a întors, am prins-o de mijloc și am tras-o spre mine. Mi-am lipit gura și trupul de al ei. Ea ținea berea cu mâna întinsă, peste umărul meu. Am sărutat-o. Am mai sărutat-o o dată. Lydia m-a împins.

— Gata, a zis, ajunge. Avem treabă.

Ne-am așezat din nou și eu mi-am băut berea, în timp ce Lydia a fumat o țigară, cu lutul între noi. Apoi a sunat soneria. Lydia s-a ridicat. A apărut o grăsană cu privirea agitată, rugătoare.

— Ea e sora mea, Glendoline.

— Bună.

Glendoline și-a tras un scaun și a început să vorbească. Neică, da' ce mai vorbea! Sfinx sau piatră să fi fost, și tot ar fi vorbit. M-am întrebat când o să obosească și o să plece. Chiar și atunci când am renunțat s-o mai ascult, parcă m-ar fi lovit întruna mingi de ping-pong. Glendoline n-avea noțiunea timpului și nu-i trecea prin cap că s-ar putea să deranjeze. A continuat să trăncăne.

— Ascultă, i-am zis în cele din urmă, când ai de gând să pleci?

Apoi s-a pornit o scenă ca între surori. Au început să dea din fleancă. Amândouă stăteau în picioare, fluturându-și brațele una spre alta. Vocile au devenit tot mai stridente. S-au amenințat cu bătaia. În cele din urmă – așa, ca spre sfârșitul lumii –, Glendoline a făcut o rotire a bustului uriaș, a trecut val-vârtej prin ecranul de plasă al uși și a dispărut – dar tot se auzea, aprinsă și lamentându-se – în apartamentul ei din spatele curții.

Lydia și cu mine ne-am așezat la loc. Și-a luat iar unealta de sculptat. Ochii ei priveau într-ai mei.

3.

Într-o dimineață, câteva zile mai târziu, mă apropiam de casa Lydiei, tocmai când ea venea pe alee. Trecuse să-și vadă prietena, pe Tina, care locuia într-un apartament în blocul de la colțul străzii. Părea electrică în dimineața aceea, cam cum arătase prima oară când venise la mine, cu portocala.

— Ia te uită, a zis, ți-ai luat o cămașă nouă!

Era adevărat. Îmi cumpărasem cămașa gândindu-mă la ea, la faptul că urma s-o vad. Știam că ea știa asta și-și râdea de mine, dar nu-mi păsa.

Lydia a descuiat ușa și am intrat împreună. Lutul era pe măsută, în mijloc, sub o pânză umedă.

A ridicat pânza.

— Ce părere ai? Lydia nu mă cruțase. Cicatricele,

nasul de alcoolic, gura de maimuță, ochii îngustați ca niște dungi, și mai era și rânjetul tâmp, mulțumit, al unui om fericit, ridicol, simțindu-se norocos și întrebându-se de ce. Ea avea 30 de ani, eu trecusem de 50. Nu-mi pasa.

— Da, am zis. M-ai dat gata. Îmi place. Dar pare aproape terminat. Cred că o să mă întristez când o să fie gata. Am petrecut câteva dimineți minunate.

— Nu te-am întrerupt din scris?

— Nu. Nu scriu decât după ce se întunecă. Nu pot scrie niciodată ziua.

Lydia și-a luat instrumentul de modelat și m-a privit.

— Nu-ți face griji. Mai am încă mult de lucru. Vreau ca sculptura asta să-mi iasă cum trebuie.

La prima pauză, a scos o sticlă de whiskey din frigider.

— Ah, am zis.

— Câtă apă vrei? m-a întrebat, ținând un pahar în mână.

— Jumate-jumate.

Mi-a pregătit băutura și am dat-o peste cap.

— Am auzit niște lucruri despre tine, a zis ea.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi că ai obiceiul să dai oamenii afară din casă, că-ți bați femeile...

— Îmi bat femeile?

— Da, așa mi-a zis cineva.

Am luat-o în brațe și ne-am sărutat mai lung ca niciodată. Am împins-o în marginea chiuvetei și am început să mi-o frec de ea. Lydia m-a împins, dar am prins-o din nou în mijlocul bucătăriei.

Mâna ei a căutat-o pe a mea și mi-a împins-o în jos, spre blugi, apoi în chiloți. I-am atins cu un deget marginea de sus a pizdei. Se udase. În timp ce continuăm să o sărut, mi-am vârât degetul mai adânc. Apoi mi-am retras mâna,

m-am îndepărtat, am luat sticla și mi-am mai turnat de băut. M-am așezat din nou la masă, iar Lydia a trecut de cealaltă parte, s-a așezat și m-a privit. A început să lucreze din nou lutul. Mi-am băut whiskey-ul încet.

— Ascultă, am zis, știu care-i problema ta.

— Ce?

— Problema ta.

— Ce vrei să spui?

— Auzi, am zis, las-o baltă.

— Vreau să știu.

— Nu vreau să-ți rănesc sentimentele.

— Vreau să știu despre ce naiba vorbești.

— OK, dacă îmi mai dai un pahar, îți spun.

— Bine.

Lydia mi-a luat paharul gol și l-a mai umplut o dată, jumătate whiskey, jumătate apă. L-am golit din nou.

— Ei, bine?

— Pe naiba, știi doar.

— Ce să știu?

— Ai fofoloanca prea largă.

— *Ce?*

— Nu e un lucru neobișnuit. Ai născut doi copii. Lydia continua să lucreze în tăcere. Apoi și-a pus deoparte instrumentul. S-a dus până în colțul bucătăriei, lângă ușa din spate. Am privit-o aplecându-se și scoțându-și cizmele. Apoi și-a scos blugii și chiloții. Pizda ei era chiar acolo, privindu-mă.

— Bine, ticălosule, a zis ea. Am de gând să-ți arăt că n-ai dreptate.

Mi-am scos pantofii, pantalonii și șortul. M-am așezat în genunchi, pe podeaua de linoleum și apoi m-am întins peste ea cât eram de lung. Am început s-o sărut. Mi s-a sculat repede și am simțit că o pătrund.

Am început să împing... O dată, de două ori, de trei

ori...

S-a auzit o bătaie în ușă. Era ciocănitul unui copil – pumni mici, panicați, insistenți. Lydia m-a dat repede la o parte.

— E Lisa. Nu s-a dus azi la școală! A fost la... Lydia a sărit în picioare și a început să-și tragă hainele pe ea.

— Îmbracă-te, mi-a zis.

M-am îmbrăcat cât de repede am putut. Lydia s-a dus la ușă, unde era fiica ei de cinci ani:

— MAMI, MAMI! Mi-am tăiat degetul! M-am dus și eu în camera din față. Lydia o ținea pe Lisa în poală.

— Of, las-o pe *mami* să vadă. Las-o pe *mami* să-ți pupe degetul. *Mami* o să ți-l vindece!

— MAMI, doare!

M-am uitat la tăietură. Era aproape invizibilă.

— Știi ce, i-am spus în cele din urmă Lydiei, ne vedem mâine.

— Îmi pare rău, a zis ea.

— Știu.

Lisa a ridicat privirea spre mine, cu ochii plini de lacrimi.

— Lisa n-o să permită să se întâmple nimic *rău* mamei, a spus Lydia.

Am deschis ușa, am închis-o după mine și m-am îndreptat către mașina mea, Mercury Comet, model 1962.

4.

Pe vremea aceea editam o mică revistă, *Abordarea laxativă*. Aveam doi coeditori și mi se părea că tipăream cei mai buni poeți din vremea noastră. Dar și câțiva din ceilalți. Unul dintre editori era un tip anormal, de 1, 90 înălțime, care se lăsase de școală, Kenneth Mulloch (negru) și care era întreținut parțial de maică-sa, parțial de soră-sa. Celălalt editor era Sammy Levinson (evreu), de 27 de ani, care locuia cu părinții și tot ei îl întrețineau.

Paginile erau tipărite. Acum mai trebuia să le colaționăm și să le capsăm între coperte.

— În asemenea cazuri, a zis Sammy, se obișnuiește să dai o petrecere de colaționare. Oferi de băut și ceva de haleală și îi lași pe ei să facă treaba.

— Urăsc petrecerile, am zis.

— Fac eu invitațiile, s-a oferit Sammy.

— Bine, și am invitat-o pe Lydia.

În seara petrecerii, Sammy a venit cu textul deja colaționat. Era un tip nervos, avea un tic la cap și ardea de nerăbdare să-și vadă poeziile tipărite. Colaționase *Abordarea laxativă* singur și apoi capsase copertile. Kenneth Mulloch era de negăsit - probabil se afla în închisoare ori fusese internat la balamuc.

Lumea a început să sosească. Îi știam pe foarte puțini dintre ei. M-am dus până la proprietăreasă, în spatele curții. A deschis ușa.

— Dau o petrecere, doamnă O'Keefe. Sunteți invitați. Dumneata și soțul. Avem bere, covrigi și chips-uri din belșug.

— Oh, Dumnezeu, nu.

— Care-i problema?

— Am văzut ce fel de invitați ai. Bărbile alea, pletele și hainele peticite! Brățările și mărgелеle... Arată de parcă ar fi o adunătură de comuniști! Cum poți să suporti asemenea oameni?

— Nici mie nu-mi plac, doamnă O'Keefe. Dar nu facem decât să bem o bere și să stăm de vorbă - n-are nicio semnificație.

— Fii cu ochii pe ei. Soiul ăsta de oameni sunt în stare să-ți fure și țevile din casă. A închis ușa.

Lydia a sosit târziu. A intrat pe ușă ca o actriță. Primul lucru pe care l-am observat a fost pălăria ei mare, de cowboy, cu o pană de culoarea levănțicii. N-a vorbit cu

mine, ci s-a așezat imediat lângă un tânăr librar și a început o conversație intensă cu el. Am început să beau vârtos și conversația mea a cam rămas fără energie și umor. Librarul nu era un oarecare, încerca să devină și el scriitor. Îl chema Randy Evans, însă era prea adâncit în Kafka pentru a ajunge la o claritate literară. Îl publicasem în *Abordarea laxativă* mai mult ca să nu-i rănim sentimentele, dar și să putem distribui revista prin librăria lui.

Mi-am băut berea și m-am învățit de colo-colo. Am ieșit pe veranda din spate, m-am așezat pe scările de pe alee și am privit un motan mare, negru, care încerca să intre într-un tomberon. M-am îndreptat spre el. Când m-am apropiat, a sărit de acolo. A rămas cam la un metru, privindu-mă. Am ridicat capacul tomberonului. Putoarea era oribilă. Am vomitat înăuntru. Am dat drumul capacului pe jos. PISOIUL a făcut un salt și a rămas cu toate cele patru picioare pe marginea tomberonului. A ezitat, apoi, strălucind sub lumina lunii, a sărit cu totul înăuntru.

Lydia încă mai discuta cu Randy și am observat că, sub masă, un picior de-al ei îl atinge pe al lui. Am mai deschis o bere.

Sammy făcea lumea să râdă. Eu mă pricepeam ceva mai bine decât el să distrez lumea, dar nu și în seara aia. Erau cam 15 - 16 bărbați și două femei - Lydia și April. April era dependentă de ATD și grasă. Stătea întinsă pe podea. Cam după o oră, s-a ridicat și a plecat cu Carl, un ciudat făcut praf din cauza amfetaminei. Au mai rămas vreo 15 - 16 bărbați și Lydia. Am găsit o sticlă de whiskey în bucătărie, am ieșit cu ea pe veranda din spate și am mai tras la măsea.

Pe măsură ce trecea timpul, bărbații au început treptat să plece. A plecat până și Randy Evans. În cele din urmă, am rămas doar Sammy, Lydia și cu mine. Lydia

vorbea cu Sammy. Omul făcea glume. Am fost în stare să râd. Apoi a zis că trebuie să plece.

— Te rog, nu pleca, Sammy, a zis Lydia.

— Lasă copilul să plece, am intervenit.

— Da, trebuie să o întind, a zis el.

După ce Sammy a plecat, Lydia mi-a reproșat:

— Nu trebuia să-l alungi. E haios, e foarte haios. L-ai jignit.

— Păi, vreau să vorbesc doar cu tine, Lydia.

— Mi-au plăcut amicii tăi. Eu nu ajung să cunosc oameni atât de diverși ca tine. Mie *îmi place* lumea!

— Mie nu.

— Știu că nu. Dar mie *îmi place*. Oamenii te caută. Poate că, dacă nu te-ar căuta, ți-ar plăcea mai mult compania lor.

— Nu. Cu cât îi văd mai puțin, cu atât *îmi plac* mai mult.

— L-ai jignit pe Sammy.

— Ei, la naiba. S-a dus acasă, la mă-sa.

— Ești gelos și nesigur pe tine. Ai impresia că vreau să mă culc cu oricare bărbat stau de vorbă.

— Ba nu. Ce-ai zice de un păhărel? M-am ridicat și i-am pregătit băutura. Lydia și-a aprins o țigară lungă și a sorbit din pahar.

— Îți stă foarte bine cu pălăria aia, am zis. Până violet e de mare efect.

— E pălăria tatălui meu.

— N-o să-i ducă lipsa?

— A murit.

Am tras-o pe Lydia pe canapea și am sărutat-o îndelung. Mi-a povestit despre taică-su. Când murise, lăsase celor patru surori ceva bani. Țsta le-a îngăduit să fie independente și i-a permis Lydiei să divorțeze. Mi-a mai povestit că avusese o cădere nervoasă și fusese o vreme

internată la balamuc. Am sărutat-o din nou.

— Știi ce? i-am zis. Hai să ne întindem în pat. Sunt obosit.

Spre surprinderea mea, m-a urmat în dormitor. M-am întins în pat și am simțit că se așază și ea. Am închis ochii și, după zgomot, mi-am dat seama că se descaltă. Am auzit o cizmă lovind podeaua, apoi cealaltă. Am început să mă dezbrac în pat. Am întins mâna și am stins veioza. Am continuat să mă dezbrac. Ne-am sărutat din nou.

— De când n-ai mai avut o femeie?

— De patru ani.

— Patru ani?

— Da.

— Cred că meriți puțină dragoste, a zis ea. Te-am visat. Ți-am deschis pieptul ca pe un dulăpior. Avea ușițe și, când le-am deschis, am văzut tot felul de lucruri catifelte în interiorul tău - ursuleți mici și animăluțe lănoase, tot felul de lucrăsoare de-astea drăguțe. Apoi am mai avut un vis cu un alt bărbat. A venit spre mine și mi-a întins niște foi de hârtie. Era scriitor. Am luat foile și m-am uitat la ele. Aveau cancer. Scrisul lui avea cancer. Eu cred în visele mele. Meriți puțină dragoste.

Ne-am sărutat din nou.

— Ascultă, a zis ea, după ce o să-ți vâri chestia aia în mine, scoate-o înainte să vii, OK?

— Înțeleg.

M-am urcat pe ea. Era bine. Se întâmpla ceva, ceva real, și cu o fată cu 20 de ani mai tânără decât mine, în fond, cu adevărat frumoasă. Am împins de vreo zece ori - și mi-am dat drumul.

A sărit în picioare.

— Ticălosule! Ți-ai dat drumul!

— Lydia! A trecut așa de *multă* vreme... Mă simțeam așa bine... Nu m-am putut opri. Mi-a scăpat! Pentru

Dumnezeu, n-am avut ce să fac.

A fugit în baie și a dat drumul la apă să curgă în cadă. Stătea în fața oglinzii, trecându-și un pieptene prin părul lung, castaniu. Era cu adevărat frumoasă.

— Ticălosule! Dumnezeule, ce tâmpenie de licean! Astea sunt rahaturi de licean! Și nici nu se putea întâmpla într-un moment mai prost! Ei bine, am încurcat-o! Am încurcat-o!

M-am dus către ea, în baie.

— Lydia, te iubesc.

— Pleacă dracului de-aici! M-a împins, a închis ușa și am rămas în hol, ascultând cum curgea apă în baie.

5.

N-am mai văzut-o pe Lydia vreo două zile, deși am sunat-o de vreo 6 - 7 ori în acest răstimp. Apoi a venit weekend-ul. Fostul ei soț, Gerald, lua întotdeauna copiii la el în weekend.

Am plecat cu mașina către ea pe la 11 în acea sâmbătă dimineată și am bătut la ușă. Purta blugi mulați, cizmele și o bluză portocalie. Ochii ei păreau de un căprui mai intens ca niciodată și, în lumina soarelui, în vreme ce deschidea ușa, am observat un roșu natural în părul ei negru. Era uimitor. Mi-a permis s-o sărut, apoi a ieșit, a încuiat ușa și ne-am îndreptat spre mașină. Ne-am hotărât să mergem pe plajă - nu ca să facem baie, era miezul iernii -, ci doar ca să avem o țintă. Am pornit într-acolo. Mă simțeam bine cu ea alături.

— Ce mai petrecere ai dat! Asta numești tu petrecere de colaționare? A fost mai degrabă o petrecere de copulare!

Am condus cu o mână, pe cealaltă i-o țineam pe coapsă. Nu mă puteam abține. Lydia nu părea să observe. În vreme ce conduceam, mâna mi-a alunecat între picioarele ei. Ea a continuat să vorbească. Brusc, mi-a zis:

— Ia-ți mâna. Aia e păsărica mea!

— Îmi pare rău, am zis.

Niciunul din noi n-a mai zis nimic, până ce am ajuns în parcare din fața plajei Veneția.

— Vrei un sandviș, o cola - ceva? am întrebat.

— Da, mi-a răspuns.

Am intrat într-o mică prăvălie evreiască și, după ce am cumpărat, ne-am îndreptat către o movilă acoperită cu iarbă cu vedere la mare. Luasem sandvișuri, murături, cartofi prăjiți și băuturi răcoritoare. Plaja era aproape pustie și mâncarea era gustoasă. Lydia nu vorbea. Am fost uimit de viteza cu care înghițea. Și-a devorat sandvișul cu sălbăticie, a băut cola cu înghițituri mari, a mâncat o jumătate de murătură dintr-o singură mușcătură și a luat și un pumn de cartofi prăjiți. Eu, dimpotrivă, am obiceiul să mănânc foarte încet.

E plină de pasiune, m-am gândit.

— Cum e sandvișul? am întrebat.

— Destul de bun. Mi-era foame.

— Țștia fac sandvișuri gustoase. Vrei și altceva?

— Da. Un baton de ciocolată.

— Ce fel?

— Mi-e indiferent. Ceva bun.

Am mușcat din sandviș, am înghițit niște cola, le-am pus jos și m-am dus până la magazin. Am cumpărat două batoane, ca să poată alege. Când mă întorceam, un negru înalt se îndrepta către movilă. Era o zi răcoroasă, însă el era cu bustul gol și avea un trup plin de mușchi. Părea să aibă vreo 20 și ceva de ani. Mergea foarte încet și țeapăn. Avea un gât lung, zvelt și un cercel de aur în urechea stângă. A trecut prin fața Lydiei, pe nisip, pe partea dinspre ocean a movilei. Am urcat și m-am așezat lângă ea.

— L-ai văzut pe tipul ăla? a întrebat Lydia.

— Da.

— Dumnezeu, și eu umblu cu tine, care ești cu douăzeci de ani mai în vârstă. Aș fi putut alege ceva în genul ăla. Ce dracu' e cu mine?

— Uite, două batoane. Alege-l pe care-l vrei. A luat unul, a rupt ambalajul, a mușcat din el și a privit către tânărul negru, în vreme ce acesta se îndepărta de-a lungul țărmului.

— M-am săturat de plajă, a zis ea. Hai să ne întoarcem la mine.

Nu ne-am mai văzut timp de o săptămână. Apoi, într-o după-amiază, eram în apartamentul Lydiei și ne sărutam, în pat. Lydia s-a retras.

— Nu știi nimic despre femei, nu-i așa?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că pot să-mi dau seama, citindu-ți poeziile și povestirile, că, pur și simplu, nu știi nimic despre femei.

— Mai zi.

— Păi, ca un bărbat să mă intereseze, trebuie să mă lingă între picioare. Ai dat limbi vreodată?

— Nu.

— Ai peste cincizeci de ani și n-ai lins niciodată o păsărică?

— Nu.

— E prea târziu.

— De ce?

— Nu poți să dreszi un câine bătrân.

— Ba poți.

— Pentru tine, e prea târziu.

— Întotdeauna am pornit mai încet. Lydia s-a ridicat și s-a dus în cealaltă cameră. S-a întors cu un creion și o bucată de hârtie.

— Fii atent, vreau să-ți arăt ceva. A început să deseneze pe hârtie.

— Uite, asta e o pizdă, și aici e ceva despre care probabil nu știi nimic. Clitorisul. Aici sunt toate senzațiile. Clitorisul se ascunde, dar, vezi, iese din când în când, e roz și foarte *sensibil*. Uneori, se ascunde de tine și trebuie să-l găsești, trebuie doar să-l *atingi* cu vârful limbii...

— OK, am zis. Am priceput.

— Nu cred că poți s-o faci. Ascultă ce-ți spun eu, nu poți dresa o javră bătrâna.

— Hai să ne dezbrăcăm și să ne întindem. Ne-am dezbrăcat și ne-am întins. Am început s-o sărut pe Lydia. Am coborât de la buze pe gât, apoi pe sâni. Am ajuns la buric. Am coborât și mai jos.

— Nu, nu poți să *faci* asta, a zis ea. Pe acolo ies doar sânge și pișat. Gândește-te, doar sânge și pișat.

Am ajuns la țintă și am început să ling. Făcuse un desen destul de realist. Totul era așa cum se presupunea că ar trebui să fie. Am auzit-o respirând mai greu, apoi gemând. M-a excitat. Mi s-a sculat. Clitorisul a ieșit la iveală, dar nu era chiar roz, era roz-violet. L-am morfolit. Zeamă i-a umezit locul și s-a amestecat cu flocii. Lydia gemea în continuare. Apoi am auzit ușa de la intrare deschizându-se. Am auzit pași. Am ridicat privirea. Un băiețel negru, de vreo cinci ani, a apărut lângă pat.

— Ce naiba vrei? l-am întrebat.

— Aveți niște sticle goale?

— Nu, n-am nicio sticlă goală, i-am zis. A ieșit din dormitor, a trecut prin camera din față, a ieșit pe ușă și a dispărut.

— Dumnezeuule, a zis Lydia, am crezut că ușa e încuiată. Asta era băiatul lui Bonnie.

Lydia s-a ridicat și a închis ușa din față. S-a întors și s-a întins. Era o după-amiază de sâmbătă, pe la ora patru.

M-am ghemuit din nou.

Lydiei îi plăceau petrecerile. Iar Harry dădea tot timpul petreceri. Așa că ne îndreptam către locuința lui. Harry Ascot era editorul unei mici reviste pe nume *Retort*. Soția lui purta rochii lungi, transparente, își arăta tuturor chiloții și umbla desculță.

— Primul lucru care mi-a plăcut la tine, a zis Lydia, a fost că nu aveai televizor acasă. Fostul meu soț se uita la televizor în fiecare seară și tot weekend-ul. Când făceam dragoste, trebuia să ne adaptăm programului TV.

— Îhî.

— Și un alt lucru care mi-a plăcut la tine acasă a fost că era murdar. Cutii de bere pe podea. Plin de gunoi peste tot. Farfurii murdare și urme de căcat în W.C., jegul întărit din cadă. Toate lamele alea ruginite care zăceau pe marginea chiuvetei. Am știut că o să mă lingi între picioare.

— Judeci un om după aparențe, nu-i așa?

— Da. Atunci când văd un bărbat care are o casă ordonată, știu că e ceva în neregulă cu el. Iar dacă e prea ordonată, înseamnă că e poponar.

Am parcat mașina și am coborât. Apartamentul era la etaj. Muzica era dată tare. Am sunat la ușă. Harry Ascot ne-a deschis. Avea un zâmbet blând și generos.

— Intrați, a zis.

Oaspeți din lumea literară erau acolo, bând vin și bere, discutând, adunați în grupulețe. Lydia era încântată. Am aruncat o privire împrejur și m-am așezat. Urma să fie servită masa. Harry era un pescar bun, era mai bun ca pescar decât ca scriitor. Și mult mai bun ca pescar decât ca editor. Familia Ascot trăia din pescuit, tot așteptând ca talentele lui Harry să înceapă să aducă niște bani.

Diana, nevastă-sa, a apărut cu platourile cu pește, trecându-le oaspeților. Lydia s-a așezat lângă mine.

— Ei, a zis ea. Uite cum se mănâncă peștele. Sunt o

fată de la țară – uite-te la mine.

A deschis peștele ăla, făcând ceva cu cuțitul la șira spinării. L-a tăiat în două jumătăți perfecte.

— Ah, chiar mi-a plăcut asta, a zis Diana. De unde ziceai că ești?

— Utah. Din Muleshead, Utah. O sută de locuitori. Am crescut la o fermă. Taică-meu era alcoolic. Acum e mort. Poate că de-aia sunt cu el... M-a arătat cu degetul.

Am mâncat.

După ce peștele s-a terminat, Diana a adunat oasele. Apoi am fost serviți cu tort de ciocolată și vin roșu tare (ieftin).

— Ah, tortul ăsta e bun, a zis Lydia. Pot să mai iau o felie?

— Sigur, dragă, a zis Diana.

— Domnule Chinaski, a strigat o tânără brunetă, din celălalt colț al camerei. Am citit traduceri de-ale cărților dumneavoastră în Germania. Sunteți destul de cunoscut în Germania.

— Ei, asta-i drăguț, am zis eu. Măcar de mi-ar fi trimis niște parale...

— Ascultă, a zis Lydia. Hai să nu discutăm despre porcării literare. Hai să *facem* ceva.

A sărit în picioare și și-a legănat șoldurile.

— HAI SĂ DANSĂM!

Harry Ascot a arborat zâmbetul lui blând și gene-ros, s-a dus și a dat muzica mai tare. A dat volumul la maximum.

Lydia dansa în jurul încăperii și un tânăr blond, cu bucle lipite de frunte, i s-a alăturat. Au început să danseze împreună. S-au ridicat și alții. Eu am rămas așezat acolo.

Randy Evans stătea lângă mine. Mi-am dat seama că și el o urmărea pe Lydia. A început să vorbească. A tot vorbit. Din fericire, nu-l puteam auzi, muzica era dată prea

tare.

Am privit-o pe Lydia dansând cu blondul. Lydia se pricepea. Mișcările ei aveau ceva sexual. M-am uitat și la celelalte fete și ele nu păreau să danseze în felul acela; dar, m-am gândit, asta doar din cauză că pe Lydia o cunosc, iar pe ele nu.

Randy a continuat să vorbească, chiar dacă eu nu răspundeam. Dansul s-a terminat și Lydia s-a întors și s-a așezat lângă mine.

— Sunt frântă! Cred că mi-am ieșit din formă. Cineva a schimbat discul ai Lydia s-a ridicat și s-a dus la tipul cu bucle aurii. Am continuat să beau bere și vin.

Discurile s-au succedat unul după altul. Lydia și tipul au tot dansat – în mijloc, în vreme ce restul dansatorilor se mișcau în jurul lor, fiecare dans mai intim decât celălalt.

Am continuat să beau bere și vin. Un dans sălbatic și zgomotos era în plină desfășurare. Tipul cu bucle aurii și-a ridicat ambele mâini deasupra capului. Lydia s-a lipit de el. Era dramatic, erotic, își țineau mâinile sus, în vreme ce-și lipeau trupurile. Trup lângă trup. El își arunca câte un picior în spate. Lydia îl imită. Se holbau unul în ochii celuilalt. A trebuit să recunosc că erau buni. Melodia nu se mai termina. În cele din urmă, s-a oprit. Lydia s-a întors și s-a așezat lângă mine.

— Sunt de-a dreptul epuizată, a zis ea.

— Știi ce, i-am zis. Cred că am băut prea mult. Poate că ar trebui să plecăm.

— Te-am văzut cum tot trăgeai la măsă.

— Hai să mergem. Vor mai fi și alte petreceri. Ne-am ridicat și am plecat. Lydia le-a spus ceva lui Harry și Diana. Când s-a întors, ne-am îndreptat spre ușă. În vreme ce o deschideam, tipul cu bucle aurii a venit spre mine.

— Ascultă, neică, ce părere ai despre mine și gaga ta?

— Sunteți OK.

Când am ajuns afară, am început să vomit. Am dat afară toată berea și vinul. A curs și s-a împrăștiat în tufișuri - dincolo de trotuar - un șuvoi în lumina lunii. În cele din urmă, mi-am îndreptat spinarea și m-am șters la gură cu mâna.

— Tipul ăla te-a supărat, nu-i așa? m-a întrebat ea.

— Da.

— De ce?

— Totul semăna cu un futai sau chiar mai rău.

— N-a însemnat nimic, n-a fost decât un *dans*.

— Și ce-ar fi dacă aș înșfăca și eu o femeie pe stradă și m-aș da la ea în felul ăsta? Muzică ar oferi legitimitate gestului?

— Nu înțelegi. De fiecare dată când am terminat dansul, m-am întors și m-am așezat lângă *tine*.

— Bine-bine, i-am zis. Stai o clipă.

Am vărsat încă un șuvoi pe pajiștea uscată a cuiva. Am luat-o în josul dealului, ieșind din cartierul Eco Park către Hollywood Boulevard.

Am urcat în mașină, am pornit și am luat-o spre vest, către Vermont.

— Știi cum le zicem tipilor ca tine? a întrebat Lydia.

— Nu.

— Le zicem fleoșcăitori de petreceri.

7.

Am coborât peste Kansas City, pilotul a zis că temperatura era 5°C, și eu eram îmbrăcat ca în California, cu o haină sport și o cămașă, pantaloni subțiri, șosete de vară și pantofi ușori. Când am aterizat și avionul se îndrepta către terminal, toată lumea s-a repezit spre haine, căciuli, mănuși și fulare. I-am lăsat pe toți să coboare și după aia am ieșit și eu pe scara portabilă. L-am văzut pe Frenchy sprijinit de o clădire, așteptând. Frenchy preda

teatru și colecționa cărți, în special pe ale mele.

— Bine ai venit în Kansas Shitty¹, Chinaski, a zis el și mi-a întins o sticlă de tequila.

Am tras o înghițitură zdravănă și l-am urmat spre parcare. N-aveam niciun bagaj, doar o mapă plină cu poezii. În mașină era cald și plăcut, ne-am tot trecut sticla de la unul la altul.

Drumurile erau acoperite cu gheață.

— Nu oricine poate să conducă pe drumul ăsta de căcat, a zis Frenchy. Trebuie să știi ce faci.

Am deschis mapa ai am început să-i citesc o poezie de dragoste pe care Lydia mi-o dăduse la aeroport.

...pula ta purpurie, curbată ca o...

...când îți storc coșurile, gloanțe de puroi că sperma...

— Fir-ar să fie! a urlat Frenchy.

Mașina a derapat și a început să se învâртеască. Frenchy dădea de zor din volan.

— Frenchy, i-am zis, ridicând sticla de tequila și trăgând o dușcă, n-o să-i dai de cap.

Am ieșit de pe drum și am aterizat într-un șanț adânc de vreun metru, care împărțea în două auto-strada. I-am întins sticla.

Am ieșit din mașină și m-am cățărat afară din șanț. Am făcut cu mâna mașinilor care treceau, tot trăgând câte o dușcă, în cele din urmă, a oprit un bărbat de vreo 25 de ani. Era beat la volan.

— Unde mergeți, băieți?

— La o lectură de poezie.

— Lectură de poezie?

— Da, la universitate.

— În regulă, urcați.

Tipul era vânzător de băuturi. Bancheta din spate a

1 În loc de Kansas City; shit înseamnă rahat

mașinii era plină de lăzi cu bere.

— Luați o bere, a zis el. Și dați-mi și mie una. Ne-a dus până acolo. A condus până în mijlocul campusului și a parcat pe pajiștea din fața aulei. Nu întârzasem decât 15 minute. M-am dat jos, am vomitat, apoi am intrat toți trei. Ne oprisem ca să iau o sticlă cu vodcă, să m-ajute să fac față evenimentului.

Am citit vreo 20 de minute și apoi am lăsat hârtiile jos.

— Rahatul ăsta mă plictisește, am zis. Hai să stăm de vorbă.

Am sfârșit prin a urla tot felul de lucruri către public, și urlau și ei la mine. Publicul nu era rău. Făceau ce făceau pe gratis. După încă vreo juma de oră, doi profesori m-au scos de acolo.

— Ți-am pregătit o cameră, Chinaski, mi-a zis unul din ei. În căminul fetelor.

— În căminul fetelor?

— Îhî, o cameră drăguță.

...Era adevărat. La etajul trei. Unul din profesori cumpărase o sticlă mică de whiskey. Un altul mi-a dat un cec pentru prestația mea, plus banii de avion. Ne-am așezat, am băut whiskey și am sporovăit. Mi-am pierdut cunoștința. Când m-am trezit, toată lumea plecase, dar mai rămăsese ceva din sticlă. Am stat acolo bând și gândindu-mă: Hei, tu ești Chinaski, legendarul Chinaski. Ești un idol. Acum ești în căminul fetelor. Sute de femei sunt în clădirea asta, *sute*. N-aveam pe mine decât șortul și ciorapii. Am ieșit pe hol, până la prima ușă. Am bănut.

— Hei, sunt Henry Chinaski, scriitorul nemuritor. Deschideți! Vreau să vă arăt ceva! Am auzit fetele chicotind.

— Auziți, am zis. Câte sunteți acolo? Două? Trei? Nu contează, mă pot descurca cu trei! Nicio problemă. Mă

auziți? Deschideți! Am chestia asta URIAȘĂ, purpurie! Ascultați, am să bat în ușa cu ea!

Am bătut cu pumnul în ușa. Au continuat să chicotească.

— Vasăzică așa, n-aveți de gând să-l lăsați pe Chinaski să intre. Atunci, să vă ia dracu'! Am încercat ușa următoare.

— Hei, fetelor! Aici e cel mai bun poet din ultimele 18 secole. Deschideți ușa! Vreau să v-arăt ceva! Carne dulce pentru buzele voastre vaginale!

Am încercat ușa următoare.

Am încercat toate ușile de la etajul ăla, apoi am coborât pe scări și am încercat toate ușile de la etajul doi, apoi toate de la unu. Aveam sticla cu mine și am obosit. Părea că trecuseră ore de când ieșisem din cameră. Am tot bătut în timp ce căutam. N-am avut noroc.

Uitasem unde era camera mea, la ce etaj era. Tot ce-mi doream, în cele din urmă, era să mă întorc în cameră. Am încercat toate ușile din nou, de data asta pe tăcute, foarte conștient că eram în chiloți și ciorapi. N-am avut noroc. „Oamenii cei mai importanți sunt cei mai singuri”.

Am ajuns înapoi la etajul trei, am încercat o clanță și ușa s-a deschis. Mi-am zărit mapa cu poezii... Paharele goale, scrumierele pline cu mucuri... pantalonii, cămașa, pantofii, haina. Era o privesc minunată, am închis ușa. M-am așezat pe pat și am terminat sticla de whiskey pe care o tot cărasem cu mine.

M-am trezit. Se luminase. Mă aflu într-un loc straniu, curat, cu două paturi, draperii, televizor, baie. Părea să fie o cameră de motel. M-am ridicat și am deschis ușa. Am văzut zăpadă și gheață afară. Am închis ușa și m-am uitat în jur. Nu găseam nicio explicație. Habar n-aveam unde eram. Mă simțeam teribil de mahmur și deprimat. Am întins mâna după telefon și am cerut o convorbire

inter-urbană cu Lydia în Los Angeles.

— Iubito, habar n-am unde sunt!

— Am crezut că pleci în Kansas City.

— Păi, așa am făcut. Dar acum nu știu unde sunt, înțelegi? Am deschis ușa, m-am uitat și n-am văzut decât drumuri înghețate, gheață, zăpadă.

— Unde stai?

— Mi-amintesc că ultima oară aveam o cameră într-un cămin de fete.

— Probabil că te-ai făcut de tot rahatul și te-au mutat într-un motel. Nu-ți face griji, o să apară cineva să se ocupe de tine.

— Dumnezeu, n-ai niciun fel de compasiune pentru situația mea?

— Te-ai făcut de rahat. În general, întotdeauna te faci de rahat.

— Ce vrei să spui cu „în general, întotdeauna”?

— Nu ești decât un bețiv nenorocit, a zis Lydia. Fă un duș fierbinte. A închis.

M-am dus și m-am întins în pat. Era o încăpere de motel drăguță, dar n-avea caracter. Să fiu al naibii dacă o să fac vreun duș. M-am gândit să aprind televizorul.

În cele din urmă, am adormit...

Am auzit un ciocănit în ușă. Doi tineri studenți ferchezuiți au apărut în prag, gata să mă ducă la aeroport, M-am așezat pe marginea patului, ca să-mi pun pantofii.

— Avem timp de-un păhărel la barul aeroportului, înainte de decolare? am întrebat.

— Bineînțeles, domnule Chinaski, a zis unul din ei. Orice doriți.

— Atunci, hai să plecăm dracului de-aici.

8.

M-am întors, am făcut dragoste cu Lydia de mai multe ori, ne-am certat și am decolat de pe aeroportul L.A.

International într-o dimineață, pentru o întâlnire cu cititorii în Arkansas. Am fost destul de norocos să fiu singur pe un întreg rând de scaune în avion. Comandantul aeronavei s-a prezentat, dacă am auzit corect, drept căpitan Winehead. Când stewardesa a trecut pe lângă mine, am comandat ceva de băut.

Eram sigur că o cunosc pe una dintre stewardese. Locuia în Long Beach, citise câteva dintre cărțile mele, îmi trimisese o scrisoare, unde adăugase fotografia și numărul de telefon. Am recunoscut-o din poză. Nu o întâlnisem niciodată, dar o sunasem de câteva ori și, într-o noapte, când eram beat, țiplasem unul la altul la telefon.

Stătea undeva în față, încercând să nu mă observe, în vreme ce îi priveam dosul, pulpele și sânii.

Am luat masa, am văzut meciul săptămânii; vinul oferit după masă mi-a ars beregata și am comandat două cocteil-uri Bloody Mary.

Când am ajuns în Arkansas, m-am urcat într-o mașinărie mică, cu două motoare. Când elicele au pornit, aripile au început să vibreze și să se scuture. Păreau că sunt gata să se desprindă. Imediat ce am decolat, stewardesa a întrebat dacă vrea cineva de băut. Chiar că toată lumea avea nevoie. S-a bălăngănit și s-a împiedicat împărțind băuturi în susul și-n josul culoarului. Apoi a strigat brusc:

„TERMINAȚI-VĂ BĂUTURILE. ATERIZĂM”. Abia am apucat să dau paharul pe gât și am și aterizat. Cincisprezece minute mai târziu, am decolat din nou. Stewardesa a întrebat dacă vrem de băut. Chiar că aveam cu toții nevoie. Apoi a strigat din nou: „TERMINAȚI-VĂ BĂUTURILE. ATERIZĂM!” M-au întâmpinat profesorul Peter James și soția lui, Selma. Selma arăta ca o starletă de cinema, dar cu mult mai multă clasă.

— Arăți minunat, a zis Fete.

— Nevastă-ta e cea care arată minunat.

— Ai două ore înainte de întâlnirea cu cititorii. Pete a condus mașina până la ei acasă. Era o casă cu două niveluri, cu camera de oaspeți la parter. Dormitorul meu era jos.

— Vrei să mănânci? a întrebat Pete.

— Nu, cred că-mi vine să vomit. Ne-am dus la etaj.

În culise, chiar înainte de a mă prezenta audienței, Pete a umplut o cană mare cu vodcă și suc de portocale.

— O babă se ocupă de întâlnirile astea. S-ar căca pe ea dacă ar ști că bei. E o băbuță simpatică, dar care încă mai crede că poezia e despre apusuri de soare și porumbei în zbor.

Am ieșit pe scenă și am început să citesc. SINGURUL. Norocul părea să fie de partea mea.

Era un public ca oricare altul: nu știau cum să se comporte la unele dintre poeziile bune, iar la altele râdeau când nu trebuia. Am tot citit și am tot turnat din carafă.

— Ce beți acolo?

— Asta, am zis, e suc de portocale amestecat cu gheață.

— Aveți o prietenă?

— Sunt virgin.

— De ce ați ales să deveniți scriitor?

— Următoarea întrebare, vă rog.

Am mai citit ceva, le-am povestit că zburasem cu căpitanul Winehead și că văzusem meciul săptămânii, Le-am povestit că, atunci când eram într-o formă spirituală bună, mâncam din farfurie și apoi o spălam imediat. Am mai citit niște poezii. Am citit până ce carafă s-a golit. Apoi le-am spus că lectura s-a terminat. Am dat câteva autografe și am plecat la o petrecere acasă la Pete...

Am dansat Dansul Indian, Dansul din Buric și Dansul Cur-spart-în-vânt. E greu să bei atunci când dansezi. Și e

greu să dansezi atunci când bei. Peter știa ce face. Aliniase canapele și scaune ca să separe dansatorii de băutori. Fiecare putea să-și vadă de treabă fără să-l deranjeze pe celălalt.

Pete a venit spre mine. A aruncat o otheadă în jurul încăperii, după femei.

— Pe care o vrei? a întrebat el.

— E chiar atât de ușor?

— E vorba doar de ospitalitatea sudistă.

Era una pe care o observasem, mai în vârstă decât celelalte, cu dinți proeminenți. Dar dinții ieșeau în afară perfect, împingând buzele ca pe o floare deschisă, plină de pasiune. Voiam ca gura mea să se lipească de gura aia. Purta o fustă scurtă și ciorapii dădeau la iveală picioarele arătoase, care se tot încrucișau în vreme ce râdea și bea și *se trăgea de fusta* care i se tot ridica. M-am așezat lângă ea.

— Sunt... am început eu să zic...

— Știu cine ești. Am fost și eu în public.

— Mulțumesc. Aș vrea să-ți *ling* fofoloanca. Am început să mă pricep la asta. O să te înnebunesc.

— Ce crezi despre Allen Ginsberg?

— Ascultă, nu încerca să mă îndepărtezi de la subiect. Îți vreau gura, picioarele, curul.

— Bine, a zis ea.

— Ne vedem curând. Locuiesc în dormitorul de la subsol.

M-am ridicat, am plecat de lângă ea și am mai băut ceva. Un tânăr de vreo doi metri a venit spre mine.

— Ascultă, Chinaski, nu cred toată porcăria aia despre faptul că ai locui într-un cartier rău famat și ai ști totul despre traficanții de drog-uri, pești, curve, drogați, bătauși și bețivi.

— E parțial adevărat.

— Căcat, a zis el, și s-a îndepărtat. Un critic literar.

Pe urmă a apărut o blondă de vreo 19 ani, surâzătoare și cu ochelari fără rame. Zâmbetul nu i-a părăsit chipul nicio clipă.

— Vreau să te fut, a zis ea. E din cauza feței tale.

— Ce-i cu fața mea?

— E magnifică. Vreau să-ți distrug fața cu pizda mea.

— S-ar putea să fie invers.

— Nu fi atât de sigur.

— Ai dreptate, pizdele sunt indestructibile. M-am așezat înapoi pe canapea și am început să mă joc cu picioarele lui Lilly, cea cu fustă scurtă și buze umede ca niște flori.

Petrecerea s-a terminat și m-am dus la subsol cu Lilly. Ne-am dezbrăcat și ne-am așezat pe perne, bând vodcă. Exista și un radio acolo, care cânta ceva. Lilly mi-a povestit că muncise ani de zile ca să-l ajute pe bărba-su să termine facultatea, iar când el ajunsese profesor, a părăsit-o.

— Ce chestie nasoală, am zis.

— Ai fost căsătorit?

— Da.

— Ce s-a întâmplat?

— „Cruzime mentală”, după cum zice în hotărârea de divorț.

— Și e adevărat? a întrebat.

— Bineînțeles: de ambele părți.

Am sărutat-o pe Lilly. Era la fel de bine cum îmi imaginasem că va fi. Floarea gurii era deschisă. Ne-am înșfăcat, i-am supt dinții. Apoi ne-am îndepărtat.

— Cred că tu, a zis ea, privindu-mă cu ochi frumoși, larg deschiși, ești unul dintre cei mai buni doi sau trei scriitori de azi.

Am stins veioza repede, Am mai sărutat-o puțin, m-am mai jucat cu sânii și trupul ei, apoi m-am apucat s-o

ling. Eram beat, dar cred că m-am descurcat bine. După asta însă, n-am mai putut face mare lucru. În cele din urmă, m-am întors pe-o parte și am adormit.

Dimineața, Lilly dormea întinsă pe spate, sforăind. M-am dus în baie, m-am pișat, m-am spălat pe dinți și pe față. Apoi m-am târât înapoi în pat. Am întors-o spre mine și am început să mă joc cu nurii ei. Întotdeauna sunt excitat când sunt mahmur – și nu-mi vine să dau limbi, ci să explodez. Futaiul e cea mai bună cură pentru durerea de cap. Face ca toate organele să se pună din nou în mișcare. Respirația ei era atât de împuțită, încât nu i-am mai dorit gura în formă de floare. Am încălecat-o. A slobozit un mic geamăt! Pentru mine, era foarte bine. Nu cred că am pompat de mai mult de 20 de ori înainte să ejaculez.

După o vreme, am auzit-o ridicându-se și îndreptându-se spre baie. Lillian. Când s-a întors, eu eram aproape adormit.

După un sfert de oră, s-a dat jos din pat și a început să se îmbrace.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Trebuie să plec. Trebuie să-mi duc copiii la școală.

Lillian a închis ușa și a fugit în sus, pe scări.

M-am ridicat, m-am dus la baie și m-am holbat o vreme la fața mea din oglindă.

La ora zece, am urcat pentru micul dejun. Am dat de Pete și Selma. Ea arăta minunat. Cum poți să faci rost de o Selmă? Ratații acestei lumi nu capătă niciodată o asemenea femeie. Ratații sfârșesc prin a trăi în mijlocul altor ratați. Selma ne-a servit micul dejun. Era frumoasă și un singur bărbat era proprietarul ei, un profesor de facultate. Într-un fel, asta nu prea era normal. Marii mahări educați care se dau mite blânde. Educația era noul Dumnezeu, și bărbații educați – noii stăpâni pe plantație.

— A fost un mic dejun al naibii de bun, le-am spus.

Mulțumesc foarte mult!

— Cum a fost Lilly? a întrebat Pete.

— A fost foarte bună.

— Va trebui să citești din nou în seara asta. Se va întâmpla la o facultate mai mică și mai conservatoare.

— Bine, o să am grijă.

— Ce ai de gând să citești?

— Cred că unele chestii mai vechi.

Mi-am terminat cafeaua, ne-am dus în camera din față și ne-am așezat. A sunat telefonul, Peter a vorbit și s-a întors spre mine.

— Un tip de la ziarul local vrea să-ți ia un interviu. Ce să-i spun?

— Spune-i că da.

Pete a transmis mai departe răspunsul, apoi a venit cu ultima mea carte și un stilou.

— M-am gândit că poate vrei să scrii ceva pe cartea asta, pentru Lilly.

Am deschis cartea la pagina de titlu. „Dragă Lilly”, am scris, „vei face mereu parte din viața mea... Henry Chinaski”.

9.

Mă certam des cu Lydia. Flirta tot timpul și asta mă irita. Când ieșeam să mâncăm în oraș, eram sigur că fixa nu știu ce bărbat din celălalt capăt al încăperii. Când amicii mei treceau să mă viziteze și Lydia era acolo, puteam auzi cum conversația ei devenea intimă și cu conotații sexuale. Stătea totdeauna foarte aproape de prietenii mei, cât mai aproape posibil. Pe ea o irita faptul că beam. Îi plăcea foarte mult să facă sex, iar faptul că beam nu ne ajută prea mult. „Ori ești prea beat ca s-o faci seara, ori ți-e prea rău ca s-o faci dimineața”. O apucau toți dracii dacă beam în fața ei chiar și o bere. Ne despărțeam cel puțin o dată pe săptămână - „pentru

totdeauna” - dar, într-un fel sau altul, reușeam să ne împăcăm. Îmi terminase de sculptat capul și îmi oferise mie lucrarea. Când ne despărțeam, puneam capul în mașină, pe scaunul din față, îl duceam la ea acasă și i-l lăsam în prag. Dup-aia mă duceam la o cabină telefonică, o sunăm și îi spuneam: „Căpățâna aia nenorocită e în fața ușii!” Capul făcea naveta...

Tocmai ne despărțisem din nou și îi lăsasem capul în prag. Eram din nou liber să beau cât vreau. Aveam un amic tânăr pe nume Bobby, un puști cam insipid, care lucra într-un magazin cu cărți porno și mai făcea și pe fotograf. Locuia în apropiere. Bobby avea probleme cu el însuși și cu nevastă-sa, Valerie. M-a sunat într-o seară și mi-a spus că o aduce pe nevastă-sa să stea. peste noapte la mine. Suna bine. Valerie avea 22 de ani. Arăta minunat, cu păr lung, blond, ochi albaștri, sălbatici și un trup splendid. Ca și Lydia, petrecuse ceva vreme într-un ospiciu. Nu a trecut mult și le-am auzit mașina pe pajiștea din fața casei mele. Valerie a coborât. Mi-am amintit că Bobby mi-a zis că, atunci când le făcuse prima oară cunoștință părinților lui cu Valerie, ei comentaseră apropo de rochia ei - cică le plăcea foarte mult - și ea le spusese: „Da, dar ce părere aveți despre cum arăt eu?”, și își ridicase rochia peste coapse. Și n-avea chiloți pe ea.

Valerie a bătut la ușă. L-am auzit pe Bobby plecând. Am deschis. Arăta foarte bine. Am turnat două pahare de whiskey cu apă. Niciunul din noi n-a zis nimic. Am băut paharele alea și apoi am mai turnat două. Dup-aia am spus:

— Hai să mergem la un bar. Ne-am urcat în mașina mea. Barul era chiar după colț. Fusesem dat afară de-acolo cu câteva zile în urmă, dar n-a zis nimeni nimic când am intrat. Ne-am așezat la o masă și am continuat să nu spunem nimic. M-am uitat în ochii ei sălbatici. Am sărutat-

o. Gura ei era răcoroasă. Am sărutat-o din nou și picioarele ni s-au lipit. Bobby avea o nevastă drăguță. Era tâmpit s-o împrumute.

Ne-am hotărât să mâncăm. Am comandat fiecare câte o friptură, am băut și ne-am sărutat în timp ce așteptam. Barmanița a zis: „Oh, sunteți îndrăgostiți!” Și am izbucnit amândoi în râs.

Când au apărut fripturile, Valerie a spus:

— Nu vreau s-o mănânc pe-a mea.

— Nici eu pe-a mea.

Am băut încă o oră și apoi ne-am hotărât să ne întoarcem acasă.

În vreme ce parcam, am văzut o femeie pe alea din fața casei. Era Lydia. Avea un plic în mână. Am ieșit din mașină cu Valerie și Lydia s-a uitat la noi.

— Cine e asta? a întrebat Valerie.

— Femeia pe care o iubesc, i-am zis.

— Cine e curva? a țipat Lydia.

Valerie s-a întors și a rupt-o la fugă. Îi auzeam tocurile pe pavaj.

— Hai, intră, i-am spus Lydiei. A venit după mine.

— Am venit să-ți dau scrisoarea asta. Se pare că am apărut la timp. Cine era?

— Nevasta lui Bobby. Nu suntem decât amici.

— Aveai de gând s-o fuți, nu-i așa?

— Ascultă, i-am spus că te iubesc pe *tine*.

— Aveai de gând s-o fuți, nu-i așa?

— Ascultă, dragă...

M-a împins brusc. Stăteam lângă o măsuță care se afla în fața canapelei. Am căzut pe spate peste măsuță, în spațiul dintre masă și canapea. Am auzit ușa trântindu-se și, când m-am ridicat, i-am auzit motorul mașinii pornind.

— Fir-ar să fie, m-am gândit. Cu o clipă în urmă, aveam două femei, iar acum nu mai am niciuna.

10.

Am fost surprins în dimineața următoare când April a bătut la ușă. April era fata pe care o văzusem drogată la petrecerea lui Harry Ascot și care plecase cu ciudatul care se îndopa cu amfetamină. Era 11 dimineața. A intrat și s-a așezat.

— Întotdeauna am admirat ceea ce faci, a zis ea. Am desfăcut o bere pentru ea și una pentru mine.

— Dumnezeu este un cârlig în cer, a mai zis ea.

— *În regulă*, am răspuns eu.

April era cam plinuță, dar nu prea grasă. Avea niște solduri late și un cur mare, părul drept. Era așa de robustă, încât ai fi zis că era în stare să facă față și unei gorile. Deficiența ei mentală mă atrăgea, fiindcă spunea lucrurilor pe nume. Și-a încrucișat picioarele, arătându-mi niște pulpe albe, enorme.

— Am pus semințe de roșii în subsolul blocului unde locuiesc.

— O să iau și eu câteva, când or să răsară, am zis eu.

— N-am avut niciodată permis de conducere, a spus April. Mama locuiește în New Jersey.

— Maică-mea a murit, am spus. M-am dus și m-am așezat lângă ea, pe canapea. Am luat-o în brațe și am sărutat-o. În vreme ce o sărutam, ea se uita drept în ochii mei. I-am dat drumul.

— Hai să ne fudem, am zis.

— Am o infecție, mi-a spus April.

— Ce?

— Un fel de ciupercă. Nimic serios.

— Se ia?

— E un fel de scurgere lăptoasă.

— Se ia?

— Nu cred.

— Hai să ne fudem.

— Nu știu dacă am chef.

— O să fie mișto. Hai să mergem în dormitor. April a venit în dormitor și a început să se dezbrace. M-am dezbrăcat și eu. M-am băgat sub așternut. Am început să mă joc cu ea și am sărutat-o în părțile intime. M-am urcat pe ea. Era foarte straniu, de parcă pizda i s-ar fi mișcat dintr-o parte în alta. Știam că eram acolo, înăuntru. Simțeam că eram, dar tot alunecam într-o parte, spre stânga.

Am tot pompat. Era excitant în felul ăsta. Am terminat și m-am rostogolit pe-o parte.

Mai târziu, am condus-o și am urcat la ea. Am stat de vorbă multă vreme și n-am plecat decât după ce mi-am notat numărul apartamentului și adresa. Când mergeam pe hol, am recunoscut cutiile poștale ale blocului. Distribuisem corespondența de multe ori acolo. M-am urcat în mașină și dus am fost.

11.

Lydia avea doi copii: Tonto, un băiat de opt ani, și Lisa, fetița de cinci ani care ne întrerupsese prima oară. Eram împreună la masă, într-o seară, la cină. Lucrurile mergeau bine între noi și rămâneam la cină aproape în fiecare seară. Dormeam cu Lydia și plecam pe la 11, în dimineața următoare. Mă întorceam acasă, să verific corespondența și să scriu. Copiii dormeau în camera de alături, pe un pat cu apă. Era o casă veche, mică, pe care Lydia o împrumutase de la un fost luptător japonez, care acum se ocupa de afaceri imobiliare. În mod evident, Lydia îl interesa. Dar nu mă deranja.

Era o casă veche și drăguță.

— Tonto, am zis în timp ce mâncăm, știi că, atunci când maică-ta țipă noaptea, nu o bat. Știi cine are cu adevărat probleme.

— Da, știu.

— Și atunci de ce nu vii să m-ajuti?

— Să o cunosc eu.

— Ascultă, Hank, a zis Lydia, nu monta copiii împotriva mea.

— E cel mai urât om din *lume*, a zis Lisa.

Îmi plăcea de Lisa. Într-o bună zi, avea să devină o gagică sexy. Și încă una cu personalitate.

După cină, Lydia și cu mine ne-am dus în dormitor și ne-am întins. Pe Lydia o pasionau coșurile și punctele negre. Eu aveam un ten nasol. A tras veioza mai aproape de fața mea și a început. Îmi plăcea. Îmi dădea furticături și uneori mi se scula. Era o chestie foarte intimă. Uneori, între storsături, Lydia mă săruta. Întotdeauna începea cu fața și apoi se ocupa de spate și de piept.

— Mă iubești?

— Da.

— Oho, ia uite la ăsta!

Era un punct negru, cu o coadă lungă, galbenă.

— E drăguț, am zis.

Ea stătea întinsă peste mine. S-a oprit din stors și m-a privit.

— Am să te bag în mormânt, grăsan nenorocit! Am râs. Apoi Lydia m-a pupat.

— Am să te trimit iarăși la balamuc, i-am zis.

— Întoarce-te. Lasă-mă să mă ocup de spate. M-am întors. A stors ceva de pe ceafă.

— Ah, uite unul ca lumea. A țâșnit. M-a izbit în ochi.

— Ar trebui să porți ochelari de protecție.

— Hai să facem un Henry mic! ia gândește-te. Un mic Henry Chinaski!

— Hai să mai așteptăm puțin.

— Vreau un copil acum!

— Să mai așteptăm.

— Nu facem decât să dormim, să mâncăm, să zăcem

și să facem dragoste. Suntem ca niște limacși. Iubire de limacși, așa îi zic eu.

— Mie îmi place.

— Aveai obiceiul să scrii, când veneai aici. Erai ocupat. Îți aduceai tușul și îți făceai desenele. Acum te duci acasă și faci lucrurile interesante acolo. Aici nu faci decât să mănânci și să dormi și apoi pleci dimineață devreme. E plictisitor.

— Mie îmi place.

— N-am mai fost la o petrecere de luni de zile! îmi place să văd lumea! Mă plictisesc. Sunt așa de plictisită, că înnebunesc. Vreau să fac și eu ceva! Vreau să dANSEZ. Vreau să *trăiesc*!

— Ei, căcat.

— Ești prea bătrân. Nu vrei decât să stai în cur și să critici totul și pe toți. Nu vrei să faci nimic. Nimic nu e destul de bun pentru tine.

M-am dat jos din pat și am început să mă îmbrac.

— Ce faci? a întrebat ea.

— Plec.

— Păi, vezi! în clipa în care ceva nu-ți convine, sari în sus și fugi pe ușă. Niciodată nu vrei să stăm de vorbă. Te duci acasă și te îmbeți și apoi ți-e așa de rău a doua zi, încât ai impresia că o să mori. *Pe urmă* mă suni pe mine.

— Plec dracului de-aici!

— Dar de ce?

— Nu vreau să rămân unde nu sunt bine venit.

Nu vreau să stau acolo unde sunt disprețuit. Lydia s-a gândit o clipă, apoi a zis:

— Bine. Hai, întinde-te. O să închidem lumina și o să stăm nemișcați amândoi.

Am rămas pe gânduri. Apoi i-am zis:

— Bine, fie.

M-am dezbrăcat și m-am strecurat sub așternut. M-

am lipit de Lydia. Stăteam amândoi întinși pe spate. Puteam auzi greierii. Era un cartier decent. Au trecut câteva minute. Apoi Lydia a zis:

— O să fiu extraordinară.

N-am răspuns. Au trecut câteva minute. Apoi Lydia a sărit din pat. Și-a aruncat ambele mâini în aer, către tavan, și a strigat:

— AM SĂ FIU EXTRAORDINARĂ! AM SĂ FIU CU ADEVĂRAT EXTRAORDINARĂ! NIMENI NU ȘTIE CÂT DE EXTRAORDINARĂ AM SĂ FIU!

— Bine, am zis.

Apoi a spus cu o voce mai potolită:

— Nu înțelegi. Am să fiu extraordinară. Am mai mult *potențial* decât tine!

— Potențialul, am zis, nu înseamnă nimic. Trebuie s-o faci. Orice bebeluș are mai mult potențial decât mine.

— Dar eu AM S-o FAC! o SĂ FIU CU ADEVĂRAT EXTRAORDINARĂ!

— Bine, am zis. Între timp, întoarce-te în pat.

Lydia s-a întors în pat. Nu ne-am sărutat. N-aveam de gând să facem sex. Mă simțeam obosit. Am ascultat greierii. Nu știu câtă vreme a trecut.

Eram aproape adormit. Încă nu ațipisem, dar eram pe-aproape, când Lydia s-a ridicat brusc în pat. Și a țipat. Un urlet.

— *Ce este?*

— Taci.

Am așteptat. Lydia a stat acolo nemișcată, mi s-au părut a fi vreo zece minute. Apoi a căzut din nou pe perne.

— L-am văzut pe Dumnezeu, a zis ea. Tocmai l-am văzut pe Dumnezeu.

— Ascultă, proasto, o să mă scoți din minți! M-am ridicat și am început să mă îmbrac. Eram plin de nervi. Nu-mi puteam găsi chiloții. Dă-i dracului, m-am gândit. I-am

lăsat acolo. M-am îmbrăcat și stăteam pe scaun, încălțându-mi pantofii pe picioarele goale.

— Ce faci? m-a întrebat Lydia.

N-am putut răspunde. M-am dus în camera din față. Haina mea era aruncată pe un scaun. Am ridicat-o și am pus-o pe mine. Lydia a apărut și ea în grabă. Își pusese un neglijeu albastru și chiloții. Era în picioarele goale. Lydia avea glezne groase. De obicei, purta cizme ca să le ascundă.

— N-o SĂ PLECI! a strigat ea la mine.

— La naiba, am zis. Mă car de-aici. A sărit la mine. De obicei, mă atacă atunci când eram beat. Acum eram treaz. Am făcut un pas într-o parte și ea a căzut pe podea. S-a rostogolit și a ajuns pe spate. Am trecut peste ea în drum către ușă. Avea o furie oarbă, mârâind, cu buzele răsfrânte. Parcă era o panteră. M-am uitat în jos, spre ea. Mă simțeam în siguranță câtă vreme era pe podea. A slobozit un mârâit, în vreme ce eu m-am îndreptat către ieșire. A sărit în picioare, și-a înfipt unghiile în mâneca hainei mele, a tras și mi-a sfârtecat-o. A smuls-o din umăr.

— Dumnezeu! am zis. Uite ce mi-ai făcut la haină nouă. Abia am cumpărat-o!

Am deschis ușa și am sărit afară așa cum eram, cu un braț gol.

Tocmai descuiasem ușa mașinii, când i-am auzit picioarele goale pe asfalt în spatele meu. Am sărit și am închis ușa. Am apăsat starterul.

— *Am să distrug mașina asta*, a țipat. Am să distrug mașina asta!

Dădea cu picioarele în capotă, în acoperiș, în parbriz. Am pornit mașina foarte încet, ca să n-o lovesc. Automobilul meu, Mercury Comet din '62, era terminat și îmi cumpărasem recent o mașină Volks din '67. O păstram strălucitoare și ceruită. Aveam până și o măturică în

torpedou. În vreme ce încercam să mă îndepărtez, Lydia continua să bată în mașină cu pumnii. Imediat ce am depășit-o, am băgat-o într-a doua. M-am uitat în oglinda retrovizoare și am văzut-o stând acolo singură, în lumina lunii, nemișcată în neglijelul ei albastru și chiloți. Am simțit un gol în stomac. Mă simțeam bolnav, nefolositor, trist. Mă îndrăgostisem de ea.

12.

M-am dus acasă, am început să beau. Am deschis aparatul de radio și am găsit niște muzică clasică. Mi-am scos din dulap felinarul meu Coleman². Am stins luminile și am început să mă joc cu el. Puteai să faci tot felul de șmecherii cu felinarul Coleman. Cum ar fi să-l stingi, după aia să-l aprinzi iar și să privești căldura Fitilului care îl reaprinde. Îmi plăcea să-l pompez și să-i ridic presiunea. Și apoi mai era și plăcerea de a-l privi. Am băut, am privit felinarul, am ascultat muzică și am fumat un trabuc.

A sunat telefonul. Era Lydia.

— Ce faci? a întrebat ea.

— Stau.

— Stai, bei, ascultă muzică simfonică și te joci cu afurisitul ăla de felinar Coleman!

— Da.

— Vii înapoi?

— Nu.

— Bine. Bea! Bea până ți se face rău! Știi că băutura aia aproape că te-a ucis odinioară. Îți amintești spitalul?

— N-am să-l uit niciodată.

— Bine. BEA! SINUCIDE-TE! SĂ VEZI DACĂ O SĂ-MI PESE!

Lydia a închis. La fel am făcut și eu. Ceva îmi spunea că nu-și făcea griji neapărat pentru eventuala mea moarte, cât mai degrabă pentru următorul ei futai. Dar aveam

2 Felinar cu benzină folosit la camping

nevoie de o pauză. Trebuia să mă odihnesc. Lydiei îi plăcea să se fută de cel puțin cinci ori pe săptămână. Eu preferam de trei. M-am ridicat și m-am dus în colțul destinat micului dejun, unde aveam pe masă mașina de scris. Am pornit mașina, m-am așezat și i-am scris Lydiei o scrisoare de patru pagini. Dup-aia m-am dus în baie, am luat o lamă, am ieșit, m-am așezat și am mai tras un pahar. Am luat lama și m-am tăiat la degetul mijlociu de la mâna dreaptă. Sângele curgea. Am semnat scrisoarea cu sânge.

M-am dus până la cutia poștală din colț și am pus scrisoarea.

A sunat telefonul de mai multe ori. Era Lydia. Îmi striga tot felul de lucruri.

— Ies, mă duc în oraș SA DANSEZ! N-am de gând să stau singură câtă vreme tu bei! I-am spus:

— Te comporti ca și cum, dacă beau, te înșel cu o femeie.

— E mai rău!

A închis.

Am continuat să beau. Nu mi-era somn. S-a făcut curând miezul nopții, apoi ora unu, ora două. Felinarul Coleman a continuat să ardă...

La ora trei și jumătate a sunat telefonul. Din nou Lydia.

— Încă mai bei?

— Bineînțeles!

— Nenorocitul!

— De fapt, tocmai când ai sunat, desfăceam celofanul de pe sticla asta de Cutty Sark. E frumoasă.

Ar trebui s-o vezi!

Am trântit telefonul, mi-am pregătit o nouă băutură. La radio se dădea muzică bună. M-am întins pe spate. Mă simțeam foarte bine.

Ușa s-a trântit de perete și Lydia a năvălit în cameră.

Stătea acolo gâfâind. Sticlă era pe măsuta de cafea. A văzut-o și a înșfăcat-o. Am sărit și am apucat-o de mină. Când eu eram beat și Lydia era nebună, aveam parcă forțe egale. A ridicat sticla sus în aer, departe de mine, și a încercat să iasă pe ușă cu ea. I-am prins brațul care ținea sticla și am încercat s-o smulg.

— CURVO! N-AI NICIUN DREPT! DĂ-MI NENOROCITA AIA DE STICLĂ!

Apoi ne-am trezit pe verandă, luptându-ne. Ne-am împiedicat pe scări și am căzut pe pavaj. Sticla s-a izbit și s-a spart de ciment. Ea s-a ridicat și a rupt-o la fugă. Am auzit mașina pornind. Am rămas acolo privind sticla spartă. Era la vreo treizeci de centimetri distanță. Lydia a plecat. Luna încă era pe cer. Pe fundul a ceea ce rămăsese din sticlă, am zărit o înghițitură de whiskey. Întins pe pavaj, am luat-o și am dus-o la gură. Un ciob mare aproape că mi-a intrat în ochi când am dat pe gât ce rămăsese. Apoi m-am ridicat și am intrat în casă. Aveam o sete cumplită. Am început să mă învârtesc după sticle de bere lăsate pe ici, pe colo și am băut puținul care mai rămăsese în fiecare. La un moment dat, mi-am umplut gura cu scrum, fiindcă foloseam adesea sticlele drept scrumiere. Era ora 4 și 14 minute. M-am așezat și am privit ceasul. Era ca și cum aș fi lucrat iarăși la poștă. Timpul stătea nemișcat, în vreme ce existența pulsa în mod insuportabil. Am așteptat. Am așteptat. Am așteptat. Am așteptat. În cele din urmă, s-a făcut șase. M-am dus până la magazinul de băuturi din colț. Un vânzător tocmai deschidea. M-a lăsat să intru. Am cumpărat o altă sticlă de Cutty Sark. M-am întors acasă, am închis ușa și i-am telefonat Lydiei.

— Am aici o sticlă de Cutty Sark de pe care tocmai desfac celofanul. Am de gând să beau. Și magazinul din colț va mai fi deschis încă 20 de ore.

A închis. Am băut un gât și apoi m-am dus în

dormitor, m-am întins pe pat și am adormit fără să mă mai dezbrac.

13.

O săptămână mai târziu, eram în mașină cu Lydia, pe Hollywood Boulevard. Un săptămânal de divertisment din California mă rugase să scriu un articol despre viața scriitorului în Los Angeles. Îl scrisesem și tocmai mă îndreptam către redacție ca să-l predau. Am parcat în Mosley Square. Mosley Square era plină de bungalouri scumpe, folosite ca birouri de editori de muzică, agenți și alții ca ei. Chiriile erau foarte mari.

Am intrat într-unul dintre bungalouri. Am văzut o fată drăguță în spatele biroului, educată și calmă.

— Eu sunt Chinaski, i-am zis. Uite aici articolul meu.

I l-am aruncat pe birou.

— Oh, domnule Chmaski, întotdeauna v-am admirat scrisul!

— Aveți ceva de băut pe-aici?

— O clipă...

A urcat niște scări acoperite cu un covor și apoi a coborât cu o sticlă de vin roșu scump. A deschis-o și a scos niște pahare din spatele barului. Ce mult mi-ar plăcea să mă culc cu ea, m-am gândit. Dar era imposibil. Și, totuși, cineva se culca cu ea în mod regulat.

Ne-am așezat și am gustat vinul.

— O să vă dăm de știre foarte curând în legătură cu articolul. Sunt sigură că o să-l acceptăm... Dar nu arătați deloc așa cum mă așteptam...

— Ce vrei să spui?

— Vocea dumneavoastră e atât de blândă. Păreți atât de cumsecade.

Lydia a izbucnit în râs. Ne-am terminat vinul și am plecat. În vreme ce mergeam spre mașină, am auzit o voce.

— Hank! M-am uitat împrejur și am dat cu ochii de

Dee Dee Bronson, care era într-un Mercedes nou-nouț.

M-am dus către ea.

— Cum merge treaba, Dee Dee?

— Destul de bine. Am plecat de la Capitol Records. Acum mă ocup de chestia aia de acolo. Mi-a arătat cu degetul. O altă companie de muzică destul de faimoasă, cu sediul central la Londra. Dee Dee obișnuia să treacă pe la mine cu prietenele ei, pe vremea când publicam amândoi articole într-un ziar *underground* din Los Angeles.

— Dumnezeu, îți merge bine, am zis.

— Da, numai că...

— Numai că ce?

— Numai că am nevoie de un bărbat. Un bărbat ca lumea.

— Păi, lasă-mi numărul tău de telefon, să văd dacă găsesc unul pentru tine.

— Bine.

Dee Dee a notat numărul pe o bucatică de hârtie, pe care am pus-o în portmoneu. M-am dus cu Lydia până la mașină și ne-am urcat.

— Ai de gând să-i telefonezi, a zis Lydia, ai de gând să folosești numărul ăla.

Am pornit mașina și am luat-o iarăși pe Hollywood Boulevard.

— Ai de gând să folosești numărul ăla, a zis ea. Pur și simplu, știi că ai de gând să folosești numărul ăla!

— Încetează cu tâmpeniile! am zis. Părea să urmeze o altă seară de rahat.

14.

Ne-am certat din nou. Mai târziu, m-am întors acasă, dar nu prea aveam chef să rămân singur și să beau. În seara aia se țineau curse de trap. Mi-am luat o sticlă și m-am dus la hipodrom. Am ajuns devreme și mi-am făcut socotelile. La vremea când s-a terminat prima cursă, sticlă

era mai mult de jumătate goală. Amestecam băutura cu cafea fierbinte și puteam s-o înghit mai ușor.

Am câștigat trei din primele patru curse. Mai târziu, am câștigat un „special”, pariind pe calul care a ieșit pe primul loc. Aveam deja vreo 200 de dolari la sfârșitul celei de-a cincea curse. M-am dus la bar și am mai jucat o dată. În seara aia, chiar c-am avut noroc. Lydia s-ar fi ofticit dacă m-ar fi văzut încasând toți banii. Nu putea suferi să mă vadă câștigând, mai ales atunci când ea pierdea.

Am continuat să beau și să câștig. Când s-a terminat cea de-a noua cursă, câștigasem 950 de dolari și eram foarte beat. Mi-am pus portmoneul în unul din buzunarele laterale și m-am îndreptat încet spre mașină.

M-am așezat pe scaunul șoferului, privind ghinionistii care păăseau parcare. Am rămas pe loc până ce traficul s-a rărit și apoi am pornit motorul. Chiar în fața hipodromului era un supermarket.

Am văzut o cabină telefonică luminată la un capăt al parării, m-am dus până acolo cu mașina și m-am dat jos. M-am îndreptat spre telefon și am format numărul Lydiei.

— Ascultă, am zis, ascultă, nenorocito. Am fost la curse în seara asta și am câștigat 950 de dolari. Sunt un câștigător! Întotdeauna voi fi un câștigător! Nu mă meriți, curvo. Ți-ai bătut joc de mine! Ei bine, s-a terminat! Vreau să ies din joc! Asta e! N-am nevoie de tine, nici de fițele tale nenorocite, înțelegi? Pricepi ce-ți spun? Sau ai capul la fel de umflat ca și gleznele?

— Hank...

— Da?

— Nu e Lydia la telefon. Sunt eu, Bonnie. Stau cu copiii Lydiei, ea a ieșit în oraș.

Am închis și m-am dus înapoi la mașină.

15.

Lydia mi-a telefonat dimineața.

— Ori de câte ori o să te îmbeți, a zis ea, am să ies să dansez. Am fost la *Umbrela Roșie* aseară și am invitat bărbații la dans. O femeie are dreptul să facă asta.

— Ești o curvă.

— Da? Păi, mai bine așa decât să mor de plictiseală.

— Mai rău decât plictiseala este să fi o curvă plictisitoare.

— Dacă nu-mi vrei pizda, o s-o dau altcuiva.

— Te privește.

— După ce am terminat de dansat, am trecut pe la Marvin. Am vrut să iau adresa prietenei lui, Francine, să-i fac o vizită. Și tu te-ai dus pe la Francine într-o seară, a zis Lydia.

— Ascultă. N-am futut-o niciodată. Eram pur și simplu prea beat ca să ajung acasă după petrecere, Nici măcar nu ne-am sărutat. M-a lăsat să dorm pe canapea și am plecat acasă dimineață.

— Oricum, după ce am ajuns la Marvin, m-am decis să nu-i mai cer adresa lui Francine.

Părinții lui Marvin erau plini de bani. Aveau o casă pe malul mării. Marvin scria poezii mai bune decât ale multora. Mi-era simpatic.

— Păi, sper că te-ai distrat, i-am zis și am închis. Abia ce închiseseam și telefonul a sunat din nou. Era Marvin.

— Ascultă, ghici cine a trecut pe la mine aseară târziu. Lydia. Abătut în fereastră și i-am dat drumul. Mi-a tras-o.

— OK, Marvin. Înțeleg. Nu te învinovățesc.

— Nu ești supărat?

— Nu pe tine.

— Bine atunci...

Am luat capul sculptat și l-am pus în mașină. M-am dus până la Lydia și am pus căpățâna în prag. N-am sunat la ușă. Când să mă întorc la mașină, Lydia a ieșit.

— Ce naiba ești așa împutit? a întrebat ea. M-am întors.

— Nu ești selectivă. Un bărbat e la fel cu oricare altul pentru tine. N-am de gând să-ți înghit porcăriile.

— Nici eu n-am de gând să ți le înghit pe ale tale, a tipat ea și a trântit ușa.

M-am dus la mașină, am urcat și am pornit motorul. Am băgat-o în viteză, dar nu s-a mișcat. Am încercat cu a doua. Apoi am băgat-o din nou într-a-ntâia. Am verificat frâna de mină. Nimic. Am încercat în marșarier. Mașina a început să ruleze înapoi. Am frânat, am încercat din nou într-a-ntâia. Mașina nu voia să se miște. Eram foarte supărat pe Lydia. M-am gândit, ei bine, o să conduc cu spatele până acasă. Apoi m-am gândit c-o să mă oprească poliția și o să mă întrebe ce făceam. Ei bine, domnilor polițiști, m-am certat cu gagică și asta era singura modalitate de a mă întoarce acasă.

Nu mai eram așa supărat pe Lydia. Am coborât și m-am dus la ușă. Băgase sculptura înăuntru.

Am bătut. Lydia a deschis.

— Ascultă, am întrebat, ești un fel de vrăjitoare?

— Nu, sunt o curvă, nu-ți amintești?

— Trebuie să mă duci până acasă. Mașina mea nu vrea să meargă decât *înapoi*. Mi-a blestemat careva rablă.

— Vorbești serios?

— Vino să-ți arăt.

Lydia m-a urmat până la mașină.

— Vitezele mergeau foarte bine și apoi, brusc, mașina n-a mai vrut să meargă decât în marșarier. Am fost pe punctul de a pleca acasă cu spatele.

Am urcat în mașină.

— Ei, ia uite.

Am pornit, am băgat într-a întâia, am ridicat piciorul de pe ambreiaj. A țâșnit înainte. Am băgat-o într-a doua. A

intrat în viteză și a mers și mai repede. Am băgat-o într-a treia. Mergea foarte bine. Am întors mașina și am parcat de cealaltă parte a străzii. Lydia a venit spre mine.

— Ascultă, trebuie să mă crezi. În urmă cu un minut, mașina n-a mai vrut să meargă decât cu spatele. Acum e în regulă. Te rog să mă crezi.

— Te cred, a zis ea. Dumnezeu a făcut asta. Eu cred în asemenea chestii.

— Probabil că înseamnă ceva.

— Da, înseamnă.

M-am dat jos din mașină și am intrat în casă.

— Scoate-ți cămașa și pantofii, a zis ea. Întinde-te pe pat. Mai întâi vreau să-ți storc punctele negre.

16.

Fostul luptător japonez care se ocupa de afaceri imobiliare a vândut casa în care stătea Lydia. Așa că trebuia să se mute. Și era vorba de Lydia, Tonto, Lisa, plus câinele Bugbutt. În Los Angeles, majoritatea proprietarilor atârna același fel de pancartă:

„Numai adulți”. Cu doi copii și un câine, era foarte dificil. Numai faptul că Lydia arăta bine îi mai putea fi de ajutor. Era nevoie de un proprietar mascul.

I-am dus cu mașina prin tot orașul. Fără niciun folos. Apoi am rămas în mașină, făcându-mă nevăzut. Tot n-a mers. În vreme ce străbăteam orașul, Lydia a țipat pe fereastră:

— Nu există nimeni în orașul ăsta care să închirieze unei femei cu doi copii și un câine?

Pe neașteptate, chiar în curtea mea, a rămas un loc vacant. Am văzut lumea mutându-se și m-am dus direct la doamna O’Keefe.

— Ascultă, i-am zis. Prietena mea are nevoie de o casă. Are doi copii și un câine, dar sunt cuminți cu toții. îi primești?

— O știi, a zis doamna O'Keefe. Nu i-ai văzut ochii? E nebună.

— Știu că-i nebună, dar țin la ea. Are câteva calități, zău.

— E prea tânără pentru tine! Ce ai de gând să faci cu una ca ea?

Am râs.

Domnul O'Keefe a apărut în spatele soției lui. S-a uitat la mine prin ecranul de plasă.

— E un fustangiu, asta-i tot. E destul de simplu. E un muieratic.

— Ce ziceți? am întrebat.

— Bine, a zis doamna O'Keefe. Adu-o.

Așa că Lydia a închiriat o dubiță și am ajutat-o să se mute. Avea mai ales haine, toate capetele pe care le sculptase și o mașină mare de spălat.

— Nu-mi place doamna O'Keefe, mi-a spus ea. Bărbăsu e de treabă, dar ea nu-mi place.

— E o catolică ferventă. Iar tu ai nevoie de un loc unde să stai.

— Nu vreau să bei cu ăștia doi. Au de gând să te distrugă.

— Nu plătesc decât 85 de dolari pe lună. Mă tratează ca pe fiul lor. Trebuie să bea o bere cu ei, din când în când.

— Fiu *pe dracu'*! Ești aproape la fel de bătrân ca și ei.

Au trecut vreo trei săptămâni. Era într-o sâmbătă dimineață. Nu dormisem la Lydia în noaptea precedentă. Am făcut baie, am băut o bere și m-am îmbrăcat. Nu-mi plăceau weekend-urile. Toată lumea era pe străzi. Jucau tenis, își tundeau iarba, își lustruiau mașinile, se duceau la supermarket, la plajă sau în parc. Lume peste tot. Lunea era ziua mea favorită. Toată lumea era la slujbă și nu se

mai vedea picior de om. M-am hotărât să mă duc la curse în ciuda aglomerației. Asta avea să m-ajute să trec mai repede peste sâmbăta. Am mâncat un ou fiert tare, am mai băut o bere și, ieșind pe verandă, am încuiat ușa. Lydia se juca afară cu câinele.

— Salut, a zis ea.

— Salut. Mă duc la hipodrom. A venit spre mine.

— Ascultă, știi ce influență au cursele asupra ta. Voia să spună că eram întotdeauna prea obosit ca să fac dragoste după ce mă duceam la curse.

— Aseară ai fost beat, a continuat ea. Ai fost oribil. Ai speriat-o pe Lisa. A trebuit să te dau afară.

— Mă duc la curse.

— Bine. Du-te. Dar, dacă te duci, n-o să mă mai găsești aici când te întorci.

Am urcat în mașina care era parcată pe pajiștea din față. Am coborât ferestrele și am pornit motorul. Lydia stătea pe alee. I-am făcut cu mâna și am ieșit pe stradă. Era o zi de vară agreabilă. Am condus către Hollywood Park. Aveam o schemă nouă. Fiecare schemă nouă mă aducea mai aproape de bogăție. Era doar o chestiune de timp.

Am pierdut 40 de dolari și m-am întors acasă. Am parcat mașina și m-am dat jos. Când tocmai ocoleam verandă, îndreptându-mă spre ușă, domnul O'Keefe a venit pe alee.

— A plecat.

— Poftim?

— Gagica ta. S-a mutat. N-am răspuns.

— A închiriat o dubiță, și-a luat tot calabalâcul. Era supărată. Știi mașina aia mare de spălat?

— Da.

— Ei, chestia aia cântarea o tonă. N-am putut s-o ridic. A ridicat-o singură și a pus-o în dubă. Apoi a luat

copiii, câinele și dusă a fost. Mai putea să stea o săptămână, că plătise.

— Bine, domnule O'Keefe. Mulțumesc.

— Vii să bem ceva diseară?

— Nu știu.

— Încearcă, poate vii.

Am descuiat ușa și am intrat. îi împrumutasem un aparat de aer condiționat. L-am văzut pe un scaun în fața dulapului. Era și un bilețel, și un chilot albastru. Biletul era scris cu o caligrafie oribilă:

„Nenorocitul, uite-ți aparatul de aer condiționat. Eu am plecat. Am plecat pentru totdeauna. Ticălosule! Când o să te simți singur, poți folosi chiloții ăștia ca să te masturbezi cu ei. Lydia”.

M-am dus la frigider și mi-am luat o bere. Am băut-o și apoi m-am întors la aparat. Am luat chiloții și am rămas acolo întrebându-mă dacă ar merge. Apoi am zis: Rahat! și i-am aruncat pe podea.

M-am dus la telefon și am sunat-o pe Dee Dee Bronson. Era acasă.

— Alo? a răspuns ea.

— Dee Dee, sunt eu, Hank...

17.

Dee Dee stătea în Hollywood Hills. Împărțea casa cu o prietenă care deținea și ea o funcție de conducere, Bianca. Bianca stătea la etaj, iar Dee Dee la parter. Am sunat la ușă. Era 8: 30 seara când mi-a deschis. Dee Dee avea vreo 40 de ani, era brunetă, tunsă perie, evreică, sofisticată, ciudată. Trăia în stil newyorkez, cunoștea pe toată lumea: editorii cei mai potriviți, poeții cei mai buni, desenatorii cei mai talentați, revoluționarii autentici, pe oricine și orice. Fuma marijuana încontinuu și se purta de parcă ar fi trăit la începutul anilor '60, în plină perioadă hippy, când avusese oarecare faimă și fusese mult mai

frumoasă.

O lungă serie de aventuri care se sfârșiseră prost îi veniseră în cele din urmă de hac. Acum stăteam la ușa ei. Încă mai avea ceva corp. Era mică de statură, dar cu nuri și multe tinere fete ar fi tânjit să aibă silueta ei.

Am urmat-o înăuntru.

— Vasăzică, Lydia s-a cărat? a întrebat Dee Dee.

— Cred că s-a dus în Utah. Mai e puțin până la festivalul de pe 4 iulie din Muleshead. Niciodată nu-l pierde.

M-am așezat în bucătărie, în vreme ce Dee Dee a desfăcut o sticlă de vin roșu.

— Ți-e dor de ea?

— Dumnezeule, da. Îmi vine să plâng. Am stomacul în gât. S-ar putea să nu supraviețuiesc.

— O să-ți treacă. O să avem grijă să uiți de Lydia. O să-ți dăm o mână de ajutor.

— Vasăzică, știi cum mă simt?

— Ni S-a întâmplat tuturor de câteva on.

— În primul rând, curvei ălei a nu i-a păsat niciodată.

— Ba i-a păsat. Și încă îi pasă.

Am ajuns la concluzia că era mai bine să fiu acolo, în căsoiul lui Dee Dee, în Hollywood Hills, decât să stau singur cuc și trist în apartamentul meu.

— S-ar putea să fie din cauză că nu mă pricep la femei.

— Ba te pricepi destul, a zis Dee Dee. Și ești un scriitor pe cinste.

— Aș prefera să mă pricep mai mult la femei. Dee Dee tocmai își aprindea o țigară. Am așteptat să termine și apoi m-am aplecat peste masă și am sărutat-o.

— Tu mă faci să mă simt bine. Lydia întotdeauna era în ofensivă.

— Asta nu înseamnă ceea ce crezi tu că înseamnă.

— Dar poate deveni neplăcut.
— Bineînțeles că poate.
— Ți-ai găsit deja un amic?
— Nu încă.
— Îmi place casa asta. Cum reușiți s-o păstrați așa de dichisită?

— Avem o menajeră.
— Da?
— O să-ți placă de ea. E grasă și neagră și termină treabă cât de repede poate după ce plec eu. Apoi se urcă în pat, mănâncă prăjiturile și se uită la televizor. Găsesc firmituri în pat în fiecare seară. Am să-i spun să-ți pregătească micul dejun după ce o să plec mâine dimineață.

— În regulă.
— Stai puțin, mâine e duminică, nu lucrez. O să mâncăm în oraș. Știu eu un restaurant, o să-ți placă.

— Bine.
— Cred că întotdeauna am fost îndrăgostită de tine.
— Ce spui?
— De ani de zile. Știi, când treceam să te văd, la început cu Bernie și dup-aia cu Jack, te doream. Dar tu nu m-ai băgat niciodată în seamă. Întotdeauna trăgeai dintr-o cutie cu bere sau erai obsedat de câte ceva.

— Țăcăneală, cred. Nebunie de funcționar poștal. Îmi pare rău că nu te-am băgat în seamă.

— O poți face acum.
Dee Dee a mai turnat un pahar de vin. Era un vin bun. Îmi plăcea de ea. Era bine să ai un loc unde să te duci când lucrurile se înrăutățeau. Mi-am amintit de zilele când lucrurile luau o întorsătură nasoală și n-aveam încotro s-o apuc. Poate că asta îmi prinsese bine. Pe atunci. Dar acum nu îmi mai păsa. Mă interesa cum mă simțeam și cum să încetez să mă mai simt rău atunci când lucrurile luau o

întorsătură nasoală. Cum să încep să mă simt din nou bine.

— Nu vreau să te dau peste cap, Dee Dee, am zis. Nu mă port întotdeauna bine cu femeile.

— Ți-am spus că te iubesc.

— Să n-o faci. Nu mă iubi.

— Bine, a zis. N-am să te iubesc, am să te iubesc doar puțin. E bine așa?

— Mult mai bine.

Ne-am terminat vinul și ne-am dus în dormitor...

18.

Dimineața, Dee Dee m-a dus cu mașina până pe Sunset Street, pentru micul dejun. Mercedes-ul era negru și strălucea în soare. Am trecut pe lângă firme luminoase și cluburi de noapte și restaurante fistichii. M-am chircit pe scaun, tușind din cauza țigării. M-am gândit că, în fine, lucrurile puteau sta și mai rău, Mi-am reamintit câteva scene. Într-o iarnă, în Atlanta, înghețasem la miezul nopții. N-aveam niciun ban și am urcat scările unei biserici, sperând să intru să mă încălzesc. Ușa bisericii era închisă. Altă dată, în El Paso, când am dormit pe o bancă în parc, am fost trezit dimineața de un polițist care mi-a tras una cu bastonul peste tălpile pantofilor. Și, totuși, am continuat să mă gândesc la Lydia. Simțeam cum amintirile bune ale relației noastre îmi rodeau interiorul stomacului ca un șobolan.

Dee Dee a parcat în fața unui restaurant de lux.

Exista o terasă cu scaune și mese unde lumea mânca, sporovăia și își bea cafeaua. Am trecut pe lângă un negru în cizme, blugi și cu un lanț greu de argint în jurul gâtului. Avea pe masă casca de motociclist, ochelarii și mănușile. Era cu o blondă într-un costum de culoarea minții, asemănător cu al unui parașutist, care își tot sugea degetul mic. Restaurantul era aglomerat. Toată lumea părea tânără, dichisită, agreabilă, calmă. Nimeni nu se holba la

noi. Toată lumea vorbea încet.

Am intrat și un băiat zvelt și palid, cu buci mici și pantaloni argintii mulați, o curea cu ținte de vreo douăzeci de centimetri și o bluză aurie, strălucitoare, ne-a condus la masă. Avea găuri în urechi și purta cercei albaștri, minusculi. Mustața lui subțirică părea violetă.

— Dee Dee, cu ce te pot servi?

— Micul dejun, Donny.

— Ceva de băut, Donny, am zis eu.

— Știu ce-i trebuie, Donny. Dă-i un Golden Flower, dublu.

Am comandat micul dejun și Dee Dee a zis:

— O să dureze ceva până îl prepară. Aici totul se gătește la comandă.

— Să nu cheltui prea mult, Dee Dee.

— Totul e plătit de firmă.

A dat la iveală un mic carnetel negru.

— Și, acum, ia să vedem cui îi plătesc micul dejun?
Elton John?

— Nu e în Africa...?

— Ah, da. Păi, ce zici decât Stevens?

— Asta cine e?

— Nu-l știi?

— Nu.

— Păi, eu l-am *descoperit*. Tu ai putea fi Cât Stevens.

Donny a adus băutura și a început să converseze cu Dee Dee. Păreau să cunoască aceiași oameni. Eu nu-l știam pe niciunul. Era nevoie de mai mult ca să-mi atragă atenția. Nu-mi păsa. Nu-mi plăcea New York-ul, nici Hollywood, nici muzică rock, nimic. Poate că-mi era teamă. Exact - îmi era teamă. Voiam să stau singur în cameră, pe întuneric. Mă gândeam cu voluptate la asta. Eram un excentric. Eram un țacănit. Și Lydia dispăruse.

Mi-am terminat paharul și Dee Dee a comandat un

altul. Am început să mă simt ca un bărbat întreținut și senzația era grozavă. Mă ajuta să îmi depășesc tristețea. Nu-i nimic mai rău decât să fii lefter și femeia să te părăsească. N-ai de băut, nici slujbă, nu poți decât să stai să te holbezi la pereți și să te gândești. Uite așa se răzbună femeile pe tine, dar asta te rănește și le face și pe ele să sufere. Sau, cel puțin, așa îmi plăcea să cred.

Micul dejun era bun. Ouă garnisite cu diverse fructe... ananas, piersici, pere... nuci mărunțite, condimente. Era o masă delicioasă. Am terminat și Dee Dee a mai comandat un pahar. Mă gândeam în continuare la Lydia, dar Dee Dee se ocupa de tot. Conversația ei era hotărâtă și amuzantă. Era în stare să mă facă să râd, și de asta chiar aveam nevoie. Râsul meu era cuibărit acolo, în mine, gata să izbucnească: HA HA HA HA HA, oh, Dumnezeu, oh, HA HA HA-ul meu. Mă simțeam atât de bine când izbucneam în râs. Dee Dee știa câte ceva despre viață. Știa că întâmplarea unuia era întâmplarea celor mai mulți. Viețile noastre nu erau atât de diferite - chiar dacă ne plăcea să credem așa.

Durerea este stranie. O pisică ucide o pasăre, se întâmpla un accident de mașină, un incendiu... Durerea apare, ZDRANG, și se instalează, te ia în brațe. E reală. Și, pentru oricine te privește, pari caraghios. Ca și cum, brusc, ai fi devenit idiot. Nu există leac pentru ea decât dacă știi pe cineva care înțelege ce simți și știe cum să te ajute.

Ne-am întors la mașină.

— Știu exact unde să te duc ca să te înveselesc, a spus Dee Dee.

N-am răspuns. Eram răsfățat, de parcă aș fi fost un invalid. Ceea ce și eram.

Am rugat-o pe Dee Dee să oprească la un bar.

Unul de-al ei. Barmanul o cunoștea.

— Aici, mi-a spus ea când intrăm, e locul unde vin o mulțime de scenariști. Și câțiva dintre oamenii de teatru mai mărunți.

Mi-au dispăcut imediat cu toții, așa cum stăteau făcând pe isteții și dându-și aere. Se reduceau la zero unii pe alții. Cel mai rău lucru pentru un scriitor este să cunoască un alt scriitor și, mai rău decât atât, să cunoască mai mulți scriitori. Ca muștele pe același căcat.

— Hai să luăm o masă, am zis. Vasăzică, uite-mă, un scriitor de 65 de dolari pe săptămână, în aceeași încăpere cu alți scriitori, scriitori de o mie de dolari pe săptămână. Lydia, m-am gândit, sunt pe calea cea bună. O să-ți pară rău. Într-o zi, am să intru în restaurante de lux și o să fiu recunoscut. Or să aibă o masă specială pentru mine, în spate, lângă bucătărie.

Ne-au fost aduse băuturile și Dee Dee s-a uitat la mine.

— Te pricepi să dai limbi. Ești cel mai tare în domeniu.

— Lydia m-a învățat. Apoi am mai adăugat și eu câte ceva.

Un june oacheș a sărit în picioare și a venit la masa noastră. Dee Dee ne-a făcut cunoștință. Tânărul era din New York, scria pentru *Village Voice* și alte ziare newyorkeze. El și Dee Dee au vorbit o vreme despre oameni pe care nu-i cunoșteam și apoi el a întrebat-o:

— Cu ce se ocupă soțul tău?

— Sunt manager, am zis. Mă ocup de luptători. Am patru băieți mexicani care sunt foarte buni. Plus un negru, un adevărat dansator. Cât cântărești?

— 79 de kile. Ai fost luptător? După față, se vede că ai încasat câteva.

— Am încasat. Te-am putea folosi la categoria 67. Am nevoie de un stângaci la categoria ușoară.

— De unde ai știut că sunt stângaci?

— Ai țigara în mâna stângă. Treci pe la sala de sport de pe Main Street, luni dimineată. O să începem antrenamentul. Te lași de fumat. Renunță la porcăria aia!

— Ascultă, omule, eu sunt scriitor. Folosesc o mașină de scris. N-ai citit niciodată ceva scris de mine?

— Nu citesc decât ziarele de scandal: crime, violuri, rezultate la lupte, sex, prăbușiri de avioane și Ann Ladners.

— Dee Dee, a zis el, am un interviu cu Rod Steward peste juma de oră. Trebuie să plec.

A întins-o. Dee Dee a mai comandat de băut.

— De ce nu poți să fii politicos cu lumea? a întrebat ea.

— De teamă, am zis.

— Am ajuns, a zis ea și a intrat cu mașina în cimitirul din Hollywood.

— Drăguț, am zis. Foarte drăguț. Uitasem cu totul de moarte.

Ne-am plimbat cu mașina pe acolo. Majoritatea mormintelor erau deasupra solului. Arătau ca niște căsuțe cu coloane și trepte la intrare. Și fiecare avea câte o ușă de fier încuiată. Dee Dee a parcat și ne-am dat jos. A încercat una dintre uși. I-am privit fundul fâțâindu-se în timp ce umbla la ușă. M-am gândit la Nietzsche. Ăia eram; un armăsar german și o iapă evreică. Patria mamă m-ar adora.

Ne-am urcat la loc în Mercedes și Dee Dee a parcat în fața unuia dintre loturile mai mari. Aici erau toți vârați în ziduri. Șiruri după șiruri. Unii aveau flori în vase mici, dar cele mai multe erau ofilite. Majoritatea nișelor nu aveau flori. Unele dintre ele adăposteau soțul și soția, unul lângă altul. În unele cazuri, o nișă era goală, așteptând. În toate cazurile, soțul era cel deja mort.

Dee Dee mi-a luat mâna și m-a condus după colț. Undeva, spre capăt, era Rudolf Valentino. Mort în 1926. N-a trăit mult. M-am hotărât să trăiesc până la 80 de ani. Gândiți-vă cum ar fi să ai 80 de ani și să fuți o fată de 18. Dacă exista vreo modalitate de a înșela jocul morții, asta era.

Dee Dee a ridicat una dintre vasele cu flori și a strecurat-o în poșetă. Șmecheria obișnuită. Să smulgi tot ce nu este legat. Totul aparținea tuturor. Am ieșit și Dee Dee a zis:

— Vreau să stau pe banca lui Tyrone Power. A fost preferatul meu. L-am iubit!

Ne-am dus și ne-am așezat pe banca lui Tyrone Power, lângă mormântul lui, apoi ne-am ridicat și ne-am dus la mormântul lui Douglas Fairbanks Sr, Avea unul ca lumea, cu propriul lui bazin luminat din față. Bazinul era plin cu nuferi și mormoloci de broască. Am urcat câteva trepte și acolo, în spatele mormântului, am găsit un loc unde să ne așezăm. Am observat o crăpătură în zidul mormântului, minuscule furnici roșii intrând și ieșind de acolo. Am urmărit furnicile o vreme, apoi am luat-o în brațe pe Dee Dee și am sărutat-o, un sărut lung-lung. Urma să fim prieteni buni.

19.

Dee Dee trebuia să-l ia pe fiul ei de la aeroport. Se întorcea acasă din Anglia, ca să-și petreacă vacanța. Avea 17 ani, mi-a spus ea, iar taică-su era un fost pianist de concert. Începuse să ia amfetamină și cocaină, mai târziu și-a ars degetele într-un accident. Nu mai putea cânta la pian. Erau divorțați de ceva vreme.

Pe băiat îl chema Renny. Dee Dee îi povestise despre mine în timpul mai multor conversații telefonice transatlantice. Am ajuns la aeroport tocmai când lumea cobora din avionul cu care venise băiatul. Dee Dee l-a

îmbrățișat. Era înalt și slab, destul de palid. O șuviță de păr îi atârna deasupra unui ochi.

Ne-am strâns mâinile.

M-am dus să iau bagajele, în vreme ce Dee Dee și Renny au rămas să sporovăiască. El îi zicea „mami”. Când am ajuns la mașină, băiatul s-a urcat în spate și a zis;

— Mami, mi-ai cumpărat bicicleta?

— Am comandat-o. O s-o luăm mâine.

— E o bicicletă bună? Vreau una cu zece viteze, cu frâna de mină și apărătoare de pedale.

— E o bicicletă bună, Renny.

— Ești sigură că va veni la timp?

Ne-am întors. Am rămas peste noapte. Renny avea propriul lui dormitor.

Dimineața ne-am așezat cu toții la micul dejun, așteptând să sosească menajera. În cele din urmă, Dee Dee s-a ridicat și l-a pregătit ea. Renny a întrebat:

— Mami, cum se sparge un ou?

Dee Dee s-a uitat la mine. Știa ce gândesc.

— Vino încoace să-ți arăt.

Renny s-a dus către aragaz. Dee Dee a luat un ou.

— Vezi, pur și simplu spargi coajă de marginea tigăii. Uite-așa... Și lași oul să cadă din coajă în tigaie... Uite-așa...

— Oh...

— E simplu.

— Și cum îl gătești?

— Îl prăjim. În unt.

— Mami, nu pot să mănânc oul ăla.

— De ce?

— Pentru că albușul e risipit.

Dee Dee s-a întors și m-a privit. Ochii ei spuneau;

„Să nu spui o vorbă, Hank...”

Câteva dimineți mai târziu eram din nou cu toții la

masă, pentru micul dejun. Mâncăm în vreme ce menajera deretica în bucătărie. Dee Dee i-a spus lui Renny:

— Acum ai bicicleta. Vreau să te duci azi să iei o cutie cu șase sticle de cola, Când mă întorc acasă, vreau să beau o cola sau două.

— Dar, mami, sticlele alea sunt grele! Nu poți să le iei tu?

— Renny, muncesc toată ziua și sunt obosită.

— Dar, mami, e un deal. Va trebui să pedalez peste deal.

— Nu e niciun deal. Ce deal?

— Păi nu-l poți vedea cu *ochii*, dar e acolo...

— Renny, o să aduci sticlele alea, ai înțeles? Renny s-a ridicat, s-a dus în dormitor și a trântit ușa.

Dee Dee a privit în depărtare.

— Mă testează. Vrea să vadă dacă îl iubesc îndeajuns.

— Am să mă duc eu după cola.

— Nu-i nicio problemă, a zis Dee Dee. O să le iau eu.

În cele din urmă, niciunul dintre noi nu le-a luat...

Eram cu Dee Dee la mine, câteva zile mai târziu, ca să-mi iau corespondența și să arunc un ochi, când a sunat telefonul. Era Lydia.

— Bună, a zis ea. Sunt în Utah.

— Ți-am citit biletul, am răspuns.

— Ce mai faci? a întrebat ea.

— Totul e în regulă.

— Utah e drăguț vara. Ar trebui să vii și tu. O să mergem cu cortul. Toate surorile mele sunt aici.

— Nu pot să plec în perioada asta.

— De ce?

— Păi, sunt cu Dee Dee.

— Dee Dee?

— Păi, da...

— Am știut că o să folosești numărul ăla de telefon, a zis ea. Ți-am spus că o să folosești numărul ăla!

Dee Dee stătea lângă mine.

— Spune-i, te rog, a zis ea, să-mi lase timp până în septembrie.

— Uit-o, a zis Lydia. Dă-o dracului. Vino aici să ne întâlnim.

— Nu pot să las totul baltă doar pentru că ai sunat tu. Și, pe deasupra, am adăugat, i-am acordat lui Dee Dee timpul meu până în septembrie.

— Septembrie?

— Da.

Lydia a urlat. A fost un urlet lung și puternic.

Apoi a închis.

După asta, Dee Dee m-a ținut departe de apartamentul meu. O dată, în vreme ce eram la mine, verificând corespondența, am observat că telefonul era scos din furcă.

— Să nu mai faci asta niciodată, i-am spus, Dee Dee m-a dus în plimbări lungi de-a lungul coastei. M-a dus în excursii la munte. Am fost la târguri de vechituri, la filme, la concerte rock, la biserici, la petreceri, la mese cu prietenii, la spectacole de iluzionism, picnicuri și circ. Amicii ei ne-au fotografiat împreună.

Excursia în Catalina a fost cumplită. Am așteptat cu Dee Dee pe chei. Eram mahmur de tot. Dee Dee mi-a adus o aspirină și un pahar cu apă. Singurul lucru care părea să-mi fie de ajutor era o jună care stătea vizavi de noi. Avea un corp splendid, picioare lungi și purta fustă scurtă. Pe sub fusta roșie avea ciorapi cu portjartier și chiloți roz. Avea chiar și pantofi cu toc.

— Te uiți la ea, nu-i așa? a întrebat Dee Dee.

— Nu mă pot opri.

— E o curvă.

— Da.

Curva s-a ridicat și a început să se joace la un flipper, fâțându-și fundul ca să ajute bilele să nimerească unde trebuie. Apoi s-a așezat din nou, expunându-se mai mult ca niciodată.

A sosit hidroavionul, a descărcat și apoi ne-am dus pe chei și am așteptat să urcăm la bord. Hidro-avionul era roșu, din 1936, avea două elice, un pilot. și opt sau zece locuri. Dacă n-o să borăsc în chestia aia, m-am gândit, înseamnă că sunt tare. Fata cu minijupa n-a urcat la bord.

Cum naiba se întâmpla că, de câte ori vezi o femeie ca asta, ești întotdeauna cu altă femeie? Ne-am urcat, ne-am pus centurile de siguranță.

— Oh, a zis Dee Dee. Sunt așa de entuziasmată! Am să mă duc să stau cu pilotul!

— Bine.

Așa că am decolat și Dee Dee s-a dus lângă pilot. O puteam vedea sporovăind. Chiar se bucura de viață, sau cel puțin așa părea. Nu însemna mare lucru pentru mine – mă refer la reacția ei entuziastă față de viață –, mă irită într-un fel, dar mai ales mă făcea să nu simt nimic. Nici măcar nu mă plictisea.

Am zburat și am aterizat, aterizarea n-a fost prea lină, ne-am legănat la joasă înălțime de-a lungul unor dealuri, ne-am zguduit și stropii au sărit din toate părțile. Era ca într-o șalupă de mare viteză. Apoi am plutit către un alt chei și Dee Dee mi-a povestit totul despre hidroavion și pilot, despre conversația pe care o avusese. Lipsea o bucată mare din podea acolo, în carlingă, și ea întrebase pilotul „chestia asta nu e periculoasă?”, iar el răspunsese „să fiu al naibii dacă știu”.

Dee Dee rezervase o cameră de hotel chiar pe țărm, la ultimul etaj. Nu avea frigider, așa că a făcut rost de un recipient de plastic și l-a umplut cu gheață pentru berea

mea. Exista un televizor alb-negru și o baie. Lux.

Ne-am dus să facem o plimbare de-a lungul țărmului. Turiștii erau de două feluri – ori foarte tineri, ori foarte bătrâni. Bătrânii se plimbau perechi, cu sandalele și ochelarii lor de soare, cu pălării de paie, pantaloni scurți și cămăși viu colorate. Erau grași și palizi, cu vene albastrii pe picioare, iar fețele lor erau buhăite, albe în soare. Pielea le atârna peste tot, falduri, și pungi pe obraji și sub maxilare.

Tinereii erau zvelți și păreau făcuți din cauciuc neted. Fetele erau lipsite de sâni și aveau poponețe mici, iar băieții aveau chipuri delicate, rânjeau, se înroșeau, râdeau. Dar toți păreau mulțumiți, tineri și moși. Nu prea aveau ce să facă, pierdeau vremea la soare și păreau împliniți.

Dee Dee s-a dus prin magazine. Era încântată să cumpere mărgele, scrumiere, câni de jucărie, cărți poștale, coliere, figurine, orice o făcea fericită. „Oooh, uite!” Stătea de vorbă cu proprietarii prăvăliilor, părea să-i simpatizeze. I-a promis unei cucoane că o să-i scrie atunci când va ajunge acasă. Aveau un prieten comun – un tip care bătea la tobe, într-o formație rock.

Dee Dee a cumpărat o colivie cu două turturele și ne-am întors la hotel. Am deschis o bere și am dat drumul la televizor. Altfel, nu prea aveai de ales.

— Hai să mai facem o plimbare, a zis Dee Dee. E atât de frumos afară.

— Am să stau aici, să mă odihnesc.

— Te superi dacă plec fără tine?

— Nicio problemă.

M-a sărutat și a plecat. Am închis televizorul și am mai deschis o bere. N-aveai ce să faci pe insula asta, doar să te îmbeți. M-am dus la fereastră. Jos, pe plajă, Dee Dee stătea lângă un tânăr, sporovăind fericită, zâmbind și

gesticulând. Tânărul îi zâmbea la rândul lui. Mă simțeam bine că nu luam parte la o chestie de genul ăsta. Eram bucuros că nu sunt îndrăgostit, că lumea mă nemulțumea, îmi place să fiu în răspăr cu tot ce mă înconjoară. Îndrăgostiții devin adesea iritați, periculoși. Își pierd simțul perspectivei. Își pierd simțul umorului. Devin nervoși, niște plicticoși psihotici. Devin chiar criminali.

Dee Dee plecase de vreo 2 - 3 ore. M-am mai uitat puțin la televizor și am bătut câteva poezii la o mașină de scris portabilă. Poezii de dragoste - despre Lydia. Le-am ascuns în valiză. Am mai băut niște bere.

Apoi Dee Dee a bătut la ușă și a intrat.

— Ah, m-am distrat *de minune*. M-am plimbat mai întâi cu o barcă cu fundul de sticlă. Se vedeau tot felul de pești în mare, totul! apoi am găsit o altă barcă, una care duce oamenii până în locul unde le sunt amarațuniile. Tânărul ăla m-a lăsat să merg cu barca ore întregi pentru un dolar! Avea spatele ars de soare și l-am dat cu loțiune. Era îngrozitor de ars. Am făcut câteva drumuri, ducând lumea la amarațiuni. Păcat că n-ai văzut iahturile alea! Majoritatea, bătrâni decrepiți însoțiți de june. Tinerele purtau cizme, erau bete sau se drogau, erau în transă, gemeau. Câțiva dintre moși erau însoțiți de băieți tineri, dar majoritatea de fete, uneori câte două, trei sau patru. Fiecare amarațiune putea a drog, băutură și desfrâu. A fost minunat!

— Asta chiar că sună bine. Aș vrea să am talentul tău de a da peste oameni interesanți.

— Poți să te duci mâine. Poți merge toată ziua cu barca pentru un dolar.

— Cred c-o să mă lipsesc.

— Ai scris azi?

— Puțin.

— Ți-a ieșit?

— N-ai cum să știi decât după ce au trecut optsprezece zile.

Dee Dee s-a dus să se uite la turturele, le-a vorbit. Era o femeie cumsecade, îmi plăcea de ea. Chiar era îngrijorată de soarta mea, ar fi vrut să-mi fie bine, voia să scriu bine, să fut bine, să arăt bine. O simțeam. Era plăcut. Poate că vom putea merge în Hawaii împreună, într-o bună zi. M-am dus în spatele ei și am sărutat-o pe urechea dreaptă, lângă lob.

— Ah, Hank, a zis ea.

După excursia noastră de o săptămână în Catalina, eram în L.A., la mine acasă, într-o seară, ceea ce nu prea făceam de obicei. Era noaptea târziu. Stăteam întinși în patul meu, goi, când a sunat telefonul în camera de alături. Era Lydia.

— Hank?

— Da.

— Unde ai fost?

— În Catalina.

— Cu ea?

— Da.

— Ascultă, după ce mi-ai povestit despre ea, m-am înfuriat. Am avut o aventură. Cu un homosexual. A fost îngrozitor.

— Mi-a fost dor de tine, Lydia.

— Vreau să mă întorc în Los Angeles.

— Ar fi bine.

— Dacă mă întorc, o să renunți la ea?

— E o femeie cumsecade. Dar, dacă te întorci, am să renunț la ea.

— Mă întorc. Te iubesc, bătrâne.

— Și eu te iubesc.

Am continuat să vorbim. Nu știu câtă vreme.

Când s-a terminat, m-am întors în dormitor. Dee Dee

părea că doarme.

— Dee Dee? am șoptit. I-am ridicat un braț, părea moale. Carnea parcă i-ar fi fost cauciuc.

— Nu te mai preface, Dee Dee. Știu că nu dormi. Nu s-a mișcat. M-am uitat în jur și am observat că flaconul cu somnifere era gol. Fusesse plin. Luasem și eu din pastilele alea. Doar una singură te adormea imediat. Numai că era ca și cum ai fi fost doborât și îngropat sub pământ.

— Ai luat toate pastilele...

— Nu... Nu-mi... pasă... O să te întorci la ea... Nu-mi... pasă...

Am fugit în bucătărie și am luat un lighean. M-am întors și l-am pus pe podea, lângă pat. Apoi am tras-o pe Dee Dee de cap și de umeri, peste marginea patului și i-am băgat degetele pe gât. A vomitat. Am ridicat-o, am lăsat-o să respire câteva clipe, apoi am repetat procedeul. Am făcut asta de câteva ori. Dee Dee a continuat să vomite. La un moment dat, când am ridicat-o, i-a sărit placa din gură. Zăcea acolo, pe cearșaf.

— Oh... dinții mei, a zis ea. Sau a încercat să spună.

— Dă-i încolo de dinți.

Mi-am vârât degetele din nou în beregata ei. Apoi am ridicat-o.

— Nu, a zis ea, nu vrreau să-mi vedzi dintii...

— N-arată rău deloc, Dee Dee.

— Oooh...

Și-a revenit destul ca să-și poată vârî placa înapoi.

— Du-mă acasă, a zis ea. Vreau să mă duc acasă.

— Am să rămân cu tine. N-o să te las singură în noaptea asta.

— Dar în cele din urmă o să mă părăsești?

— Hai să ne îmbrăcăm, am zis.

Valentino ar fi rămas și cu Lydia și cu Dee Dee. De-aia a murit așa tânăr.

20.

Lydia s-a întors, și-a găsit un apartament drăguț, în zona Burbank. Părea să țină la mine mult mai mult decât înainte.

— Soțul meu n-avea decât o pulă mare și atât. N-avea personalitate, nu emana niciun fel de vibrații. Doar o pulă mare și credea că atât îi e de ajuns. Dar, Dumnezeuule, ce anost era! în transmiți tot timpul vibrații... *feedback-ul* ăsta electric nu dispare niciodată.

Eram în pat amândoi.

— Nici măcar n-am știut că avea pula mare, pentru că pula lui a fost prima pe care o văzusem. M-a examinat îndeaproape.

— Am crezut că toate erau așa.

— Lydia...

— Ce?

— Trebuie să-ți spun ceva.

— Ce anume?

— Trebuie să o văd pe Dee Dee.

— *Să o vezi pe Dee Dee?*

— Nu fi caraghioasă. Există un motiv.

— Ai spus că totul s-a terminat.

— Da, s-a terminat. Vreau doar să nu o rănesc prea tare. Vreau să-i explic ce s-a întâmplat. Oamenii sunt prea reci unul cu altul. Nu vreau să revină la mine, vreau doar să încerc să-i explic ce s-a întâmplat, ca să poată înțelege.

— Vrei s-o fuți.

— Nu, nu vreau s-o fut. Nu prea îmi venea s-o fut nici când eram cu ea. Vreau doar să-i explic.

— Nu-mi place chestia asta. Pare... *dezgustător*.

— Lasă-mă s-o fac. Te *rog*. Vreau doar să clarific lucrurile. Am să mă întorc repede.

— Bine. Dar repede să fie.

Am urcat în Volks, am tăiat-o prin Fountain, am mai

mers câteva mile apoi, iar, când am ajuns în Bronson, am luat-o spre nord. Am oprit în zona rezidențială. Am parcat în fața casei și m-am dat jos. Am urcat șirul lung de trepte și am sunat la ușă. A răspuns Bianca. Mi-am amintit că, într-o seară, a deschis ușa, goală, am înșfăcat-o și, în timp ce ne sărutam, Dee Dee a coborât și a întrebat; „Ce dracu’ se întâmplă aici?”

De data asta nu mai era așa. Bianca a zis:

— Ce vrei?

— Aș vrea s-o văd pe Dee Dee. Trebuie să vorbesc cu ea.

— E bolnavă. Foarte bolnavă. Nu cred că ar trebui s-o vezi după felul în care te-ai purtat cu ea. Ești un ticălos de mâna întâi.

— Nu vreau decât să-i spun câteva vorbe, să-i explice niște lucruri.

— Bine. E în dormitor.

Am străbătut holul și am intrat în dormitor, Dee Dee era în pat, doar în chiloți, Ținea un braț peste ochi. Sâni arătau bine. Lângă pat era o sticlă goală de whiskey și un lighean pe podea. Ligheanul mirosea a vomă și alcool.

— Dee Dee...

A ridicat un braț.

— Poftim? Hank, te-ai întors?

— Nu, stai puțin, vreau doar să vorbesc cu tine...

— Oh, Hank, mi-a fost teribil de dor de tine. Aproape că am înnebunit. Durerea a fost groaznică.

— Vreau să ușurez puțin lucrurile. De-aia am trecut pe-aici. Oi fi eu prost, dar nu cred că ar trebui să fiu atât de crud.

— Nici nu știi cum m-am simțit.

— Știu. Am trecut și eu prin asta.

— Vrei să bei ceva? a spus, arătând spre sticlă. Am ridicat sticlă goală și am pus-o trist la loc.

— E prea multă răceală în lumea asta, i-am spus. Dacă oamenii ar putea comunica între ei, ar fi mult mai ușor.

— Rămâi cu mine, Hank. Nu te întoarce la ea. Te rog. Am trăit destul ca să știu cum să fiu o femeie potrivită pentru tine. Știi asta. O să fiu tocmai ce-ți trebuie.

— Lydia m-a acaparat. E mai presus de mine.

— E doar o aventură. E impulsivă, o să te părăsească.

— Poate că asta face parte din farmecul ei.

— Vrei o curvă. Ți-e frică de iubire.

— S-ar putea să ai dreptate.

— Dă-mi măcar un sărut. Ți cer prea mult?

— Nu.

M-am întins lângă ea, ne-am îmbrățișat. Gura ei mirosea a vomă. M-a sărutat, am sărutat-o și eu. M-a ținut în brațe. M-am desprins cât am putut de blând.

— Hank, a zis ea, rămâi cu mine! Nu te întoarce la ea! Uite, *am picioare frumoase!*

Dee Dee și-a ridicat un picior și mi l-a arătat.

— Și am și glezne frumoase. Uite!

Mi-a arătat gleznelor". Stăteam pe marginea patului.

— Nu pot rămâne cu tine, Dee Dee. S-a ridicat și a început să dea cu pumnii în mine, Pumnii erau tari ca piatra. Dădea cu ambele mâini. Am stat acolo, în vreme ce ea mă tot pocnea. M-a lovit deasupra ochiului, în ochi, pe frunte și obraji. Am încasat chiar și una în beregată.

— Nenorocitul! Nenorocitul! Nenorocitul! TE URĂSC!

Am apucat-o de încheieturi.

— Hai, Dee Dee, ajunge.

A căzut înapoi pe pat, în vreme ce eu m-am ridicat, am ieșit din cameră, am luat-o pe hol și am zbughit-o pe ușă.

Când m-am întors, Lydia stătea într-un fotoliu. Părea

supărată.

— Ai fost plecat mult timp. Uită-te la mine! Ai *futut-o*, nu-i așa?

— Nu, n-am futut-o.

— Ai fost plecat o groază de vreme. Ia uite, te-a zgâriat pe față!

— Îți spun că nu s-a întâmplat nimic.

— Scoate-ți cămașa, vreau să-ți văd spatele!

— Ei, rahat, Lydia.

— Scoate-ți cămașa și maioul.

Le-am dat jos. M-a ocolit și a trecut în spatele meu.

— Ce e zgârietura asta pe spatele tău?

— Ce zgârietură?

— E una lungă aici. De la unghia unei femei.

— Dacă e acolo, înseamnă că-i de la tine...

— Bine. Știu cum să aflu.

— Cum?

— Hai în pat.

— Bine, bine.

Am trecut testul, dar după aceea m-am întrebat cum poate un bărbat să testeze fidelitatea unei femei? Nu părea cinstit.

21.

Tot primeam scrisori de la o cucoană care nu locuia prea departe. Le semna „Nicole”. Îmi scria că citise câteva cărți de-ale mele și îi plăcuseră. Am răspuns la una dintre scrisori și ea mi-a trimis invitația s-o vizitez. Într-o după-amiază, fără să-i spun Lydiei, am urcat în mașină și m-am dus la ea. Avea un apartament deasupra unei curățătorii de pe Santa Monica Boulevard. Ușa dădea în stradă și, prin geam, am putut vedea niște trepte. Am sunat.

— Cine e? s-a auzit vocea unei femei printr-un difuzor de tinichea.

— Sunt Chinaski, am zis. S-a auzit un bâzâit și ușa s-a

deschis. Nicole stătea în capul scărilor, privindu-mă. Avea un chip spiritualizat, aproape tragic, și purta o rochie de casă lungă, verde, cu decolteu adânc. Părea să aibă un trup foarte bine făcut. M-a privit cu niște ochi mari, căprui închis. Avea o mulțime de riduri minuscule în jurul ochilor, probabil de la prea multă băutură sau prea mult plâns.

— Ești singură? am întrebat-o.

— Da, a zâmbit. Hai, urcă.

Am urcat. Era un apartament spațios, cu două dormitoare și foarte puțină mobilă. Am observat o mică bibliotecă și un raft plin cu discuri de muzică clasică. M-am așezat pe canapea. S-a așezat lângă mine.

— Tocmai am terminat de citit *Viața lui Picasso*. Pe o mäsută erau mai multe exemplare din *New Yorker*.

— Vrei să-ți fac un ceai? a întrebat Nicole.

— Mă duc să-mi iau ceva de băut.

— Nu e necesar. Am ceva.

— Ce?

— Niște vin roșu bun?

— Aș bea un pic, am zis.

Nicole s-a ridicat și s-a dus până în bucătărie. Am privit-o cum se mișcă. Totdeauna mi-au plăcut femeile în rochii lungi. Se unduia cu grație. Părea să aibă stil. S-a întors cu două pahare, cu sticla de vin și a turnat. Mi-a oferit o țigară Benson a Hedges. Am aprins-o.

— Citești *New Yorker*? am întrebat-o.

— Publică povestiri destul de bune.

— Nu sunt de acord.

— Dar ce au?

— Sunt prea elitiste.

— Mie îmi plac.

— Ei, rahat, am zis.

Am mai băut, am mai fumat.

— Îți place apartamentul meu?

— Da, e drăguț.

— Îmi amintește de unele locuri pe unde am fost, în Europa. Îmi plac spațiul, lumina.

— Europa, zici?

— Da, Grecia, Italia... Mai ales Grecia.

— Paris?

— Ah, da, mi-a plăcut Parisul. Londra, nu. Apoi mi-a povestit despre ea. Familia ei locuise în New York. Taică-su fusese comunist, maică-sa croitoreasă într-un atelier mizer. Lucrase la mașina de cusut principală, fusese cea mai bună dintre toate. Aprigă și simpatică. Nicole era autodidactă, crescuse în New York, întâlnise un doctor faimos, se căsătorise, trăise cu el vreo zece ani, apoi divorțase. Acum primea doar 400 de dolari pe lună pensie alimentară și se descurca puțin cam greu. Nu-și putea permite să locuiască în apartamentul ăla, - dar îi plăcea prea mult ca să-l părăsească.

— Scrisul tău, mi-a zis ea, e atât de necizelat. E ca un baros, și totuși are umor și tandrețe...

— Da, am zis.

Mi-am lăsat paharul jos și am privit-o. I-am luat bărbia în mână și am tras-o spre mine, i-am dat un pupic minuscul.

Nicole a continuat să vorbească. Mi-a spus numeroase povești interesante. Pe unele am decis să le folosesc, ori în proză, ori în poezie. I-am privit sânii, în vreme ce se aplecă în față și turna de băut. E ca un film, m-am gândit, ca un afurisit de film. Mi se părea distractiv. De parcă eu aș fi fost în spatele camerei de filmat. Îmi plăcea. Era mai bine decât la cursele de cai. Mai interesant decât meciurile de box. Am continuat să bem. Nicole a deschis o altă sticlă. A continuat să vorbească. Era ușor s-o ascuți. În fiecare povestire de-a ei exista și înțelepciune și niscai umor. Nicole mă impresiona mai mult decât își

dădea seama. Asta mă îngrijora într-un fel.

Am ieșit pe verandă cu paharele în mână și am privit traficul de după-amiază. Vorbea despre Huxley și Lawrence în Italia. Ce rahat. I-am spus că Hamsun fusese cel mai mare scriitor al lumii. M-a privit uimită că auzisem de el, apoi a fost de acord. Ne-am sărutat pe verandă și puteam mirosi gazele de eșapament de la mașinile de pe stradă. Îmi plăcea senzația trupului ei lângă al meu. Știam că nu urma să ne furem imediat, dar știam, de asemenea, că mă voi întoarce. Și Nicole știa.

22.

Angela, sora Lydiei, a venit din Utah ca să vadă casa cea nouă a Lydiei. Lydia plătitese un avans pentru o căsuță și ratele lunare erau foarte mici. Era o ocazie foarte bună. Omul care a vândut casa credea că urma să moară și o dăduse mult prea ieftin. Avea un dormitor la etaj pentru copii și o curte mare în spatele casei, plină cu copaci și un desiș de bambus.

Angela era cea mai mare dintre surori, cea mai sensibilă, cu trupul cel mai arătos și cea mai realistă. Se ocupa cu vânzări imobiliare. Se ridicase problema unde s-o culce. N-aveam loc. Lydia a venit cu ideea să o cazăm la Marvin.

— Marvin? am întrebat.

— Da, Marvin.

— Bine, hai să mergem, am zis.

Ne-am urcat cu toții în Obiectul oranj al Lydiei. Obiectul. Așa îi spuneam mașinii ei. Arăta ca un tanc, foarte vechi și urât. Era seara târziu. Îi telefonasem deja lui Marvin. Spusese că o să fie acasă toată seara.

Am luat-o spre plajă, căci acolo stătea, chiar pe țărm.

— Oh, a zis Angela, ce casă drăguță!

— E plin de bani, a zis Lydia.

— Și e un poet destul de bun, am adăugat. Ne-am dat

jos din mașină. Marvin era acolo, cu acvarii uriase și cu picturile lui. Picta foarte bine. Pentru un puști bogat, reușise să supraviețuiască, o scosese la capăt. Le-am făcut cunoștință. Angela s-a plimbat prin casă, privind picturile lui Marvin.

— Oh, foarte drăguț.

Și Angela picta, dar nu era prea pricepută. Cumpărasem niște bere și aveam o sticlă de whiskey ascunsă în buzunarul de la haină, din care mai trăgeam din când în când. Marvin a scos și el niște bere și a început să flirteze ușor cu Angela. Marvin părea destul de nerăbdător, dar Angela părea mai degrabă dispusă să se amuze. Îi plăcea de el, dar nu destul ca să-i sară în pat imediat. Am băut și am stat de vorbă. Marvin avea niște tobe africane, un pian și ceva marijuana. Avea o casă drăguță, confortabilă. Într-o astfel de casă aș fi putut scrie mai bine, mă gândeam. Aș fi fost mai norocos. Puteai auzi oceanul și nu existau vecini care să se plângă de zgomotul mașinii de scris.

Am continuat să trag din sticla de whiskey. Am rămas 2 sau 3 ore și apoi am plecat. La întoarcere, Lydia a luat-o pe autostradă.

— Lydia, am zis, l-ai futut pe Marvin, nu-i așa?

— Despre ce vorbești?

— Atunci când te-ai dus la el, noaptea târziu, singură.

— Al dracului să fii, nu vreau să aud așa ceva!

— Mă rog, dar e adevărat. Ți-ai pus-o cu el!

— Ascultă, dacă mai continui, să știi că n-o să suport!

— L-ai futut.

Angela părea speriată. Lydia a oprit la marginea autostrăzii, a deschis ușa din partea mea și a zis:

— Dă-te jos!

M-am dat jos. Mașina a demarat. Am mers pe marginea autostrăzii. Am scos sticla și am mai tras un gât.

Am mai mers vreo cinci minute, până ce obiectul a oprit lângă mine. Lydia a deschis ușa.

— Urcă! Am urcat.

— Să nu spui un cuvânt.

— L-ai futut. Știu că ai făcut-o.

— Ah, Dumnezeule!

Lydia a tras iarăși la marginea autostrăzii și a deschis din nou ușa.

— Dă-te jos!

Am coborât și am luat-o la pas. Apoi am ajuns în dreptul unui drum lateral, care ducea către o stradă pustie. Am luat-o pe acolo, de-a lungul străzii. Era foarte întuneric. Am privit ferestrele uneia dintre case. Se părea că eram într-un cartier de negri. Am văzut niște lumini undeva în față, la o intersecție. Era un chioșc unde se vindea hot-dog. M-am îndreptat spre el. La teighea se afla un negru. Nu mai era nimeni în jur. Am comandat o cafea.

— Fir-ar ale naibii de muieri, i-am spus. N-au niciun pic de bun simț. Gagica mea m-a lăsat pe autostradă. Vrei un gât?

— Bineînțeles, a zis.

A tras o dușcă bună și mi-a înapoiat sticla.

— Ai un telefon? am întrebat. Plătesc convorbirea.

— Local?

— Da.

— E pe gratis.

A scos un telefon de sub teighea și mi l-a dat. Am tras o dușcă și i-am întins sticla. A tras și el o dușcă. Am sunat la taxiuri și am explicat unde sunt. Amicul meu avea un chip amabil și inteligent. Bunătatea putea fi uneori găsită în mijlocul iadului. Ne-am trecut sticla unul altuia câtă vreme am așteptat taxiul. Când a sosit, m-am așezat pe bancheta din spate și i-am dat taximetristului adresa lui Nicole.

23.

Pe urmă mi-am pierdut cunoștința. Probabil că băusem mai mult whiskey decât crezusem. Nu mi-amintesc când am ajuns la Nicole. M-am trezit dimineața cu spatele la cineva, într-un pat străin. Am privit peretele din fața mea și am văzut o literă mare, decorativă, atârând acolo. Era un „N”. „N” de la Nicole. Îmi era rău. M-am dus în baie. Am folosit periuța de dinți a lui Nicole. M-am sufocat. M-am spălat pe față, m-am pieptănat, m-am căcat și m-am pișat, m-am spălat pe mâini și am băut multă apă de la robinetul din baie. Apoi m-am întors în pat. Nicole s-a sculat, și-a făcut toaleta, a revenit în pat. S-a întors spre mine. Am început să ne sărutăm și să ne mângâiem.

Sunt nevinovat în felul meu, Lydia, m-am gândit. Îți sunt credincios în felul meu.

N-am făcut sex oral. Mi-era rău de la stomac. Am încălecat-o pe fosta soție a faimosului doctor. Eruditul călător prin lume. Avea volumele surorilor Brontë în bibliotecă. Amândurora ne plăcea Carson McCullers. *Inima e un vânător singuratic*. Am împins viguros de vreo 3 - 4 ori și ea a gemut. Uite că acum cunoștea un scriitor cu adevărat. Nu un scriitor foarte cunoscut, desigur, dar izbuteam să-mi plătesc chiria și asta era uimitor. Într-o zi, ea urma să apară într-una dintre cărțile mele. Futeam o curviștină cultivată. Am simțit că mă apropii de final. I-am vârât limba în gură, am sărutat-o și am ejaculat. M-am dat jos de pe ea simțindu-mă stupid. Am ținut-o în brațe o vreme, apoi ea s-a dus în baie. Poate că în Grecia s-ar fi futut mai bine. America era un loc de rahat pentru futut.

Apoi, am vizitat-o pe Nicole de 2 - 3 ori pe săptămână, după-amiezile. Beam vin, stăteam de vorbă și, din când în când, făceam dragoste. Am descoperit că nu mă interesa foarte tare, era doar așa, ca să am ceva de făcut. Cu Lydia mă împăcasem de a doua zi. Avea obiceiul

să mă ia la întrebări despre drumurile mele.

— Am fost la supermarket, aveam obiceiul să-i spun. Și era adevărat. Mai întâi mă duceam acolo.

— Nu te-am văzut niciodată petrecând atâta timp la supermarket.

Într-o seară, m-am îmbătat și am menționat în fața Lydiei numele lui Nicole. I-am spus unde locuia, dar că „nu se întâmpla mare lucru”. De ce i-am spus asta, nu prea mi-era clar, dar, când bei, nu mai gândești limpede...

Într-o după-amiază, mă întorceam de la prăvălia de băuturi și tocmai ajunsesem în dreptul casei lui Nicole. Aveam două cutii cu câte șase beri și o sticlă de whiskey. Abia ce mă certasem cu Lydia și mă hotărâsem să rămân peste noapte la Nicole. Mergeam încet, deja un pic abțiguit, când am auzit pe cineva alergând în spatele meu. M-am întors. Era Lydia.

— Ha, a zis. Ha!

A înșfăcat punga unde aveam băutura și a început să scoată sticlele de bere. Le-a spart de trotuar, una câte una. Explodau cu zgomot mare. Santa Monica Boulevard e foarte aglomerat. Traficul de după-amiază tocmai începea să se intensifice. Toată chestia asta avea loc chiar în fața ușii lui Nicole. Apoi Lydia a apucat sticla de whiskey. A ridicat-o și a urlat la mine:

— Ha, aveai de gând să bei asta și pe urmă s-o FUȚI. A trântit sticla de ciment.

Ușa lui Nicole era deschisă și Lydia a luat-o în sus pe scări. Nicole stătea în capul scărilor. Lydia a început s-o lovească cu poșeta ei mare. Avea barete lungi și o balansa cât putea de tare.

— *E bărbatul meu! E bărbatul meu!* Să-l lași în pace!

Apoi Lydia a alergat pe lângă mine, a ieșit pe ușă și apoi în stradă.

— Dumnezeule, a zis Nicole. Cine a fost aia?

— Aia era Lydia. Dă-mi o mătură și o pungă mare să strâng.

M-am dus pe stradă și am început să pun bucățile de sticlă sparte în pungă. Curva a mers prea departe de data asta, mă gândeam. Am să mă duc să-mi cumpăr alte sticle. O să rămân o noapte cu Nicole, poate chiar două.

Eram aplecat să culeg cioburile, când am auzit un sunet ciudat în spatele meu. M-am uitat în jur. Era Lydia cu Obiectul. Urcase cu el pe trotuar și se îndrepta spre mine cu vreo treizeci de mile la oră. Am sărit într-o parte când a trecut pe lângă mine, era cât pe-aici să mă calce. Mașina s-a dus până la primul colț, a coborât pe stradă chiar în curbă, a mai mers ceva și apoi a luat-o la dreapta, la următorul colț ai a dispărut.

24.

Am reînceput să mătur cioburile. Le-am strâns pe toate și le-am aruncat. Apoi am vârât mâna în pungă și am găsit o sticlă de bere întreagă. Arăta foarte bine. Chiar aveam nevoie de ea. Eram pe cale să o desfac, când cineva mi-a smuls-o din mină. Tot Lydia era. A fugit până la ușa lui Nicole și a aruncat-o în geam. A aruncat-o cu asemenea viteză, încât a trecut prin sticlă ca un glonț, fără să spargă tot geamul, lăsând doar o gaură rotundă.

Lydia s-a făcut nevăzută și eu am luat-o pe scări în sus. Nicole era tot acolo.

— Pentru Dumnezeu, Chinaski, du-te cu ea înainte să omoare pe toată lumea!

M-am întors și am coborât pe scări. Lydia stătea în mașină, cu motorul pornit. Am deschis ușa și am urcat. A demarat. Niciunul din noi n-a zis nimic.

Am început să primesc scrisori de la o tânără din New York. O chema Mindy, Dăduse peste câteva dintre cărțile mele, dar cea mai mișto chestie era că foarte rar se referea la scris, cu excepția faptului că îmi spunea că ea nu

e scriitoare. Îmi vorbea despre tot felul de lucruri, mai ales despre bărbați și sex. Mindy avea 25 de ani, scria de mină și depeșele ei erau sensibile și totuși pline de umor. Îi răspundeam și eram deja bucuros când găseam câte una de-a ei în cutia poștală. Unii oameni se pricep mult mai bine să spună ce-au de spus în scrisori decât în conversație. Iar alții pot întreține o corespondență artistică, plină de inventivitate, dar, atunci când încearcă să scrie o poezie, o schiță sau o nuvelă, devin prețioși.

Apoi Mindy mi-a trimis niște fotografii. Dacă semănau cu realitatea, chiar era frumoasă. Mi-a mai scris o vreme și apoi mi-a zis că urma să-și ia o vacanță de două săptămâni.

De ce nu iei avionul înapoi, i-am sugerat.

Așa am să fac, mi-a răspuns ea.

Am început să ne telefonăm. În cele din urmă, mi-a transmis ora sosirii la Aeroportul Internațional L.A.

— Am să fiu acolo, nimic n-o să mă poată opri.

25.

Am reținut data. Niciodată nu fusese o problemă să inițiez o ruptură cu Lydia. De felul meu, eram un singuratic, mulțumit doar să trăiesc cu o femeie, să mănânc cu ea, să dorm cu ea, să mă plimb cu ea. N-aveam nevoie de conversație ori să ies pe undeva, cu excepția curselor de cai sau a meciurilor de box. Nu înțelegeam televiziunea. Mă simțeam aiurea când era vorba să dau bani ca să intru la un film și să stau lângă alți oameni cărora trebuia să le împărtășesc emoțiile. Petrecerile îmi făceau rău. Nu puteam suferi pălăvrăgeala, ipocrizia, flirturile, bețivii amatori, oamenii anosti. Dar petrecerile, dansul, taclalele o energizau pe Lydia. Se considera foarte sexy. Era însă un pic cam prea ostentativă. Așa că certurile noastre izbucneau adesea din dorința mea de a nu întâlni niciun-fel-de-oameni contra dorinței ei de a întâlni cât-mai-

mulți-oameni-și-cât-mai-des-posibil.

Cu două zile înainte de sosirea lui Mindy, am inițiat cearta. Eram în pat amândoi.

— Lydia, pentru Dumnezeu, de ce ești așa proastă? Nu-ți dai seama că eu sunt un singuratic? Un pustnic? Trebuie să fiu așa ca să pot scrie.

— Cum poți învăța ceva despre oameni dacă nu-i întâlnești?

— Știu deja totul despre ei.

— Chiar și atunci când ieșim să mâncăm la un restaurant, ții capul în jos. Nu te *uieți* la nimeni.

— Păi de ce, ca să mi se facă rău?

— Eu *observ* oamenii, îi studiez.

— Rahat.

— Ție ți-e teamă de oameni!

— Îi urăsc.

— Cum poți fi scriitor? Tu nu *observi*!

— OK, nu mă uit la oameni, dar îmi câștig existența scriind. E mai bine decât cioban la oi.

— N-o să-ți mai meargă mult. Nu vei avea succes. Tot ce faci e de-a-ndoaselea.

— Tocmai *de-aia* o și fac.

— O faci? Cine dracu' crezi că știe cine ești? Ești faimos precum *Mailer*? Precum *Capote*?

— Ei nu știu să scrie.

— În schimb, *tu* știi! Numai tu, Chinaski, știi să scrii.

— Da, așa cred.

— Ești faimos? Dacă te-ai duce la New York, te-ar cunoaște cineva?

— Ascultă, nu-mi pasă de asta. Nu vreau decât să continui să scriu. N-am nevoie de trompete.

— Ba ai profita de orice trompetă posibilă.

— Poate.

— Îți place să te prefaci că ești deja cunoscut.

— Întotdeauna m-am comportat așa. Chiar și înainte să scriu.

— Ești faimosul cel mai necunoscut pe care l-am întâlnit vreodată.

— Pur și simplu, nu sunt ambițios.

— Ești, dar ești puturos. Vrei faima pe nimic. De fapt, când scrii? Când o faci? Ești mereu ori în pat, ori beat, ori la curse.

— Nu știu, nu e important.

— Atunci ce e important?

— Spune-mi tu, am zis.

— Păi, o să-ți spun, a zis Lydia. N-am mai dat o petrecere de nu mai știu când, n-am mai văzut lume de multă vreme. Mie îmi plăc oamenii! Surorilor mele le plăc petrecerile. Merg cu mașina câte o mie de mile ca să se ducă la o petrecere. Așa am fost noi crescute în Utah! Nu e nimic rău în asta. E vorba doar de oameni care uită de inhibiții și se distrează! Ai ideea asta tâmpită în cap. Ai impresia că, dacă te distrezi, până la urmă ajungi la *futur*! Dumnezeuule, oamenii sunt civilizați! Tu habar n-ai cum să te distrezi!

— Mie nu-mi plac oamenii. Lydia a sărit din pat.

— Mi-e silă de tine.

— Bine, atunci. Am să-ți fac puțin loc.

Mi-am coborât ciolanele din pat și am început să mă încălț.

— Îmi faci loc? a întrebat Lydia. Cum adică?

— Adică am să plec dracului de aici.

— OK, dar ascultă ce zic. Dacă ieși acum pe ușă, n-o să mă mai vezi!

— Mi se pare corect, am zis. M-am ridicat, am ieșit pe ușă și m-am dus la mașină. Am pornit motorul și am demarat. Făcusem puțin loc pentru Mindy.

Am stat în aeroport și am așteptat. Niciodată nu știi cum e cu fotografiile. Eram nervos. Îmi venea să vomit. Mi-am aprins o țigară și m-am sufocat. De ce am făcut chestiile astea? Acum n-o mai voiam. Și Mindy venea cu avionul tocmai de la New York. Cunoșteam o mulțime de femei. De ce mereu alte femei? Ce încercam să fac? Noile legături erau stimulatoare, dar însemnau și multă muncă. Primul sărut, primul futut conțineau oarecare doză de tensiune. Oamenii păreau interesați la început. Apoi mai târziu, încet, dar sigur, urmau să se arate toate hibeles și nebunia. Însemnam tot mai puțin pentru ele; ele urmau să însemne tot mai puțin pentru mine.

Eram bătrân și urât. Poate tocmai de-aia părea așa deosebit să le-o vâri junelor. Eu eram King Kong și ele erau suple și fragede. Încercam ca prin futut să înșel moartea? Având legături cu tinere, speram oare că n-o să îmbătrânesc, că n-o să mă simt bătrân? Pur și simplu, nu voiam să îmbătrânesc într-un mod nefericit, ci să-mi dau demisia. Să Ru mort înainte ca moartea însăși să sosească.

Avionul lui Mindy a aterizat și a început să ruleze pe pistă. Am simțit că era un pericol. Femeile mă cunoșteau dinainte, pentru că-mi citiseră cărțile. Mă expusesem. Pe de altă parte, eu nu știam nimic despre ele. Era riscant pentru mine. Puteam fi ucis, puteam fi castrat. Chinaski fără coaie. *Poemele de iubire ale unui eunuc.*

M-am ridicat, așteptând-o pe Mindy. Pasagerii au început să iasă.

Ah, sper că nu e ea aia.

Sau ailaltă.

Sau mai ales ăia.

Mă rog, aia ar putea fi mișto! ia uite ce picioare, ce popou. Ochii ăia...

Una dintre ele s-a îndreptat spre mine. Am sperat că e ea. Arăta cel mai bine dintre toate. Nu puteam fi chiar

așa de norocos. A venit spre mine și mi-a zâmbit.

— Eu sunt Mindy.

— Îmi pare bine că tu ești Mindy.

— Îmi pare bine că tu ești Chinaski.

— Trebuie să-ți aștepți bagajul?

— Da, mi-am adus destul pentru o ședere mai lungă.

— Hai să așteptăm la bar.

Am intrat și am găsit o masă. Mindy a comandat vodcă și apă tonică. Eu am comandat o vodcă. Aveam cam aceleași gusturi. I-am aprins țigara. Arăta foarte bine. Aproape virginală. Era greu de crezut. Era mică, blondă și perfect făcută. Mai degrabă naturală decât sofisticată. Mi s-a părut simplu s-o privesc în ochii verzi-albaștri. Purta doi cercei minusculi. Și tocuri înalte. Îi spuseseam lui Mindy că tocurile înalte mă excită.

— Ei, a zis ea, ești speriat?

— Acum mi-a mai trecut. Îmi plăci.

— Tu arăți mult mai bine decât în fotografii. Nu cred deloc că ești urât.

— Mulțumesc.

— Mă *rog*, nu vreau să spun că ești frumos. Nu în felul în care se percepe în general noțiunea asta. Ai un chip de om cumsecade. Dar ochii tăi – sunt splendizi. Sunt sălbatici, nebuni, ca ai unui animal care apare dintr-o pădure în flăcări. Ceva în genul ăsta, Nu mă prea pricep la vorbe.

— Eu cred că tu ești frumoasă, am zis eu. Și foarte de treabă. Mă simt minunat lângă tine. Cred că e bine că suntem împreună. Termină-ți paharul. Să mai luăm unul. Semeni cu scrisorile tale.

27.

Am băut și cel de-al doilea pahar și ne-am dus să luăm bagajul. Eram mândru că sunt cu Mindy. Mersul ei avea stil. Destul de multe femei care aveau trupuri

arătoase mergeau scâlâmbăindu-se, ca niște creaturi greoaie. Mindy plutea.

Mă tot gândeam: e prea frumos ca să fie adevărat. Pur și simplu, e imposibil.

Când am ajuns acasă, Mindy a făcut o baie și și-a schimbat hainele. A apărut într-o rochie bleu. Își schimbase puțin pieptănătura. Ne-am așezat împreună pe canapea cu vodca și apă tonică.

— Hm, încă sunt speriat. Am să mă îmbăt puțin.

— La tine e exact cum mi-am imaginat, a zis ea.

Mă privea zâmbind. Am întins o mână și am mângâiat-o pe ceafă, am tras-o spre mine și am sărutat-o ușor.

A sunat telefonul. Era Lydia.

— Ce faci?

— Sunt cu cineva.

— E o femeie, nu-i așa?

— Lydia, relația noastră s-a terminat, doar știi asta.

— E O FEMEIE, NU-I AȘA?

— Da.

— Bine, atunci.

— Păi, bine. La revedere.

— La revedere, a zis ea.

Tonul Lydiei se calmase brusc. M-am simțit mai bine. Violența ei mă speria. Mereu susținea că eu sunt cel gelos – și eram adesea gelos –, dar, când observam că lucrurile sunt pornite împotriva mea, pur și simplu mă dezgustam și băteam în retragere. Lydia era diferită. Reacționa. Ea era șeful galeriei în Jocul Violenței.

După ton, am știut însă că renunțase. Că nu era furioasă. Cunoșteam vocea aia.

— Asta era fosta mea prietenă, i-am spus lui Mindy.

— S-a terminat?

— Da.

— Încă te mai iubește?

— Cred că da.

— Atunci nu s-a terminat.

— S-a terminat.

— Să rămân?

— Desigur, te rog.

— Sper că nu te folosești de mine. Am citit toate poeziile alea de dragoste... dedicate Lydiei.

— Pe atunci iubeam. Nu te folosesc. Mindy s-a lipit de mine și m-a sărutat. A fost un sărut lung. Mi s-a sculat. În ultima vreme, luam vitamina E. Am ideile mele cu privire la sex. Eram tot timpul excitat și mă masturbam încontinuu. Făceam dragoste cu Lydia și apoi mă duceam acasă și mă masturbam dimineața. Gândul că sexul este ceva interzis mă excită dincolo de orice rațiune.

Era ca și cum un animal l-ar fi obligat pe altul să i se supună.

Când ejaculam, aveam impresia că o făceam drept în fața a tot ce e decent, spermă albă picurând peste capetele și sufletele părinților mei morți. Dacă m-aș fi născut femeie, cu siguranță aș fi devenit prostituată. Dar, pentru că m-am născut bărbat, tânjeam după femei în mod constant, cu cât erau de calitate mai proastă, cu atât mai bine. Și totuși femeile – femeile adevărate – mă speriau, pentru că ele, în cele din urmă, îți doreau sufletul, iar eu voiam să păstrez ce mai rămăsese din al meu. Tânjeam, de fapt, mai ales după prostituate, femei de joasă speță, pentru că erau ucigătoare și din topor, nu aveau nicio pretenție, Nu pierdeai nimic după ce plecau. Totuși, în același timp, tânjeam după o femeie tandră, adevărată, în ciuda prețului exorbitant. Oricum ar fi fost, eram pierdut, Un bărbat puternic ar fi renunțat la ambele variante. Eu nu eram puternic. Așa că am continuat să lupt cu femeile, cu ideea de femeie.

Mindy și cu mine am terminat sticla și apoi ne-am dus în pat. Am sărutat-o o vreme, apoi mi-am cerut scuze și m-am întors cu spatele. Eram prea beat ca să mai fiu în stare de ceva. Ce să zic, marele amant! I-am promis multe experiențe minunate în viitorul apropiat, apoi am adormit cu trupul ei lipit de al meu. Dimineața, când m-am trezit, îmi era rău. Am privit-o pe Mindy, goală lângă mine. Chiar și atunci, după atâta băutură, era ca un miracol. Niciodată nu cunoscusem o tânără atât de frumoasă și, în același timp, atât de blândă și inteligentă. Unde erau bărbații ei? Unde dăduseră greș?

M-am dus în baie și am încercat să-mi fac toaleta. M-am înecat cu apă de gură. M-am ras și m-am dat cu loțiune. Mi-am umezit părul și m-am pieptănat. M-am dus la frigider, am luat o sticlă de 7-Up și am băut-o pe toată.

M-am întors și m-am urcat în pat. Mindy era caldă. Trupul ei era cald. Părea că doarme. Îmi plăcea asta. Mi-am frecat buzele de ale ei, ușor. Mi s-a sculat. I-am simțit sânii lipindu-se de mine. Am luat unul și l-am supt. Am simțit sfârcul întărindu-se. Mindy s-a mișcat. Am întins mâna și am pipăit-o pe burtă, am coborât până la pizdă. Am început să i-o mângâi, încet.

E ca și cum ai face un mugur să se deschidă, mă gândeam. Chestia asta are un sens. E minunat. Două insecte într-o grădină, mișcându-se încet una către alta. Masculul își etalează cu încetinitorul magia. Femela se deschide încet. Îmi place, îmi place. Două insecte. Mindy se deschide, se umezește. E frumoasă. Apoi am urcat pe ea. I-am băgat-o, în vreme ce gura mea era lipită de a ei.

Am băut toată ziua și în noaptea aceea am încercat din nou să fac dragoste cu Mindy. Am fost uluit și mâhnit să aflu că avea o pizdă mare. O pizdă deosebit de mare. Nu observasem cu o seară în urmă. Asta era o tragedie. Cel mai mare păcat al femeii. Am tot pompat. Mindy stătea

întinsă acolo, de parcă i-ar fi plăcut. Mă rugam la Dumnezeu ca lucrurile să stea într-adevăr așa. Am început să transpir. Mă durea spatele. Eram amețit și mi-era rău. Pizda ei părea să se lărgească tot mai mult. Nu simțeam nimic. Era ca și cum aș fi încercat să fut o pungă mare de hârtie, pleoștită. Abia dacă îi atingeam marginile pizdei. Era o agonie. Era o muncă asiduă, fără nicio recompensă. Mă simțeam blestemat. Nu voiam să-i rănesc sentimentele.

Voiam cu disperare să ejaculez. Nu era doar din cauza băuturii. Mă descurc mai bine decât mulți alții atunci când beau. Îmi auzeam inima. O simțeam în piept. O simțeam în gât. O simțeam în cap. N-am mai putut suporta. M-am rostogolit de pe ea, cu un geamăt.

— Îmi pare rău, Mindy. Dumnezeuule, îmi pare rău!

— E în regulă, Hank.

M-am rostogolit pe burtă. Transpirația îmi puțea. M-am ridicat și am umplut două pahare. Am revenit în pat și le-am băut unul lângă altul. Nu puteam să înțeleg cum de reușisem să ejaculez prima oară. Aveam o problemă. Toată frumusețea aia, toată blândețea, toată bunătatea – și uite că aveam o problemă. Eram incapabil să-i spun lui Mindy despre ce era vorba. Nu știam cum să-i spun că avea o pizdă mare. Poate că nimeni nu i-o mai spusese înainte.

— O să fie mai bine atunci când n-o să beau așa de mult, i-am zis.

— Te *rog* să nu-ți faci probleme, Hank.

— OK.

Ne-am culcat sau ne-am prefăcut că o facem. În cele din urmă, am reușit să adorm...

28.

Mindy a rămas vreo săptămână. I-am făcut cunoștință cu prietenii mei. Am fost în câteva vizite. Dar nu s-a rezolvat nimic. Nu puteam avea orgasm. Ei nu părea să-i pese. Era straniu.

Pe la 10: 45, într-o seară, Mindy bea și citea o revistă în camera din față. Eu stăteam întins în pat, doar în șort, beat, fumând, cu paharul pe un scaun. Mă holbam la tavanul albastru, fără să simt nimic și fără să mă gândesc la nimic. Cineva a bătut la ușă.

— Mă duc eu să deschid? a zis Mindy.

— Sigur, du-te.

Am auzit-o deschizând ușa. Apoi am auzit vocea Lydiei.

— Am trecut pe aici să-mi văd și eu rivală. Ah, m-am gândit, asta e *drăguț*. O să mă ridic și o să le tom la amândouă ceva de băut, o să bem cu toții și o să stăm de vorbă. Îmi place ca femeile mele să se înțeleagă între ele. Am auzit-o pe Lydia zicând:

— Ești o puștoaică *drăguță*, nu-i așa? apoi am auzit-o pe Mindy țipând. Și pe Lydia. Am auzit zgomot de luptă, mârâituri, trupuri zvârcolindu-se. Mobila a fost deranjată. Mindy a țipat din nou – țipătul cuiva care este atacat. Lydia a urlat, ca o tigroaică atunci când ucide. Am sărit din pat. Voiam să intervin. Am alergat în camera din față, așa cum eram, în șort. Se trăgeau de păr, se scuiپau, se zgâriau, era o scenă nebună. M-am repezit să le despart. M-am împiedicat de un pantof de pe covor și am căzut ca un bolovan. Mindy a fugit pe ușă, cu Lydia după ea. Au alergat pe alee, către stradă.

Am auzit un alt țipăt.

Au trecut câteva minute. M-am ridicat și am închis ușa. În mod clar, Mindy o întinsese, pentru că, brusc, Lydia a intrat. S-a așezat pe scaun, lângă ușă. M-a privit.

— Îmi pare rău. Am făcut pe mine. Era adevărat. Avea o pată întunecată între picioare și un crac al pantalonului era ud learcă.

— Nu-i nimic, am zis.

I-am turnat un pahar și Lydia s-a așezat cu el în

mână. Eu abia îmi țineam paharul. Nimeni nu vorbea. La scurt timp, am auzit o bătaie în ușă. M-am ridicat și am deschis. Pântecul meu uriaș, alb, moale, atârna peste marginea șortului. În prag erau doi polițiști.

— Salut, am zis.

— Cineva ne-a reclamat tulburarea ordinii publice.

— Nu e vorba decât de o mică ceartă în familie, am zis.

— Avem niște detalii, a zis primul polițist care se apropiase de mine. E vorba de două femei.

— De obicei, așa se întâmpla.

— Bine, a răspuns el. Vreau doar să-ți pun o întrebare. Pe care din cele două femei o vrei?

— Pe-aia de-acolo. Am arătat cu degetul către Lydia, care stătea pe scaun, pisata toată.

— Bine, domnule. Ești sigur?

— Sunt sigur.

Polițiștii au plecat și uite că am rămas din nou cu Lydia.

29.

Telefonul a sunat în dimineața următoare. Lydia se întorsese la ea acasă. Era Bobby, puștiul care locuia cu o stradă mai jos și care lucra la magazinul de articole porno.

— Mindy e aici, la mine. Vrea să vii să stai de vorbă cu ea.

— Bine.

M-am dus până acolo cu trei sticle de bere, Mindy avea tocuri înalte și un costum negru transparent, de la Frederick. Parcă era rochia unei păpuși. I se vedeau chiloții negri. Nu avea sutien. Valerie nu era prin preajmă. M-am așezat și am desfăcut berile, apoi le-am împărțit.

— Te întorci la Lydia, Hank? a întrebat Mindy.

— Da, îmi pare rău. M-am întors deja.

— Ce s-a întâmplat a fost cam nașpa. Am crezut că

erați despărțiți.

— Și eu am crezut că eram. Lucrurile astea sunt foarte stranii.

— Toate hainele mele sunt la tine. Va trebui să vin după ele.

— Bineînțeles.

— Ești sigur c-a plecat?

— Da.

— E ca un taur femeia aia. Se comportă ca o lesbiană care face pe bărbatul.

— Nu cred că e așa ceva.

Mindy s-a ridicat să se ducă la toaletă. Bobby s-a întors spre mine.

— Am futut-o, a zis. Nu e ea vinovată. N-avea unde să se ducă.

— N-o învinovățesc.

— Valerie a dus-o la Frederick s-o mai înveselească. I-a cumpărat costumul ăsta nou. Mindy a ieșit din baie. Plânsese.

— Mindy, i-am spus, trebuie să plec.

— Am să trec mai târziu să-mi iau hainele. M-am ridicat și am ieșit. Mindy a venit după mine.

— Ia-mă în brațe, a zis. Am luat-o în brațe. Plângea.

— N-o să mă uiți *niciodată*... *Niciodată*! M-am întors acasă întrebându-mă dacă Bobby fusese într-adevăr cel care o futuse pe Mindy. Bobby și Valerie se dedau la tot felul de lucruri stranii. Nu-mi păsa de lipsa lor de sentimente. Era vorba de *felul* în care făceau totul, fără să arate nicio emoție. La fel cum cineva cascadează sau fierbe un cartof.

30.

Ca s-o împac pe Lydia, am fost de acord să merg în Muleshead, Utah. Sora ei se dusesese cu cortul în munți. Surorile erau, de fapt, proprietățile unei mari parcele de

pământ din zonă. Fusesse moștenit de la tatăl lor. Glendoline, una dintre ele, își ridicase cortul în pădure. Scria un roman, *Femeia sălbatică a munților*. Celelalte surori urmau să sosească din clipă în clipă. Lydia și cu mine am ajuns primii. Aveam un cort mic. Ne-am înghesuit în el în prima noapte, împreună cu țăntarii. A fost groaznic.

În dimineața următoare, ne-am așezat în jurul focului de tabără. Glendoline și Lydia au gătit micul dejun. Cumpărasem alimente de vreo 40 de dolari, inclusiv mai multe sticle de bere. Le-am pus să se răcească într-un pârau de munte. Am terminat micul dejun. Am dat o mână de ajutor la spălarea vaselor și apoi Glendoline a scos romanul și a început să ne citească din el. Nu era chiar rău, dar era scris fără profesionalism și avea nevoie de multiple revizui. Glendoline presupunea că cititorul era la fel de fascinat ca și ea de propria-i viață – ceea ce era o greșeală fatală. Celelalte erori erau prea numeroase pentru a mai fi amintite.

M-am dus până la pârau și m-am întors cu trei sticle de bere. Fetele au spus că nu, nu voiau să bea. Erau foarte anti-bere. Am discutat romanul lui Glendoline. M-am gândit că oricine e în stare să citească altora din propriul roman cu voce tare trebuie să fie suspect. Dacă asta nu echivala cu străvechiul sărut al morții, atunci ce?

Conversația a deviat și fetele au început să pălăvrăgească despre bărbați, petreceri, dans și sex. Glendoline avea o voce pițigăiată și râdea nervos, încontinuu. Avea vreo 40 și ceva de ani, era destul de grasă și foarte neîngrijită, Pe lângă asta, ca și mine, era pur și simplu urâta.

Glendoline trebuie să fi vorbit non-stop aproape o oră numai despre sex. Am început să amețesc. Ea și-a fluturat brațele deasupra capului:

— SUNT FEMEIA SĂLBATICĂ A MUNȚILOR! OH,

UNDE, OH, UNDE ESTE BĂRBATUL, BĂRBATUL ADEVĂRAT CARE SĂ AIBĂ CURAJUL SĂ MĂ IA?

Păi, cu siguranță aici nu e, m-am gândit eu. Am întors capul spre Lydia.

— Hai să facem o plimbare.

— Nu, a zis ea, vreau să citesc cartea asta. Se numea *Dragoste și orgasm: ghid revoluționar pentru satisfacerea sexuală*.

— Bine, am zis, atunci o să mă duc singur.

Am mers până la pârâu. Am scos o altă bere, am desfăcut-o și am rămas acolo s-o beau. Eram prins în capcană, printre munți și păduri, cu două femei nebune. Răpeau toată bucuria fututului discutând tot timpul despre asta. Și mie îmi plăcea să mă fut, dar nu făceam o religie din asta. Prea multe lucruri ridicole și tragice se legau de el. Oamenii păreau să nu știe cum să abordeze subiectul. Așa că își făceau o jucărie din asta. O jucărie distrugătoare.

Principalul lucru, mi-am dat eu seama, era să găsești femeia potrivită. Dar cum? Aveam un carnetel roșu și un stilou la mine. Am mâzgălit un poem meditativ. Apoi m-am îndreptat spre lac. Locul se numea Pășunile Vance. Cea mai mare parte din zonă era proprietatea surorilor. Trebuia să mă cac. Mi-am dat pantalonii jos și m-am chircit în tufișuri, cu muștele și țânțarii. Prefer de departe facilitățile orașului. A trebuit să mă șterg cu frunze. M-am dus până la lac și am vârat un picior. Era rece ca gheața. Fii bărbat, bătrâne. Intră.

Pielea mea era albă ca fildeșul. Mă simțeam foarte bătrân și fleșcăit. Am intrat în apa rece până la brâu, apoi am tras aer în piept și am sărit înainte. Intrasem cu totul! Noroiul s-a ridicat de pe fund și mi-a intrat în urechi, în gură, în păr. Stăteam acolo, în apa noroioasă, clănțănind.

Am așteptat multă vreme ca apa să se limpezească,

Apoi m-am întors. M-am îmbrăcat și am luat-o de-a lungul malului. Când am ajuns la capătul lacului, am auzit sunetul unei cascade. Am intrat în pădure, mergând spre sud. A trebuit să mă cațăr pe niște stânci, ca să traversez o mică prăpastie. Sunetul s-a apropiat tot mai mult. Muștele și țânțarii roiau în jurul meu. Muștele erau mari, supărate și înfometate, mult mai mari decât cele din oraș și știau să se servească când dădeau de ceva mâncare.

M-am străduit să înaintez prin vegetația deasă și deodată am zărit-o: prima cascadă pe care o vedeam cu ochii mei. Apa curgea pur și simplu de pe munte peste un prag stâncos. Era splendid. Curgea încontinuu. Apa aia venea de undeva. Și se îndrepta undeva. Erau trei sau patru șuvoaie care duceau probabil spre lac.

În cele din urmă, m-am plictisit să tot privesc și m-am hotărât să mă întorc. De asemenea, m-am decis s-o iau pe un alt drum înapoi, ca să scurtez. Am înaintat cu greutate până pe partea cealaltă a lacului și am scurtat drumul către corturi. Știam cam pe unde trebuie să ajung. Încă aveam la mine carnetelul roșu. M-am oprit și am scris o altă poezie, mai puțin meditativă, apoi am mers mai departe. Am ținut-o tot așa. Corturile nu mai apăreau. Am continuat să merg. M-am uitat în jur să văd lacul. Nu l-am mai găsit, habar n-aveam unde era. Brusc mi-am dat seama: MĂ RĂTĂCISEM. Curviștinele alea obsedate de sex mă zăpăciseră și acum MĂ PIERDUSEM. M-am uitat în jur. Se vedeau poalele munților și de jur-împrejur nu erau decât copaci și tufișuri. Nu exista niciun centru, niciun punct de plecare, nicio legătură cu nimic. Am simțit că mi se face frică. O frică reală. De ce le-am lăsat să mă scoată afară din oraș? Din Los Angeles-ul meu? Acolo puteai chema un taxi, puteai telefona. Existau soluții rezonabile la probleme rezonabile.

Pășunile Vance se întindeau înjur pe mile întregi. Mi-

am aruncat carnețelul roșu. Ce mod de a muri pentru un scriitor! Puteam vedea deja titlurile din ziare:

HENRY CHINASKI, POET MINOK, GĂSIT MORT ÎN PĂDURILE DIN UTAH

Henry Chinaski, fost funcționar poștal, transformat în scriitor, a fost găsit într-o stare avansată de descompuneri după-amiază, de pădurarul W.K. - Brooks jr. De asemenea, lângă rămășițele sale pământești, s-a găsit un mic carnețel roșu care conținea în mod evident ultimele creații ale domnului Chinaski.

Am mers mai departe. În curând, am ajuns într-o zonă mlaștinoasă. Din când în când, unul din picioare mi se înfunda până la genunchi în mlaștină și trebuia să mi-l trag afară.

Am ajuns la un gard din sârmă ghimpată. Am știut imediat că n-ar fi trebuit să mă cațăr pe el. Am știut că nu trebuia să fac asta, dar se părea că nu am altă alternativă. M-am urcat pe gard și am rămas acolo, Mi-am pus palmele în jurul gurii și am țipat: LYDIA!

N-am primit niciun răspuns.

Am încercat din nou: LYDIA!

Vocea mea părea jalnică, vocea unui laș. Am mers mai departe. Ar fi drăguț, mă gândeam, să fiu din nou cu surorile, să le aud râzând și vorbind despre sex, bărbați, dans și petreceri. Ar fi atât de drăguț să-i aud vocea lui Glendoline. Ar fi drăguț să-mi trec mâna prin părul lung al Lydiei. Pe onoarea mea că am s-o duc la toate petrecerile din oraș. Chiar am să dansez cu toate femeile și am să fac glume strălucite despre orice. Am să suport toată sporovăiala aia tâmpită cu zâmbetul pe buze. Aproape mă puteam auzi. „Hei, ce melodie mișto! Cine vrea să danseze? Cine vrea să se dezlănțuie?”

Am continuat să merg prin mlaștină. În cele din urmă, am ajuns pe pământ. Am ajuns la un drum. Era un

străvechi drum desfundat, dar mi se părea că arată bine. Puteam vedea urme de cauciuc, urme de copite. Existau chiar și niște fire deasupra capului, care duceau electricitate undeva. N-aveam altceva de făcut decât să mă țin după firele alea. Am luat-o de-a lungul drumului. Soarele era sus pe cer. Trebuie să fi fost amiază. Am continuat să merg, simțindu-mă ridicol.

Am ajuns la o poartă care era încuiată. Ce însemna asta? Exista o mică intrare într-o parte a porții. Evident, poarta era pentru vite. Dar unde erau vitele? Unde era proprietarul vitelor? Poate că nu apărea decât din șase în șase luni.

A început să mă doară creștetul capului. M-am pipăit în locul unde primisem o lovitură în Philadelphia, cu 30 de ani în urmă. Îmi rămăseseră niscai cicatrice. Acum, cicatricile, arse de soare, se umflaseră. Parcă aveam un corn în cap. Am rupt o cojiță și am îndepărtat-o.

Am mai mers o oră și apoi m-am hotărât să mă întorc. Asta însemna că trebuia să parcurg tot drumul înapoi și, totuși, aveam senzația că era singura soluție. Mi-am scos cămașa și mi-am înfășurat-o în jurul capului. M-am oprit o dată sau de două ori și am țipat: LYDIA! N-am primit niciun răspuns.

Ceva mai târziu, am ajuns iarăși la poarta aia. Nu trebuia decât să o ocolesc, dar ceva îmi stătea în cale. Era în fața porții, cam la cinci metri de mine – o căprioară mică, un cerb sau ceva de genul ăsta.

Am înaintat încet. Nici nu s-a mișcat. Avea de gând să mă lase să trec? Nu părea să se teamă de mine. Bănuiam că mi-a simțit încurcătura, lașitatea. M-am apropiat și mai mult. Nu voia să se dea la o parte. Avea ochi frumoși, mari și căprui. Mai frumoși decât ochii oricărei femei pe care o văzusem vreodată. Nu-mi venea să cred. Eram cam la un metru de animal, gata să dau înapoi, când a țâșnit. A ieșit

de pe drum și a intrat în pădure. Era într-o formă excelentă; chiar știa să fugă.

Tot mergând mai departe pe drum, am auzit sunetul apei. Aveam nevoie de apă. Nu puteai trăi foarte mult fără apă. Am ieșit de pe drum și m-am luat după sunetul apei care curgea. Am dat peste un mic deal acoperit cu iarbă și, când am ajuns în vârful lui, am văzut-o: apa izvorând din mai multe conducte de ciment, în fața unui baraj, curgea într-un fel de rezervor. M-am așezat pe marginea lui, mi-am scos pantofii și ciorapii, mi-am suflecat pantalonii și mi-am vârât picioarele. Apoi mi-am turnat apă în cap, am băut, dar nu prea mult și nici prea repede, așa cum văzusem prin filme că se face.

După ce mi-am revenit puțin, am observat o pasarelă care se întindea peste rezervor. Am mers pe ea și am ajuns la o cutie mare de metal legată și zăvorâta de marginea pasarelei. Era închisă cu lacăt. Probabil că înăuntru era un telefon! Puteam suna după ajutor.

M-am dus, am căutat un pietroi și am început să izbesc lacătul. Nu voia să cedeze. Ce dracu' ar face Jack London? Dar Hemingway sau Jean Genet? Am continuat să dau cu pietroiul în lacăt. Uneori dădeam pe alături și mâna mi se izbea de lacăt sau chiar de cutia de metal. Pielea mi se zdrelise, curgea sângele. Mi-am adunat toate puterile și am tras o lovitură finală. S-a deschis. Am scos lacătul și am deschis cutia de metal. Nu exista niciun telefon. Erau o serie de butoane și niște cabluri mari. Am băgat mâna, am atins un fir și m-am trezit cu un șoc teribil. Apoi am apăsător pe un buton. Am auzit urletul apei. Din trei sau patru găuri din betonul barajului au izbucnit niște jeturi uriașe, albe, de apă. Am apăsător pe alt buton. Alte trei sau patru găuri s-au deschis, dând drumul la tone de apă. Am apăsător pe al treilea buton și întregul baraj și-a dat drumul. Am stat și am privit apă țâșnind. Poate că izbuteam să declanșez o

inundație și niște cowboys urmau să vină pe cai sau în mici camioane ruginite să mă salveze. Puteam vedea deja titlurile din ziare:

HENRY CHINASKI, POET MINOR, INUNDĂ ZONELE RURALE DIN UTAH CA SĂ-ȘI SALVEZE PIELEA SENSIBILĂ DE LOS ANGELES

M-am hotărât să n-o fac. Am apăsat din nou butoanele, am închis cutia și am agățat lacătul rupt la loc.

Am părăsit rezervorul, am găsit un alt drum care o lua în sus și am mers pe el. Asta părea mai folosit decât celălalt. Am tot mers. Niciodată nu fusesem atât de obosit. Abia dacă mai vedeam în fața ochilor. Brusc a apărut o fetiță de vreo cinci ani care venea spre mine. Purta o rochiță albastră și pantofi albi. Parcă speriată când m-a văzut. Am încercat să par cumsecade și prietenos.

— Fetițo, nu pleca. Nu-ți fac niciun rău. M-AM RĂTĂCIT! Unde sunt *părinții* tăi? Du-mă, te rog, la *părinții* tăi.

Fetița a arătat cu degetul. Am văzut o rulotă și o mașină parcate mai sus.

— HEI, M-AM RĂTĂCIT! am strigat. DumnezeULE, CÂT MĂ BUCUR SĂ VĂ VĂD.

Lydia a apărut de după rulotă. Părul ei era pus pe bigudiuri roșii.

— Hai, orășeanule, a zis ea, ia-te după mine.

— Sunt așa de bucuros să te văd, dragă. Pupă-mă.

— Nu. ia-te după mine.

Lydia a luat-o la fugă vreo șapte metri în fața mea. Era greu să mă țin după ea.

— I-am întrebat pe oamenii ăia dacă n-au văzut vreun orășean pe-aici, a strigat ea peste umăr. Mi-au spus că nu.

— Lydia, te iubesc.

— Hai, încet te mai miști!

— Așteaptă, Lydia, așteaptă!

A sărit peste un gard de sârmă ghimpată. Eu n-am putut s-o fac. M-am încurcat în sârmă. Nu mă puteam mișca. Eram ca o vacă prinsă în capcană.

— LYDIA!

S-a întors cu bigudiurile ei roșii și a început să mă ajute să scap de ghimpii sârmei.

— Ți-am dat de urmă. Ți-am găsit carnețelul roșu, Te-ai rătăcit în mod deliberat, pentru că erai supărat.

— Nu, m-am rătăcit din cauza ignoranței și a fricii. Nu sunt o persoană care se pricepe la toate. Nu sunt decât un orășean stupid. Sunt mai mult sau mai puțin un căcat ratat, plin de stropi, care n-are absolut nimic de oferit.

— Dumnezeuule, a zis ea, crezi că nu știi asta? M-am eliberat din ultimul ghimpe. M-am luat după ea, împleticindu-mă. Eram din nou cu Lydia.

31.

S-a întâmplat cu 3 sau 4 zile înainte de a trebui să iau avionul spre Houston pentru o întâlnire cu cititorii. M-am dus la curse. Am băut acolo și apoi am intrat într-un bar pe bulevardul Hollywood. M-am întors acasă pe la 9 sau 10 seara. Când am trecut prin dormitor către baie, m-am împiedicat de firul de telefon. Am căzut și m-am lovit de colțul patului - o margine de oțel ca o lamă de cuțit. Când m-am ridicat, am descoperit că aveam o tăietură adâncă chiar deasupra gleznei. Sângele curgea pe covor și am întins o dâră până în baie. Sângele picura pe pardoseală și am lăsat peste tot urme roșii de tălpi.

Am auzit o bătaie în ușă. M-am dus și i-am deschis lui Bobby.

— Dumnezeuule, ce ți s-a întâmplat?

— MOARTEA, am zis. Am să sângerez până o să mor...

— Măi, omule, a zis, ar trebui să faci ceva cu piciorul ăla.

A bătut la ușa Valerie. I-am dat și ei drumul. A țipat. Le-am turnat de băut. A sunat telefonul. Era Lydia.

— Dragă Lydia, sângerez de moarte!

— Asta-i una dintre scenele tale?

— Nu, chiar asta mi se întâmpla. Întreab-o pe Valerie. Valerie a luat telefonul.

— E adevărat. Are glezna tăiată până la os. E sânge peste tot. Ar fi mai bine să vii încoace. Când a sosit Lydia, stăteam întins pe canapea.

— Uite, Lydia: MOARTEA. Vene minuscule atârnav afară din rană ca niște spaghete. Am smuls câteva. Mi-am luat țigara și am scuturat niște scrum în rană.

— Sunt un BĂRBAT. La naiba, sunt un bărbat! Lydia s-a dus și a luat niște apă oxigenată și a turnat-o pe rană. Era drăguț. O spumă albă țâșnea de acolo. Sfârâia și făcea bule. Lydia a mai turnat.

— Ar fi mai bine să te duci la spital, a zis Bobby.

— N-am nevoie de niciun rahat de spital, am zis. O să se vindece singură...

În dimineața următoare, rana arăta oribil. Era încă deschisă și părea să formeze o crustă drăguță. M-am dus la farmacie să mai cumpăr niște apă oxigenată, bandaje și sulfat de magneziu. Am umplut cada cu apă fierbinte, am pus cristalele de magneziu și am intrat. Am început să mă gândesc la mine ca având un singur picior. Existau avantaje:

HENRY CHINASKI ESTE FĂRĂ NICIO ÎNDOIALĂ
CEL MAI MARE POET CU UN SINGUR PICIOR DIN LUME

A trecut și Bobby în după-amiaza aceea.

— Ai idee cât costă să îți amputezi un picior?

— 12.000 de dolari.

După ce a plecat Bobby, i-am telefonat doctorului.

M-am dus la Houston cu piciorul umflat de atâtea bandaje. Luam antibiotice, în încercarea de a vindeca

infecția. Doctorul mi-a spus că orice cantitate de băutură ar reduce la zero efectul antibioticelor.

La întâlnirea cu cititorii, care era într-un muzeu de artă modernă, m-am dus fără să beau nimic. După ce am citit câteva poezii, cineva din public m-a întrebat:

— Cum de nu sunteți beat?

— Henry Chinaski n-a putut veni, i-am răspuns.

Eu sunt fratele lui, Efram.

Am mai citit o poezie și apoi le-am mărturisit că iau antibiotice. Le-am spus de asemenea că regulile muzeului nu permiteau să bei în incintă. Cineva din public a dat la iveală o bere. Am băut-o și am mai citit. Altcineva a mai scos o bere. Apoi berile au început să curgă. Calitatea poeziilor a crescut.

Au urmat o petrecere și o masă la cafenea. Cam vizavi de mine stătea cea mai frumoasă fată pe care o văzusem vreodată. Semăna cu Katherine Hepburn în tinerețe. Avea cam 22 de ani și radia de frumusețe. Am tot făcut glume, spunându-i Katherine Hepburn. Părea să-i placă. Nu m-așteptam să iasă ceva din asta. Era cu o amică. Când a sosit vremea să plec, i-am spus directoarei muzeului, o tipă pe nume Nana, în casa căreia eram găzduit:

— O să-mi fie dor de ea. Era prea frumoasă ca să fie adevărată.

— Vine cu noi.

— Nu pot să cred...

Dar mai târziu s-a materializat acasă la Nana, în dormitor cu mine. Avea pe ea o cămașă de noapte transparentă și s-a așezat pe marginea patului, pieptănându-și părul foarte lung și zâmbindu-mi.

— Cum te cheamă? am întrebat.

— Laura, a zis ea.

— Ascultă, Laura, am de gând să-ți spun Katherine.

— Bine, a zis ea.

Părul ei era șaten roșcat și foarte lung. Era micuță, dar bine proporționată. Chipul era cel mai frumos lucru la ea.

— Pot să-ți tom ceva de băut? am întrebat.

— Ah, nu, nu vreau, nu-mi place. De fapt, mă speria. Nu puteam înțelege ce făcea acolo cu mine. Nu părea să fie o fană amorezată. M-am dus la baie, m-am întors și am stins lumina. Am simțit cum se urcă în pat, lângă mine. Am luat-o în brațe și am început să ne pupăm. Nu-mi venea să cred ce noroc aveam. Cu ce drept? Cum puteau câteva cărți de poezie să dea la iveală așa ceva? Mi-era imposibil să înțeleg. Dar, cu siguranță, n-aveam de gând să mă opun. M-am excitat la maximum. Brusc, a coborât și mi-a luat pula în gură. Am privit mișcarea înceată a capului și a trupului în lumina lunii. Nu se pricepea la fel de bine ca altele, dar simplul fapt că *ea o* făcea era uluitor. Tocmai când eram pe cale să termin, m-am întins și mi-am îngropat mâna în părul ei splendid și am tras de el în lumina lunii, în clipa în care mi-am dat drumul în gura lui Katherine.

32.

Lydia mă aștepta la aeroport. Era excitată, ca de obicei.

— Dumnezeuule, a zis ea. Sunt *fierbinte*! Mă masturbez, dar nu-mi ajută la nimic. Mergeam cu mașina spre casa mea.

— Lydia, piciorul meu e încă într-o stare îngrozitoare. Pur și simplu, nu știu dacă o pot face în condițiile astea.

— *Ce?*

— E adevărat. Nu cred că mă pot fute în halul în care am piciorul.

— Și atunci, la ce dracu' ești bun?

— Păi, pot să prăjesc ouă și să fac numere de magie.

— Nu fi caraghios. Eu te întreb la ce dracu' ești *bun*.

— Piciorul o să se vindece. Dacă nu, o să mi-l taie. Ai răbdare.

— Dacă n-ai fi fost beat, n-ai fi căzut, nu te-ai fi rănit. *Mereu e din cauza băuturii.*

— Nu e mereu din cauza asta, Lydia. Ne furem de vreo patru ori pe săptămână. Pentru vârsta mea, e ceva.

— Uneori, am impresia că nici măcar nu-ți place.

— Lydia, sexul nu e *totul*! Ești obsedată. Pentru Dumnezeu, mai ia și tu o pauză.

— O pauză până îți trece piciorul? Cum o să mă descurc între timp?

— O să jucăm scrabble.

Lydia a urlat. Mașina a început să facă opturi pe stradă.

— NENOROCITULE! AM SĂ TE OMOR! A trecut de banda dublă cu mare viteză, intrând pe contrasens. S-au auzit claxoane și mașini care frânau. Am continuat să mergem pe contrasens, ocolind mașinile care veneau spre noi luând-o când la stânga, când la dreapta. Apoi, la fel de brusc, Lydia a trecut din nou pe banda normală.

Unde e poliția? mă gândeam. Cum de se întâmpla că, de câte ori Lydia face câte ceva, poliția dispare?

— Bine, a zis ea. Te duc acasă și cu asta basta. M-am săturat. Am să-mi vând casa și am să mă mut în Phoenix. Glendoline locuiește acolo acum. Surorile mele m-au avertizat că nu e cazul să trăiesc cu un boșorog ca tine.

Am parcurs restul drumului fără să ne mai vorbim. Când am ajuns, mi-am luat geamantanul, m-am uitat la Lydia și i-am zis la revedere. Ea plângea pe mutește, chipul îi era umed. Brusc, a luat-o către bulevardul Western. Am intrat în curte. Mă întorceam de la o altă întâlnire cu cititorii.

Mi-am verificat corespondența și apoi am sunat-o pe

Katherine, care locuia în Austin, Texas. Părea cu adevărat bucuroasă să mă audă și îmi făcea plăcere să ascult accentul ăla texan, râsul acela ascuțit. I-am spus că voiam să vină în vizită, că am să-i plătesc avionul. O să mergem la curse, o să mergem în Malibu, o să... Orice își dorea.

— Dar, Hank, nu ai o prietenă?

— Nu, niciuna. Sunt un sihastru.

— Dar întotdeauna scrii despre femei în poeziile tale.

— Țsta aparține trecutului. Acum suntem în prezent.

— Dar cum rămâne cu Lydia?

— Lydia?

— Da, mi-ai povestit totul despre ea.

— Ce ți-am povestit?

— Mi-ai povestit cum a bătut alte două femei. O s-o lași să mă bată și pe mine? Nu sunt prea solidă, știi...

— Nu se poate așa ceva. S-a mutat în Phoenix. Ascultă, Katherine, tu chiar ești femeia excepțională pe care o tot căutam. Te rog, ai încredere în mine.

— Va trebui să aranjez lucrurile pe aici. Trebuie să fac rost de cineva care să aibă grijă de pisică.

— Bine. Dar vreau să știi că aici totul e clar.

— Dar, Hank, uiți ce mi-ai spus despre femeile tale.

— Ce ți-am spus?

— Ai spus că „întotdeauna se întorc”.

— Astea nu sunt decât vorbele unui mascul orgolios.

— Am să vin, a zis ea. De îndată ce aranjez lucrurile, am să fac o rezervare și am să-ți comunic detaliile.

Când fusesem în Texas, Katherine îmi povestise viața ei. Eram cel de-al treilea bărbat cu care se culcase. Fusese mai întâi soțul ei, apoi un campion de atletism, alcoolic, și cu mine. Fostul ei soț, Arnold, lucra în showbiz și se ocupa oarecum și cu artele. Ceea ce făcea exact, n-am aflat. Încheia contracte cu staruri de muzică rock, pictori ș.a.m.d. Afacerea avea vreo 60.000 de dolari datorie, dar

tot era înfloritoare. Una dintre acele situații când, cu cât ești mai dator, cu atât îți merge mai bine.

Nu știu ce s-a întâmplat cu campionul de atletism. Pur și simplu a fugit, probabil. Apoi Arnold a început să ia cocaină. Drogul l-a schimbat peste noapte. Katherine a spus că nu-l mai recunoștea. Era îngrozitor. Drumul cu ambulanța la spital. Și apoi se întorcea la birou în dimineața următoare, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Apoi a apărut Joanna Dover, o semimilionară înaltă, impunătoare, cultivată și tăcănită. Ea și Arnold au început să facă afaceri împreună. Joanna făcea afaceri în domeniul artelor așa cum unii oameni fac afaceri cu porumb. Descoperea artiști necunoscuți în curs de afirmare, le cumpăra lucrările ieftin și apoi le vindea scump, după ce deveneau recunoscuți. Se pricepea de minune la asta. Și avea un trup minunat, de 1, 80. A început să se vadă des cu Arnold. Într-o seară, Joanna a venit să-l ia pe Arnold îmbrăcată într-o rochie scumpă, mulată. Atunci și-a dat seama Katherine că Joanna avea intenții serioase. Așa că, după aceea, s-a dus și ea ori de câte ori Arnold și Joanna ieșeau împreună. Au format un trio. Arnold avea un apetit sexual *foarte* scăzut, așa că, în privința asta, Katherine nu-și făcea griji. Își făcea griji cu privire la afaceri. Apoi, Joanna a dispărut de pe firmament și Arnold a început să se drogheze tot mai tare cu cocaină. Au urmat tot mai multe drumuri cu ambulanța. În cele din urmă, Katherine a divorțat. Totuși, îl mai vedea din când în când pe Arnold. Ducea cafeaua în birou la 10: 30, în fiecare dimineață, pentru toți angajații, și Arnold o plătea pentru asta. Ceea ce îi permitea să se întrețină. Ea și Arnold luau masa din când în când, dar nu se culcau unul cu altul. El încă avea nevoie de ea, iar ea avea sentimentul că trebuia să-l protejeze într-un fel. Katherine credea, de asemenea, în hrana sănătoasă și singurele feluri de carne pe care le

mânca erau pasărea și peștele. Era o femeie frumoasă.

33.

Peste o zi sau două, pe la unu după-amiaza, am auzit o bătaie în ușă. Era un pictor, Monty Riff, sau cel puțin așa mi-a zis. Mi-a povestit de asemenea că obișnuiam să mă îmbăt cu el pe vremea când locuiam pe Delongpre Avenue.

— Nu-mi amintesc de tine, am spus.

— Dee Dee obișnuia să mă ia cu ea.

— Ah, da? Păi atunci, intră. Monty avea cu el o cutie cu sticle de bere și o femeie înaltă, impunătoare.

— Ea e Joanna Dover, ne-a făcut el cunoștință.

— Am ratat întâlnirea ta cu cititorii din Houston, a zis ea.

— Laura Stanley mi-a povestit totul despre tine, i-am zis.

— O cunoști?

— Da. Dar am rebotezat-o Katherine, după Katherine Hepburn.

— Chiar o *cunoști*?

— Destul de bine.

— Cât de bine?

— Vine să mă viziteze peste o zi sau două.

— Zău?

— Da.

Am terminat berile și am plecat să mai cumpăr. Când m-am întors, Monty plecase. Joanna mi-a spus că el avea o întâlnire. Am început să discutăm despre pictură și eu am dat la iveală câteva pânze de-ale mele. Le-a privit și s-a hotărât să cumpere două.

— Cât? a întrebat ea.

— Păi, 40 pentru cea mică și 60 cea mare.

Joanna a scris un cec de o sută de dolari. Apoi a zis:

— Vreau să vii să stai cu mine.

— Ce? E cam brusc.

— O să merite. Am ceva bani. Dar să nu mă întrebi cât. M-am gândit la câteva motive pentru care ar trebui să stăm împreună. Vrei să le auzi?

— Nu.

— Încă un lucru: dacă am fi împreună, te-aș lua cu mine la Paris.

— Urăsc călătoriile.

— Ți-aș arăta un Paris care ți-ar plăcea cu adevărat.

— Stai să mă mai gândesc. M-am aplecat și am sărutat-o. Apoi am sărutat-o din nou, de data asta puțin mai lung.

— La naiba, hai să ne urcăm în pat.

— Bine, a zis Joanna Dover.

Ne-am dezbrăcat și ne-am urcat în pat. Avea un metru optzeci. Întotdeauna avusesem femei scunde. Era straniu - oriunde întindeam mâna, părea să găsesc mai multă femeie. Ne-am giurgiulit. I-am oferit trei sau patru minute de sex oral, apoi am urcat pe ea. Era bună, se pricepea cu adevărat. Ne-am spălat, ne-am îmbrăcat și apoi m-a dus la cină în Malibu. Mi-a zis că locuiește în Galveston, Texas. Mi-a dat numărul ei de telefon, adresa și mi-a zis să trec s-o văd. I-am zis că așa am să fac. Vorbea serios în legătură cu Parisul și toate celelalte. Fusesse o partidă bună de sex și masa a fost excelentă.

34.

În ziua următoare, Katherine m-a sunat. Își cumpărase biletele și avea să aterizeze pe aeroportul L.A. vineri, la ora două jumătate.

— Katherine, am zis, trebuie să-ți spun ceva.

— Hank, nu vrei să mă vezi?

— Vreau să te văd mai mult decât pe oricine.

— Atunci, ce este?

— Păi, o știi pe Joanna Dover...

— Joanna Dover?

— Aia... știi tu... soțul tău...

— Ce-i cu ea, Hank?

— A venit să mă vadă.

— Vrei să zici că a fost pe la tine?

— Da.

— Ce s-a întâmplat?

— Am stat de vorbă. A cumpărat două tablouri de ale mele.

— S-a mai întâmplat altceva?

— Da.

Katherine a tăcut. Apoi a zis:

— Hank, nu cred că mai vreau să te văd.

— Te înțeleg. Ce-ar fi să te mai gândești la asta și să mă suni după aceea. Îmi pare rău, Katherine, îmi pare rău că s-a întâmplat așa. Doar atât pot să-ți spun.

A închis. N-o să mai sune, m-am gândit. Am pierdut cea mai frumoasă femeie întâlnită vreodată. Merit înfrângerea. Merit să mor singur într-un balamuc.

M-am așezat lângă telefon și am citit ziarul, rubricile de sport, cele financiare, de divertisment. A sunat telefonul. Era Katherine.

— Dă-o-n pizda mă-sii pe Joanna Dover! a râs ea.

N-o mai auzisem niciodată pe Katherine înjurând așa.

— Deci vii?

— Da. Ai reținut ora la care sosesc?

— Bineînțeles. Voi fi acolo.

Ne-am luat la revedere. Katherine venea. Venea pentru cel puțin o săptămână, cu chipul ăla, cu trupul, cu părul și ochii ăia, cu zâmbetul ăla...

35.

Am ieșit din bar și m-am uitat pe panoul de sosiri. Avionul n-avea întârziere. Katherine era în aer și zbura spre mine. M-am așezat și am așteptat. Vizavi era o femeie elegantă, citind un ziar. Își ridicase rochia pe coapse, dând

la iveală piciorul înfășurat în ciorap de mătase. De ce făcea asta? Aveam un ziar și mă uitam, peste el, la picioarele ei. Avea coapse splendide. Oare cine avea parte de ele? Mă simțeam caraghios că mă holbam așa la ea, dar nu mă puteam abține. Era bine făcută. Cândva fusese o fetiță. Într-o zi avea să fie moartă, dar acum îmi arăta picioarele ei frumoase. Curva dracului, ce-aș mai pompa la ea! Și-a încrucișat picioarele, iar rochia i s-a ridicat și mai sus. Și-a îndreptat privirea spre mine. M-a privit în ochi, în timp ce eu mă uitam peste ziar. Avea o expresie diferită. A căutat în poșetă și a scos o lamă de chewing-gum. A desfăcut-o și a băgat-o în gură. O gumă verde. Mesteca guma și eu îi priveam gura. Nu și-a tras fusta mai jos. Știa că mă uit. Nu puteam face nimic. Mi-am deschis portofelul și am dat la iveală două bancnote de 50 de dolari. Ea a ridicat privirea, a văzut bancnotele, a lăsat din nou privirea în jos. Apoi, lângă mine s-a trântit un gras. Avea chipul foarte roșu și un ditamai nasul. Era îmbrăcat într-un trening cafeniu. A tras un pârț. Cucoana și-a tras rochia în jos și eu mi-am pus la loc bancnotele în portofel. Pula mi s-a fleoșcăit. M-am ridicat și m-am dus la țâșnitoare să beau apă.

În zona de aterizare, avionul lui Katherine rula către terminal. Am stat și am așteptat. Katherine, te ador.

Katherine a coborât pe scara avionului, cu o alură perfectă, cu părul ei castaniu-roșcat, trupul zvelt, o rochie albastră care i se lipea de trup, pantofi albi, glezne zvelte, frumoase, tinerețe. Purta o pălărie albă, cu un bor larg, lăsat în jos, exact cum trebuie. Ochii ei priveau de sub bor, mari, câprui și surâzători. Avea clasă. Nu și-ar fi arătat niciodată fundul în aeroporturi.

Și uite-mă și pe mine. Peste o sută de kile, mereu rătăcit și confuz, picioare scurte, bust de maimuță, fără gât și cu un cap prea mare, ochi încețoșați, nepieptănat, o uriciune așteptând-o pe ea.

Katherine s-a îndreptat spre mine. Părul ăla lung, curat, șaten-roșcat. Femeile din Texas erau atât de relaxate, atât de naturale. Am sărutat-o și am întrebat-o de bagaje. I-am sugerat să ne oprim la bar. Chelnerițele purtau rochii roșii, scurte și își arătau chiloțeeii albi, dantelați. Aveau decolteuri largi. Își meritau salariile, bacșișurile, fiecare cent. Locuiau în cartiere mărginașe și urau bărbații. Stăteau cu mamele și frații și erau îndrăgostite de psihiatrii lor.

Am terminat de băut și ne-am dus după bagaje. Câțiva bărbați au încercat să-i prindă privirea, dar ea a mers lipită de mâne, ținându-mă de braț. Puține femei frumoase erau dornice să arate în public că aparțineau cuiva. Cunoscusem destule femei ca să-mi dau seama de asta. Le acceptăm așa cum erau și iubirea venea greu sau foarte rar. Când venea, se întâmpla de obicei din greșeală. Pur și simplu, oboseai să-ți tot reții dragostea și îi dădeai frâu liber pentru că avea *nevoie* de un loc unde să se ducă. Apoi, de obicei, se iveau necazurile.

Când am ajuns acasă, Katherine și-a deschis valiză și a dat la iveală o pereche de mănuși de cauciuc. A râs.

— Ce-i asta? am întrebat.

— Darlene - prietena mea cea mai bună - m-a văzut împachetând și m-a întrebat: „Ce naiba faci?” Eu i-am răspuns: „N-am văzut niciodată casa lui Hank, dar *știu* că, înainte să pot găti, locui și dormi în ea, trebuie să fac curățenie generală!”

Apoi Katherine a slobozit râsul ei texan, fericit. S-a dus în baie, și-a pus o pereche de blugi și o bluză sport, apoi a ieșit de acolo în picioarele goale și s-a dus în bucătărie cu mănușile de cauciuc.

M-am dus și eu în baie și m-am schimbat. M-am hotărât că, dacă avea să apară Lydia, n-am s-o las s-o atingă pe Katherine. Lydia? Unde era? Ce făcea?

Am spus o mică rugăciune zeilor care mă aveau în pază: Vă rog, țineți-o pe Lydia departe. N-are decât să sugă coarnele cowboy-lor și să danseze până la trei dimineata - dar țineți-o departe...

Când am ieșit, Katherine era în genunchi, frecând grăsimea adunată timp de vreo doi ani pe podeaua bucătăriei.

— Katherine, am zis, hai să ieșim în oraș. Hai să mergem să mâncăm la un restaurant. Nu așa se începe o relație.

— Bine, Hank, dar mai întâi să termin de frecat podeaua asta. Apoi o să mergem.

M-am așezat și am așteptat. Când a ieșit din bucătărie, eu stăteam pe un scaun. S-a aplecat și m-a sărutat, râzând:

— Chiar ești un bătrân îpuțit! apoi s-a dus în dormitor. Eram din nou îndrăgostit, dădusem de belea...

36.

După ce am luat masa, ne-am întors și am stat de vorbă. Ea era obsedată să mănânce sănătos și, în afară de pește și pui, nu mânca alt fel de carne. Cu siguranță, îi pria.

— Hank, a zis, mâine am de gând să fac curat în baie.

— Bine, am răspuns eu peste buza paharului.

— Și trebuie să-mi fac exercițiile în fiecare zi. O să te deranjeze?

— Nu, nu.

— O să poți scrie câtă vreme eu o să mă fâțai pe aici?

— Nicio problemă.

— Aș putea să mă duc să mă plimb.

— Nu, nu singură. Nu în cartierul ăsta.

— Nu vreau să te deranjez de la scris.

— Îmi este imposibil să mă opresc din scris. E o formă de nebunie.

Katherine s-a apropiat și s-a așezat lângă mine pe canapea. Părea mai degrabă o fată decât o femeie. Am pus paharul jos și am sărutat-o, un sărut lung, încet. Buzele ei erau moi și răcoroase. Eram foarte conștient de părul ei lung, șaten-arămiu. M-am desprins din brațele ei și mi-am mai turnat de băut. Mă făcea să mă simt derutat. Eram obișnuit cu parașute care trăgeau la măsea. Am mai vorbit vreo oră.

— Hai să mergem la culcare, i-am spus. Sunt obosit.

— Bine. Am să mă pregătesc prima de culcare. Eu am rămas să mai beau. Simțeam nevoia să mai torn în mine. Pur și simplu, era prea de tot.

— Hank, a zis, sunt în pat.

— Bine.

M-am dus în baie și m-am dezbrăcat. M-am spălat pe dinți, pe față și pe mâini. Venise tocmai din Texas, mă gândeam. Venise cu avionul doar ca să mă vadă și acum era în patul meu. Așteptând.

N-aveam nicio pijama! M-am dus spre pat. Ea era în cămașă de noapte.

— Hank, a zis, avem vreo șase zile, când o putem face fără probleme, apoi va trebui să ne gândim la altceva.

M-am urcat în pat cu ea. Micuța fată-femeie era pregătită, am tras-o spre mine, norocul era din nou de partea mea. Zeii îmi zâmbeau. Sărutările au devenit mai intense. I-am luat mâna și i-am pus-o pe pulă și apoi i-am ridicat cămașa de noapte. Am început să mă joc cu pizda ei. Katherine chiar avea pizdă? Clitorisul a ieșit la iveală și i l-am mângâiat cu blândețe. În cele din urmă, m-am urcat pe ea. Pula mi-a intrat pe jumătate. Era foarte strâmtă. Am mișcat-o înainte și înapoi și am împins. Mi s-a strecurat și restul pulii. Era minunat. Ea m-a prins în brațe. M-am mișcat, dar ea tot mă ținea. Am încercat să mă controlez. Nu m-am mai mișcat și am așteptat să mă calmez. Am

sărutat-o, desfăcându-i buzele, sugându-i buza de sus. I-am văzut părul răsfirându-se larg pe pernă. Apoi am renunțat să încerc să-i mai fac plăcere, pur și simplu am futut-o, despicând-o nebunește. Era ca o crimă. Nu-mi păsa. Pula mi-o luase razna. Părul acela, chipul acela tânăr și frumos. Era ca și cum aș fi violat-o pe Fecioara Maria. Mi-am dat drumul. Mi-am dat drumul în ea, agonizând, simțind cum sperma îi intră în trupul neajutorat. Am ejaculat adânc chiar în miezul ființei ei - trup și suflet - la nesfârșit...

Mai târziu, am adormit. Mai bine zis, Katherine a adormit. Eu am îmbrățișat-o din spate. Pentru prima oară, m-am gândit la căsătorie. Știam că existau desigur și... puncte slabe care încă nu ieșiseră încă la suprafață. Începutul unei relații era întotdeauna cel mai simplu. După aceea, începeau dezvăluirile, care nu se mai opreau niciodată. Și, totuși, m-am gândit la căsătorie. M-am gândit cum ar fi să am o casă, un câine și o pisică, să fac cumpărături la supermarket. Henry Chinaski se înmuia. Și nici că-i păsa.

În cele din urmă, am adormit. Când m-am trezit dimineața, Katherine stătea pe marginea patului, pieptănându-și kilometrii ăia de păr arămiu. M-a privit cu ochii ei mari, când m-am trezit.

— Hei, Katherine, am zis, vrei să te măriți cu mine?

— Te rog, nu spune asta. Nu-mi place.

— Vorbesc serios.

— Ei, rahat, Hank!

— Ce?

— Am zis „rahat” și dacă mai vorbești așa, am să iau primul avion.

— Bine.

— Hank?

— Da?

Am privit-o. Continua să se pieptene. Ochii ei mari,

căprui mă priveau și ea zâmbea.

— Nu-i vorba decât de sex, Hank. *Doar sex*. Apoi a râs. Nu era un râs sardonice. Era un râs adevărat. A terminat cu pieptănatul și am luat-o pe după talie și mi-am pus capul pe piciorul ei. Nu prea mai eram sigur de nimic.

37.

Aveam obiceiul să duc femeile fie la meciurile de box, fie la cursele de cai. În seara aia de joi, am dus-o pe Katherine la box, în sala olimpică. Nu mai fusese niciodată la un meci. Am ajuns acolo înainte de primul meci și ne-am așezat lângă ring. Am așteptat bând bere și fumând.

— E straniu, i-am spus. Lumea se așază aici și așteaptă ca doi tipi să urce pe ringul ăla și să-și care pumni unul altuia.

— Chiar pare îngrozitor.

— Locul ăsta a fost construit cu multă vreme în urmă, i-am spus în vreme ce ea privea în jurul arenei. Nu există decât două toalete, una pentru bărbați, alta pentru femei, și sunt foarte mici, așa că încearcă să te duci înainte sau după pauză.

— Bine.

Spectatorii erau mai ales din America Latină, albi săraci și doar câțiva oameni faimoși sau stele de cinema. Erau mulți boxeri mexicani buni, care luptau cu pasiune. Singurele meciuri proaste erau când albi sau negri intrau în ring, mai ales cei de categorie grea.

Să fiu acolo cu Katherine părea ciudat, Relațiile umane erau ciudate. Vreau să spun, erai cu o persoană o vreme, mâncai, dormeai și locuiai împreună cu ea, stăteai de vorbă, mergeai peste tot împreună cu ea și, deodată, totul înceta. Apoi urmă o scurtă perioadă de singurătate, după care apărea o altă femeie și mâncai împreună cu ea și o futeai, și totul părea atât de normal, ca și cum tu ai fi așteptat-o pe ea și ea pe tine. Nu m-am simțit niciodată

bine singur; uneori era bine, dar niciodată nu părea normal.

Primul meci a fost bun, mult sânge și mult curaj. Se putea învăța ceva despre scris din meciurile de box sau de la cursele de cai. Mesajul nu era clar, dar mă ajuta. Asta era partea importantă: mesajul nu era clar. Era fără cuvinte, ca o casă în flăcări sau ca un cutremur sau o inundație, sau ca o femeie care iese din mașină, arătându-și picioarele. Nu știam de ce aveau nevoie alți scriitori; nu mi păsa, oricum nu-i puteam citi. Eram încuiat în propriile mele obiceiuri și prejudecăți. Nu era rău să fii posac, *dacă* ignoranța îți era proprie. Știam că într-o bună zi am să scriu despre Katherine și că avea să fie greu. Era ușor să scrii despre curve, dar să scrii despre o femeie adevărată era mult mai dificil.

Și al doilea meci a fost bun. Mulțimea țipa și urlă și bea bere. Scăpaseră temporar de prin fabrici, depozite, abatoare, spălătorii de mașini – aveau să fie din nou captivi în ziua următoare, dar *acum* erau liberi – erau beți de atâta libertate. Nu se gândeau la sclavia sărăciei. Sau la sclavia ajutoarelor sociale și a cartelelor pentru hrană. Noi, ceilalți, n-o să avem probleme până ce săracii vor învăța cum să facă bombe atomice prin subsoluri.

Toate meciurile au fost bune. M-am ridicat și m-am dus la toaletă. Când m-am întors, Katherine era foarte concentrată. Arăta mai degrabă de parcă ar fi fost la un concert sau la un spectacol de balet. Era atât de delicată și, totuși, era atât de bună în pat.

Am continuat să beau și Katherine mă lua de mână atunci când vreun meci; devenea deosebit de brutal. Mulțimea iubea knockout-urile. Urlau atunci când vreunul dintre boxeri era pe ducă. *Ei* erau cei care dădeau pumnii ăia. Poate că-și pocneau șefii sau nevestele. Cine știe? Cui îi păsa? Încă o bere.

I-am sugerat lui Katherine să plecăm înainte de ultimul meci. Mă săturasem.

— Bine, a zis ea.

Am luat-o pe culoarul îngust, prin aerul albastru de atâta fum. N-au fost fluierături, nici gesturi obscene. Chipul meu stâlcit și plin de cicatrice era uneori un atu.

Ne-am întors în mica parcare de sub autostradă. Volks-ul meu albastru din '67 nu era acolo, Modelul din '67 era socotit ultimul fabricat cum trebuie – și tinerii știau asta.

— Hepburn, ne-au furat rahatul ăla de mașină!

— Ah, Hank, nu cred!

— A dispărut. Era aici. I-am arătat cu degetul.

— Nu mai e.

— Hank, ce o să ne facem?

— O să luăm un taxi. Chestia asta chiar că mă scoate din țâțâni.

— De ce fac oamenii una ca asta?

— Sunt obligați s-o facă. E modul lor de a supraviețui.

Am intrat într-o cafenea și am telefonat după un taxi. Am comandat cafea și gogoși. Îmi aranjaseră mașina în vreme ce eram la meci. Aveam eu o vorbă: „ia-mi femeia, dar lasă-mi mașina în pace”. Niciodată n-aș ucide un om care mi-a luat femeia; dar s-ar putea să omor unul care mi-a luat mașina.

A venit taxiul. La mine acasă, din fericire, mai aveam niște bere și vodcă. Renunțasem la orice speranță de a mai rămâne destul de treaz ca să fac dragoste. Katherine știa asta. Am făcut pași încolo și înapoi vorbind despre Volks-ul meu din '67. Ultimul model ca lumea. Nici măcar nu puteam anunța poliția. Eram prea beat. Trebuia să aștept până dimineța. Până la prânz.

— Hepburn, nu e vina *ta*. Nu *tu* ai furat-o!

— Aș fi vrut să fi fost eu. Acum ai fi avut-o înapoi.

Mă gândeam la cei doi-trei puști rulând cu viteză în jucăria mea albastră, pe autostradă, de-a lungul coastei, fumând marijuana, râzând, făcându-mi praf mașina. După aia m-am gândit la toate cimitirele de-a lungul Santa Fé Avenue. Munți de bare de protecție, parbrize, mânere de uși, motoare de ștergătoare de parbriz, componente de motoare, cauciucuri, roți, capote, cricuri, scaune, cuzineți, saboți de frâna, aparate de radio, pistoane, valve, carburatoare, axe cu came, transmisia, osii – mașina mea nu va fi în curând decât o grămadă de accesorii.

În noaptea aia, am dormit lipit de Katherine, dar inima mea era tristă și rece.

38.

Din fericire, aveam asigurare auto, care mi-a plătit chiria unei alte mașini. Am dus-o pe Katherine până la hipodrom. Ne-am așezat în tribună dinspre Hollywood Park, lângă linia dreaptă de pe partea opusă celei de finis. Katherine a spus că nu vrea să parieze, dar am luat-o cu mine și i-am arătat panoul unde erau afișate pariurile, mizele și câștigurile, ghișeele pentru pariat.

Am pariat la victorie, pe un cal cu șanse de 7 la 2, tipul de cal preferat. Întotdeauna m-am gândit că, dacă pierzi, să pierzi printre cei din frunte. Aveai cursa câștigată până ce altcineva se dovedea mai bun ca tine. Calul a alergat în pluton, desprinzându-se chiar la sfârșit. Asta făcea 9, 40 dolari și eu aveam un avans de 17, 50. La următoarea cursă, ea m-a așteptat pe locul ei, în vreme ce eu m-am dus să pariez. Când m-am întors, mi-a arătat un bărbat așezat două rânduri mai jos de noi.

— Îl vezi pe omul ăla de colo?

— Da.

— Mi-a spus că a câștigat 2000 de dolari ieri și că are un avans de 25 de mii.

— Nu vrei să pariezi? Putem câștiga amândoi.

— Ah, nu, nu mă pricep.

— E simplu: le dai un dolar și ei îți dau 84 de cenți înapoi. Se numește „rețeta”. Statul și hipodromul o împart juma-juma. Nici măcar nu le pasă *cine* câștigă o cursă, partea lor se ia din totalul încasărilor.

În cea de-a doua cursă, calul meu, care era favorit cu 8 la 5, a ajuns al doilea. Un cal care era slab cotate m-a depășit cu puțin chiar la finiș. Am câștigat 45, 80 dolari.

Bărbatul așezat două rânduri mai jos s-a întors și s-a uitat la Katherine.

— Am nimerit-o, i-a zis el. Am pus 10 dolari pe câștigător.

— Oh, i-a spus ea zâmbind. Asta-i bine. M-am concentrat pe cea de-a treia cursă, rezervată cailor tineri de doi ani și cailor castrați. La cinci minute înainte de start, am verificat datele pe panou și m-am dus să pariez. În vreme ce mă îndepărtam, l-am văzut pe bărbatul așezat două rânduri mai jos întorcându-se și vorbindu-i lui Katherine. Erau cel puțin o duzină dintre-ăștia la curse în fiecare zi, care le povesteau femeilor frumoase ce mari câștigători erau ei, sperând că, în vreun fel, vor sfârși prin a ajunge în pat cu ele. Poate că nici nu se gândeau atât de departe; poate că sperau doar vag ceva, fără să știe clar ce. Erau zăpăciți și amețiți și o luau mereu în freză. Cine îi putea urî? Mari câștigători, dar, dacă îi urmăreai când pariau, îi găseai mereu la ghișeul de 2 dolari, aveau tocurile pantofilor scâlciate și hainele murdare. Erau din speța cea mai joasă. Am pariat pe miză egală și calul a câștigat la vreo șase lungimi și asta mi-a adus 4 dolari pentru fiecare dolar cu care pariasem. Nu era cine știe ce, dar pusesem 10 dolari la bătaie, sperând să câștige. Omul s-a întors și s-a uitat la Katherine.

— Am dat lovitura, i-a zis el. Am pariat 100 de dolari

la câștig.

Katherine n-a răspuns. Începea să înțeleagă. Câștigătorii nu țipau în gura mare. Le era teamă să nu fie asasinați în parcare.

După cea de-a patra cursă, deși nu câștigase decât 22, 80 dolari, s-a întors și i-a spus lui Katherine:

— Am pariat pe calul ăla la o cotă de zece la unu.

Ea i-a întors spatele.

— Are fața gălbejită, Hank. I-ai văzut ochii? E bolnav.

— E bolnav din cauza visului. Cu toții suntem bolnavi din cauza visului. De-aia suntem aici.

— Hank, hai să mergem.

— Bine.

În noaptea aia, a băut o jumătate de sticlă de vin roșu, de calitate, și era tristă și tăcută. Știam că face legătura între mine și lumea curselor și a boxului, și era adevărat. Eram cu ei, eram unul de-ai lor. Katherine intuia că exista ceva în mine care nu era sănătos. Și puteai fi considerat sănătos numai dacă trăiai într-un anume fel. Eram atras de toate lucrurile imorale: îmi plăcea să beau, eram leneș, n-aveam Dumnezeu, politică, idei, idealuri. Mă cuibărisem în nimicnicie; un soi de neființă pe care o acceptăm. Nu făceam pe interesantul. Nu voiam să fiu interesant, era prea greu. Ceea ce voiam cu adevărat era doar un spațiu moale, cețos, în care să trăiesc și să fiu lăsat în pace. Pe de altă parte, când mă îmbătam, urlam, înnebuneam, îmi pierdeam controlul. Cele două feluri de comportament nu se potriveau unul cu celălalt. Nu-mi păsa.

Ne-am futut bine în noaptea aia, dar a fost noaptea când am pierdut-o. Nu puteam face nimic. M-am rostogolit de pe ea și m-am șters cu cearșaful când ea s-a dus în baie. Undeva, sus, un elicopter al poliției se învârtea deasupra Hollywood-ului.

39.

În noaptea următoare, au trecut pe la mine Bobby și Valerie. Se mutaseră recent în aceeași clădire cu mine și acum locuiau chiar vizavi, pe partea cealaltă a curții interioare. Bobby era îmbrăcat cu o cămașă mulată. Totul se potrivea la Bobby perfect, pantalonii erau bine croiți, purta pantofi asortați, iar părul era tuns cu pricepere. Valerie se îmbrăca și ea după ultima modă, dar nu chiar atât de conștiincios. Lumea îi botezase „păpușile Barbie”. Valerie era fată de treabă dacă o întâlneai singură, era inteligentă, foarte energică și extrem de cinstită. Bobby, de asemenea, era mult mai uman atunci când eram singuri, dar, când o nouă femeie era prin preajmă, devenea foarte plicticos și sărea în ochi. Toată atenția și conversația și-o direcționa către acea femeie, de parcă simpla lui prezență ar fi fost un lucru minunat, dar conversația lui devenea previzibilă și anostă. Mă întrebam cum o să se descurce cu el Katherine.

S-au așezat. Eu stăteam pe un scaun lângă fereastră, iar Valerie, între Bobby și Katherine, pe canapea. Bobby a început. S-a aplecat înainte și, ignorând-o pe Valerie, și-a îndreptat atenția spre Katherine.

- Îți place în Los Angeles? a întrebat el.
- E drăguț, a răspuns Katherine.
- O să stai mult aici?
- O să mai stau o vreme.
- Ești din Texas?
- Da.
- Părinții tăi sunt tot de acolo?
- Da.
- Aveți ceva programe TV mai de soi pe acolo?
- E cam la fel ca aici.
- Am un unchi în Texas.
- Da?

— Locuiește în Dallas.

Katherine n-a răspuns. Apoi a zis:

— Scuzați-mă, mă duc să-mi fac un sandviș. Mai vrea cineva?

Nu ne era foame. Katherine s-a ridicat și s-a dus în bucătărie. Bobby s-a ridicat și el și s-a luat după ea. Nu prea se auzea ce spunea, dar îți puteai da seama că își continua interogatoriul. Valerie se holba la podea.

Katherine și Bobby au rămas multă vreme în bucătărie. Brusc, Valerie și-a ridicat capul și a început să-mi vorbească. Vorbea foarte repede și nervos.

— Valerie, am oprit-o, nu e musai să facem conversație.

Și-a plecat din nou capul. Apoi a zis:

— Hei, stați acolo cam de multă vreme. Dați cu ceară pe podea?

Bobby a râs și a început să bată step în dușumea. În cele din urmă, Katherine a ieșit din bucătărie, urmată de Bobby. A venit la mine și mi-a arătat sandvișul ei: unt de alune pe pâine graham cu felii de banane și semințe de susan.

— Arată bine, i-am spus.

S-a așezat și a început să-l mănânce. S-a făcut liniște. După o vreme, Bobby a zis:

— Păi, cred că ar fi mai bine să mergem.

Au plecat. După ce ușa s-a închis, Katherine m-a privit și a spus:

— Să nu crezi nimic, Hank, nu încerca decât să mă impresioneze.

— Așa face cu toate femeile mele, de când îl știu. A sunat telefonul. Era Bobby.

— Ascultă, omule, ce i-ai făcut nevastă-mii?

— Ce s-a întâmplat?

— Nu face decât să *stea* aici. E total deprimată. Nici

nu vrea să vorbească!

— Nu i-am făcut nimic nevestei tale.

— Nu înțeleg ce se întâmplă!

— Noapte bună, Bobby. Am închis telefonul.

— Era Bobby, i-am spus eu lui Katherine. Nevastă-sa e deprimată.

— Zău?

— Așa se pare.

— Ești sigur că nu vrei un sandviș?

— Poți să-mi faci și mie unul exact ca al tău?

— Sigur că da.

— Atunci vreau.

40.

Katherine a mai stat 4 sau 5 zile. Ajunsesem în partea aia a lunii când era riscant pentru ea să se fută. Nu puteam suferi prezervativele. Katherine a făcut rost de niște spumă contraceptivă. Între timp, poliția îmi recuperase mașina. Ne-am dus în locul unde o țineau în custodie. Era intactă, cu excepția faptului că bateria era moartă. Am rugat să fie tractată până la un garaj din Hollywood, unde au pus-o la punct. După ce ne-am luat un ultim adio în pat, am dus-o pe Katherine la aeroport cu Volkswagen-ul albastru, TRV 469.

Nu era o zi fericită pentru mine. Ne-am așezat fără să spunem nimic. Apoi, i-au anunțat zborul și ne-am sărutat.

— Hei, cu toții au văzut-o pe fată sărutându-l pe moș.

— Nu-mi pasă.

Katherine m-a sărutat din nou.

— O să pierzi avionul, am zis.

— Treci să mă vezi, Hank. Am o casă drăguță.

Locuiesc singură. Vino să mă vezi.

— Am să vin.

— Să-mi scrii!

— Am să-ți scriu...

Katherine a intrat în tunelul de îmbarcare și a dispărut.

M-am întors în parcare și m-am urcat în mașină, gândindu-mă că, uite, măcar am mașina, ce naiba, n-am pierdut chiar totul. Am demarat.

41.

În seara aia am început să beau. N-avea să-mi fie ușor fără Katherine. Am găsit niște lucruri pe care le uitase la mine - niște cercei, o brățară.

Ar trebui să mă întorc la mașina de scris, m-am gândit, arta cere disciplină. Orice amărât se poate ține după fuste. Am băut gândindu-mă la asta.

La 2: 10 noaptea a sunat telefonul. Îmi beam ultimă bere.

— Alo?

— Da.

Era vocea unei femei. A unei femei tinere.

— Ești Henry Chinaski?

— Da.

— Prietena mea îți admiră scrisul. Este ziua ei de naștere și i-am spus că am să-ți telefonez. Am fost surprinsă să te găsesc în cartea de telefon.

— Sunt înregistrat acolo.

— Păi, e ziua ei și m-am gândit că ar fi drăguț dacă am putea veni să te vizităm.

— Bine.

— I-am spus lui Arlene că probabil ai casa plină de femei.

— Sunt un pustnic.

— Atunci, chiar putem veni?

Le-am dat adresa și instrucțiunile de rigoare.

— Am o mențiune de făcut. Am rămas fără bere.

— O să luăm noi niște bere. Pe mine mă cheamă Tammie.

— Păi, e 2 noaptea.

— O să facem noi rost. Decolteul adânc poate face minuni.

Au sosit peste douăzeci de minute, cu decolteuri adânci, dar fără bere.

— Nenorocitul ăla, a zis Arlene. Ne-a servit întotdeauna până acum. De data asta părea speriat.

— Dă-l în mă-sa, a zis Tammie.

S-au așezat amândouă și mi-au spus ce vârstă au.

— Eu am 32, a zis Arlene.

— Eu am 23, a zis Tammie.

— Ei, dacă faceți o sumă, obțineți vârsta mea. Părul Arlenei era lung și negru. S-a așezat pe un scaun, lângă fereastră, pieptănându-se, refăcându-și machiajul într-o oglindă mare de argint și pălăvrăgind. Se vedea că se droghează puternic. Tammie avea un trup aproape perfect și păr roșu natural, lung. Și ea se droga, dar nu chiar așa.

— O să te coste 100 de dolari dacă vrei să o fuți pe una din noi, mi-a zis Tammie.

— Nu, mulțumesc.

Tammie era dură, ca atâtea femei de douăzeci și ceva de ani. Avea o față ca de rechin. Mi-a dispăcut la prima vedere.

Au plecat pe la trei jumate și m-am culcat singur.

42.

Două zile mai târziu, la 4 dimineața, cineva mi-a bătut la ușă.

— Cine-i acolo?

— O curviștină cu părul roșu.

I-am deschis lui Tammie. S-a așezat și am desfăcut două cutii de bere.

— Îmi pute gura. Am doi dinți cariați. Nu mă poți săruta.

— Bine.

Am stat de vorbă. Mai degrabă am ascultat. Tammie lua amfetamină. Am ascultat și i-am privit părul lung, roșu, și, atunci când era preocupată, i-am privit corpul. Părea gata să-i explodeze din haine, cerșea să fie dezgolit. A tot trăncănit. N-am atins-o.

La ora 6, Tammie mi-a dat adresa și numărul de telefon.

— Trebuie să plec, mi-a zis.

— Am să te conduc până la mașină. Era un Camaro roșu deschis, complet distrus. Partea din față era turtită, o latură era desprinsă, iar ferestrele dispăruseră. Înăuntru erau zdrențe, cămăși, cutii de tampoane, ziare, cutii de lapte, sticle de coca-cola, sârme, frânghii, șervețele, reviste, pahare de hârtie „pantofi, paie de băut colorate, îndoite. Toată harababura asta era îngrămadită într-un vraf pe podea și pe scaune. Numai zona șoferului avea puțin spațiu liber. Tammie și-a scos capul pe fereastră și ne-am sărutat.

Apoi a demarat în viteză și, când a ajuns la colț, avea deja 45 de mile la oră. A apăsat totuși pe frâna și Camaro s-a zgâlțâit puternic. M-am întors

Înăuntru.

M-am dus la culcare și m-am gândit la părul ei. N-avusesem niciodată o roșcată adevărată. Era ca focul.

Precum fulgerul din cer, m-am gândit.

Nu știu de ce, chipul ei nu mai părea atât de dur...

43.

Am sunat-o. Era ora 1 noaptea. M-am dus până la ea.

Tammie locuia într-un mic bungalou, în spatele unei case. Mi-a deschis.

— Vorbește încet, să n-o trezești pe Dancy. E fiica mea. Are 6 ani și doarme în dormitor.

Aveam o cutie cu sticle de bere. Tammie a scos două și a pus restul în frigider.

— Fiică-mea nu trebuie să vadă nimic. Încă mai am cei doi dinți care îmi fac probleme. Nu ne putem săruta.

— Bine.

Ușa de la dormitor era închisă.

— Ascultă, a zis ea. Trebuie să iau niște vitamina B. Va trebui să-mi dau pantalonii jos și să mă înțep în fund. Așa că uită-te în altă parte.

— Bine.

Am privit-o cum *trage* lichidul în seringă. Am întors capul.

— Trebuie să-l injectez pe tot, a zis ea.

Când a terminat, a dat drumul la un mic aparat de radio.

— Ai o casă drăguță.

— N-am plătit chiria pe luna trecută.

— Hm...

— Dar e în *regulă*. Proprietarul - locuiește în casa din față - mă poate amâna o vreme.

— Perfect.

— E însurat, boșorogul. Și ia ghicește...

— Nu pot.

— Într-o zi, nevastă-sa era plecată și boșorogul m-a rugat să trec pe la el. M-am dus, m-am așezat pe un scaun și ce crezi?

— Și-a scob-o.

— Nu, a pus filme porno. Credea că porcăriile ălea o să mă excite.

— Și nu s-a întâmplat așa?

— I-am zis: „Domnule Miller, trebuie să plec acum. Trebuie să o iau pe Dancy de la școală”.

Tammie mi-a dat și mie niște amfetamină. Am tot trăncănit și am băut bere. La 6 dimineața, Tammie a întins canapeaua pe care stăteam. Exista și o pătură. Ne-am descălat și ne-am băgat sub pătură, îmbrăcați. Ea stătea

întoarsă și eu mi-am îngropat fața în tot părul ăla roșu. Mi s-a sculat. I-am înfipt-o prin haine, pe la spate. Am auzit cum degetele i se încleștează și se înfig în marginea canapelei.

— Trebuie să plec, i-am zis.

— Ascultă, n-am altă treabă decât să-i pregătesc micul dejun lui Dancy și să o duc cu mașina până la școală. Nu-i nimic dacă te vede. Așteaptă-mă aici până mă întorc.

— Plec, am zis.

Am condus până acasă beat. Soarele era de mult pe cer, dureros și galben...

44.

Dormeam de mai mulți ani pe o saltea groaznică, cu arcuri care îmi intrau în spinare. În după-amiaza aceea, când m-am trezit, am tras salteaua de pe pat, am târât-o afară și am sprijinit-o de ladă de gunoi.

M-am întors în casă și am lăsat ușa deschisă.

Era ora 2 după-amiaza și al naibii de cald.

Tammie a intrat și s-a așezat pe canapea.

— Trebuie să plec, i-am spus. Mă duc să-mi iau o saltea.

— O saltea? Ei, atunci plec și eu.

— Nu, Tammie, așteaptă. Te rog. N-o să-mi ia mai mult de 15 minute. Stai aici și bea o bere.

— Bine, a zis ea...

Era un magazin care vindea saltele recondiționate cu vreo trei străzi mai jos. Am parcat în față și am intrat în grabă.

— Băieți, am nevoie de o saltea... repede!

— Ce fel de pat?

— Dublu.

— O avem pe-asta, de 35 de dolari.

— O iau.

— Poți s-o duci cu mașina ta?

— Am un Volks.

— Bine, atunci, o să ți-o aducem noi. Adresa?

Tammie era tot acolo când m-am întors.

— Unde-i salteaua?

— O să vină. Mai ia o bere. Ai ceva pastile la tine?

Mi-a dat una. Lumina îi împungea părul roșu. Tammie fusese aleasă Miss Sunny Bunny la târgul de țară Orange, în 1973. Asta se întâmplase cu patru ani în urmă, dar încă arăta bine. Era plină și coaptă în toate locurile care contau.

Un om de la magazin a sosit la ușă cu salteaua.

— Stai să te ajut.

Omul era de treabă. M-a ajutat s-o pun pe pat. Apoi a văzut-o pe Tammie stând pe canapea. A rânjit.

— Bună, i-a zis.

— Mulțumesc foarte mult, i-am spus eu. I-am dat trei dolari și a plecat.

Am intrat în dormitor și m-am uitat la saltea. Tammie a venit după mine. Salteaua era învelită în celofan. M-am apucat să-l rup, m-a ajutat și Tammie.

— Ia uite, e drăguță.

— Da, așa e.

Era viu colorată. Trandafiri, frunze, viță de vie.

Ziceai că e grădina paradisului. Și unde mai pui că fusese doar 35 de dolari. Tammie a privit-o.

— Salteaua asta mă excită. Vreau să-i fac felul. Vreau să fiu prima femeie care te fute pe salteaua asta.

— Mă întreb cine va fi a doua.

Tammie s-a dus în baie. A urmat un moment de liniște. Apoi am auzit dușul. Am pus cearșafuri noi, am schimbat și pernele, m-am dezbrăcat și am urcat în pat. Tammie a apărut, tânără, umedă și scâncind. Părul ei pubian era la fel ca acela din cap: roșu ca focul.

S-a oprit în fața oglinzii și și-a supt burta. Sâni ai

uriași s-au ridicat spre oglindă. O puteam vedea din față și din spate simultan.

S-a apropiat și s-a băgat sub așternut. Am început fără grabă. Am făcut-o, cu tot părul ăla roșu pe pernă, în vreme ce afară sirenele urlau și câinii lătrau.

45.

Tammie a trecut pe la mine în seara aceea.

Părea drogată bine.

— Vreau niște șampanie, a zis ea.

— Bine, i-am răspuns.

I-am dat o bancnotă de douăzeci.

— Mă întorc imediat, a zis ea ieșind pe ușă. Apoi a sunat telefonul. Era Lydia.

— Mă întrebam cum o mai duci...

— Totul e bine.

— Nu și aici. Sunt însărcinată.

— Ce?

— Și nu știi cine e tatăl.

— Zău?

— Îl știi pe Olandez, tipul care pierde vremea prin barul unde lucrez?

— Da, bătrânul Chelios.

— Păi, de fapt, e un tip de treabă. E îndrăgostit de mine. Îmi aduce flori și dulciuri. Vrea să mă ia de nevastă. S-a purtat foarte bine cu mine. Și, într-o seară, m-am dus cu el acasă. Am făcut-o.

— Bine.

— Și pe urmă mai e Barney. E însurat, dar îmi place de el. Dintre toți tipii din bar, el e singurul care n-a încercat niciodată să se lege de mine. Asta mă fascină. Ei bine, știi că încerc să-mi vând casa. Așa că a trecut pe la mine într-o după-amiază. A venit doar în vizită. A zis că vrea să se uite la casă pentru un amic de-al lui. L-am lăsat să intre. Ei bine, a trecut tocmai la timpul potrivit. Copiii

erau la școală, așa că l-am lăsat să mi-o pună... Dup-aia, într-o seară, a apărut străinul ăla în bar, târziu. M-a rugat să mă duc acasă cu el. L-am refuzat. Apoi a zis că nu voia altceva decât să stăm de vorbă în mașină. Am zis bine. Am stat în mașină, am vorbit și am tras amândoi dintr-o țigară cu marijuana. Apoi m-a sărutat. Totul s-a întâmplat din cauza acelui sărut. Dacă nu m-ar fi sărutat, n-aș fi făcut-o. Acum sunt gravidă și nu știu care dintre ei e tatăl. Va trebui să aștept să văd cu cine seamănă copilul.

— Bine, Lydia, mult noroc.

— Mulțumesc.

Am închis. A trecut un minut și apoi telefonul a sunat din nou. Era tot Lydia.

— Ah, a zis ea, mă întrebam ce mai faci *tu*.

— Cam la fel. Cai și băutură.

— Deci totul e bine?

— Nu chiar.

— Despre ce-i vorba?

— Păi, am trimis-o pe femeia asta să cumpere niște șampanie...

— Femeie?

— Păi, fată mai degrabă...

— O fată?

— I-am dat 20 de dolari să aducă șampanie și nu s-a mai întors. Cred că m-a tras în piept.

— Chinaski, nu vreau să *aud* despre femeile tale. Înțelegi?

— Bine.

Lydia a închis. S-a auzit o bătaie în ușă. Era Tammie. Se întorsese cu șampania și restul.

46.

Era cam pe la amiază, în ziua următoare, când a sunat telefonul. Era din nou Lydia.

— Ei bine, s-a întors cu șampania?

- Cine?
- Curva ta.
- Da, s-a întors...
- Și ce s-a mai întâmplat?
- Am băut șampania. Era de bună calitate.
- Și dup-aia?
- Ei, rahat, știi tu...

Am auzit un țipăt lung, demential, ca al unui polifag împușcat în zăpada arctică și lăsat acolo să sângereze și să moară singur.

A închis telefonul.

Am dormit mai toată după-amiaza. În seara aia, m-am dus la cursele de trap.

Am pierdut 32 de dolari, m-am urcat în mașină și m-am întors. Am parcat, am urcat scările verandei și am băgat cheia în ușa. Toate luminile erau aprinse. M-am uitat împrejur, Sertarele erau smulse și răsturnate pe podea, așternuturile erau pe jos. Toate cărțile lipseau de pe raft, inclusiv volumele semnate de mine, vreo douăzeci. Dispăruseră mașina de scris, prăjitorul de pâine, radioul, picturile mele.

Lydia, m-am gândit eu.

Nu-mi lăsase decât televizorul, pentru că știa că nu mă uitam niciodată la el.

Am ieșit afară și am dat peste mașina Lydiei, dar ea nu era acolo.

— Lydia, am zis. Hei, iubito?

Am bântuit pe stradă și apoi i-am văzut labele picioarelor ieșind din spatele unui copăcel de lîngă zidul unei case. M-am dus către copac și am zis:

— Ascultă, ce naiba se întâmpla cu tine? Lydia nu făcea decât să stea acolo. Avea două pungi cu cărțile mele și o mapă cu picturile.

— Știi ce? Trebuie să-mi dai înapoi cărțile și picturile.

Sunt ale mele.

Lydia a ieșit la iveală din spatele copacului - urlând. A scos picturile și a început să le sfâșie. A aruncat bucățile în aer și apoi le-a călcat în picioare. Purta cizmele ei de cowgirl.

Apoi a scos cărțile din pungă și a început să le arunce peste tot împrejur.

— Uite-ți picturile! Na-ți cărțile! ȘI SĂ NU-MI MAI VORBEȘTI DESPRE FEMEILE TALE! NU-MI MAI VORBI DESPRE FEMEILE TALE!

Apoi Lydia a fugit până în fața casei mele cu o carte în mână, cea mai recentă a mea, *Henry Chinaski, Opere alese*. A urlat.

— Vasăzică, îți vrei cărțile înapoi? Le vrei înapoi? Uite, na-ți blestematele de cărți. ȘI SĂ NU-MI VORBEȘTI MIE DE FEMEILE TALE!

A început să spargă geamul de la ușa din față, Cu *Operele alese ale lui Henry Chinaski* a spart geam după geam, urlând.

— Îți vrei cărțile înapoi? Uite-ți-le! ȘI SĂ NU-MI VORBEȘTI MIE DESPRE FEMEILE TALE! NU VREAU SĂSUD DESPRE FEMEILE TALE!

Am stat acolo, în vreme ce ea țipa și spărgea geamuri.

Unde era poliția? mă gândeam. Unde?

Apoi Lydia a alergat pe alee, a cotit-o brusc la stânga în dreptul tomberonului și a luat-o spre parcare blocului de vizavi. În spatele unui mic tufiș, se aflau mașina mea de scris, aparatul de radio și prăjitorul de pâine.

Lydia a luat mașina de scris și a fugit cu ea în mijlocul străzii. Era o mașină standard, de modă veche, grea. A ridicat-o deasupra capului cu ambele mâini și a trântit-o de caldarâm.

Carul și alte câteva piese au zburat care încotro.

A înșfăcat-o din nou, a ridicat-o deasupra capului și a tipat;

— SĂ NU-MI VORBEȘTI DE FEMEILE TALE!

Și a aruncat-o iar în stradă.

Apoi a sărit în mașină și a demarat. Cincisprezece secunde mai târziu a apărut și mașina poliției.

— E un Volks portocaliu. I se spune Obiectul.

Arată ca un tanc. Nu mi-amintesc numărul, dar literele sunt HZY, de la HAZY³. Ați reținut?

— Adresa?

Le-am dat adresa ei... Bineînțeles că s-au întors cu ea. Am auzit-o pe scaunul din spate tânguindu-se, când ei au oprit în față.

— Dă-te înapoi! a zis un polițist, sărind din mașină. A venit și a intrat în casă, călcând pe niște sticlă spartă. Din nu știu ce motiv, și-a proptit lumina lanternei în tavan și în igrasia de-acolo.

— Vreți să depuneți plângere? m-a întrebat polițistul.

— Nu, are copii. N-aș vrea să-i piardă. Fostul ei soț încearcă să îi ia. Dar, *vă rog*, spuneți-i că oamenii n-ar trebui să facă treburi de genul ăsta.

— OK, a zis, atunci semnați aici.

Și-a notat de mână într-un mic carnețel liniat. Scria acolo că eu, Henry Chinaski, nu voi depune plângere împotriva numitei Lydia Vance.

Am semnat hârtia și el a plecat.

Am încuiat ce mai rămăsese din ușă, m-am dus la culcare și am încercat să dorm.

Peste vreo oră a sunat telefonul. Era Lydia.

Ajunsesese din nou acasă.

— NENOROCITULE, DACĂ ÎMI MAI POVEȘTEȘTI VREODATĂ DESPRE FEMEILE TALE, AM SĂ FAC ACELAȘI LUCRU ÎNCĂ o DATĂ!

3 Hazy înseamnă confuz

A închis.

47.

Două nopți mai târziu, m-am dus acasă la Tammie, în Rustic Court. Am bătut la ușă. Luminile nu erau aprinse. Părea să nu fie nimeni acasă. M-am uitat la cutia poștală. Erau scrisori acolo. Am scris un bilețel: „Tammie, am tot încercat să-ți telefonez. Am trecut pe la tine și nu erai acasă. E

totul în regulă? Sună-mă... Hank”.

M-am reîntors pe la unsprezece, în dimineața următoare. Mașina ei nu era în fața casei. Biletul meu era încă lipit de ușă. Am sunat totuși. Scrisorile erau încă în cutie. Am lăsat și acolo un bilet:

„Tammie, unde naiba ești? la legătura cu mine.
Hank”.

Am mers cu mașina prin tot cartierul, căutând un Camaro rablagit, roșu.

M-am reîntors în aceeași seară. Ploua. Biletele mele se udaseră. Alte scrisori se strânseseră în cutie. I-am lăsat o carte de-a mea, cu dedicație. Apoi m-am reîntors la mașină. Aveam o cruce malteză atârnată de oglindă retrovizoare. Am smuls-o, m-am întors și i-am legat-o de clanță.

Nu știam unde locuiau niciunul dintre prietenii ei, nici maică-sa ori amantii ei.

M-am întors acasă și am scris niște poezii de dragoste.

48.

Stăteam cu un anarhist din Beverly Hills, pe nume Ben Solvnag, care îmi scria biografia, când am auzit pași pe alee. Cunoșteam sunetul - întotdeauna erau iuți, neliniștite și sexy picioarele alea micuțe. Eu locuiam în fundul curții. Ușa s-a deschis.

A intrat Tammie.

Ne-am repezit unul în brațele celuilalt și ne-am sărutat.

Ben Solvnag a spus la revedere și a dispărut.

— Nenorociții ăia mi-au confiscat lucrurile, toate lucrurile! N-am putut plăti chiria. Împutitul ăla nenorocit!

— Am să mă duc acolo și am să-l iau la pumni. O să-ți luăm toate lucrurile înapoi.

— Nu, are arme, tot felul de arme.

— Zău?

— Fiică-mea e la mama.

— Ce-ai zice să bem ceva?

— Bună idee.

— Ce?

— Șampanie extradry.

— OK.

Ușa era încă deschisă și soarele de după-amiază

Îi intră prin păr - era așa de lung și de roșu, încât părea că arde.

— Pot să fac o baie?

— Bineînțeles.

— Așteaptă-mă, a zis ea.

Dimineața am discutat despre finanțele ei. Urma să facă rost de niște bani: pensia copilului, vreo două cecuri de șomaj, dar aveau să mai vină și altele.

— S-a eliberat un apartament chiar deasupra mea.

— Cât costă?

— 105 dolari, cu jumătate din servicii plătite.

— Ah, la naiba, de atâta pot face rost. Au voie și copii? Un copil?

— O să fie de acord. Am pile. Îi cunosc pe administratori.

Până duminică, se și mutase. Stătea chiar deasupra mea. Se putea uita în bucătăria mea, unde băteam la mașină, pe măsuta pentru micul dejun.

49.

În seara aia de marți, eram la mine, bând ceva; Tammie, eu și fratele ei, Jay. A sunat telefonul. Era Bobby.

— Louie și nevastă-sa sunt la mine și ea vrea să te vadă.

Louie era cel care tocmai se mutase și lăsase liber apartamentul lui Tammie. Cânta într-un grup de jazz prin cluburi mici și nu prea avea noroc. Dar era un tip interesant.

— Mai degrabă aș lăsa-o baltă, Bobby.

— Louie o să se supere dacă n-o să vii.

— Bine, Bobby, dar o să vin cu încă doi amici.

Ne-am dus acolo și am făcut cunoștință. Apoi Bobby a scos niște bere pe care o cumpărase la preț redus. Muzica era dată tare.

— Ți-am citit povestirea din *Cavalerul*, a zis Louie. Mi s-a părut stranie. N-ai futut niciodată o moartă, nu-i așa?

— Unele dintre ele chiar așa par uneori.

— Înțeleg ce vrei să spui.

— Nu-mi place deloc muzică aia, a zis Tammie.

— Cum merge treaba cu muzică, Louie?

— Păi, acum sunt într-un grup nou. Dacă am rămâne împreună ceva timp, s-ar putea s-o scoatem la capăt.

— Cred că am să i-o sug cuiva, a spus Tammie.

Cred că am să i-o sug lui Bobby, cred că am să i-o sug lui Louie, cred că am să i-o sug lui frati-miu! Tammie era îmbrăcată într-o chestie lungă, care semăna cu o rochie de seară, dar și cu o cămașă de noapte.

Valerie, nevasta lui Bobby, era la muncă. Muncea două nopți pe săptămână ca barmaniță. Louie, Paula și Bobby beau de ceva vreme.

Louie a tras o înghițitură din berea aia ieftină, apoi i s-a făcut rău, a sărit în picioare și a fugit afară. Tammie a sărit și ea și a fugit după el. Peste o vreme, au reapărut

amândoi.

— Hai să plecăm dracului de aici, i-a zis Louie Paulei.

— Bine, a spus ea.

S-au ridicat și au plecat împreună. Bobby a mai adus niște bere. Jay și cu mine vorbeam despre ceva. Apoi l-am auzit pe Bobby:

— Să nu dai vina pe mine! Hei, amice, să nu dai vina pe mine!

Am ridicat ochii. Tammie avea capul în poala lui Bobby și o mână pe coatele lui, apoi și-a mișcat-o în sus, i-a înșfăcat pula, i-a ținut-o, uitându-se tot timpul direct la mine.

Am tras un gât de bere, am pus sticla jos, m-am ridicat și am plecat.

50.

L-am văzut pe Bobby în fața casei, în ziua următoare, când am ieșit să iau un ziar.

— M-a sunat Louie, a zis el, și mi-a povestit ce i s-a întâmplat.

— Da?

— A fugit afară să vomite și Tammie l-a apucat de pulă în vreme ce vomita și i-a zis: „Hai să mergem la etaj ca să ți-o sug. Apoi o să ți-o înfigem într-un ou de Paște”. El a refuzat și ea i-a zis: „Care-i problema? Nu ești bărbat? Nu ții la băutură? Hai sus să ți-o sug”.

M-am dus până în colț, mi-am cumpărat ziarul, m-am întors și am verificat rezultatele de la curse, am citit despre luptele cu cuțitul, violurile, crimele.

Am auzit o bătaie în ușă. Am deschis-o. Era Tammie. A intrat și s-a așezat.

— Ascultă, a zis, îmi pare rău dacă te-am rănit cu purtarea mea, dar nu-mi pare rău decât de asta. În rest, așa sunt eu.

— Nu-i nicio problemă, i-am spus. Dar ai rănit-o și pe Paula atunci când ai ieșit afară după Louie. Sunt împreună, știi?

— RAHAT! a țipat ea. CE TREABĂ AM EU CU PAULA?

51.

În seara aia, am dus-o pe Tammie la cursele de cai. Am urcat la tribună doi și ne-am așezat. I-am cumpărat un program, la care ea s-a holbat o vreme. (La cursele de trap, sunt tipărite în program scheme cu rezultatele anterioare.)

— Ascultă, mi-a zis. Am luat droguri. Și când sunt drogată, uneori mă îndepărtez și mă pierd. Ai grijă de mine.

— Bine. Trebuie să mă duc să pariez. Vrei să pariezi și tu câțiva dolari?

— Nu.

— Bine. Mă întorc imediat. M-am dus până la ghișee și am pariat cu o cotă de 5, la victorie, pe calul 7.

Când m-am întors, Tammie nu mai era acolo.

S-o fi dus la toaletă, m-am gândit.

Am stat și m-am uitat la curse. Calul numărul 7 a terminat cu o cotă de 5 la 1. Câștigasem 25 de dolari.

Tammie tot nu se întorsese. Au apărut caii pentru următoarea cursă. M-am hotărât să nu pariez. M-am dus s-o caut pe Tammie.

M-am îndreptat spre tribună de sus, am verificat tribuna principală, toate culoarele dintre scaune, tarabele unde se vindeau răcoritoare și gustări, barul. Nu era de găsit.

Cea de-a doua cursă a început și caii au pornit.

Când m-am dus la parter, am auzit spectatorii strigând, în timp ce caii intrau în linie dreaptă. Am căutat peste tot trupul minunat și părul acela roșu.

N-am putut da de ea.

M-am dus până la punctul de prim-ajutor. Un bărbat stătea acolo, fumând un trabuc. L-am întrebat:

— Aveți cumva aici o tânără cu părul roșu? Poate că a leșinat... i-a fost rău.

— N-am pe nimeni cu părul roșu aici, domnule.

Mă dureau picioarele. M-am întors la tribună doi și am început să mă gândesc la următoarea cursă.

Cam pe la sfârșitul celei de-a opta curse, câștigasem 132 de dolari. Aveam de gând să pariez 50 la victorie pe calul numărul 4, la ultima cursă. M-am ridicat să pariez și atunci am văzut-o pe Tammie stând în cadrul ușii unei camere de serviciu, între un îngrijitor negru cu o mătură și un alt negru bine îmbrăcat, care arăta ca un proxenet de prin filme. Tammie a zâmbit și mi-a făcut cu mâna.

M-am dus într-acolo.

— Te-am tot căutat. M-am gândit că poate ai luat o supradoză.

— Nu, n-am nimic.

— Atunci e bine. Noapte bună, Roșcato. M-am îndreptat spre ghișeul de pariuri. Am auzit-o fugind după mine.

— Hei, unde naiba te duci?

— Vreau să pariez pe calul numărul 4. Am pariat. Calul numărul 4 a pierdut la mustață.

Cursele s-au terminat.

Am plecat cu Tammie spre parcare. Șoldul ei se tot lovea de al meu în mers.

— Mi-am făcut griji din cauza ta, am zis eu. Am găsit mașina și am urcat. Tammie a aprins vreo șase-șapte țigări pe drumul de întoarcere, fumându-le pe jumătate și apoi îndesindu-le în scrumieră. A dat drumul la radio. L-a dat când mai tare, când mai încet, a schimbat stațiile, și-a pocnit degetele în ritmul muzicii.

Când am ajuns acasă, a fugit la ea în apartament și a încuiat ușa.

52.

Nevasta lui Bobby muncea două seri pe săptămână și, când ea era plecată, el începea să dea telefoane. Știam că serile de marți și joi se simțea singur.

Era marți seara când a sunat Bobby la telefon.

— Salut, amice. Te superi dacă trec pe la tine să bem câteva beri?

— Bine, Bobby.

Stăteam într-un scaun, vizavi de Tammie, care era pe canapea. Bobby a intrat și s-a așezat și el pe canapea. I-am desfăcut o bere. S-a încins la vorbă cu Tammie. Conversația era așa de stupidă, încât nu i-am mai dat atenție, dar câte ceva tot mi-a ajuns la ureche.

— Dimineața, a zis Bobby, eu fac un duș rece. Chiar că mă trezește.

— Și eu fac un duș rece dimineața, a zis Tammie.

— Fac un duș rece și apoi mă frec bine cu prosopul, a continuat Bobby, după care citesc o revistă sau ceva în genul ăsta. Apoi sunt gata.

— Eu nu fac decât un duș rece, dar nu mă șterg cu prosopul, a zis Tammie. Las stropii pe mine.

— Eu uneori fac câte o baie cu adevărat fierbinte. Apa e așa de fierbinte, încât trebuie să mă bag în cadă încet de tot.

Bobby s-a ridicat și a demonstrat cum se bagă el încet de tot în cada cu apă fierbinte.

Conversația s-a dirijat apoi spre filme și programele TV. Amândoi păreau să fie mari amatori de filme și programe de televiziune.

Au discutat vreo două-trei ore nonstop.

Apoi Bobby s-a ridicat.

— Ei bine, trebuie să plec.

— Ah, te rog, mai stai, Bobby, a zis Tammie.

— Nu, trebuie să plec.

Valerie trebuia să sosească acasă de la muncă.

53.

Joi seară, Bobby a telefonat din nou.

— Salut, amice, ce mai faci?

— Nu mare lucru.

— Te superi dacă trec pe la tine?

— Aș prefera să fiu singur în seara asta.

— Hai, ce naiba, n-am să stau decât preț de două-trei beri.

— Nu, prefer să nu vii.

— ATUNCI DU-TE-N MĂ-TA! a țipat el.

Am închis telefonul și m-am dus în cealaltă cameră.

— Cine era? a întrebat Tammie.

— Nu era decât cineva care voia să treacă pe aici.

— Era Bobby, nu-i așa?

— Da.

— Te porți urât cu el. Se simte și el singur când nevastă-sa e la lucru. Ce naiba se întâmpla cu tine?

Tammie a sărit în picioare, a fugit în dormitor și a început să formeze un număr la telefon. Tocmai cumpărasem o sticlă de șampanie. Încă n-o deschisesem. Am luat-o și am ascuns-o în debara.

— Bobby, a zis ea la telefon, sunt eu, Tammie. Tu ai sunat adineaori? Unde e nevastă-ta? Știi ce? o să vin eu la tine.

A închis și a ieșit din dormitor.

— Unde-i șampania?

— Las-o baltă, i-am zis. N-o s-o iei ca s-o bei cu el.

— Vreau șampania aia. Unde este?

— Lasă-l să-și facă rost singur. Tammie a luat un pachet de țigări de pe măsuta de cafea și a ieșit în goană pe ușă.

Am scos șampania, am desfăcut-o și mi-am turnat un pahar. Nu mai scriam poezii de dragoste. De fapt, nu mai scriam deloc. Nu mai aveam chef de scris.

Șampania aluneca bine pe gât. Am băut pahar după pahar.

Apoi m-am descălțat și m-am dus în vârful picioarelor până la Bobby. M-am uitat printre jaluzele. Stăteau foarte aproape unul de altul, discutând.

M-am întors. Am terminat ce mai rămăsese din șampanie și am dat-o pe bere.

A sunat telefonul. Era Bobby.

— Știi ce? a zis. Ce-ar fi să vii și tu încoace, să bei o bere cu mine și cu Tammie?

Am închis. Am mai băut niște bere și am fumat vreo două trabucuri ieftine. M-am îmbătat tot mai mult. M-am dus până la apartamentul lui Bobby. Am bătut la ușă. A deschis.

Tammie era în capătul canapelei, trăgând pe nas cocaină, dintr-o lingură McDonald's. Bobby mi-a pus o bere în mână.

— Problema, mi-a zis el, este că te simți nesigur, îți lipsește încrederea în tine. Am tras din bere.

— Așa e, Bobby are dreptate, a zis Tammie.

— Ceva în mine doare.

— Te simți doar nesigur, a zis Bobby, e cât se poate de simplu.

Aveam două numere de telefon de-ale Joanei Dover. L-am încercat pe cel din Galveston. Mi-a răspuns.

— Sunt eu, Henry.

— Pari beat.

— Sunt, Vreau să vin să te văd.

— Când?

— Mâine.

— Bine.

- M-aștepți la aeroport?
- Bineînțeles, dragă.
- Îmi iau bilet și dup-aia te sun.

Mi-am rezervat bilet la zborul 707, care pleca din aeroportul L.A. International, în ziua următoare, la 12: 15. I-am transmis informația Joannei Dover. Mi-a spus că o să mă aștepte.

A sunat telefonul. Era Lydia.

— Mi se pare că ți-am zis că am vândut casa. Mă mut în Phoenix. Am să plec mâine dimineată.

— Bine, Lydia, mult noroc.

— Am avortat. Era cât pe-acți să mor, a fost îngrozitor. Am pierdut foarte mult sânge. N-am vrut să te deranjez cu chestia asta.

— Te simți bine acum?

— Mă simt bine. Nu vreau decât să plec din orașul ăsta. M-am săturat până în gât de el. Ne-am luat la revedere.

Am desfăcut o altă bere. S-a deschis ușa de la intrare și a apărut Tammie. Se învârtea în cercuri largi, privindu-mă.

— A venit Valerie? am întrebat. L-ai vindecat pe Bobby de singurătate?

Tammie nu făcea decât să se învârtă în cerc. Arăta foarte bine în rochia ei lungă, indiferent dacă fusese futută sau nu.

— Ieși de aici, i-am zis.

A mai făcut un cerc, apoi a zbughit-o pe ușă și a urcat la ea.

N-am putut să dorm. Din fericire, aveam niște bere. Am tot băut și am terminat ultima sticlă cam pe la 4: 30. Am stat și am așteptat până la 6 și apoi am ieșit și am mai cumpărat.

Timpul trecea încet. Am început să fac pași. Nu mă

simțeam bine, dar am început să cânt. Cântam și făceam pași – din baie în dormitor, de la ușă până în bucătărie și înapoi, cântând.

M-am uitat la ceas. 11; 15. Mai aveam o oră până la avion. Eram îmbrăcat. Îmi pusesem pantofii, dar n-aveam ciorapi. Nu mi-am luat decât o pereche de ochelari de citit, pe care i-am vârat în buzunarul de la cămașă. Am zbughit-o pe ușă fără bagaje.

Mașina era parcată în față. M-am urcat. Soarele strălucea puternic. Mi-am lăsat capul pe volan o clipă. Am auzit o voce din curtea interioară: „Unde dracu’ crede că se duce în halul ăsta?”

Am pornit mașina, am dat drumul la radio și am demarat. Aveam probleme cu șofatul. Mașina tot depășea linia dublă, galbenă și intră pe sens opus. Eram claxonat și reveneam pe banda mea.

Am ajuns la aeroport. Mai aveam un sfert de oră. Trecusem pe roșu, nu acordasem prioritate, depășisem cu mult viteza legală tot drumul. Mai aveam paisprezece minute. Parcarea era plină, Nu puteam găsi un loc. Apoi am văzut unul în fața unui lift, unde Volks-ul meu încăpea. Era o pancartă pe care scria PARCAREA INTERZISĂ. Am parcat totuși. Când încuiam mașina, mi-au căzut ochelarii din buzunar și s-au spart.

Ani luat-o la fugă pe scări și am traversat stradă către ghișeul de rezervări al companiei aeriene. Era foarte cald. Transpirația curgea pe mine.

— Rezervare pentru Henry Chinaski. Funcționara a scris biletul și am plătit cu bani gheață.

— Apropo, mi-a zis femeia, v-am citit cărțile.

Am alergat spre zona unde se făcea controlul. S-a declanșat alarma. Aveam prea mult mărunțiș, șapte chei și briceagul. Le-am pus într-o cutie și am trecut din nou.

Cinci minute. Poarta 42.

Toată lumea urcase. Am urcat și eu. Trei minute. Mi-am găsit locul, mi-am pus centura. Comandantul aeronavei vorbea la microfon.

Avionul a început să ruleze pe pistă, apoi a fost în aer. Ne-am legănat deasupra oceanului și apoi am făcut marea întoarcere.

54.

Am coborât ultimul din avion. Joanna Dover era acolo.

— Dumnezeu, a râs ea. Arăți *îngrozitor*!

— Joanna, hai să bem un Bloody Mary câtă vreme așteptăm bagajele. Ah, pe naiba, n-am niciun fel de bagaj. Hai să bem totuși câte un pahar.

Am intrat în bar și ne-am așezat.

— N-o să ajungi niciodată la Paris în felul ăsta.

— Nu prea mă dau în vânt după francezi. Sunt născut în Germania, știi?

— Sper că o să-ți placă unde stau. E simplu, două etaje și mult spațiu.

— Atâta vreme cât suntem în același pat...

— Am luat vopsele.

— Vopsele?

— Vreau să spun că poți picta, dacă vrei.

— Ei, rahat. Dar oricum, mulțumesc. Erai ocupată în perioada asta?

— Nu. Am avut o relație cu un mecanic, dar a dispărut. N-a putut face față ritmului.

— Mai las-o baltă, Joanna, suptul și fututul nu înseamnă totul.

— De-aia am cumpărat vopselele. Pentru când o să te simți odihnit.

— Ești o femeie și jumătate. Chiar lăsând la o parte cei un metru optzeci ai tăi.

— Iisuse, parcă n-aș ști!

Mi-a plăcut la ea. Avea plase la toate ferestrele și ușile. Ferestrele se bălăngăneau în afară – niște ferestre mari. Pe podele nu erau covoare, avea două băi, mobilă veche și o mulțime de mese, mari și mici, peste tot. Era simplu și convenabil.

— Fă un duș, a zis Joanna. Am râs.

— N-am decât hainele de pe mine.

— O să-ți mai cumpărăm mâine. După ce faci dușul, o să mergem să luăm o masă bună, cu fructe de mare. Știu un loc drăguț.

— Au și de băut?

— Păcătosule!

N-am făcut duș. Am intrat în cadă. Am mers ceva drum cu mașina. Niciodată nu mă gândisem că Galveston era o insulă.

— Traficanții de droguri fură bărcile cu creveți în ziua de azi. Îi omoară pe toți cei de la bord și apoi își transportă marfă cu ele. Asta e un motiv pentru care prețul creveților crește mereu. A devenit o ocupație riscantă. Dar ocupația ta care mai e?

— N-am mai scris. Cred că pentru mine s-a terminat.

— De când s-a întâmplat asta?

— De șase sau șapte zile.

— Asta-i locul...

Joanna a tras într-o parcare. A condus foarte repede, dar nu ca și cum ar fi intenționat să încalce legea. A condus repede, de parcă ar fi fost dreptul ei s-o facă. Era o diferență și am apreciat-o.

Ne-am așezat la o masă izolată. Era răcoare, liniște și semiîntuneric. Mi-a plăcut. Am ales homar. Joanna a ales ceva straniu. A comandat în franceză. Era sofisticată, umblată prin lume. Într-un fel, chiar dacă îmi displăcea, educația îți era de folos atunci când te uital într-un meniu sau căutai o slujbă, mai ales când te uital într-un meniu.

Întotdeauna m-am simțit inferior în fața chelnerilor. Sosisem prea târziu și cu prea puțin. Chelnerii citeau cu toții Truman Capote. Eu citeam rezultatele la curse.

Masă a fost bună și departe, în golf, se puteau vedea bărcile de pescuit creveți, ambarcațiunile poliției și pirații. Homarul era delicios și l-am făcut să alunece cu un vin foarte bun. Amice homar, întotdeauna mi-a plăcut de tine, în carapacea ta roșietică, periculos și moșcăit.

Când ne-am întors acasă la Joanna Dover, am băut o sticlă de vin roșu excelent. Ne-am așezat în întineric, urmărind cele câteva mașini care treceau jos, pe stradă. Am rămas așa, tăcuți, apoi Joanna a zis:

— Hank.

— Da?

— De ce ai venit la mine? Din cauza vreunei femei?

— Da.

— Ai terminat-o cu ea?

— Îmi place să cred că așa stau lucrurile. Dar dacă aș zice „nu”...

— Vasăzică nu știi?

— Nu prea.

— Parcă poți să știi vreodată?

— Nu cred.

— Tocmai de-aia e treaba așa împruțită.

— Chiar că-i împruțită.

— Hai să ne fudem.

— Am băut prea mult.

— Hai să mergem la culcare.

— Vreau să mai beau.

— N-o să fii în stare să...

— Știu. Sper să mă lași să stau patru sau cinci zile.

— Depinde de performanțele tale.

— Mi se pare cinstit.

Când am terminat vinul, abia dacă puteam să ajung

până în pat. Eram deja adormit când Joanna a ieșit din baie...

55.

Când m-am trezit, m-am dat jos din pat și am folosit periuța de dinți a Joannei, am băut două pahare de apă, m-am spălat pe mâini și pe față, m-am întors în pat. Joanna s-a întors și gura mea a găsit-o pe a ei. A început să mi se scoale. I-am luat mâna și i-am pus-o pe pulă. Am înșfăcat-o de păr, trăgându-i capul înapoi, sărutând-o cu sălbăticie. M-am jucat cu pizda ei. I-am zgândărit clitorisul. Era foarte umedă. Am încălecat-o și i-am vârât-o. Am ținut-o înăuntru. O puteam simți cum reacționează. Am reușit să pompez multă vreme. În cele din urmă, n-am mai putut să mă țin. Eram umed de transpirație și inima îmi bătea așa de tare, încât o puteam auzi.

— Nu sunt într-o formă foarte bună, i-am spus.

— Mi-a plăcut. Hai să tragem niște iarbă. A dat la iveală o țigară cu marijuana. Ne-am pasat-o de la unul la altul.

— Joanna, i-am spus, încă mi-e somn. Parcă aș mai dormi vreo oră.

— Nicio problemă, de îndată ce terminăm țigara.

Am terminat-o și m-am întins din nou în pat.

Am adormit.

În seara aia, după cină, Joanna mi-a arătat niște mescalină.

— Ai încercat vreodată chestia asta?

— Nu.

— Vrei să încerci?

— Da.

Joanna avea niște vopsele, pensulă și hârtie răspândite pe masă. Apoi mi-am amintit că era colecționară de artă și că îmi cumpărase niște tablouri. Băusem toată seara bere Heineken, dar încă eram treji.

— E un drog foarte puternic.

— Ce efect are?

— Are un efect straniu. S-ar putea să ți se facă rău. Când vomîți, efectul e și mai puternic. Dar eu prefer să nu vomit, așa că îi adaug și puțin bicarbonat. Cred că principalul lucru legat de mescalină este că te face să simți groaza.

— Am mai simțit asta fără niciun fel de ajutor.

Am început să pictez. Joanna a dat drumul la muzică. Era o muzică stranie, dar îmi plăcea. M-am uitat în jur, Joanna dispăruse. Nu-mi păsa. Am pictat un bărbat care tocmai se sinucisese, spânzurându-se de grindă cu o frânghie. Am folosit multe nuanțe de galben. Mortul era așa strălucitor și drăguț. Apoi cineva a zis:

— Hank...

S-a întâmpilat chiar în spatele meu. Am sărit de pe scaun.

— IISUSE! AH, RAHAT. IISUSE!

Mici bule înghețate au început s-o ia la fugă de pe ceafă spre umeri și pe spate. Tremuram și clăntăneam. M-am uitat în jur. Joanna stătea acolo.

— Să nu mai faci asta niciodată, i-am spus. Să nu mai tipi așa, că te omor!

— Hank, n-am făcut decât să mă duc după niște țigări.

— Ia uită-te la pictură asta.

— Oh, e minunată, a zis. Îmi place foarte mult!

— E din cauza mescalinei, probabil.

— Da, așa e.

— Bine, dă-mi și mie o țigară, cucoană.

Joanna a râs și a aprins două.

Am început să pictez din nou. De data asta chiar că am făcut-o: Un lup uriaș, verde, futând o tipă cu părul roșcat. Părul îi curgea pe umeri, în vreme ce lupul verde i-

o înfigea printre picioarele ridicate, iar ea stătea neajutorată și supusă. Lupul i-o trăgea în noaptea arzătoare, era undeva, afară, iar luna și stelele cu brațe lungi îi priveau. Era cald, cald și plin de culoare.

— Hank...

Am sărit în sus și m-am întors. Joanna era în spatele meu. Mi-am înfipt mâna în gâtul ei.

— Ți-am spus, fir-ai a dracului, *să nu te furișezi așa...*
57.

Am rămas cinci zile și cinci nopți. Dup-aia nu mi s-a mai sculat. Joanna m-a dus cu mașina la aeroport. Îmi cumpărase un geamantan și niște haine noi. Uram aeroportul Dallas-Fort Worth. Era cel mai inuman aeroport din America.

Joanna mi-a făcut cu mâna și m-am trezit în aer.

Călătoria spre Los Angeles a fost lipsită de incidente. Am coborât și am plecat în căutarea mașinii. Am luat liftul până în parcare, dar nu mi-am văzut Volks-ul. M-am gândit că cineva mi-l mutase de-acolo. M-am dus și pe partea opusă - am ocolit și am ieșit pe altă parte. L-am zărit. Toată averea mea era un bilet de parcare.

M-am dus acasă cu mașina. Apartamentul arăta ca de obicei - sticle și gunoaie peste tot. Trebuia să fac puțină curățenie. Dacă cineva l-ar fi văzut în halul ăla, mă dădea pe mâna poliției.

Am auzit o bătaie în ușă. Era Tammie.

— Salut, a zis ea.

— Bună.

— Trebuie să fi fost într-o grabă teribilă când ai plecat. Toate ușile au rămas descuiate. Ușa din spate era larg deschisă. Ascultă, promiți să nu spui dacă îți zic ceva?

— Promit.

— Arlene a intrat și ți-a folosit telefonul, interurban.

— Bine.

— Am încercat s-o opresc, dar n-am putut. Luase niște droguri.

— Bine.

— Unde ai fost?

— În Galveston.

— De ce ai întins-o așa? Nu ești în toate mințile.

— Va trebui să plec din nou sâmbăta.

— Sâmbătă? Azi ce e?

— Joi.

— Unde te duci?

— New York.

— De ce?

— O întâlnire cu cititorii. Mi-au trimis biletele acum două săptămâni. Și am obținut și un procent din încasări.

— Ah, ia-mă cu tine. O s-o las pe Dancy cu mama. Vreau să merg și eu.

— Nu-mi pot permite să te iau cu mine. O să rămân fără niciun profit. Am avut cheltuieli mari în ultima vreme.

— O să fiu *cuminte*! Am să fiu *atât de* cuminte! Niciodată n-o să plec de lângă tine! Chiar că mi-ai lipsit.

— Nu pot, Tammie.

S-a dus la frigider și a scos o bere.

— Pur și simplu, te doare în cot. Toate poeziile alea de dragoste erau niște aiureli.

— Ba nu erau aiureli atunci când le-am scris. A sunat telefonul. Era editorul meu.

— Unde ai fost?

— În Galveston. Pentru documentare.

— Am auzit că ai o întâlnire în New York, sâmbăta asta.

— Da, vrea să vină ai Tammie, gagica mea.

— Și o iei cu tine?

— Nu, nu-mi pot permite.

— Cât costă?

- 316 dolari dus-întors.
- Chiar vrei s-o iei cu tine?
- Cred că da.
- Bine, ia-o. Am să-ți trimit un cec prin poștă.
- Vorbești serios?
- Da.
- M-ai lăsat fără cuvinte.
- Las-o baltă. Amintește-ți doar de Dylan Thomas.
- *Pe mine* n-or să mă ucidă. Ne-am luat la revedere.

Tammie trăgea din sticla de bere.

— E-n regulă, i-am zis. Ai două-trei zile să-ți faci bagajele.

— Vrei să spui că *merg* și eu?

— Da. Editorul meu îți plătește drumul. Tammie a sărit în sus și în a luat în brațe. M-a sărutat, m-a apucat de coaie, m-a tras de pulă.

— Ești cel mai drăguț futăcios bătrân! New York. În afară de Dallas, Houston, Charlestone și Atlanta, era cel mai nasol loc în care fusesem vreodată. Tammie s-a lipit de mine și mi s-a sculat pula. Joanna Dover nu mă terminase chiar de tot...

58.

Aveam avion la 3: 30 după-amiaza, în sâmbăta aceea. La ora 2 am bătut la ușa lui Tammie. Nu era acasă. M-am întors la mine și m-am așezat. A

sunat telefonul. Era Tammie.

— Ascultă, am zis, ar trebui să ne gândim la plecare. Mă așteaptă niște oameni la aeroportul

Kennedy. Unde ești?

— Îmi lipsesc șase dolari pentru o rețetă. Vreau să cumpăr niște Quaaludes¹.

— Unde ești?

— Sunt la intersecția dintre bulevardele Santa

Monica și Western. E o farmacie. N-ai cum să n-o

vezi.

Am închis, m-am urcat în mașină și m-am dus acolo. Am parcat la intersecție, am coborât și m-am uitat în jur. Nu era nicio farmacie.

M-am urcat iar în mașină și am mers încet, uitându-mă după rabla ei roșie, Camaro. Am văzut-o cinci străzi mai jos. Am parcat și am intrat în farmacie. Tammie stătea pe un scaun. Dancy a alergat spre mine și s-a strâmbat.

— Nu putem lua și copilul.

— Știu, o s-o lăsăm la maică-mea.

— La maică-ta? Păi stă la vreo trei mile în direcția opusă.

— E în drum către aeroport.

— Ba nu, e în direcția opusă.

— Ai cei șase dolari? I-am dat banii.

Medicament antidepresiv.

— Ne vedem la tine. Ți-ai făcut bagajul?

— Da, sunt gata.

M-am întors cu mașina și am așteptat. Apoi le-am auzit.

— Mami! a zis Dancy. Vreau un Ding-dong⁴. Au urcat scările. Le-am așteptat să coboare. N-au mai coborât. Am urcat eu la ele. Tammie își făcuse bagajul, dar stătea în genunchi tot trăgând de fermoarul genții de voiaj.

— Ascultă, i-am zis, am să-ți duc eu astea la mașină.

Avea două pungi mari de cumpărături pline cu lucruri și trei rochii pe umerase. Toate astea în afară de geamantan.

I-am dus pungile și rochiile în mașină. Când m-am întors, ea încă își făcea de lucru cu fermoarul.

— Tammie, hai să mergem!

— Stai o clipă.

A înngenuncheat, manevrând fermoarul în sus și în jos.

4 Mică prăjitură cu ciocolată

Nu s-a uitat în interiorul genții, nu făcea decât să plimbe fermoarul.

— Mami, a zis Dancy, vreau un Ding-dong.

— Hai, Tammie, hai să mergem.

— Ah, bine.

I-am luat geanta și ele au ieșit după mine.

M-am luat după Camaro-ul ei roșu făcut praf, până acasă la maică-sa. Am intrat. Tammie s-a repezit la dulapul maică-sii și a început să umble la sertare. Deschidea unul, amesteca totul înăuntru, apoi îl împingea cu un pocnet și trecea la altul, unde făcea același lucru.

— Tammie, avionul e gata să decoleze.

— Ah, nu, avem destul timp. Nu-mi place deloc să pierd vremea prin aeroporturi.

— Ce ai de gând să faci cu Dancy?

— O s-o las aici până se întoarce maică-mea de la serviciu.

Dancy a scos un geamăt. Aflase în cele din urmă și a început să urle. Au început să-i curgă lacrimile. Apoi s-a oprit, a strâns pumnii și a țipat:

— VREAU UN DING-DONG!

— Ascultă, Tammie, am să te aștept în mașină.

Am ieșit și am așteptat cinci minute. Apoi m-am întors. Tammie încă umbla la sertare.

— Te rog, Tammie, hai să mergem!

— Bine.

S-a întors spre Dancy.

— Ascultă, o să stai aici până se întoarce bunica.

Ține ușa închisă și să nu lași pe *nimeni* înăuntru în afară de bunica!

Dancy a început să plângă din nou. Apoi a țipat:

— TE URĂSC!

Tammie a venit după mine și am urcat în mașină. Am pornit motorul. A deschis ușa și a dispărut.

— TREBUIE SĂ IAU CEVA DIN MAȘINA MEA!

Tammie a fugit până la Camaro.

— Ei, fir-ar să fie! Am încuiat-o și n-am cheia de la ușă! Ai un umeraș?

— Nu, am ținut. *N-am.*

— Mă întorc imediat! Tammie s-a întors alergând în apartamentul mamei. Am auzit ușa deschizându-se. Dancy plângea și țipa. Apoi am auzit ușa pocnindu-se și Tammie s-a întors cu un umeraș. S-a dus până la Camaro și a forțat ușa.

M-am dus până la mașina ei. Tammie urcase pe scaunul din spate și scormonea prin harababură de nedescris - haine, pungi de hârtie, pahare de plastic, ziare, sticle de bere, cutii goale, vrăfuite acolo. Apoi a găsit ce căuta: aparatul de fotografiat, polaroidul pe care i-l dăruisem de ziua ei.

În vreme ce conduceam mașina, accelerând de parcă aș fi avut de gând să câștig vreo cursă, Tammie s-a aplecat spre mine.

— Chiar mă iubești, nu-i așa?

— Da.

— Când o să ajungem la New York, o să te fut cum n-ai mai fost futut *niciodată*.

— Vorbești serios?

— Da.

M-a apucat de pulă și s-a lipit de mine.

Prima și singura mea roșcată. Eram norocos...

59.

Am alergat către avion. Îi căram rochiile și pungile pline.

La scara rulantă, Tammie a văzut automatul unde puteai face o asigurare de zbor.

— Te rog, am zis, nu mai sunt decât cinci minute până la decolare.

— Vreau ca banii să-i rămână lui Dancy.

— Bine.

— Ai două monede de 25?

I-am dat cele două monede. Le-a vârât în mașinărie și de acolo a ieșit un card.

— Ai un stilou?

Tammie a completat cardul și a găsit și un plic. A pus cardul în plic, apoi a încercat să-l vâre în mașinărie.

— Chestia asta nu vrea să intre!

— O să pierdem avionul!

A tot încercat să vâre plicul în deschizătură, fără niciun succes. Stătea acolo și tot împingea plicul. Acum plicul era complet șifonat și toate marginile erau îndoite.

— Îneebunesc, i-am spus. Nu mai pot suporta. A mai împins de câteva ori. Nu voia să intre. S-a uitat la mine.

— OK, hai să mergem.

Am urcat pe scara rulantă, cu rochiile și pungile ei.

Am găsit poarta de îmbarcare. Am găsit două locuri în spate. Ne-am pus centurile.

— Vezi, a zis ea, ți-am zis că avem timp destul. M-am uitat la ceas. Avionul a început să ruleze pe pistă.

60.

Eram în aer de 20 de minute, când a scos o oglindă din poșetă și a început să se machieze, mai ales la ochi. Și-a tot făcut de lucru cu o periută, concentrându-se asupra genelor. Ținea ochii foarte larg deschiși. Și gura la fel. Am privit-o și a început să mi se scoale.

Gura ei era așa de plină și rotundă și ea continua să-și facă de lucru la gene. Am comandat două băuturi.

Tammie și-a băut paharul și apoi a continuat. Un june de pe locul din dreapta noastră a început să se masturbeze. Tammie a continuat să se tot uite în oglindă, ținându-și gura deschisă. Arăta de parcă într-adevăr era gata să sugă cu gura aia.

A continuat așa timp de o oră. Apoi a pus deoparte oglinda și periuța, s-a sprijinit *de* mine și a adormit.

Pe locul din stânga noastră stătea o femeie trecută de 40 de ani. Tammie dormea lângă mine. Femeia m-a privit.

— Câți ani are? m-a întrebat.

S-a lăsat brusc tăcerea în avion. Toată lumea din jur asculta.

— 23.

— Arată de 17.

— Are 23.

— Se machiază timp de două ore și dup-aia adoarme.

— N-a durat decât vreo oră.

— Mergeți la New York? m-a întrebat cucoană.

— Da.

— E fica dumitale?

— Nu, nu sunt nici tatăl și nici bunicul ei. Nu-i sunt niciun soi de rudă. E gagica mea și mergem la

New York.

Puteam vedea titlurile din ziare în ochii ei:

MONSTRUL DIN EAST HOLLYWOOD DROGHEAZĂ o FATĂ DE 17 ANI, o DUCE LA NEW YORK, UNDE o ABUZEAZĂ SEXUAL, APOI ÎI VINDE TRUPUL UNOR VAGABONZI

Cucoana inchizitivă a renunțat. S-a lăsat pe spate în scaunul ei și a închis ochii. Capul i-a alunecat spre mine. Aproape că îmi ajunsese în poală. Ținând-o pe Tammie după umeri, am privit capul acela. M-am întrebat dacă s-ar supăra dacă i-aș strivi buzele cu un sărut sălbatic. Mi s-a sculat iar.

Eram gata să aterizăm. Tammie părea foarte moale. Asta m-a îngrijorat. I-am legat centura de siguranță.

— Tammie! Uite *New York-ul*. Suntem gata să *aterizăm*! Tammie, *trezește-te*! Niciun răspuns. O supradoză? I-am luat pulsul. Nu simțeam nimic.

M-am uitat la sânii ei enormi, să văd dacă se mișcă în ritmul respirației. Erau nemișcați. M-am ridicat și am căutat o stewardesă.

— Vă rog să luați loc, domnule, ne pregătim de aterizare.

— Sunt îngrijorat. Prietena mea nu se poate trezi.

— Credeți că e moartă? mi-a șoptit ea.

— Nu știu, i-am șoptit la rândul meu.

— Bine, domnule, mă întorc imediat, de îndată ce aterizăm.

Avionul începea să coboare. Am intrat la toaletă și am luat niște șervețele de hârtie. M-am întors, m-am așezat lângă Tammie și i-am frecat fața. Tot machiajul ăla s-a dus pe apa sâmbetei. Tammie n-a avut nicio reacție.

— Scoală, curvo!

Am frecat-o între sâni. Nicio mișcare. Am renunțat.

Va trebui să-i trimit cadavrul înapoi în vreun fel. Va trebui să-i explic maică-sii. Maică-sa avea să mă urască.

Am aterizat. Oamenii s-au ridicat, s-au așezat la coadă, așteptând să iasă. Eu am rămas acolo.

Am scuturat-o pe Tammie și am ciupit-o.

— Am ajuns la New York, roșcato. Mărul putred⁵

Revino-ți. Lasă prostiile.

Stewardesa s-a întors și a scuturat-o pe Tammie.

— Dragă, ce s-a întâmplat?

Tammie a avut o reacție. S-a mișcat. Apoi a deschis ochii. Era doar problema unei voci noi. Nimeni nu mai ascultă o voce cunoscută. Vocile cunoscute devin parte din eul tău, precum unghia de pe deget.

Tammie și-a scos oglinda și a început să se pieptene, Stewardesa o mângâia pe umăr. M-am ridicat, am luat rochiile și cele două pungi din plasă de bagaje. Tammie a continuat să se pieptene în oglindă.

5 New York-ului i se mai spune și The Big Apple (Mărul Cel Mare).

— Tammie. Am ajuns la New York, hai să coborâm.

S-a mișcat rapid. Eu aveam cele două pungi și rochiile. A luat-o spre ieșire, fâțându-și fesele. Am urmat-o.

61.

Omul nostru, Gary Benson, se afla acolo ca să ne întâmpine. Scria poezii și conducea și un taxi. Era foarte gras, dar cel puțin nu arăta a poet ori a profesor de engleză. Și nici nu părea a fi de prin North Beach sau East Village și asta era bine, pentru că era foarte cald la New York în ziua aia. Ne-am luat bagajele și am urcat în mașina lui, nu în taxi, și ne-a explicat de ce era aproape lipsit de sens să ai o mașină proprie în New York. De-aia erau așa de multe taxiuri. Ne-a scos din aeroport și a început să conducă și să vorbească. Șoferii din New York erau precum orașul – nimeni nu lăsa de la el măcar un centimetru. Nu exista nici compasiune, nici curtoazie: bara de protecție se ciocnea de altă bară, dar ei continuau să conducă. Înțelegeam: oricine ar fi cedat un milimetru, ar fi blocat circulația sau ar fi produs harababură, aglomerație, crimă. Traficul curgea fără sfârșit, precum excrementele într-o canalizare. Era minunat să privești – niciunul dintre șoferi nu era enervat, cu toții păreau resemnați cu starea de fapt.

Însă lui Gary *chiar* îi plăcea să vorbească despre ce avea de făcut.

— Dacă ești de acord, aș vrea să te înregistrez pentru o emisiune la radio, aș vrea să-ți iau un interviu.

— Bine, Gary. Să zicem mâine, după întâlnirea cu cititorii.

— Acum am să te duc să-l vezi pe coordonatorul care se ocupă de poezie. El a organizat totul. El o să-ți arate unde stai și așa mai departe. Îl cheamă Marshall Benchly. Să nu-i spui că ți-am zis, dar nu pot să-l sufăr.

Am mers înainte și apoi l-am văzut pe Marshall

Benchly stând în fața unei case de cărămidă. Nu exista nicio parcare. A sărit în mașină și Gary și-a văzut de drum. Benchly arăta ca un poet, un poet cu bani care nu muncise niciodată să-și câștige existența; se vedea de la o poștă. Era afectat și insipid.

Un nimeni.

— Am să-ți arăt unde o să stai, a zis.

A recitat cu mândrie o lungă listă de oameni care stătuseră la hotelul meu. Unele dintre nume le-am recunoscut, altele nu.

Gary a tras în fața hotelului Chelsea. Ne-am dat jos. Gary a zis:

— Ne vedem mâine, la întâlnirea cu cititorii.

Marshall ne-a condus înăuntru, până la recepție. Hotelul nu era mare lucru, poate de-acolo i se trăgea farmecul.

Marshall s-a întors și ne-a dat cheia.

— Camera 1010, camera unde a stat Janis Joplin.

— Mulțumesc.

— Mulți artiști faimoși au stat la 1010.

Ne-a condus până la liftul minuscul.

— Întâlnirea e la opt. Am să viu să te iau la 7: 30. Am vândut toate biletele de două săptămâni. Mai vindem niște locuri în picioare, dar trebuie să avem grijă, din cauza pompierilor.

— Marshall, unde e cel mai apropiat magazin de băuturi?

— La parter, o iei la dreapta.

Ne-am luat la revedere de la Marshall și am luat liftul.

62.

A fost foarte cald în seara întâlnirii cu cititorii, care urma să se țină la biserica St. Mark. Tammie și cu mine ne-am așezat într-o încăpere folosită drept vestiar. Tammie a

găsit o oglindă mare, în care se putea vedea toată, și a început să se pieptene. Marshall m-a condus în spatele bisericii. Era un cimitir acolo, mici pietre tombale de ciment, aranjate din loc în loc, gravate cu inscripții. Marshall m-a plimbat încolo și-ncoace. Totdeauna sunt nervos înainte de o astfel de întâlnire, încordat și nefericit. Aproape întotdeauna vomit. Asta am și făcut. Am borât pe unul din morminte.

— Tocmai ai vomitat pe Peter Stuyvesant⁶, a zis Marshall.

M-am întors în vestiar. Tammie încă se mai uita în oglindă. Își privea chipul și trupul, dar își făcea griji mai ales cu privire la păr. Și l-a strâns în vârful capului, s-a uitat la el așa, apoi l-a lăsat să cadă la loc. Marshall a vârât capul pe ușă.

— Haide, lumea așteaptă!

— Tammie nu e gata, am spus.

Ea și-a strâns iarăși părul în vârful capului și s-a privit. Apoi l-a lăsat să cadă. Pe urmă s-a apropiat de oglindă și și-a privit ochii.

Marshall a băgat din nou capul.

— Hai, Chinaski!

— Hai, Tammie, hai să mergem!

— Bine.

Am ieșit cu Tammie de braț. Au început să aplaude. Vechile șmecherii ale lui Chinaski funcționau. Tammie a coborât în mulțime și eu am început să citesc. Aveam multe beri într-o găleată cu gheață. Aveam la mine poezii vechi și noi. Nu puteam să ratez. Îl țineam pe Sfântul Marcu de cruce.

63.

Ne-am întors la 1010. Îmi dăduseră cecul. Am lăsat

⁶ Guvernator al New York-ului, s-a născut în Olanda, în 1602, și a murit în New York, în 1682

vorbă că nu voiam să fim deranjați. Tammie și cu mine ne-am apucat de băut. Citisem cinci sau șase poeme de dragoste despre ea.

— Știau cu toții despre cine era vorba, a zis ea. Din când în când, am chicotit. A fost jenant.

Știuseră cu toții despre cine era vorba, fără îndoială. Îi ieșea sexul prin toți porii. Chiar și gândacii, furnicile și muștele ar fi vrut s-o fută.

Cineva a bătut la ușă. Un cuplu s-a strecurat înăuntru: un poet cu gagica lui. Poetul era Morse Jenkins din Vermont. Femeia era Sadie Everet. El adusese patru sticle de bere.

Purta sandale și o pereche de blugi ponosiți; brățări turcoaz; un lanț în jurul gâtului; avea barbă, plete, bluză oranj. Vorbea și nu se mai oprea. Se

Învârtea în jurul camerei.

E o problemă cu scriitorii ăștia. Dacă ceea ce scriu ei e publicat și vândut în multe-multe exemplare, se cred mari. Dacă ceea ce scriu e publicat și vândut în număr mediu de exemplare, se cred mari. Dacă ceea ce scriu e publicat și vândut în doar câteva exemplare, tot mari se cred. Iar dacă ceea ce scriu nu e niciodată publicat și n-au nici bani să se publice singuri, atunci cred că sunt cu adevărat mari. Adevărul e că există, de fapt, foarte puțină măreție. E aproape inexistentă. Dar poți fi sigur că cei mai proști scriitori au cea mai mare încredere și cele mai puține dubii cu privire la ei înșiși. Oricum, scriitorii trebuiau evitați și eu încercam să fac asta, dar îmi era aproape imposibil. Sperau într-un fel de comuniune, de frăție. Nimic din toate astea n-avea legătură cu scrisul, nu te ajuta în fața mașinii de scris.

— M-am antrenat cu Clay, înainte să-și spună Ali, a zis Morse.

A început să arunce pumni în aer și să facă joc de

picioare, să danseze.

— Era destul de bun, dar i-am dat de furcă.

Morse a boxat cu umbră prin cameră.

— Uite-te la picioarele mele, a zis el. Am picioare grozave!

— Hank are picioare mai bune decât tine, i-a zis Tammie.

Fiind un om-cu-picioare, am aprobat din cap. Morse s-a așezat. A arătat cu sticla de bere către Sadie.

— Lucrează ca asistentă medicală. Ea mă întreține. Dar într-o zi am să dau lovitura. O să audă ei de mine!

Morse n-ar fi, avut niciodată nevoie de un micro-fon la întâlnirile cu cititorii.

S-a uitat spre mine.

— Chinaski, tu ești unul dintre cei mai buni doi-trei poeți în viață. Chiar că ai reușit. Scrii versuri grozave. Dar vin și eu din urmă! Lasă-mă să-ți citesc porcăriile mele. Sadie, dă-mi poeziile încoace.

— Nu, am zis. Așteaptă! Nu vreau să le aud.

— De ce nu, omule? De ce nu?

— A fost prea multă poezie în seara asta, Morse. Nu vreau decât să mă întind în pat și s-o uit.

— Păi, atunci bine... Ascultă, niciodată nu mi-ai răspuns la scrisori.

— Nu sunt un snob, Morse, dar primesc câte 75 de scrisori pe lună. Dacă aș răspunde la toate, altceva n-aș mai face.

— Pun pariu că le răspunzi femeilor!

— Depinde...

— Bine, omule. Nu mă supăr. Tot îmi place cum scrii. Poate că n-am să fiu niciodată faimos, deși eu cred că o să fiu, și cred că o să-ți pară bine că m-ai întâlnit. Hai, Sadie, hai să mergem.

I-am condus la ușă. Morse mi-a înșfăcat mâna. Nu mi-

a strâns-o și niciunul nu s-a uitat în ochii celuilalt.

— Ești un tip cumsecade, mi-a zis el.

— Mulțumesc, Morse...

Apoi au plecat.

64.

În dimineața următoare, Tammie a găsit o rețetă în poșetă.

— Trebuie să mă duc la farmacie cu rețeta asta, a zis ea. Uită-te la ea.

Era mototolită și cerneala era aproape ștearsă.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— Păi, îl știi pe frati-miu. E dependent de pastile.

— Îl știi pe frati-tu. Îmi datorează 20 de dolari.

— A încercat să mi-o ia. M-a strâns de gât. Am pus rețeta în gură și am înghițit-o. Sau m-am făcut că am înghițit-o. Nu putea fi sigur. Atunci ți-am telefonat și te-am rugat să vii pe la mine, să-i tragi o mamă de bătaie. În cele din urmă, s-a cărat. Dar eu încă mai aveam rețeta în gură. Însă n-am folosit-o. Dar aş putea s-o folosesc aici. Merită să încerc.

— Bine.

Am luat liftul și am coborât în stradă. Erau peste treizeci și cinci de grade. Abia dacă mă puteam mișca. Tammie a luat-o la picior și eu m-am târât în spatele ei, în vreme ce ea șerpuia pe trotuar.

— Hai! mi-a zis. Mișcă-te mai repede! Luase ceva, probabil un sedativ. Era amețită. S-a dus până la un chioșc de ziare și a început să se uite la o revistă. Cred că era *Variety*. A tot stat acolo. Eu am rămas lângă ea. Era plictisitor și fără rost. Nu făcea decât să caște ochii la revista aia.

— Ascultă, surioară. Ori cumperi dracului chestia aia, ori te cari! i-a zis vânzătorul de la chioșc.

Tammie s-a îndepărtat.

— Dumnezeu! New York-ul e un loc oribil! N-am vrut decât să văd dacă era ceva de citit acolo.

Tammie a luat-o înainte cu mișcări bruste, făcând slalom dintr-o parte în alta a trotuarului. În Hollywood, niscăi mașini ar fi tras pe dreapta, negrii i-ar fi făcut propuneri, ar fi fost abordată, i s-ar fi făcut serenade, ar fi fost aplaudată. New York-ul era altfel. Era sătul și obosit, disprețuia carnea.

Ne aflăm într-un cartier de negri. Ne priveau trecând: roșcata cu părul lung, drogată pulbere, și bătrânul cu fire albe în barbă, târându-se în spatele ei. I-am privit cum stăteau în pragurile caselor. Aveau chipuri simpatice. Îmi plăcea de ei. Mai mult decât îmi plăcea de ea.

Am urmat-o pe Tammie de-a lungul străzii. Apoi am dat de un magazin de mobilă. În față, pe trotuar, era un scaun de birou distrus. Tammie s-a dus până la scaunul ăla vechi și a rămas acolo, căscând ochii la el. Părea hipnotizată. S-a tot uitat la scaunul ăla. L-a atins cu degetul. Au trecut câteva minute. Apoi s-a așezat pe el.

— Ascultă, i-am zis, eu mă întorc la hotel. Tu vezi-ți de treabă.

Tammie nici măcar n-a ridicat privirea. A mângâiat brațele scaunului. Se afla într-o lume doar a ei. M-am întors și am plecat înapoi spre Chelsea.

Mi-am cumpărat niște bere și am urcat cu liftul. M-am dezbrăcat, am făcut un duș, mi-am sprijinit două perne de tăblia patului și m-am apucat de băut. Întâlnirile cu cititorii mă diminuau. Îmi sor-beau sufletul. Am terminat o bere și am deschis alta. La întâlnirile astea, făceai rost uneori de câte o curviștină. Starurile rock, boxerii de succes făceau și ei rost, marii toreadori își procurau virgine. Într-un anume sens, doar toreadorii o meritau. A bătut cineva la ușă. M-am ridicat și am întredeschis-o. Era

Tammie. A împins ușa.

— Am dat de un evreu murdar și nenorocit. Voia 12 dolari ca să-mi dea medicamentele de pe rețetă. Pe coasta de vest nu costă decât 6. I-am spus că n-am decât 6. Nu i-a păsat. Un evreu murdar din Harlem. Îmi dai și mie o bere?

Tammie a luat berea și s-a așezat la geam, cu un picior afară și cu o mână ținându-se de cadrul de sus al ferestrei.

— Vreau să văd Statuia Libertății. Și insula Coney, a zis ea.

Mi-am luat o altă bere.

— Ah, e drăguț aici afară. Și e răcoare. Tammie s-a aplecat peste pervaz, privind.

Apoi a tipat. Mina cu care se agățase de fereastră i-a alunecat. Am văzut cum mai tot trupul i-a ieșit afară. Apoi, a reușit să se redreseze. Stătea acolo buimacă.

— Era cât pe aci, i-am spus. Ar fi ieșit o poezie bună. Am pierdut o mulțime de femei într-o mulțime de feluri, dar ăsta ar fi fost un mod nou.

Tammie a venit spre pat. S-a întins cu fața în jos. Mi-am dat seama că era încă drogată. Apoi s-a rostogolit din pat, a aterizat pe spate. Nu s-a mișcat. M-am dus și am ridicat-o. Am apucat-o de păr și am sărutat-o cu furie.

— Hei, ce faci?

Mi-am amintit că îmi promisese un futai de pomină. Am rostogolit-o pe burtă, i-am ridicat rochia, i-am tras chiloții. M-am urcat pe ea și am împins, încercând să-i găsesc pizda. Am tot scormonit. A intrat. A alunecat tot mai adânc. I-am pus-o. Scotea mici sunete. Apoi a sunat telefonul. M-am retras, m-am ridicat și am răspuns. Era Gary Benson.

— Trec pe la tine pentru interviul ăla la radio.

— Când?

— Cam în trei sferturi de oră.

Am închis telefonul și m-am întors la Tammie. Încă o aveam sculată. Am apucat-o de păr și am mai sărutat-o o dată, violent. Avea ochii închiși, gura fără viață. M-am urcat iar pe ea. Afară lumea stătea pe scările de incendiu. Când soarele începea să apună și apărea un pic de umbră, ieșeau afară ca să se răcorească. Cetățenii New York-ului stăteau acolo și beau bere, sifon sau apă la gheață.

Îndurau și fumau. Doar să rămâi în viață era o victorie. Își decorau scările de incendiu cu plante. Făceau și ei ce puteau.

M-am repezit drept în miezul lui Tammie. Stilul câinesc. Câinii știau cel mai bine cum stă treaba. Am pompat cu furie. Era bine că nu mai lucrăm la poștă. I-am legănat și i-am lovit trupul. În ciuda drogurilor, a încercat să vorbească.

— Hank, Hank...

În cele din urmă, mi-am dat drumul, apoi m-am odihnit pe ea. Eram amândoi scăldați în sudoare. Apoi m-am rostogolit, m-am ridicat și m-am dus la duș.

O futusem din nou pe roșcata asta cu 32 de ani mai tânără decât mine. Mă simțeam bine sub duș. Intenționez să trăiesc 80 de ani și să fut atunci o fată de 18. Aerul condiționat nu funcționa, dar dușul mergea. Chiar că era bine. Eram pregătit pentru interviu.

65.

Când m-am întors în L.A., a urmat aproape o săptămână de pace. Apoi a sunat telefonul. Era proprietarul unui club de noapte din Manhattan Beach, Marty Seavers. Mai citisem acolo poezii de vreo două ori. Clubul se numea Smack-Hi⁷.

— Chinaski, vreau să citești aici, de vineri într-o săptămână. Poți câștiga vreo 450 de dolari.

— Bine.

⁷ Drogat cu heroină

În clubul lui cântau grupuri rock. Era un public diferit de cel universitar. Erau la fel de păcătoși ca și mine. Ne înjuram unii pe alții între poezii. Preferam să fie așa.

— Chinaski, a zis Marty. Zici că ai probleme cu femeile? Stai să-ți povestesc eu. Asta cu care sunt acum se pricepe să descuie uși și ferestre. Dorm și ea apare în dormitor pe la 3 - 4 dimineața. Mă zgâlțâie. Mă sperie de moarte. Stă acolo și zice:

„Am vrut doar să mă asigur că dormeai singur”.

— Moarte și transfigurare.

— Într-una din seri, stăteam pe scaun, când aud o bătaie în ușă. Am știut că e ea. Deschid ușa și nu e acolo. E ora 11 seara și sunt în chiloți. Sunt cam băut și îngrijorat. Ies afară. Îi făcusem cadou, de ziua ei, rochii de patru sute de dolari. Ies afară și văd rochiile arzând pe acoperișul mașinii mele. Alerg să le iau de-acolo și ea sare din spatele unui tufiș și începe să urle. Vecinii se uită afară și mă văd în chiloți, cum îmi ard mâinile trăgând de rochiile de pe mașină.

— Parcă ar fi una din ale mele, zic eu.

— OK, așa că mi-am imaginat că relația noastră a luat sfârșit. Dar, două seri mai târziu, am avut treabă la club, e 3 noaptea, sunt beat, doar în izmene. Aud o bătaie în ușă. O recunosc. Deschid ușa și nu e acolo. Mă duc la mașină și văd că a înmuiat în benzină alte rochii care ard acum. Pusese câteva deoparte. Numai că, de data asta, ard pe capotă. Sare de pe undeva și începe să urle. Vecinii cască ochii. Sunt iarăși în chiloți, încercând să dau jos rochiile alea care ard pe capotă.

— E minunat, aș vrea să mi se fi întâmplat mie.

— Ar trebui să vezi mașina cea nouă. Are vopseaua sărită peste tot.

— Și ea unde e acum?

— Suntem iarăși împreună. O să vină pe la mine

peste vreo juma de oră. Pot să te trec în programul clubului?

— Sigur.

— Ești mai tare decât grupurile rock. N-am văzut niciodată așa ceva. Mi-ar plăcea să te aduc în fiecare vineri și sâmbăta seara.

— N-o să meargă, Marty. Cu o melodie merge, poți s-o tot interpretezi la nesfârșit, dar când e vorba de poezie, publicul vrea ceva nou.

Marty a râs și a închis.

66.

Am luat-o pe Tammie cu mine. Am ajuns acolo un pic mai devreme și am intrat într-un bar de vizavi. Ne-am așezat la o masă.

— Să nu bei prea mult, Hank. Știi cum molfăi cuvintele și sari versuri când ești prea beat.

— În sfârșit, i-am zis, spui și tu ceva înțelept.

— Ți-e teamă de public, nu-i așa?

— Da. Dar nu e tracul de scenă. Ci din cauză că sunt acolo pe post de măscărici. Le place să mă vadă mâncând rahat. Însă asta mă ajută să-mi achit factura de electricitate și-mi permite să mă duc la curse. N-am niciun fel de scuză că fac asta.

— Am să iau un Stinger⁸, a zis Tammie. I-am spus ospătarei să ne aducă un Stinger și un Bud⁹.

— O să fie bine în seara asta, a zis ea. În privința mea, să nu-ți faci griji.

Tammie a dat peste cap paharul cu Stinger.

— Stingerii ăștia se pare că nu au prea mare lucru în ei. Am să mai beau unul. Am mai luat un Stinger și un Bud.

— Zău, a zis ea, cred că nu pun nimic în băuturile astea. Ar trebui să mai beau unul.

8 Cremă de mentă, coniac și gheață

9 Marca de bere (Budweiser).

Tammie a băut cinci pahare în 40 de minute. Am bătut la ușa din spate a clubului Smack-Hi. Ne-a deschis unul dintre bodyguarzii mătăhăloși ai lui Marty. Îi angaja pe tipii ăștia, cu tiroida rebelă, să lucreze pentru el, ca să vegheze asupra legii și ordinii, când adolescențele țicnite, nebunii păroși, aurolacii, drogații cu LSD, marijuana, alcoolicii - toți nenorociții, blestemații, plictisiții și prefăcuții - o luau razna.

Eram gata să borăsc și am și făcut-o. De data asta, am găsit o ladă de gunoi și i-am dat drumul acolo. Ultima oară vomitasem chiar în fața biroului lui Marty. A fost plăcut impresionat de schimbare.

67.

— Vreți să beți ceva? ne-a întrebat Marty.

— O bere, am zis.

— Eu vreau un Stinger, a zis Tammie.

— Fă-i rost de un scaun și, ce bea, trece în nota de plată, i-am spus lui Marty.

— Bine, o s-o aranjăm. N-avem locuri decât în picioare. A trebuit să refuzăm 150 de clienți și mai sunt 30 de minute înainte să intri în scenă.

— Vreau să-l prezint pe Chinaski publicului, a zis Tammie.

— Ești de acord? a întrebat Marty.

— Ok.

Pe scenă era un puști cu o chitară, Dinky Summers, și mulțimea îl crucifica. Cu opt ani în urmă, Dinky câștigase un disc de aur, însă de atunci, nimic.

Marty s-a dus la interfon și a format un număr.

— Ascultă, a întrebat, tipul ăla e chiar atât de slab precum sună?

Se putea auzi vocea unei femei prin difuzor.

— E îngrozitor. Marty a închis.

— Îl vrem pe Chinaski! țipau ei.

— Bine, l-am putut auzi pe Dinky. Urmează Chinaski.

A început să cânte din nou. Erau beți. Fluierau și huiduia. Dinky a continuat să cânte. Și-a terminat numărul ai s-a dat jos de pe scenă. Nu puteai ști niciodată. Existau zile când era mai bine să rămâi în pat, cu pătura trasă peste cap.

Cineva a bătut în ușă. Era Dinky, cu tenișii lui roșu-alb-albaștri, tricou alb, pantaloni de velur și pălărie maro, de fetru. Pălăria stătea cocoțată pe o claie de bucle blonde. Pe tricou scria „Dumnezeu e Iubire”.

Dinky s-a uitat la noi.

— Am cântat chiar *atât* de prost? Vreau să știu. A fost *chiar* așa de rău?

Nimeni n-a răspuns. Dinky s-a uitat la mine.

— Hank, a fost chiar atât de rău?

— Țștia-s beți. E carnaval.

— Vreau să știu dacă am cântat prost sau nu.

— Bea ceva.

— Trebuie să mă duc să-mi găsesc gagica, a zis Dinky. E pe undeva pe-acolo, singură.

— Ascultă, am zis, hai să terminăm o dată.

— Bine, a zis Marty. Du-te și termină.

— Eu îl prezint, a zis Tammie.

Am ieșit cu ea. Când ne apropiam de scenă, ne-au văzut și au început să țipe, să înjure. Sticle au căzut de pe mese. A izbucnit o încăierare. Băieții de la poștă n-ar crede niciodată chestia asta.

Tammie s-a dus la microfon.

— Doamnelor și domnilor, a zis ea, Henry Chinaski n-a putut ajunge în seara asta... S-a așternut liniștea. Apoi a adăugat:

— Doamnelor și domnilor, Henry Chinaski! Am urcat pe scenă. Au început să hohotească. Încă nu făcusem nimic. Am luat microfonul.

— Salut. Sunt Henry Chinaski...

Locul a început să se cutremure de zgomote. Nu era nevoie să fac nimic. Urmau să facă ei totul. Dar trebuia să ai grijă. Așa beți cum erau, puteau detecta imediat orice gest, orice cuvânt fals. Nu puteai niciodată subestima un public. Plătiseră ca să intre; plătiseră băuturile; intenționau să obțină *ceva* și, dacă nu le ofereai nimic, aveau să te facă praf.

Pe scenă se afla un frigider. L-am deschis. Trebuie să fi fost vreo 40 de sticle de bere acolo. Am băgat mâna înăuntru, am scos una, i-am desfăcut capacul, am tras o dușcă. Chiar aveam nevoie. Apoi un bărbat din primul rând a urlat:

— Hei, Chinaski, noi *plătim* băutura! Era un tip gras, îmbrăcat în poștaş. M-am dus la frigider și am mai luat o bere. M-am dus în față și i-am dat sticla. Apoi m-am întors, am băgat mâna și am mai luat niște bere. Le-am împărțit oamenilor din rândul întâi.

— Hei, cu *noi* cum rămâne? s-a auzit o voce din spate.

Am luat o sticlă și am aruncat-o în aer. Am mai aruncat vreo câteva acolo în spate. Se pricepeau. Le-au prins pe toate. Apoi una mi-a alunecat din mână și a luat-o în sus prin aer. Am auzit-o cum se sparge. M-am hotărât să mă opresc. Chiar îmi imaginam un proces: fractură craniană. Mai rămăseseră 20 de sticle.

— Acum, astea care au rămas sunt ale *mele*.

— Ai de gând să citești toată noaptea?

— Am de gând să beau toată noaptea...

Aplauze, hohote, râgâieli...

— EȘTI UN RAHAT NENOROCIT! a țipat un tip din public.

— Mulțumesc, mătușico, i-am răspuns.

M-am așezat, am potrivit microfonul și am început să

citesc prima poezie. S-a făcut liniște, Acum eram singur în arenă cu taurul. Mi-era cam groază. Dar eu scrisesem poeziile. Le-am citit cu voce tare. Cel mai bine era să o iau încet, cu o poezie ironică. Am terminat-o și zidurile s-au cutremurat. Patru sau cinci oameni se luaseră la bătaie în timpul aplauzelor. Urma să am mare noroc. N-aveam altceva de făcut decât să stau pe-acolo.

Nu-i puteai subestima și nici să-i lingusești nu puteai. Trebuia găsită o cale de mijloc.

Am mai citit niște poezii, am mai băut niște bere. M-am îmbătat mai tare. Cuvintele deveniseră mai greu de citit. Am sărit versuri, am scăpat foile pe jos. Apoi m-am oprit și am rămas acolo, bând.

— E foarte bine, am zis. Voi plătiți ca să vă uitați la mine cum beau.

Am făcut un efort și le-am mai citit niște poezii. În cele din urmă, le-am citit câteva porcoase și am încheiat.

— Asta e, le-am zis.

Au strigat că voiau să mai audă.

Băieții de la abator, băieții de la depozitele unde am muncit în copilărie și apoi în tinerețe n-ar fi crezut asta niciodată.

În birou, mai erau niscai sticle și mai multe țigări groase de marijuana. Marty s-a dus la interfon să vadă cum merg încasările.

Tammie se holba la Marty.

— Nu-mi place de tine, i-a zis. Nu-mi plac ochii tăi deloc.

— Dă-i încolo de ochi, i-am spus. Hai să ne luăm banii și să plecăm.

Marty a scris cecul și mi l-a dat.

— Poftim, a zis. Două sute de dolari.

— 200 de dolari! a strigat Tammie. Băi, nenorocitul...

M-am uitat pe cec.

— Glumește, i-am spus. Calmează-te. M-a ignorat.

— 200 de dolari, i-a zis ea lui Marty.

Nenorocitul...

— Tammie, am zis, sunt 400 de dolari...

— Semnează cecul, a zis Marty, și am să-ți dau bani gheață.

— M-am îmbătat destul de tare acolo, mi-a zis Tammie. L-am întrebat pe un tip „pot să-mi sprijin trupul de trupul tău?” Mi-a zis „OK”.

Am semnat ai Marty mi-a dat un teanc de bancnote. Le-am băgat în buzunar.

— Știi ce, Marty, cred că ar fi mai bine să plecăm.

— Nu pot să-ți sufăr ochii, i-a zis Tammie lui Marty.

— Nu vreți să mai rămâneți, să mai stăm de vorbă? a întrebat Marty.

— Nu, trebuie să plecăm.

Tammie s-a ridicat.

— Trebuie să mă duc la toaletă.

A ieșit. Marty și cu mine am rămas acolo. Au trecut zece minute. Marty s-a ridicat și a zis:

— Stai un pic. Mă întorc imediat.

Am stat și am așteptat. Cinci minute, zece minute. Am ieșit din birou și apoi pe ușa din spate. M-am dus în parcare, m-am așezat în mașină. Au trecut cincisprezece minute, douăzeci, douăzeci și cinci.

Îi mai dau cinci minute și dup-aia plec, mi-am spus. Tocmai atunci, Marty și Tammie au ieșit pe ușa din spate și au venit pe alee. Marty arăta cu degetul.

— Uite! Tammie a venit spre mașină. Hainele îi erau mototolite și răsucite. S-a urcat pe locul din spate și s-a ghemuit.

M-am rătăcit de vreo două-trei ori pe autostradă. În cele din urmă, am tras în fața casei. Am trezit-o pe

Tammie. A coborât și a fugit pe scări spre apartamentul ei, trântind ușa.

68.

Era într-o miercuri noaptea, pe la 12: 30, și mă simțeam foarte rău. Mă durea stomacul, dar am reușit să nu borăsc cele câteva beri băute. Tammie era cu mine și părea că mă compătimește. Dancy era la bunică-sa.

Chiar dacă eram bolnav, se părea că, în sfârșit, era bine – doi oameni trăind împreună.

A bătut cineva la ușă. Am deschis. Era fratele lui Tammie, Jay, cu încă un tânăr, Filbert, un portorican scund. S-au așezat și le-am dat fiecăruia câte o bere.

— Hai să mergem să vedem un film porno, a zis Jay.

Filbert nu făcea decât să stea acolo. Avea o mustață neagră, tăiată cu grijă, și un chip lipsit de expresie. Nu iradia deloc. Mă gândeam la termeni precum *șters, de lemn, mort* ș.a.m.d.

— De ce nu spui nimic, Filbert? a întrebat Tammie.

N-a vorbit.

M-am ridicat, m-am dus la chiuveta din bucătărie și am vomitat. M-am întors și m-am așezat. Am mai băut o bere. Mă enerva la culme când berea nu voia să rămână în stomac. Pur și simplu, fusesem beat prea mult zile și nopți la rând. Aveam nevoie de o pauză. Dar o bere puteam bea fără să pătesc nimic. Am tras o înghițitură bună.

Berea nu voia să rămână în stomac. M-am dus la baie. Tammie a bătut în ușă.

— Hank, ești teafăr? Mi-am clătit gura și am deschis ușa.

— Mi-e rău, asta-i tot.

— Vrei să scap de ei?

— Sigur.

S-a întors la ei.

— Știți ce, băieți, ce-ar fi să mergem sus la mine?

Nu m-așteptam la asta. Tammie neglijase să-și plătească factura la electricitate sau nu dorise s-o facă. Urcaseră să stea acolo la lumina lumânării. Luase cu ea o sticlă de cocteil Margarita pe care o cumpărasem împreună mai devreme.

Am stat și am băut singur. Următoarea bere n-am mai vomitat-o. Îi puteam auzi deasupra discutând.

Apoi, fratele lui Tammie a plecat. L-am văzut cum se duce spre mașină în lumina lunii...

Tammie și Filbert rămăseseră acolo, singuri, la lumina lumânării.

Am continuat să beau pe întuneric. A trecut o oră. Puteam vedea flacăra lumânării fâlfâind în întuneric. M-am uitat în jur. Tammie își lăsase pantofii la mine. I-am luat și am urcat scările. Ușa era deschisă și am auzit-o spunându-i lui Filbert;

— ...așa că, oricum, ce-am vrut să spun era că...

M-a auzit urcând scările.

— Henry, *tu ești?*

I-am aruncat pantofii de pe scări. Au aterizat în fața ușii.

— Ți-ai uitat pantofii, am zis.

— Ah, să trăiești, a zis ea.

În dimineața următoare, pe la 10: 30, Tammie a bătut la ușă. I-am deschis.

— Curvă împutită!

— Nu mai vorbi așa.

— Vrei o bere?

— Vreau.

S-a așezat.

— Păi, am băut sticla de Margarita. Dup-aia frati-miu a plecat. Filbert era foarte drăguț. Stătea acolo și nu prea vorbea. „Cum o să ajungi acasă?”

I-am întrebat. „Ai mașină?” A zis că n-are. Nu făcea

decât să stea acolo și să mă privească. Și i-am zis:

„Păi, am eu mașină, te duc eu până acasă”. Așa că l-am dus. Oricum, de vreme ce eram acolo, m-am culcat la el. Eram cam beată, dar nu m-a atins. A zis că trebuie să se ducă la muncă dimineată. Tammie a râs.

— Uneori, în timpul nopții, a încercat să se dea la mine. Mi-am pus perna peste cap și am început să chicotesc. Am ținut perna acolo, chicotind. A renunțat. După ce a plecat la muncă, m-am dus până la maică-mea și am luat-o pe Dancy ca s-o duc la școală. Și acum, iată-mă...

În ziua următoare, Tammie s-a drogat. Tot intra și ieșea de la mine. În cele din urmă, mi-a zis:

— Am să mă întorc diseară. Ne vedem diseară!

— Hai, las-o baltă.

— Dar ce-i cu tine? Unii bărbați ar fi fericiți să mă vadă diseară.

Tammie a ieșit trântind ușa. Pe veranda mea dormea o pisică gravidă.

— Du-te dracu' de-aici, roșcato!

Am înșfăcat pisica și am aruncat-o după ea. Am ratat-o cu puțin și pisica a căzut într-un tufiș din apropiere.

În seara următoare, Tammie luase Metedrină. Eu eram beat. Tammie și Dancy ȕipau la mine de la fereastra de deasupra.

— Mănâncă-ȕi mizeria, labagiule!

— Da, mănâncă-ȕi mizeria, labagiule! HA HA HA!

— Du-te și joacă-te cu baloanele alea mari ale mă-tii!
am răspuns eu.

— Să mănânci rahat de șobolan, nenorocitul!

— Nenorocitul! Nenorocitul! HA HA HA!

— Capete seci! am răspuns. Să mi-o suȕeȕi!

— Bă... a început Tammie.

Brusc, s-au auzit mai multe împușcături în apropiere, fie pe stradă, în spatele curȕii interioare, fie de dincolo, din

apartamentul de alături. Foarte aproape era un cartier sărac, cu o mulțime de prostituate, drogați și, din când în când, câte o crimă. Dancy a început să urle la fereastră:

— HANK. HANK! Vino sus! HANK HANK HANK. VINO REPEDE, HANK.

Am alergat până sus. Tammie era întinsă pe pat, cu părul ăla roșu minunat răspândit pe pernă.

M-a văzut.

— Am fost împușcată, a îngăimat ea. Am fost împușcată.

Mi-a arătat o pată pe blugi. Nu mai glumea.

Era îngrozită.

Era o pată roșie, dar părea uscată. Lui Tammie îi plăcea să se folosească de vopselele mele. M-am aplecat și am atins pata. N-avea nimic, cu excepția faptului că se drogase.

— Ascultă, i-am zis. N-ai nimic, nu-ți face griji...

Când să ies, a apărut Bobby bocănind pe scări.

— Tammie! Tammie, ce s-a întâmplat? E totul în regulă?

Evident că Bobby trebuise să se îmbrace, ceea ce explica întârzierea.

Când a năvălit pe lângă mine, i-am aruncat peste umăr:

— Dumnezeuule, unde mă duc, dau de tine...

A alergat în apartamentul lui Tammie, urmat de un vecin, un vânzător de mașini uzate, un țăcănit cu patalama.

Tammie a coborât câteva zile mai târziu, cu un plic.

— Hank, administratoarea tocmai mi-a servit o notă de evacuare.

Mi-a arătat-o. Am citit-o cu atenție.

— Se pare că e serios, i-am zis.

— I-am spus că o să plătesc chiria din urmă, dar ea

mi-a zis: „Vrem să te cari de-aici, Tammie”.

— Nu poți lăsa chiria neplătită prea mult.

— Ascultă, am banii. Pur și simplu, nu-mi place să plătesc.

Tammie se comporta complet aiurea. Mașina ei nu era înregistrată, plăcuțele de înmatriculare expiraseră de mult și conducea fără permis. Își lăsa mașina parcată zile întregi în diverse zone interzise, în parcări rezervate... Când poliția o prindea beată, drogată ori fără acte, îi vrăjea și până la urmă o lăsau să plece. Rupea biletele de parcare de câte ori le primea.

— O să fac rost de numărul de telefon al proprietarului. (Aveam un proprietar care nu dădea pe acolo.) Nu-mi pot face vânt de-aici. Tu n-ai numărul lui?

— Nu.

Tocmai atunci, în, un lungan destul de isteț, care ținea un bordel și făcea pe gorila la salonul de masaj din zonă, a trecut pe-acolo.

Tammie s-a dus la el.

— În! În!

Tipul s-a oprit și s-a întors. Tammie și-a fâțâit țâțele spre el.

— În, nu cumva ai numărul de telefon al proprietarului?

— Nu.

— În, am nevoie de numărul ăsta. Dă-mi-l și am să ți-o sug!

— N-am numărul.

S-a dus până la ușă și a băgat cheia în broască.

— Hai, în, dacă îmi faci rost de număr, ți-o sug!

— Chiar vorbești serios? a întrebat el ezitând, privind-o. Apoi a deschis ușa, a intrat și a închis-o.

Tammie a alergat spre o altă ușă și a bătut. Richard a deschis cu precauție, cu lanțul pus. Era chel, bigot, locuia

singur, avea vreo 45 de ani și se uita încontinuu la televizor. Era rozaliu și curat ca o femeie. Se plângea mereu de zgomotul din apartamentul meu - nu putea să doarmă, zicea. Administrația îi spusese să se mute. Mă ura. Și acum una dintre muierile mele era la ușa lui. N-a scos lanțul.

— Ce vrei? a sâsâit el.

— Ascultă, dragă, vreau telefonul proprietarului... Tu locuiești aici de ani de zile, știu că ai numărul lui. Am nevoie de el.

— Pleacă, a zis el.

— Ascultă, iubitel, am să fiu drăguță cu tine...

Un pupic, un pupoi drăguț pentru tine!

— Curvă! a zis el. Parașută! Richard a trântit ușa. Tammie a venit la mine.

— Hank?

— Da.

— Țsta m-a făcut parașută. Cum adică parașută?

— O parașută, draga mea, e o curvă.

— Împuțiciunea dracului!

Tammie a ieșit și a continuat să bată la ușile altor apartamente. Locatarii ori erau plecați, ori nu voiau să răspundă.

S-a întors.

— Nu-i cinstit! De ce vor să mă dea afară de aici? Ce-am făcut?

— Nu știu, amintește-ți, o fi fost ceva.

— Nu-mi amintesc nimic.

— Mută-te cu mine.

— Tu nu poți să suferi copilul.

— Ai dreptate.

Zilele s-au scurs. Proprietarul a rămas invizibil, nu-i plăcea să aibă de-a face cu chiriașii. Administratora n-a cedat în privința evacuării. Chiar și Bobby a devenit mai

puțin vizibil, căsca ochii la televizor, își fuma marijuana lui și asculta muzică.

— Auzi, bă, mi-a zis. Nici măcar nu-mi place de gagica ta. Ne strică prietenia, zău!

— Așa e, Bobby.

M-am dus până în piață și am făcut rost de niște cutii de carton goale. Apoi sora lui Tammie, Cathy, din Denver, a avut un acces de nebunie – după ce a pierdut un amant – și Tammie, împreună cu Dancy, a trebuit să se ducă s-o vadă. Le-am dus până la gară și le-am urcat în tren.

69.

În seara aia, a sunat telefonul. Era Mercedes. O întâlnisem după o lectură în Venice Beach. Avea vreo 28 de ani, un trup mișto, picioare frumoase – o blondă cam de un metru șaizeci, cu ochi albaștri. Avea părul lung și ușor ondulat, și fuma încontinuu. Conversația ei era plictisitoare, râsul ei era tare și fals mai tot timpul. Mă dusesem la ea acasă după întâlnirea cu cititorii. Locuia pe faleză, într-un apartament. Eu cântasem la pian, ea la tobe africane. Băusem o cană mare de Red Mountain și fumasem marijuana. Mă îmbătasem prea tare ca să mai plec. Am dormit acolo în noaptea aia și am plecat dimineața.

— Știi ce, a zis Mercedes, în perioada asta lucrez pe aici prin apropiere. M-am gândit că aș putea să trec pe la tine.

— Bine.

Am închis telefonul. A sunat din nou. Era Tammie.

— Ascultă, m-am hotărât să mă mut. Am să mă întorc acasă peste două zile. Scoate-mi rochia galbenă, aia care îți place, și pantofii verzi. În rest, toate sunt niște gioarse. Poți să le arunci.

— OK.

— Ascultă, n-am niciun chior. N-avem bani nici de

mâncare.

— Am să-ți trimit 40 de dolari mâine dimineață, prin Western Union.

— Ești drăguț...

Am închis. Peste un sfert de oră a apărut Mercedes. Avea o fustă foarte scurtă, purta sandale și o bluză decoltată. Și cercei mici, albaștri.

— Vrei niște marijuana? a întrebat ea.

— Bineînțeles.

A scos iarba și hârtiile din poșetă și s-a apucat să ruleze niște țigări. Am desfăcut berea, ne-am așezat pe canapea, am fumat și am băut. N-am vorbit prea mult. Am pipăit-o pe picioare, am băut și am fumat multă vreme.

În cele din urmă, ne-am dezbrăcat și ne-am urcat în pat. Mai întâi Mercedes și apoi eu. Am început să ne sărutăm și i-am frecat pizda. M-a apucat de pulă. M-am urcat pe ea. Mercedes mi-a potrivit-o. Era îngustă acolo jos. Am zgândărit-o o vreme, scoțându-mi-o aproape pe toată și mișcându-i capul încolo și-ncoace. Apoi am băgat-o complet, încet, leneș. Am pompat de vreo patru-cinci ori și ea a început să se dea cu capul de pernă.

— Ohh... a gemut.

Am încetinit și, pe urmă, am început iar. Era o seară foarte fierbinte și am transpirat amândoi. Mercedes era amețită de la bere și droguri. M-am hotărât s-o termin apoteotic. Să-i arăt vreo câteva chestii.

Am tot pompat. Cinci minute. Încă zece minute. Nu puteam să ejaculez. Am început să o dau în bară, pierdeam erecția.

Mercedes s-a îngrijorat.

— Dă-i drumul! mi-a ordonat ea, Ah, dă-i drumul, dragule!

Asta nu m-a ajutat deloc. M-am rostogolit de pe ea.

Era o seară insuportabil de călduroasă. Am luat

cearșaful și mi-am șters transpirația. Îmi auzeam inima bubuind în vreme ce stăteam acolo întins. Suna trist. Mă întrebam ce gândea Mercedes.

Zăceam acolo, muribund, cu pula bleagă.

Mercedes a întors capul spre mine. Am sărutat-o. Sărutul este mai intim decât fututul. De aceea niciodată nu mi-a plăcut că gagicile mele să se pupe cu alții. Preferăm să se fută cu ei.

Am continuat s-o sărut pe Mercedes și, de vreme ce sărutul avea efectul ăsta asupra mea, mi s-a sculat din nou. M-am urcat pe ea, pupând-o de parcă ar fi fost ultima mea oră din viață.

Pula mi-a alunecat înăuntru.

De data asta, știam că aveam de gând s-o scot la capăt. Puteam simți miracolul evenimentului.

Urmă să-mi dau drumul în pizda ei, curva. Urmă să-mi revărs sucurile în ea și uite că nu putea face nimic să mă oprească.

Era a mea. Eram o armată cuceritoare. Eram un violator. Eram stăpânul ei. Eram moartea.

Era neajutorată. Capul i se rostogolea. Mă strângea tare și gemea.

— Ohh, uuuh, aahhh... uff!

Pula mi se hrănea din sunetele alea.

Am scos și eu un sunet straniu și apoi mi-am dat drumul.

Peste cinci minute sforăia. Amândoi sforăiam.

Dimineața am făcut duș și ne-am îmbrăcat.

— Să luăm micul dejun în oraș, i-am zis.

— Bine, a răspuns Mercedes. Apropo, ne-am futut azi-noapte?

— Dumnezeu! Nu-ți amintești? Trebuie să ne fi futut vreo 50 de minute!

Nu-mi venea să cred. Mercedes nu părea convinsă.

N.c-am dus la o cârciumă după colț. Eu am comandat ochiuri cu slănină afumată, cafea, pâine prăjită. Mercedes a comandat clătite, șuncă presată și cafea.

Chelnerița ne-a adus comanda. Am. luat o înghițitură. Mercedes și-a turnat sirop peste clătite.

— Ai dreptate, a zis ea. Trebuie să mă fi futut. Simt cum mi se scurge sperma pe picior.

M-am hotărât să nu mă mai întâlnesc cu ea.

70.

M-am dus acasă la Tammie cu niște cutii de carton. La început, am luat obiectele de care îmi spusese. Apoi am găsit alte lucruri - alte rochii și bluze, pantofi, un fier de călcat, un uscător de păr, haine de-ale lui Dancy, farfurii și tacâmuri, un album cu poze. Era și un scaun greu din trestie indiana, care-i aparținea. Am dus toate lucrurile la mine. Aveam opt sau zece cutii pline. Le-am pus una peste alta, lipite de peretele camerei din față. În ziua următoare, m-am dus cu mașina până la gară, să le iau pe Tammie și Dancy.

— Arăți bine, a zis Tammie.

— Mulțumesc.

— O să locuim la maică-mea. Ai putea să ne duci ai pe noi până acolo cu mașina? Nu mă pot lupta cu ordinul ăla de evacuare. Pe deasupra, cine vrea să rămână acolo unde nu e dorit?

— Tammie, ți-am luat majoritatea lucrurilor. Sunt în cutii de carton, la mine acasă.

— Bine, pot să le las acolo o vreme?

— Nicio problemă.

Apoi mama lui Tammie a plecat la Denver a-o vadă pe sora bolnavă și, în seara când a plecat, m-am dus la Tammie să mă îmbăt. Ea luase droguri. Eu nu. Când am ajuns la cel de-al patrulea carton de câte șase sticle, am zis:

— Tammie, nu văd ce ai găsit la Bobby. E un nimic.

Și-a încrucișat pulpele și și-a bătâit piciorul de deasupra.

— Crede că flecăreala lui e încântătoare, am zis. A continuat să-și bătâie piciorul.

— Filme, televizor, marijuana, cărți ieftine, fotografii porno, cu asta își face plinul.

Tammie și-a bătâit și mai tare piciorul.

— Chiar ții la el?

A continuat să-și bătâie piciorul.

— Curvă împruțită! i-am zis.

M-am dus la ușă, am trântit-o după mine și am urcat în mașină. Am țâșnit prin trafic, făcând opturi, distrugându-mi ambreiajul și cutia de viteze.

M-am întors acasă și am început să încarc cutiile cu lucrurile ei în mașină. De asemenea, discuri, pături, jucării. În mașină, desigur, nu încăpeau prea multe.

Am sosit în viteză până acasă la Tammie, am parcat de-a curmezișul și am aprins luminile de avertizare. Am scos cutiile din mașină și i le-am stivuit în prag. Le-am acoperit cu pături și jucării, am sunat la ușă și am plecat.

Când m-am întors cu a doua încărcătură, prima dispăruse. Am mai făcut o stivă, am sunat la ușă și am dispărut ca o rachetă.

Când m-am întors cu cea de-a treia încărcătură, a doua dispăruse, am făcut o altă stivă, am sunat și iar am dispărut în ceață.

Când m-am întors acasă, mi-am pus o vodcă cu apă și m-am uitat la ce rămăsese. Mai erau scaunul de trestie indiană și uscătorul de păr cu picior. Nu mai puteam face decât un singur drum. Trebuia să iau ori uscătorul, ori scaunul. În mașină nu încăpeau amândouă.

M-am hotărât pentru scaun. Era patru dimineața. Parcasem de-a curmezișul în fața casei, cu luminile de

avertizare aprinse. Am terminat vodca și apa. Mă simțeam tot mai beat și mai slăbit. Am luat scaunul. Era cu adevărat greu. L-am dus pe alee până la mașină. L-am pus jos, am deschis ușa din dreapta și l-am băgat cu forța înăuntru. Am încercat să închid ușa, dar nu se închidea. Am încercat să trag scaunul afară, dar se înțepenise. Am înjurat și l-am împins și mai tare. Un picior al scaunului a ieșit prin parbriz, arătând spre cer. Ușa tot nu voia să se închidă. Nici măcar pe-aproape. Am încercat să împing piciorul mai mult prin parbriz ca să pot închide ușa. Nici nu se gândea să se miște, Scaunul se înțepenise de-a binelea. Am încercat să-l trag. Nu se mișca. În disperare, am împins și am tras, am împins și am tras. Dacă venea poliția, eram terminat. După o vreme, am obosit. Am urcat pe scaunul șoferului. Nu există spațiu de parcare pe stradă. Am dus mașina până în parcare din fața pizzeriei, cu ușa deschisă bălângănindu-se încolo și-ncoace. Am lăsat-o acolo cu ușa deschisă și lumina din interior aprinsă. (Lumina nu se mai închidea.) Parbrizul era spart, piciorul scaunului ieșea afară în lumina lunii. Întreaga scenă era indecentă, nebunească. Mirosea a delincvență și asasinat. Frumoasa mea mașină.

Am mers pe jos până acasă. Mi-am mai turnat o vodcă îndoită cu apă și am sunat-o pe Tammie.

— Ascultă, dragă, sunt în încurcătură. Scaunul tău mi-a ieșit prin parbriz. Nici nu pot să-l scot, nici să-l bag înăuntru ca să închid ușa. Parbrizul e spart. Ce pot să fac? Ajută-mă, pentru Dumnezeu!

— O să te gândești tu la ceva, Hank.

A închis. Am sunat din nou.

— Dragă...

A închis. Când am sunat din nou, receptorul era ridicat din furcă: bâzzzz, bâzzzz, bâzzzz... M-am întins în pat. A sunat telefonul.

— Tammie...

— Hank, sunt eu, Valerie. Tocmai m-am întors acasă. Vreau să-ți spun că mașina ta e parcată în fața pizzeriei cu ușa deschisă.

— Mulțumesc, Valerie, dar nu pot să închid ușa. Am un scaun înțepenit și ieșit prin parbriz.

— N-am observat asta.

— Mulțumesc de telefon.

Am adormit. Am avut un somn agitat. Mi-am făcut griji prin somn. Aveau să mă tracteze. Urmau să mă aresteze.

M-am trezit la șase douăzeci, m-am îmbrăcat și m-am dus până la pizzerie. Mașina era tot acolo. Am băgat mâna înăuntru și am tras de scaun. Tot nu se mișca. Furios, am tras și am sucit, înjurând. Cu cât îmi era mai imposibil, cu atât mă enervam mai tare. Brusc, am auzit un pârâit de lemn. Eram inspirat, plin de energie. O bucată de lemn s-a rupt în mâinile mele. M-am uitat la ea, am aruncat-o pe stradă și am continuat. S-a mai rupt ceva. Zilele petrecute în fabrici, zilele de descărcat vagoane de marfă, zilele de cărat cutii cu pește înghețat, zilele de cărat vite asasinate pe umăr dădeau roade. Totdeauna fusesem puternic, dar leneș. Acum făceam scaunul ăla bucăți. În cele din urmă, l-am smuls din mașină. L-am atacat acolo în parcare, l-am făcut praf. Apoi, am cules bucățile și le-am stivuit frumos pe pajiștea din fața casei cuiva.

Am urcat în mașină și am găsit un spațiu de parcare pe lângă casă. Nu mai trebuia decât să găsesc un magazin cu piese de mâna a doua, pe Santa Fé Avenue, să-mi cumpăr alt parbriz. Dar asta mai putea să aștepte. M-am întors, am băut două pahare de apă cu gheață și m-am dus la culcare.

71.

Au trecut patru sau cinci zile. A sunat telefonul. Era

Tammie.

— Ce vrei?

— Ascultă, Hank. Știi podulețul ăla pe care îl traversezi cu mașina când vii spre maică-mea?

— Da.

— Ei, chiar lângă el se vând niște vechituri. Am trecut pe-acolo și am văzut o mașină de scris. Nu costă decât douăzeci de dolari și merge bine. Te rog, cumpără-mi-o, Hank.

— La ce-ți trebuie o mașină de scris?

— Păi, nu ți-am zis niciodată, dar întotdeauna am vrut să scriu.

— Tammie...

— Te rog, Hank. Doar chestia asta și gata. Am să-ți rămân prietenă pe viață.

— Nu.

— Hank...

— La naiba! Bine, am să ți-o cumpăr.

— Ne întâlnim pe pod peste un sfert de oră. Vreau să mă grăbesc, înainte să mi-o ia cineva înainte. Am găsit un alt apartament și frati-miu, împreună cu Filbert, m-ajută să mă mut.

Tammie n-a ajuns pe pod nici în cincisprezece, nici în douăzeci și cinci de minute. M-am urcat în mașină și m-am îndreptat către apartamentul maică-sii. Filbert încărca cutiile de carton în mașina lui Tammie. Nu m-a văzut. Am parcat ceva mai încolo.

Tammie a ieșit afară și mi-a văzut mașina. Filbert tocmai urca în mașina lui. Avea și el tot un Volks, unul galben. Tammie i-a făcut cu mâna și i-a zis:

„Ne vedem mai târziu!”

Apoi a venit spre mine. Când a ajuns lângă mașină, s-a întins pe jos în mijlocul străzii și a rămas acolo. Am așteptat. Apoi s-a ridicat, a venit spre mașină și a urcat.

Am demarat. Filbert stătea în mașina lui. I-am făcut cu mâna când am trecut pe lângă el. Nu mi-a răspuns la salut. Avea ochii triști. Pentru el, abia începea.

— Știi, a zis Tammie, acum sunt cu Filbert.

Am izbucnit în râs. A fost un râs involuntar.

— Ar fi mai bine să ne grăbim. S-ar putea să fi cumpărat altcineva mașina?

— De ce nu-l lași pe Filbert să cumpere rahatul ăla?

— Ascultă, dacă nu vrei s-o faci, oprește și lasă-mă să cobor.

Am oprit mașina și am deschis ușa.

— Ascultă, nenorocitul, tu mi-ai zis că ai s-o cumperi! Dacă n-o s-o faci, am să încep să urlu și am să-ți sparg ferestrele.

— Bine. Mașina de scris e a ta. Am mers până la locul cu pricina. Obiectul era încă acolo.

— Mașina asta de scris și-a petrecut întreaga viață de până acum într-un azil de nebuni, mi-a spus cucoana care o vindea.

— Ei, a ajuns la persoana potrivită, am răspuns. I-am dat cucoanei o bancnotă de 20 și ne-am întors. Filbert dispăruse.

— Nu vrei să intri puțin? m-a întrebat Tammie.

— Nu, trebuie să plec.

72.

Și-a dus singură mașina de scris în casă. Era una portabilă.

În săptămâna următoare am tot băut. Am băut zi și noapte și am scris 25 sau 30 de poezii nostalgice despre iubirea pierdută.

Într-o vineri scară a sunat telefonul. Era Mercedes.

— M-am măritat, a zis ea. Cu Little Jack. L-ai întâlnit la petrecere, în seara aia, când ai citit în Venice. E un tip drăguț și e plin de bani. Ne mutăm în Valley.

— Bine, Mercedes. Vă urez mult noroc.

— Dar mi-e dor să sporovăiesc și să beau cu tine. Ce-ar fi să-ți fac o vizită în seara asta?

— Bine.

În cincisprezece minute a fost la mine, rulând țigări cu marijuana și bându-mi berea.

— Little Jack e un tip cumsecade. Suntem fericiți împreună.

Am tras o înghițitură de bere.

— Nu vreau să mă fut, a zis ea. M-am săturat de avorturi, chiar că m-am săturat de avorturi...

— O să ne vină vreo idee.

— Nu vreau decât să fumez, să stau de vorbă și să beau.

— Pentru mine nu-i destul.

— Voi, bărbații, nu vreți decât să vă futeți.

— Mie îmi place.

— Ei bine, eu nu vreau s-o fac.

— Liniștește-te.

Ne-am așezat pe canapea. Nu ne-am sărutat.

Mercedes nu se pricepea prea tare la conversație. Nu era interesantă. Însă avea cracii ei și curul și părul și tinerețea ei. Dumnezeu mi-e martor, am întâlnit niscaiva femeii interesante, dar Mercedes nu era în partea de sus a listei.

Berea a tot curs și țigările cu marijuana au trecut de la unul la altul. Mercedes încă avea aceeași slujbă, la Institutul Hollywood de Relații Umane. Avea probleme cu mașina. Little Jack avea o pulă mică și grasă. Ea citea *Grape-fruit* de Yoko Ono. Era sătulă de avorturi. În Valley nu era rău, dar îi era dor de Venice. îi era dor să meargă cu bicicleta de-a lungul falezei.

Nu știu cât de mult am vorbit, sau mai degrabă *ea* a vorbit, dar mult, mult mai târziu, a zis că era prea beată ca

să mai plece cu mașina acasă.

— Dezbracă-te și urcă în pat, i-am spus.

— Dar fără futut, a zis ea.

— N-o să mă ating de pizda ta.

S-a dezbrăcat și a urcat în pat. M-am dezbrăcat și m-am dus în baie. M-a văzut ieșind din baie cu un borcan de cremă.

— Ce-ai de gând să faci?

— Stai liniștită, dragă, stai liniștită. Mi-am uns pula, apoi am stins lumina și m-am urcat în pat.

— Întoarce-te cu spatele, am zis.

Am întins un braț pe sub ea, m-am jucat cu un sân și cu cealaltă mână am trecut peste ea și i-am apucat celălalt sân. Era bine așa cum eram, cu fața în părul ei. Mi s-a sculat și i-am băgat-o în cur. Am apucat-o de talie și i-am tras curul spre mine brusc, făcând-o să alunece înăuntru.

— Ooh, a zis ea.

Am început să pompez. Am vârât-o mai adânc. Bucile curului ei erau mari și netede. În vreme ce pompam, am început să transpir. Apoi am rostogolit-o pe burtă și i-am vârât-o și mai adânc. Se îngusta tot mai mult. I-am împins-o ușor către capătul colonului și ea a țipat.

— Taci dracului din gură!

Era foarte strâmtă. Am vârât-o și mai adânc. Strânsoarea era incredibilă. În vreme ce-mi vedeam de treabă, brusc am simțit o durere într-o parte, o durere insuportabilă, dar am continuat. Am tăiat-o în două, până la șira spinării. Am urlat ca un nebun și mi-am dat drumul.

Dup-aia am zăcut acolo, peste ea. Durerea pe care o aveam într-o parte era teribilă. Mercedes plângea.

— Fir-ar să fie, ce-ai? am întrebat-o. Nu m-am atins de pizda ta.

M-am dat jos de pe ea.

Dimineața, Mercedes a vorbit foarte puțin, s-a

îmbrăcat și a plecat la slujbă. Ei bine, m-am gândit, uite că mai dispare una.

73.

Săptămâna următoare, am început să beau mai puțin. M-am dus la curse să respir aer curat, să stau la soare și să mai merg pe jos. Seara beam, întrebându-mă de ce mai sunt încă în viață, cum de mai funcționez. M-am gândit la Katherine, la Lydia, la Tammie. Nu mă simțeam prea bine.

Într-o vineri seara, a sunat telefonul. Era Mercedes.

— Hank, aș vrea să trec pe la tine. Doar să vorbim, să bem o bere și să fumăm, nimic altceva.

— Treci, dacă vrei.

Mercedes a ajuns în jumătate de oră. Spre surpriza mea, arăta foarte bine. N-am văzut niciodată o minijupă așa scurtă ca a ei. Avea picioare frumoase. Am pupat-o bucuros. Ea s-a retras.

— N-am putut să merg două zile după ce s-a întâmplat ultima oară. Să nu-mi rupi curul din nou.

— Pe cinstea mea, n-am s-o mai fac. S-a întâmplat cam la fel. Ne-am așezat pe canapea, cu radioul deschis, am stat de vorbă, am băut bere, am fumat. Am pupat-o. Nu mă puteam opri. Se prefăcea că voia și ea, insista totuși că n-o putea face. Little Jack o iubea, iubirea însemna mult pe lumea asta.

— Sigur, așa e, am zis.

— Tu nu mă iubești.

— Ești o femeie măritată.

— Eu nu-l iubesc pe Little Jack, dar țin la el foarte mult și el mă iubește.

— Sună foarte bine.

— Ai fost vreodată îndrăgostit?

— De patru ori.

— Ce s-a întâmplat? Unde sunt femeile astea?

— Una e moartă, celelalte trei sunt cu alții.

Am vorbit mult în seara aia și am fumat nenumărate țigări cu marijuana. Pe la două noaptea, Mercedes a zis:

— Sunt prea drogată ca să mai șofez până acasă. Aș distruge mașina.

— Dezbracă-te și urcă-te în pat.

— Bine, dar am o idee.

— Ce idee?

— Vreau să văd cum ți-o iei la labă! Vreau să văd cum *țâșnește* din ea.

— Bine, mi se pare cinstit. S-a făcut. Mercedes s-a dezbrăcat și s-a urcat în pat, M-am dezbrăcat și eu și am rămas la marginea patului.

— Ridică-te în capul oaselor ca să poți vedea mai bine.

Mercedes s-a așezat pe marginea patului. Mi-am scuipat în palmă și am început să-mi frec pula.

— Ah, a zis Mercedes. *Crește!*

— Ăhă...

— Se mărește!

— Ăhă.

— Ah, e toată purpurie, cu vene mari! Palpită! E urată!

— Da...

În vreme ce mi-o tot frecam, am adus-o mai aproape de fața ei. A urmărit-o, dar, tocmai când eram pe cale să-i dau drumul, m-am oprit.

— Oh, a zis ea.

— Știi ce, am o idee mai bună.

— Ce?

— Ia-mi-o tu la labă.

— Bine.

S-a apucat de treabă.

— O fac cum trebuie?

— Dă-i mai tare. Și scuipă în palmă. Freac-o pe toată,

aproape pe toată, până lângă cap.

— Bine... Ah, Dumnezeuule, ia uită-te la ea... Vreau să văd cum iese chestia aia din ea.

— Dă-i înainte, Mercedes. OH, DUMNEZEULE!

Tocmai eram pe cale să-i dau drumul. I-am luat mâna de pe pulă.

— E, fir-ai să fii! a zis Mercedes. S-a aplecat înainte și a luat-o în gură. A început s-o sugă și s-o frece, plimbându-și limba de-a lungul ei.

— Ah, mare curvă ești! apoi și-a scos-o din gură.

— Dă-i înainte! Dă-i înainte! Termină-mă!

— Nu.

— Ei, atunci du-te-n mă-ta!

Am împins-o și a căzut pe spate pe pat și am sărit pe ea. Am pupat-o ca un nebun și i-am vârât-o. M-am mișcat cu violență, pompând întruna. Am gemut și apoi am ejaculat. Am pompat tot lichidul, simțindu-l cum intră în ea aburind.

74.

A trebuit să zbor în Illinois, la o universitate. Uram întâlnirile cu cititorii, dar m-ajutau să-mi plătesc chiria și, poate, ajutau și la vânzarea cărților. Mă scoteau din zona de est a Hollywood-ului, mă ridicau în aer, cu oamenii de afaceri și stewardesele, băuturile la gheață, micile șervețele și alunele de ronțait ca să nu-ți măi pută gura.

Urma să fiu întâmpinat de poetul William Keesing, cu care eram în corespondență încă din 1966. Prima oară îi citisem poeziile în revista *Bull*, editată de Doug Fazzick, una dintre primele reviste multiplicat la mimeograf și probabil liderul revoluției în acest domeniu. Niciunul dintre noi nu era literat în adevăratul sens al cuvântului: Fazzick muncea într-o fabrică de cauciuc, Keesing era un fost pușcaș marin care luptase în Coreea, făcuse pușcărie și era întreținut de nevastă-sa, Cecelia. Eu munceam 11

ore pe noapte ca funcționar la poștă. Tot la vremea aia a apărut și Marvin, cu poeziile lui stranii despre demoni. Marvin Woodman era cel mai bun scriitor despre demoni din America. Poate și din Spania și Perú. Pe vremea aia, îmi plăcea să scriu scrisori. Scriam oricui scrisori de câte 4 – 5 pagini, colorând sălbatic plicurile și paginile. Atunci am început să îi scriu lui William Keesing, fost pușcaș marin, fost pușcăriaș, dependent de droguri (luă mai ales codeină).

Acum, după atâția ani, William Keesing căpătase o slujbă temporară la Universitate. Izbutise să obțină o diplomă între două intervale de abstenență. L-am prevenit că era o slujbă periculoasă pentru oricine voia să scrie. Dar, cel puțin, el le preda studenților despre Chinaski.

Keesing și nevastă-sa m-au așteptat la aeroport.

Aveam bagajul cu mine, așa că ne-am dus direct la mașină.

— Dumnezeu, a zis Keesing, n-am văzut niciodată pe cineva coborând din avion și arătând în halul ăsta.

Aveam pardesiul larg al lui taică-miu care murise. Pantalonii erau prea lungi, manșetele cădeau peste pantofi, dar asta era bine, căci șosetele nu se potriveau una cu alta, iar pantofii aveau tocurele tocite. Nu puteam să sufăr frizerii, așa că mă tundeam singur, atunci când nu aveam în preajmă vreo femeie care să facă treaba asta. Nu-mi plăcea să mă râd, dar nu puteam suferi nici barba lungă, așa că mă tăiam cu foarfecă la două-trei săptămâni. Vederea mi-era slabă, dar nu-mi plăceau ochelarii, nu-i purtam decât la citit. Aveam propriii mei dinți, dar nu prea mulți. Chipul și nasul mi erau roșii din cauza băuturii, și lumina îmi râncă pupilele, așa că mijeam ochii îngustați. Locul meu părea să fie într-o mahala sordidă de oriunde. Am plecat cu mașina.

— Ne așteptam la cineva cu totul diferit, a zis

Cecelia.

— Ah.

— Vreau să zic, vocea ta e atât de catifelată și pari blând. Bill se aștepta să cobori din avion beat și înjurând, făcând avansuri femeilor...

— Niciodată nu-mi etalez vulgaritatea. Aștept să se manifeste spontan.

— O să citești mâine seară, a zis Bill.

— Bine. În seara asta o să ne distrăm și o să uităm de toate.

Am mers mai departe.

În seara ăla, Keesing a fost la fel de interesant ca și scrisorile și poeziile lui. A avut bunul simț să nu discute de literatură decât din când în când. Am vorbit despre altele. Personal, n-am avut prea mult noroc cu majoritatea poezilor, chiar și atunci când scrisorile și poeziile lor erau bune. Îl întâlнисem pe Douglas Fazzick cu rezultate nu prea încântătoare. Era mai bine să stai departe de alți scriitori și să-ți faci doar treaba, sau pur și simplu să nu ți-o faci.

Cecelia s-a retras devreme. Trebuia să se ducă dimineața la slujbă.

— Cecelia divorțează de mine, mi-a zis Bill. Nu o condamn. S-a săturat de drogurile, de vomă, de felul meu de viață. A rezistat ani de zile. Acum nu mai suportă. Nici nu prea mai pot s-o fut. O să plece cu un puștan. N-o pot învinui. Eu m-am mutat deja, mi-am luat o cameră. Dacă vrei, mergem acolo să dormim. Sau plec eu și tu rămâi aici. Sau rămânem aici amândoi, pentru mine e totuna.

Keesing a scos două pastile și le-a înghițit.

— Hai să rămânem aici, am zis.

— Le bei, nu glumă.

— N-am altceva de făcut.

— Probabil că ai un stomac de fier.

— Nu chiar. S-a deschis o dată. Dar atunci când

găurile alea se lipesc la loc, se zice că e mai rezistent decât cea mai bună sudură.

— Cât crezi că o s-o mai duci așa?

— Am totul plănuit. O să mor în anul 2000, la 80 de ani.

— Ciudat, a zis Keesing. E tocmai anul în care și eu am de gând să mor. 2000. Chiar am visat chestia asta. Am visat chiar ziua și ora morții mele. Oricum, e vorba de anul 2000.

— E un număr drăguț și rotund. Îmi place. Am mai băut o oră sau două. Mi-au dat camera de oaspeți. Keesing a dormit pe canapea. Aparent, Cecelia avea intenții serioase să-l părăsească.

Dimineața următoare m-am trezit la 10: 30. Mai rămăsese niște bere. Am izbutit să înghit una. Eram la a doua când a intrat Keesing.

— Dumnezeu, cum reușești? Parcă ai avea 18 ani.

— Am și dimineți proaste. Asta pur și simplu nu e una din alea.

— Am un curs de engleză la unu. Trebuie să fiu treaz.

— Ia o pastilă.

— Trebuie să mănânc ceva.

— Mănâncă două ouă fierte moi, cu puțin chilly sau paprikă.

— Vrei să-ți fierb și ție două?

— Mulțumesc, da.

A sunat telefonul. Era Cecelia. Bill a vorbit o vreme, apoi a închis.

— Se apropie o tornadă. Una dintre cele mai mari din istoria statului. S-ar putea să treacă pe aici.

— Mereu se întâmpla câte ceva când trebuie să citesc eu.

Am observat că începea să se întunece.

— S-ar putea să mi se amâne cursul. E greu de zis.

Mai bine aş mânca. Bill a pus ouăle la fiert.

— Nu te înţeleg, a zis. Nici măcar nu pari mahmur.

— Sunt mahmur în fiecare dimineaţă. E normal, m-am adaptat.

— Încă scrii destul de bine, în ciuda băuturii.

— Hai să nu vorbim despre asta. Poate e din cauza varietăţii pizdelor. Să nu fierbi ouăle alea prea mult.

M-am dus în baie şi m-am căcat. Constipaţia nu era una dintre problemele mele. Tocmai ieşeam când l-am auzit pe Bill urlând.

— Chinaski!

Apoi l-am auzit în curte, vomită. S-a întors.

Sărmanul, chiar că îi era rău.

— Ia puţin bicarbonat. N-ai nişte valium?

— Nu.

— Atunci stai 10 minute după ce ai luat bicarbonatul şi bea o bere caldă. Toarn-o acuma în pahar ca să se aerisească.

— Am o pastilă de benzedrină.

— Ia-o.

Se întuneca. La cinspe minute după ce a luat pastila, Bill a făcut un duş. Când a ieşit de-acolo, arăta mai bine. A mâncat un sandviş cu unt de arahide şi felii de banană. Avea s-o scoată la capăt.

— Încă îţi mai iubeşti cucoană, nu-i aşa? am întrebat.

— Dumnezeu, da.

— Ştiu că nu ajută, dar încearcă să-ţi dai seama că ni s-a întâmplat tuturor, cel puţin o dată.

— Asta nu m-ajută.

— O dată ce o femeie se întoarce împotriva ta, poţi s-o laşi baltă. Te pot iubi, apoi ceva se petrece cu ele. Se pot uita la tine cum mori într-o rigolă ori cum te calcă maşina şi vor scuipa pe tine.

— Cecelia e o femeie minunată.

Se întuneca.

— Hai să mai bem niște beri, am zis. Ne-am așezat și am băut. S-a făcut tot mai întuneric și apoi s-a pornit un vânt puternic.

N-am vorbit prea mult. Eram bucuros că ne întâlnisem. Bill era un tip de treabă. Era obosit, poate că de-asta părea așa. N-avea să aibă niciodată noroc cu poeziile lui în America. Îl iubeau în Australia. Poate că într-o zi aveau să-l descopere și aici. Poate că nu. Poate în anul 2000. Era un omuleț dur, scund și îndesat, știai că era dedicat în întregime, știai că era prezent. Îmi plăcea de el.

Am băut în tăcere, apoi a sunat telefonul. Era tot Cecelia. Tornadă trecuse de noi sau, mai degrabă, ne ocolise. Bill urma să se ducă la școală. Eu urma să mă întâlnesc cu cititorii în seara aia.

Mișto. Totul funcționa. Eram cu toții angajați până peste cap.

Pe la 12: 30, Bill și-a pus caietele și ce mai avea nevoie într-un rucsac, s-a urcat pe bicicletă și a plecat la universitate.

Cecelia s-a întors acasă pe la mijlocul după-amiezii.

— Bill se simțea bine când a plecat?

— Da, a plecat cu bicicleta. Arăta bine.

— Cât de bine? Se drogase?

— Arăta bine. A mâncat și a făcut tot ce trebuia.

— Încă îl iubesc, Hank. Dar nu mai suport.

— Desigur.

— Nu știi cât de mult înseamnă pentru el faptul că ai venit aici. Obişnuia să-mi citească scrisorile tale.

— Porcoase a?

— Nu, amuzante. Ne-ai făcut să râdem.

— Hai să ne fudem, Cecelia.

— Hank, acum îți faci jocul.

— Ești ca o jucărie grăsuță. Lasă-mă să mă scufund

în ea.

— Ești beat, Hank.

— Ai dreptate, las-o baltă.

75.

În seara aia, iar am citit prost la întâlnire. Nu mi-a păsat. Nici lor nu le-a păsat. Dacă John Cage¹⁰ putea obține 1.000 de dolari mâncând un măr, mă puteam mulțumi și eu cu 500 de dolari, plus cheltuielile de transport, făcând pe lămâia¹¹.

După ce am citit, aceeași rutină. Studente veneau la mine, cu trupurile lor tinere, fierbinți, cu privirile lor seducătoare, și mă rugau să le dau autografe pe cărțile mele. Mi-ar fi plăcut să fut vreo cinci dintre ele într-o noapte și apoi să le uit pentru totdeauna.

Doi profesori au venit la mine și mi-au rânjit compătitor. Îi făceam să se simtă mai bine, să aibă senzația că ar fi avut vreo șansă în fața mașinii de scris.

Am luat cecul și am plecat. Urma o mică petrecere, *selectă*, acasă la Cecelia. Făcea parte din contractul nescris. Cu cât mai multe fete, cu atât mai bine. Dar acasă la Cecelia nu prea aveam șanse. Știam asta. Și firește că dimineața m-am trezit în pat singur.

Lui Bill i-a fost rău din nou în dimineața următoare. Avea ore de la unu și, înainte de a pleca, mi-a zis:

— Cecelia o să te ducă la aeroport cu mașina. Eu plec acum. Să ne luăm la revedere fără efuziuni.

— Bine.

Bill și-a pus rucsacul în spinare și a scos bicicleta pe ușa.

76.

10 Compozitor american, născut în 1912, la Los Angeles, și mort în 1992, la New York. A fost elevul lui Schanberg și cel care a creat, în 1952, primul happening

11 Un obiect cu defect sau un individ inadecvat

Mă întorsesem în L.A. de vreo săptămână și jumătate. Era seară când a sunat telefonul. Era Cecelia, suspină.

— Hank, Bill a murit. Ești primul pe care l-am sunat.

— Dumnezeu, Cecelia, nu știu ce să-ți spun.

— Sunt așa de bucuroasă că ai fost aici. Bill a vorbit numai despre tine după ce ai plecat. Nici nu știi ce a însemnat vizita ta pentru el.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a plâns că se simțea rău și l-am dus la spital. În două ore a murit. Știu că lumea va zice că luase o supradoză, dar n-a fost așa. Chiar dacă aveam de gând să divorțez, l-am iubit.

— Te cred.

— Nu vreau să te deranjez cu toate astea.

— Nu-i nicio problemă, Bill ar înțelege. Pur și simplu, nu știu ce să spun că să-ți fiu de ajutor. Sunt șocat. Dă-mi voie să te sun mai târziu, să văd dacă ești bine.

— Ai să faci asta?

— Desigur.

Asta-i problema cu băutul, m-am gândit, în vreme ce mi turnam în pahar. Dacă se întâmpla ceva rău, bei ca să uiți; dacă se întâmpla ceva bun, bei ca să sărbătorești; dacă nu se întâmpla nimic, bei ca să se întâmple ceva.

Așa bolnav și nefericit cum era, Bill nu arăta totuși ca un om pe moarte. Se întâmplau multe morți de genul ăsta și, chiar dacă știm cum e și ne gândim la ea aproape în fiecare zi, atunci când are loc o moarte neașteptată, și când acea persoană este o ființă excepțională și demnă de iubire, e greu. Foarte greu. Indiferent câți alții au murit înainte, buni, răi sau necunoscuți.

Am sunat-o pe Cecelia în seara aceea și în seara următoare și încă o dată după aceea. Pe urmă n-am mai sunat.

A mai trecut o lună. R.A. Dwight, șeful editurii Dogbite Press, mi-a scris și m-a rugat să fac o prefață pentru un volum *Keesing, Poezii alese*. Keesing, ajutat de propria-i moarte, urma în sfârșit să fie oarecum recunoscut și undeva dincolo de Australia.

Apoi a sunat Cecelia.

— Hank, mă duc la San Francisco să mă întâlnesc cu R.A. Dwight. Am niște fotografii de-ale lui Bill și niște texte inedite. Vreau să i le arăt și lui Dwight ca să putem decide ce e de publicat. Dar, mai întâi, aș vrea să mă opresc în L.A. pentru o zi sau două.

Poți să mă aștepti la aeroport?

— Sigur că da, poți să stai la mine, Cecelia.

— Mulțumesc foarte mult. Mi-a dat ora sosirii. M-am apucat să curăț WC-ul, am frecat cadă și am schimbat așternuturile de pat.

Cecelia a sosit cu avionul de ora 10, mult prea matinal pentru mine, însă arăta bine, deși un pic cam plinuță. Era voinică, scundă, părea de prin Midwest, curățică foc. Bărbații se uitau după ea, avea un mod aparte de a-și mișca fundul; părea viguros, un pic amenințător și sexy.

Am așteptat bagajele la bar. Cecelia n-a băut.

Și-a luat un suc de portocale.

— Îmi plac la nebunie aeroporturile și pasagerii. Ție nu?

— Nu, mie nu-mi plac.

— Oamenii par așa interesați!

— Au mai mulți bani decât cei care călătoresc cu trenul său autobuzul.

— Am trecut peste Marele Canion venind înapoi.

— Da, asta-i ruta.

— Chelnerițele astea poartă fuste atât de scurte! ia uite, poți să le vezi chiloții.

— Iau bacșișuri bune. Toate au apartamente proprietate personală și mașini scumpe.

— Lumea din avion a fost așa drăguță! Tipul care a stat lângă mine s-a oferit să-mi cumpere ceva de băut.

— Hai să-ți luăm bagajul.

— Dwight mi-a telefonat să-mi spună că a primit prefața ta la volumul lui Bill. Mi-a citit fragmente din ea la telefon. Mi s-a părut minunată. Vreau să-ți mulțumesc.

— Nu-i nevoie.

— Nu știu cum să te răsplătesc.

— Ești *sigură* că nu vrei ceva de băut?

— Beau rar. Poate mai târziu.

— Ce preferi? Am să cumpăr ceva pentru acasă. Vreau să te simți bine și să fii relaxată.

— Sunt sigură că Bill ne privește de sus acum și e fericit.

— Crezi?

— Da!

Am luat bagajele și ne-am îndreptat spre parcare.

78.

În seara aia, am reușit s-o fac pe Cecelia să bea 2 - 3 pahare. A uitat de ea și și-a încrucișat picioarele mai sus, așa că m-am putut bucura de priveliștea unei bucăți ca lumea de carne. Durabilă. O vacă de femeie - țâțe de vacă, ochi de vacă. Putea să ducă mult. Bill avusese ochi bun.

Era împotriva uciderii animalelor, era vegetariană. Cred că din cauză că avea deja destulă carne pe ea. Totul era frumos, mi-a zis, avem toată frumusețea asta în lume și n-avem altceva de făcut decât să întindem mâna și s-o atingem, era toată a noastră, așteptându-ne s-o luăm.

— Ai dreptate, Cecelia. Mai bea un pahar.

— Mă face să amețesc.

— Și ce e rău în asta, că ești puțin amețită? Cecelia și-a încrucișat iarăși picioarele și i-am zărit o clipă

coapsele. Le-am văzut până sus.

Bill, n-ai cum s-o mai folosești acum. Ai fost un poet bun, Bill. Dar, ce naiba, ai lăsat în urmă mai mult cur decât scrieri de-ale tale. Și scrisul tău n-a avut niciodată pulpe.

Cecelia a mai băut un pahar, apoi s-a oprit. Eu am continuat.

De unde veneau toate femeile? Sursa părea inepuizabilă. Fiecare dintre ele era unică, diferită. Pizdele lor erau diferite, săruturile, țâțele lor erau diferite, dar niciun bărbat nu le putea avea pe toate, erau prea multe, încrucișându-și cracii, înnebunindu-i pe bărbați. Ce mai ospăț!

— Vreau să merg la plajă. O să mă duci tu.

Hank?

— În seara asta?

— Nu, nu în seara asta. Înainte să plec, oricând.

— Bine.

Cecelia a vorbit despre cum fuseseră exploatați indienii americani. Apoi mi-a zis că scria, dar niciodată nu arătase cuiva ce scria, păstra totul într-un carnet. Bill o încurajase și o ajutase în multe privințe. Ea îl ajutase pe Bill să-și ia diploma. Desigur, faptul că Bill luptase în Coreea, fiind pușcaș marin, fusese de folos. Întotdeauna existase problema codeinei, dintotdeauna se drogase. Ea îl amenințase mereu că îl părăsește, dar degeaba. Acum...

— Bea asta, Cecelia. O să te ajute să uiți. I-am turnat un pahar mare.

— Oh, n-am să pot bea toată asta!

— Încrucișează-ți picioarele mai sus, lasă-mă să le văd mai bine.

— Bill nu mi-a vorbit niciodată așa. Am continuat să beau. Cecelia a continuat să vorbească. După o vreme, n-am mai ascultat. S-a făcut miezul nopții și apoi a trecut.

— Ascultă, Cecelia, hai să mergem în pat. Sunt

distrus.

M-am dus în dormitor, m-am dezbrăcat și m-am băgat sub așternut. Am auzit-o trecând pe lângă mine, apoi intrând în baie. Am închis lumina din dormitor. A ieșit curând din baie și am simțit-o cum se urcă în cealaltă parte a patului.

— Noapte bună, Cecelia, am zis.

Am tras-o spre mine. Era goală. Dumnezeule, m-am gândit. Ne-am sărutat. Săruta foarte bine. A fost unul lung, fierbinte.

— Cecelia?

— Da.

— Am să te fut altă dată. M-am întors și am adormit.

79.

Bobby și Valerie au trecut pe la mine și le-am făcut tuturor cunoștință.

— Valerie și cu mine o să ne luăm o vacanță, o să închiriem un apartament la malul mării, în Manhattan Beach, a zis Bobby. Ce-ar fi să veniți și voi? Am putea plăti jumi-juma chiria. Sunt două dormitoare.

— Nu, Bobby, nu cred că e cazul.

— Ah, Hank, *te rog*, a zis Cecelia. Îmi place la nebunie oceanul! Dacă o să mergem acolo, chiar o să beau cu tine. Promit!

— Bine, Cecelia.

— În regulă, a zis Bobby. Plecăm în seara asta. Venim să vă luăm pe la șase. O să cinăm împreună.

— Sună chiar foarte bine, a zis Cecelia.

— E distractiv să mănânci cu Hank, a zis Valerie. Ultima oară când am fost la un restaurant cu el, era unul mai elegant, i-a zis imediat chelnerului-șef:

„Vreau salată de varză și cartofi prăjiți pentru prietenii mei! Porții duble pentru fiecare și să nu cumva să pui apă în băutură, dacă nu vrei să te belesc!”

— Abia *aștept!* a zis Cecelia.

Pe la două după-amiaza, Cecelia a vrut să vadă împrejurimile. Am făcut câțiva pași prin curtea interioară. A observat un tufiș de *Euphorbia oulcherrima*. S-a dus la flori, și-a îngropat fața în ele și le-a mângâiat.

— Vai, sunt atât de *frumoase*.

— *Sunt pe moarte*, Cecelia. Nu vezi ce prăpădite sunt? Smogul le ucide.

Ne-am plimbat pe sub palmieri.

— Și sunt păsări peste tot. Sute de păsări, Hank!

— Și de mii de pisici.

Am plecat cu mașina spre Manhattan Beach, cu Bobby și Valerie, ne-am lăsat bagajele în casa de la malul mării și ne-am dus să mâncăm. Masă a fost destul de bună. Cecelia a băut și ea un pahar și a explicat tuturor cum stau lucrurile cu regimul vegetarian. A comandat supă, salată și iaurt; noi, ceilalți, ne-am luat fripturi, cartofi prăjiți, pâine și salate. Bobby și Valerie au furat solnițele cu sarea și piperul, două cuțite pentru tăiat friptură și bacșișul pe care

Îl lăsasem chelnerului.

Ne-am oprit să cumpărăm ceva de băut, să luăm gheață și țigări, apoi ne-am întors în apartament. Faptul că băuse un pahar o făcea pe Cecelia să chicotească și să sporovăiască, explicând că animalele au și ele suflet. Nimeni nu a contrazis-o. Era posibil, știam. Ceea ce nu eram însă siguri era dacă noi înșine aveam suflet.

80.

Am continuat să bem. Cecelia a mai băut un pahar și s-a oprit.

— Vreau să mă duc afară și să privesc cerul. E atât de frumos afară.

— Bine, Cecelia.

S-a dus afară, lângă piscină, și s-a așezat într-un

șezlong.

— Nu-i de mirare că Bill a murit, am zis. A murit de abțință. Ea nu prea și-o oferă.

— Și ea a zis la fel despre tine, la masă, când te-ai dus la toaletă, a zis Valerie. A spus: „Ah, poeziile lui Hank sunt atât de pline de pasiune, dar ca persoană el nu e deloc așa!”

— Eu și Dumnezeu nu alegem întotdeauna același cal.

— Ai futut-o deja? a întrebat Bobby.

— Nu.

— Cum era Keesing?

— Un tip de treabă. Dar chiar mă întreb cum de-a rezistat lângă ea. Poate că l-au ajutat drogurile. Poate că ea era un fel de floare enormă-copil-dădacă pentru el.

— La dracu', a zis Bobby. Hai să bem.

— Da. Dacă ar fi să aleg între băut și futut, cred că ar trebui să mă las de futut.

— Fututul poate crea probleme, a zis Valerie.

— Când nevastă-mea se duce să se fută cu alt-cineva, îmi pun pijamaua, îmi trag așternutul peste cap și mă culc, a spus Bobby.

— E un tip mișto, a zis Valerie.

— Niciunul dintre noi nu prea știe cum să folosească sexul, ce să facă cu el, am zis eu. Pentru majoritatea oamenilor, sexul nu-i decât o jucărie – întoarce-i cheița și lasă-l să meargă.

— Dar cu iubirea? a întrebat Valerie

— Iubirea este pentru cei care pot suporta povara psihică în exces. E ca și cum ai încerca să duci un tomberon plin cu gunoi în spinare peste un râu de pișat.

— Ei, nu-i chiar așa de rău!

— Iubirea e o formă de prejudecată. Am prea multe alte prejudecăți.

Valerie s-a dus la fereastră.

— Lumea se distrează, sare în piscină și ea stă acolo și se uită la lună.

— Abia ce i-a murit bărbatul, a zis Bobby. Las-o în pace.

Am luat sticla și m-am dus în dormitor. M-am dezbrăcat în chiloți și m-am urcat în pat. Niciodată nu se potrivea nimic. Oamenii pur și simplu înșfacă orbește orice: comunism, mâncare sănătoasă, zen, surfing, balet, hipnotism, terapie de grup, orgii, mers pe bicicletă, plante medicinale, catolicism, haltere, călătorii, renunțarea la droguri, regim vegetarian, India, pictură, scris, sculptură, componistică, dirijorat, mersul cu rucsacul în spate, yoga, copulare, jocuri de noroc, băutură, tăiat frunza la câini, iaurt înghețat, Bethoven, Bach, Buddha, Iisus, marcă înregistrată, heroină, suc de morcovi, sinucidere, costume lucrate de mână, călătorii cu avionul, New York, și apoi totul se evaporă și se destramă. Oamenii trebuie să găsească ceva de făcut în timp ce așteaptă să moară. Presupun că e bine că poți să faci o alegere.

Eu am ales. Am ridicat cel de-al cincilea pahar de vodcă și l-am dat pe gât. Rușii știau ei ce știau. Ușa s-a deschis și a intrat Cecelia. Arăta bine, cu trupul ei robust. Majoritatea femeilor americane erau fie prea slabe, fie lipsite de vigoare. Dacă le luai tare, ceva se rupea în ele și deveneau nevrotice, bărbații lor se apuiau de sport, deveneau alcoolici sau obsedați de mașini. Norvegienii, islandezii, finlandezii știau cum trebuia să fie clădită o femeie: mare și solidă, cu un cur mare, șolduri și pulpe mari, albe, capete mari, guri mari, țâțe mari, păr din belșug, ochi mari, nări mari, și acolo, jos, în centru - destul de mari și destul de mici.

— Bună, Cecelia. Hai, urcă în pat.

— A fost frumos afară.

— Nu mă îndoiesc. Vino să mă saluți. S-a dus în baie. Am stins lumina în dormitor. A apărut după o vreme, am simțit-o cum se urcă în pat. Era întuneric, dar pătrundea ceva lumină printre perdele. I-am întins sticla. A luat o înghițitură mică și mi-a dat-o înapoi. Stăteam în capul oaselor, rezemați de perne și tăblia patului. Ne atingeam cu coapsele.

— Hank, luna era doar o fâșie subțire. Dar stelele erau strălucitoare și splendide. Te pun pe gânduri, nu-i așa?

— Da.

— Unele dintre stelele alea sunt moarte de milioane de ani lumină și totuși le putem vedea.

Am întins mâna și i-am tras capul spre mine. Gura i s-a deschis. Era umedă și bună.

— Cecelia, hai să ne fudem.

— Nu, nu vreau.

Într-un fel, nici eu nu voiam. De-aia și întrebasesm.

— Nu vrei? Atunci de ce săruți în felul ăsta?

— Cred că oamenii ar trebui să-și facă vreme să se cunoască.

— Uneori nu ai prea mult timp la dispoziție.

— Nu vreau s-o fac.

M-am dat jos din pat și am bătut, așa cum eram, în chiloți, la ușa lui Bobby și Valerie.

— Ce este? a întrebat Bobby.

— Nu vrea să se fută.

— Și?

— Hai să mergem să înotăm.

— E târziu, piscina s-a închis.

— Cum să se închidă? Apa e acolo.

— Vreau să spun că s-au stins luminile.

— Nu-i nicio problemă. Nu vrea să se fută cu mine.

— N-ai costum de baie.

— Am chiloții pe mine.

— Bine, stai o clipă...

Bobby și Valerie au ieșit îmbrăcați splendid, în costume de baie noi, mulate. Bobby mi-a dat niște marijuana și am tras un fum.

— Ce are Cecelia?

— Atracție creștină.

Ne-am dus la piscină, Era adevărat, luminile erau atinse. Bobby și Valerie au sărit în apă amândoi deodată. M-am așezat pe marginea bazinului, cu picioarele atârând. Am tot tras din sticla de vodcă.

Bobby și Valerie au ieșit la suprafață împreună. Bobby a înotat spre marginea piscinei. M-a tras de gleznă.

— Hai, căposule! Arată că ai curaj! SARI!

Am mai tras un gât de vodcă și am pus sticla jos. N-am sărit în apă. M-am lăsat încet peste margine. Apoi mi-am dat drumul. Era straniu în apa întunecată. M-am lăsat încet către fundul piscinei. Aveam un metru optzeci și vreo sută de kile. Am așteptat să ating fundul și să ies. Unde *era* fundul? L-am găsit când aproape că rămăsesem fără oxigen. Am început să mă ridic încet. În cele din urmă, am ajuns la suprafață.

— Moarte tuturor curvelor care-și țin picioarele lipite ca să-mi facă mie în ciudă! am țipat.

S-a deschis o ușă și un bărbat a apărut în fugă dintr-un apartament de la parter. Era administratorul.

— Hei, nu e permis înotul la ora asta! Luminile piscinei sunt stinse.

Am înotat spre el, am ajuns la marginea piscinei și l-am privit.

— Ascultă, nenorocitul! Beau două butoaie cu bere pe zi și sunt luptător profesionist. Sunt un suflet *bun* din fire. Dar intenționez să înot și vreau ca luminile alea să se aprindă. ACUM! Ți-o zic numai o dată!

M-am îndepărtat înot.

Luminile s-au aprins. Piscina era splendid luminată. Era magic. Am înotat spre vodcă, am luat-o de pe margine și m-am distrat. Sticlă era aproape goală. M-am uitat în jos. Bobby și Valerie înotau în cercuri, sub apă, unul în jurul celuilalt. Se pricepeau la asta, erau supli și grațioși. Ce straniu că toată lumea era mai tânără decât mine.

Am terminat cu piscină. M-am dus la ușa administratorului și am bătut. A deschis. Mi-era simpatic.

— Hei, amice, acum poți să închizi luminile. Am terminat cu înotul. Ești OK, amice, ești OK. Ne-am întors în apartament.

— Bea ceva cu noi, a zis Bobby. Știu că ești nefericit.

Am intrat și am tras două pahare. Valerie a zis;

— Ascultă, Hank, tu și femeile tale! Nu le poți fute pe toate, nu știi asta?

— Victorie sau moarte!

— Du-te și te culcă și las-o mai moale.

— Noapte bună, amici, și mulțumesc.

M-am întors în dormitor. Cecelia era întinsă pe burtă și sforăia: Hrrr, hrr, hrr...

Mi se părea *grasă*. Mi-am scos chiloții uzi și m-am urcat în pat. Am mișcat-o.

— Cecelia, SFORĂI!

— Min... scuze...

— OK, Cecelia, parcă am fi însurați. Ți-o fac eu dimineața, când o să fiu proaspăt.

81.

M-a trezit un zgomot. Încă nu se luminase de-a binelea. Cecelia se mișca în cameră, îmbrăcându-se. M-am uitat la ceas.

— E 5 dimineața. Ce faci?

— Vreau să văd răsăritul. Îmi place la nebunie momentul ăsta.

— Păi, *de-ai* nu-ți place să bei.

— O să mă întorc. Putem lua micul dejun împreună.

— N-am mai fost în stare să mănânc ceva dimineața de patruzeci de ani.

— Mă duc să privesc răsăritul, Hank.

Am găsit o sticlă de bere neîncepută. Era caldă. Am deschis-o, am băut-o, dup-ai m-am culcat la loc.

La 10: 30 a bătut cineva la ușă.

— Intră...

Erau Bobby, Valerie și Cecelia.

— Tocmai am luat micul dejun împreună, a zis Bobby.

— Acum Cecelia vrea să-și scoată pantofii și să se plimbe pe plajă, a adăugat Valerie.

— N-am fost niciodată la Oceanul Pacific, Hank. E *atât* de frumos.

— O să mă îmbrac...

Ne-am plimbat de-a lungul țărmului. Cecelia era fericită. Când valurile îi treceau peste picioarele goale, țipa.

— Voi luați-o înainte, am zis. Eu mă duc să caut un bar.

— Merg și eu, a spus Bobby.

— O păzesc eu pe Cecelia, a zis Valerie.

Am găsit cel mai apropiat bar. Nu erau decât două scaune goale. Ne-am așezat. Bobby a agățat un mascul, eu am agățat o femelă. Am comandat de băut.

Femeia de lângă mine avea 26 - 27 de ani. Ceva o epuizase - gura și ochii păreau obosiți -, dar încă se ținea bine, în ciuda acestui fapt. Era brunetă și avea părul bine întreținut. Purta o fustă și avea picioare frumoase. Sufletul ei era de culoarea topazului și asta i se vedea în ochi. Mi-am lipit piciorul de al ei. Nu s-a îndepărtat. Mi-am golit paharul.

— Fă-mi cinste cu o băutură, i-am spus.

I-a făcut semn barmanului care s-a apropiat.

— Vodca pentru domnul.

— Mulțumesc...

— Babette.

— Mulțumesc, Babette. Mă cheamă Henry Chinaski, scriitor alcoolic.

— N-am auzit niciodată de tine.

— Nici eu de tine.

— Am un magazin lângă plajă. Fleacuri și alte rahaturi. Mai ales rahaturi.

— Suntem chit. Și eu scriu o mulțime de rahaturi.

— Dacă ești atât de slab, de ce nu te lași de scris?

— Am nevoie de hrană, adăpost și haine. Mai fă-mi cinste cu un pahar.

Babette a făcut semn barmanului și am primit încă un pahar.

Ne-am lipit picioarele mai tare.

— Sunt o jigodie, i-am spus. Sunt constipat și nu mi se scoală.

— Nu știu cum stai cu mațele. Dar ești într-adevăr o jigodie, iar de sculat ți se scoală.

— Ce număr de telefon ai?

Babette a băgat mâna în poșetă să caute un pix. Apoi au intrat Cecelia și Valerie.

— Oh, a zis Valerie. Uite-i pe nemernici. Ți-am spus eu! Barul cel mai apropiat.

Babette s-a lăsat să alunece de pe scaunul barului și a ieșit. O puteam vedea prin jaluzelele de la fereastră. Se îndepărta pe faleză și avea un corp a-ntâia. Era subțire ca o trestie. S-a clătinat în vânt și a dispărut.

82.

Cecelia s-a așezat și ne-a privit cum bem. Îmi puteam da seama că o scârbeam. Mâncăm carne. N-aveam niciun Dumnezeu. Îmi plăcea să mă fut. Natura nu mă interesa.

Nu votam niciodată. Îmi plăceau războaiele. Spațiul cosmic mă plictisea. Baseball-ul mă plictisea. Istoria mă plictisea. Grădinile zoologice mă plictiseau.

— Hank, a zis, ies puțin afară.

— Ce se întâmpla acolo?

— Îmi place să privesc oamenii cum înoată în piscină.

Îmi place să-i văd cum se distrează.

Cecelia s-a ridicat și a ieșit. Valerie a izbucnit în râs. Bobby a râs și el.

— Asta e. Vasăzică, n-o să-i umblu la chiloți.

— Chiar vrei? m-a întrebat Bobby.

— Nu e vorba atât de sexualitatea mea ofensată, cât de ego-ul meu.

— Și nu uita de vârsta ta, a zis Bobby.

— Nimic nu-i mai rău decât un bătrân porc șovinist, am zis.

Am băut în tăcere.

Peste vreo oră, Cecelia s-a întors.

— Hank, vreau să plec.

— Unde?

— La aeroport. Vreau să iau avionul spre San Francisco. Am toate bagajele cu mine.

— N-am nimic împotriva. Dar Valerie și Bobby ne-au adus aici cu mașina lor. Poate că ei nu vor să plece încă.

— O ducem până în L.A., a zis Bobby. Am plătit hotelul, am urcat în mașină, Bobby la volan, Valerie lângă el, Cecelia și cu mine în spate. Cecelia stătea departe de mine, lipită de ușă, cât de departe putea.

Bobby a dat drumul la casetofon. Muzica a izbit bancheta din spate ca un val. Bob Dylan.

Valerie mi-a dat o țigară cu marijuana. Am tras un fum și apoi am încercat să i-o pasez Ceceliei. S-a strâmbat dezgustată. Am întins mâna și i-am mângâiat un genunchi, l-am strâns cu putere. Mi-a împins mâna.

— Hei, ce mai faceți voi acolo, în spate? a întrebat Bobby.

— E iubire, i-am răspuns. Am mai mers așa o oră.

— Uite aeroportul, a zis Bobby.

— Mai ai două ore, i-am spus Ceceliei. Puteam merge la mine să așteptăm.

— Nu-i nicio problemă, a zis Cecelia. Vreau să plec acum.

— Dar ce-o să faci două ore în aeroport? am întrebat.

— Ah, îmi plac la nebunie aeroporturile. Ne-am oprit în fața terminalului. M-am dat jos, i-am descărcat bagajele. Când stăteam unul lângă altul, Cecelia s-a întins și m-a sărutat pe obraz. Am lăsat-o să intre singură.

83.

Fusesem de acord să fac o lectură publică undeva în nord. Era după-amiaza dinaintea evenimentului și stăteam într-un apartament dintr-un hotel Holiday Inn, bând bere cu Joe Washington, organizatorul, cu poetul local, Dudley Barry și gagicul lui, Paul. Dudley, de cum apăruse, anunțase că e homosexual. Era nervos, gras și ambițios. Se fâțâia încoace și încolo.

— Crezi că o să iasă bine?

— Nu știu.

— Atragi mulțimile. Dumnezeuule, cum naiba faci?

Stau cu toții la coadă.

— Le place când se lasă cu sânge. Dudley l-a apucat pe Paul de buci.

— O să ți-o trag puternic, dragă. Dup-aia poți să mi-o tragi și tu!

Joe Washington stătea lângă fereastră.

— Hei, ia uitați-vă. Uite-l pe William Burroughs¹²,

12 William Burroughs, scriitor american (1914-1997), unul dintre principalii reprezentanți ai generației beat, mișcare culturală care s-a dezvoltat în Statele Unite în perioada 1950-1960, proclamând refuzul

traversează încioace. Stă chiar alături de tine. El citește mâine seară.

M-am dus la fereastră. Era chiar Burroughs.

M-am întors și mi-am deschis o bere. Ne aflam la etajul al doilea. Burroughs a urcat pe scări, a trecut prin fața ferestrei mele, și-a deschis ușa și a intrat.

— Vrei să-l cunoști? a întrebat Joe.

— Nu.

— Mă duc să-l văd un minut.

— Bine.

Dudley și Paul se tot apucau de cur. Dudley râdea, iar Paul chicotea și se înroșea.

— De ce nu vă faceți treaba în intimitate, măi, băieți?

— Nu-i așa că-i drăguț? a întrebat Dudley. Îmi plac la nebunie tinereii!

— Eu sunt mai interesat de sexul opus.

— Nu știi ce pierzi.

— Nu-ți face griji.

— Jack Mitchell se ține cu travestiți. Scrie poezii despre ei.

— Cel puțin ăștia măcar arată ca niște femei.

— Unii dintre ei arată chiar mai bine.

Am băut în tăcere.

Joe Washington s-a întors.

— I-am spus lui Burroughs că stai aici. I-am zis: „Burroughs, Henry Chinaski stă în apartamentul vecin”. El a zis „Da?” L-am întrebat dacă vrea să te întâlnească. A zis că nu.

— Ar trebui să aibă frigidere în camerele astea, i-am spus. Berea asta împutită se încălzește.

Am ieșit să caut un aparat de făcut gheață. Când am trecut pe lângă camera lui Burroughs, l-am văzut stând pe un scaun lângă fereastră. M-a privit indiferent.

Am găsit aparatul, m-am întors cu gheața, am pus-o în chiuvetă și am băgat berile acolo.

— Ar fi cazul să nu te îmbeți prea tare, a zis Joe. Începi să-ți bălmăjești cuvintele.

— Puțin le pasă. Nu vor decât să mă vadă răstignit.

— 500 de dolari pentru o treabă de o oră? a întrebat Dudley. Asta ți se pare crucificare?

— Da.

— Ce mai Hristos ești!

Dudley și Paul au plecat. Am ieșit cu Joe la una din cofetăriile locale, să bem și să mâncăm. Am găsit o masă. Luându-ne prin surprindere, tot felul de străini și-au tras scaunele la masa noastră. Toți bărbați. Ce rahat! Erau și niște fete drăguțe pe-acolo, dar ele doar se uitau și zâmbeau sau nu se uitau și nu zâmbeau deloc. Mi-am închipuit că acelea care nu se uitau mă urau din cauza atitudinii mele față de femei. Dă-le în mă-sa.

Jack Mitchell era acolo, și Mike Tufts, ambii poeți. Niciunul nu muncea ca să-și câștige existența, în ciuda faptului că din poezie nu scoteau niciun ban. Trăiau în virtutea inerției și din expediente. Mitchell chiar era un poet valoros, însă ghinionist. Merită o soartă mai bună. Apoi a venit și Blast Grimly, cântărețul. Blast era mereu beat. Nu-l văzusem niciodată treaz. Mai erau vreo câțiva la masă, pe care nu-i știam.

— Domnul Chinaski?

Era o puștoaică dulce, într-o rochie scurtă, verde.

— Da.

— Vreți să-mi dați un autograf pe cartea asta?

Era o carte de poezii mai veche, poezii pe care le scrisesem când lucram la poștă, cu titlul *Nu pot controla situația*. Am semnat-o, am făcut un desen și i-am înapoiat-o.

— Ah, mulțumesc foarte mult!

A plecat. Toți nenorociții care stăteau în jurul meu îmi ucisese ră orice șansă de acțiune.

Erau patru sau cinci stacane cu bere pe masă. Am comandat un sandviș. Am băut două sau trei ore, după-ia m-am întors la hotel. Am terminat berea din chiuvetă și m-am culcat.

Nu mi-amintesc multe despre întâlnirea cu cititorii, dar m-am trezit în ziua următoare singur în pat. Joe Washington a bătut la ușă cam pe la 11 dimineața.

— Amice, asta a fost una dintre cele mai *reuite* lecturi.

— Zău, vorbești serios?

— Da, a fost ca lumea. Uite cecul.

— Mulțumesc, Joe.

— Ești sigur că nu vrei să te întâlnești cu Burroughs?

— Sunt sigur.

— Citește în seara asta. Nu rămâi?

— Trebuie să mă întorc în L.A., Joe.

— L-ai auzit vreodată citind?

— Joe, vreau să fac un duș și să plec de-aici. Mă duci cu mașina la aeroport?

— Bineînțeles.

Când am plecat, Burroughs stătea în scaunul său, la fereastră. N-a dat niciun semn că m-ar fi văzut. I-am aruncat o privire și am trecut mai departe. Aveam cecul la mine. Eram nerăbdător să „mă duc să joc la curse.

84.

Correspondam de mai multe luni cu o cucoană din San Francisco. O chema Liza Weston și își câștigă existența dând lecții de dans, inclusiv balet, în studioul propriu. Avea 32 de ani, fusese căsătorită o dată, și toate scrisorile ei erau lungi și bătute la mașină impecabil, pe hârtie rozalie. Scrisa bine, cu inteligență și foarte puține exagerări. Îmi plăceau scrisorile ei și îi răspundeam. Liza se ținea departe

de literatură, de așa-numitele întrebări profunde. Îmi scria despre mici întâmplări obișnuite, însă le descria cu perspicacitate și umor. Și-așa s-a întâmplat să-mi acrie că urina să vină în Los Angeles să cumpere costume de dans și să mă întrebe dacă mi-ar plăcea s-o întâlnesc. I-am spus, fără nicio îndoială, că ar putea să stea și la mine, însă, datorită diferenței de vârstă dintre noi, va trebui să doarmă pe canapea, în vreme ce eu urma să dorm în pat. „Am să te sun când ajung”, – mi-a răspuns ea la mesaj.

Trei sau patru zile mai târziu a sunat telefonul. Era Liza.

— Am sosit, a zis.

— Ești la aeroport? Vin să te iau cu mașina.

— O să iau un taxi.

— Costă.

— Va fi mai comod așa.

— Ce bei?

— Nu prea beau, așa că orice vrei tu... Am stat și am așteptat-o. Întotdeauna mă simțeam nelalocul meu în astfel de situații. Când soseau cu adevărat, aproape că nici nu mai voiam să se întâmple. Liza menționase că era drăguță, dar nu-i văzusem fotografiile. M-am însurat odată cu o femeie, îi promisesem că mă voi însura cu ea, fără s-o văd, prin corespondență. Și ea îmi scria scrisori inteligente, dar cei doi ani și jumătate de căsnicie care au urmat s-au dovedit a fi un dezastru. Oamenii erau, de obicei, mult mai buni în scrisori decât în realitate. Erau ca niște poeți când se manifestau astfel.

Am măsurat camera în lung și-n lat. Apoi am auzit pași, apropiindu-se, pe alee. M-am dus la fereastră și am aruncat o privire. Nu era rea. Brunetă, bine îmbrăcată, cu o fustă lungă până la glezne. Mergea cu grație, capul sus. Un nas drăguț, gură obișnuită. Îmi plăceau femeile în rochie, îmi aminteau de vremurile trecute. Căra o geantă

mică. A bătut la ușă. Am deschis.

— Intră.

Liza și-a pus bagajul pe podea.

— Stai jos.

Era foarte puțin machiată. Era drăguță. Avea părul tuns scurt și cu stil.

I-am pregătit o vodcă și mi-am pus și mie un pahar. Părea calmă. Avea o urmă de suferință pe chipul ei – trecuse prin ceva perioade dificile în viață. La fel ca mine.

— Am să cumpăr niște costume mâine. E un magazin în L.A., care-i foarte neobișnuit.

— Îmi place rochia pe care o porți. O femeie acoperită în întregime este excitantă, cred, Desigur, e greu să-ți faci o părere după siluetă, dar îți poți da seama.

— Tu ești așa cum mi-am închipuit. Nu ți-e teamă de nimic.

— Mulțumesc.

— Pari aproape sfidător.

— Sunt la cel de-al treilea pahar.

— Ce se întâmplă după al patrulea?

— Nu prea multe. Îl beau și îl aștept pe al cincilea. Am ieșit afară să iau ziarul. Când m-am întors, Liza își trăsese fusta aia lungă până deasupra genunchilor. Arăta bine. Avea genunchi frumoși, picioare arătoase. Ziua (de fapt, noaptea), strălucea. Din scrisori, știam că e o adeptă a hranei sănătoase, la fel ca și Cecelia, numai că nu se comporta deloc precum Cecelia. M-am așezat la celălalt capăt al canapelei și am continuat să mă holbez la picioarele ei. Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru asta.

— Ai picioare frumoase, i-am spus Lizei.

— Îți plac?

Și-a ridicat fusta încă vreo câțiva centimetri. Era înnebunitor. Tot piciorul ăla splendid ieșind din atâta

material. Era mult mai bine decât dacă ar fi purtat minijupă.

După următorul pahar, m-am așezat lângă Liza.

— Ar trebui să vii să-mi vezi studioul de dans, a zis ea.

— Nu știu să dansez.

— Poți s-o faci. Am să te învăț.

— Pe gratis?

— Desigur. Ești foarte agil pentru un tip corpolent. Pot să-mi dau seama după felul în care mergi că ai putea dansa foarte bine.

— Atunci, am bătut palma. Și am să dorm eu pe canapeaua *ta*.

— Am un apartament drăguț, dar n-am decât un pat cu apă.

— Bine.

— Dar va trebui să mă lași să-ți gătesc. Mâncare ca lumea.

— Sună bine.

M-am uitat la picioarele ei. Apoi i-am mângâiat un genunchi. Am sărutat-o. M-a sărutat la rândul ei, precum o femeie care se simțea singură.

— Ți se pare că sunt atrăgătoare? a întrebat Liza.

— Da, desigur. Dar ce-mi place cel mai mult este stilul tău. Ai o anumită noblețe.

— Te ții bine, Chinaski.

— Sunt nevoit, am aproape 60 de ani.

— Arăți mai degrabă de 40, Hank.

— Și tu te ții bine, Liza.

— Sunt nevoită, am 32.

— Mă bucur că n-ai 22.

— Și eu mă bucur că tu n-ai 32.

— Asta-i o seară a bucuriei, am zis. Am sorbit amândoi din pahare.

— Care-i părerea ta despre femei? a întrebat ea.

— Nu sunt un filosof. Fiecare femeie e diferită. În esență, par să fie o combinație între ce-i mai bun și ce-i mai rău - combinație de magic și îngrozitor. Totuși, sunt bucuros că există.

— Cum te porți cu ele?

— Ele se poartă mai bine cu mine decât o fac eu cu ele.

— Și crezi că e cinstit?

— Nu e cinstit, dar așa este.

— Ești sincer.

— Nu chiar.

— După ce o să cumpăr costumele alea noi, mâine, aş vrea să le încerc. Îmi vei putea spune care-ți place cel mai mult.

— Sigur. Dar mie îmi plac rochiile lungi. Au clasă.

— Am să cumpăr diferite modele.

— Eu nu-mi cumpăr haine decât după ce se fac praf.

— Tu ai altfel de cheltuieli.

— Liza, mă duc la culcare după paharul ăsta, bine?

— Sigur.

Îi pusesem așternutul pe podea.

— Ai destule păături?

— Da.

— Perna e în regulă?

— Sunt sigură că nu-i nicio problemă.

Mi-am terminat paharul, m-am ridicat și am încuiat ușa de la intrare.

— Nu te zăvorăsc. Simte-te în siguranță.

— Mă simt...

M-am dus în dormitor, am închis lumina, m-am dezbrăcat, m-am băgat sub așternut.

— Vezi, am strigat, nu te-am violat.

— Ah, a răspuns ea, aş fi vrut s-o faci!

Nu prea am crezut-o, dar mi-a făcut plăcere s-o aud. Am jucat destul de cinstit. Liza n-avea să plece peste noapte.

Când m-am trezit, am auzit-o în baie. Poate că ar fi trebuit să i-o trag? Cum era să știe un bărbat ce avea de făcut? În general, m-am hotărât eu, era mai bine să aștepți, dacă aveai oarecare sentiment pentru respectivă. Dacă o urai de la început, era mai bine s-o fuți imediat. Dacă nu, era mai bine să aștepți, apoi s-o fuți și s-o urăști mai târziu.

Liza a ieșit din baie într-o rochie roșie, de lungime medie. I se potrivea foarte bine. Era zveltă și avea clasă. S-a dus în fața oglinzii din dormitorul meu, jucându-se cu părul.

— Hank, acum mă duc să cumpăr costumele alea. Tu rămâi în pat. Probabil că ți-e rău de atâta băut.

— Cum așa? Am băut amândoi același lucru.

— Te-am auzit cum ai mai subtilizat câteva sticle din bucătărie. De ce ai făcut asta?

— Mi-era teamă, presupun.

— Ție? Teamă? Am crezut că ești cel mai mare și mai dur futăcios alcoolic.

— Te-am dezamăgit?

— Nu.

— Mi-era teamă. Arta mea e frică mea. Fug de ea ca de dracu'.

— Mă duc să cumpăr costume, le, Hank.

— Ești supărată, te-am dezamăgit.

— Deloc. Am să mă întorc.

— Unde e magazinul ăsta?

— Pe strada 87.

— Strada 87? Dumnezeuule, asta e în *Watts*!

— Au cele mai bune costume de pe toată coasta.

— Dar e o zonă *neagră*!

— Ai ceva cu negrii?

— Am ceva cu toată lumea.
— Am să iau un taxi. Mă întorc peste trei ore.
— Așa te gândești tu să te răzbuni?
— Am spus că am să mă întorc. Îmi las lucrurile aici.
— N-o să te întorci niciodată.
— Am să mă întorc. Îmi pot purta singură de grijă.
— Bine, dar ascultă... Nu lua un taxi. M-am ridicat, mi-am găsit blugii și cheile de la mașină.

— Poftim, ia Volks-ul meu. Numărul este TRV 469, e chiar în față. Dar umblă ușor cu ambreiajul. Vezi că viteza a doua e defectă, cârâie mai ales când vii dintr-a treia.

A luat cheile și eu m-am urcat iarăși în pat, trăgând cearșaful peste mine. Liza s-a aplecat deasupra mea. Am înșfăcat-o, am sărutat-o pe gât. Îmi mirosea gura.

— Nu fi trist, a zis ea. Ai încredere. O să sărbătorim diseară și va avea loc și o paradă a modei.

— Abia aștept.

— Așa o să fie.

— Cheia argintie deschide ușa de pe partea șoferului. Cea aurie e de la contact...

A plecat în rochia ei roșie. Am auzit ușa închizându-se, m-am uitat în jur. Bagajul ei era încă acolo, plus o pereche de pantofi, pe covoraș.

85.

Când m-am trezit, era 1: 30 după-amiaza. Am făcut baie, m-am îmbrăcat, mi-am verificat cutia poștală. O scrisoare de la un tânăr din Glendale. „Dragă domnule Chinaski: sunt un tânăr scriitor. Cred că sunt unul bun, unul foarte bun, dar poeziile îmi sunt mereu returnate. Cum poți să pătrunzi în bransa asta? Care e secretul? Pe cine trebuie să cunoști? Vă admir foarte mult scrisul și mi-ar plăcea să vă vizitez, să stăm de vorbă. O să aduc vreo două duzini de sticle de bere, putem discuta. Mi-ar plăcea, de asemenea, să vă citesc câte ceva din ce-am scris...”

Sărmanul nenorocit n-avea pizdă. I-am aruncat scrisoarea la gunoi.

Cam o oră mai târziu, s-a întors Liza.

— Ah, am găsit cele mai splendide costume. Avea brațele pline de rochii. A intrat în dormitor. A trecut ceva vreme, după care a apărut. Era îmbrăcată cu o rochie lungă, închisă până sus. S-a rotit în fața mea. I se mula de minune pe cur. Era aurie cu negru și purta la ea pantofi negri. A făcut câțiva pași de dans.

— Ți place?

— Oh, da...

M-am așezat și am așteptat.

Liza s-a dus iar în dormitor. Dup-aia a apărut îmbrăcată în verde și roșu, cu linii argintii. Era un fel de bluză care lăsa să i se vadă buricul. În timp ce defila în fața mea, avea un anume fel de a mă privi în ochi. Nu era nici timid, nici sexy, era perfect.

Nu-mi mai amintesc câte costumații mi-a arătat, dar ultima se potrivea de minune. Se lipea de ea și avea câte o despicătură de ambele părți. Când pășea, întâi ieșea un picior, apoi celălalt. Rochia era neagră, făcea ape și avea decolteu adânc.

M-am ridicat în vreme ce ea traversa încăperea și am înșfăcat-o. Am sărutat-o cu furie, aplecând-o pe spate. Am continuat să o sărut și am început să-i ridic rochia lungă. I-am ridicat poalele până sus și i-am văzut chiloții, galbeni. Am început să-mi frec pulă de ea. Limba ei mi s-a strecurat în gură - era atât de răcoroasă, de parcă ar fi băut apă cu gheață. Am dus-o cu spatele până în dormitor, am împins-o pe pat și am luat-o tare. I-am dat chiloții galbeni jos și mi i-am scos și eu. Mi-am lăsat imaginația s-o ia razna. Și-a înfășurat picioarele în jurul gâtului meu, în vreme ce stăteam deasupra ei. I-am desfăcut picioarele, m-am înălțat și i-am înfipt-o. M-am jucat cu ea o vreme, folosind

diverse viteze, apoi mișcări furioase, mișcări de iubire, de ațâțare, mișcări brutale. Din când în când o scoteam, apoi o luăm de la capăt. În cele din urmă, am mai împins de câteva ori, i-am dat drumul și m-am prăbușit alături. Liza a continuat să mă sărute. Nu eram sigur dacă ea terminase. Eu da.

Am luat masa la un restaurant franțuzesc care servea și mâncare americană bună, la prețuri rezonabile. Era deja supraaglomerat, ceea ce ne-a lăsat timp să stăm la bar. În seara aia, am spus chelnerului că mă cheamă Lancelot Lovejoy și am fost chiar destul de treaz ca să recunosc numele ăsta atunci când am fost strigat 45 de minute mai târziu.

Am comandat o sticlă de vin. Ne-am hotărât să mai amânăm masa o vreme. Nu există o modalitate mai bună de a bea decât la o măsuță acoperită cu o față de masă albă, lângă o femeie arătoasă.

— Fuți, mi-a zis Liza, cu entuziasmul unui bărbat care fute pentru prima oară, și totuși fuți cu multă inventivitate.

— Pot să-mi notez asta pe mânecă?

— Bineînțeles.

— S-ar putea s-o folosesc cândva.

— Doar pe mine să nu mă folosești. Nu-ți cer decât atât. Nu vreau să fiu doar una dintre multele tale femei.

N-am răspuns.

— Sora mea te urăște, a zis ea. A spus că n-o să faci altceva decât să mă folosești.

— Parcă aveai clasă, Liza. Acum vorbești ca un om obișnuit.

N-am mai ajuns să luăm masa. Când ne-am întors acasă, am mai băut câte ceva. Îmi plăcea de ea foarte mult. Am început s-o atac puțin, verbal. A părut surprinsă, ochii i s-au umplut de lacrimi. A fugit în baie, a rămas acolo vreo zece minute, apoi s-a întors.

— Sora mea are dreptate, ești un ticălos.

— Hai să urcăm în pat, Liza.

Ne-am pregătit de culcare. Ne-am suit în pat și m-am urcat pe ea. Fără niciun preludiu era mult mai dificil, dar în cele din urmă am izbutit. Am început să pompez. Am tot pompat. Era iarăși o noapte fierbinte. Era ca un vis urât care se reîntorcea mereu. Am început să transpir. Am tot pompat. Nici nu mi se culca, nici nu ejaculam. Am continuat să tot pompez. În cele din urmă, m-am dat jos de pe ea.

— Îmi pare rău, dragă, am băut prea mult. Liza și-a mișcat încet capul în josul pieptului meu, peste burtă, în jos, a ajuns la ea, a început să lingă, să lingă și să lingă, apoi a luat-o în gură și s-a pus pe treabă...

Am luat avionul înapoi spre San Francisco împreună cu Liza. Avea un apartament în vârful unui deal abrupt. Era drăguț. Primul lucru pe care a trebuit să-l fac a fost să mă cac. M-am dus în baie și m-am așezat. Viță-de-vie verde peste tot în jur. Ce mai budă! Mi-a plăcut. Când am ieșit, Liza m-a așezat pe niște perne mari, a pus să cânte Mozart și mi-a turnat un vin rece. Era ora mesei și ea gătea în bucătărie. Din când în când, îmi mai turnă un pahar de vin. Întotdeauna mi-a plăcut să stau în casele femeilor. Când eram eu la ele, puteam pleca oricând.

M-a chemat la masă. Făcuse salată, ceai la gheață și un ghiveci de pui. Era destul de bun. Eu eram un bucătar îngrozitor. Nu puteam face decât friptură, deși îmi mai ieșea câte un ghiveci de vită, mai ales când eram beat. Îmi plăcea să mă joc cu ghiveciurile mele de vită. Puneam aproape orice în ele și uneori ieșeau foarte bune.

După masă am plecat cu mașina până la Debarcaderul Pescarului. Liza conducea cu mare grijă. Asta mă enerva. Oprea la o intersecție și se uita în ambele direcții. Când nu era niciun fel de trafic, tot mai zăbovea.

Așteptam.

— Liza, la dracu', dă-i drumul. Nu-i nimeni în jur.

De-abia atunci pornea. Așa stătea treaba cu oamenii. Cu cât îi cunoșteai mai mult, cu atât ieșeau la iveală mai multe excentricități. Uneori extravaganțele lor erau amuzante - la început. Ne-am plimbat de-a lungul debarcaderului, apoi ne-am dus și ne-am așezat pe nisip. Nu era cine știe ce plajă.

Mi-a povestit că nu mai avusese un prieten cam de mult. I se părea incredibil ce subiecte puteau aborda bărbații pe care îi cunoscuse, ce lucruri erau importante pentru ei.

— Cam tot așa sunt și femeile, i-am spus. Când Richard Burton a fost întrebat care-i primul lucru pe care-l caută la o femeie, a zis: „Trebuie să aibă cel puțin 30 de ani”.

Se întunecase și ne-am întors în apartamentul ei. Liza a scos vinul și ne-am așezat pe perne. A deschis obloanele și am privit afară, în noapte. Am început să ne sărutăm. Apoi am băut. Și iar ne-am sărutat.

— Când te întorci la treabă? am întrebat-o.

— Vrei s-o fac?

— Nu, dar trebuie să trăiești.

— Dar tu nu muncești.

— Într-un fel, muncesc.

— Vrei să spui că trăiești ca să scrii?

— Nu, doar exist. Apoi, mai târziu, încerc să-mi amintesc și să scriu câte ceva despre asta.

— Studioul meu de dans nu funcționează decât trei seri pe săptămână.

— Și în felul ăsta te descurci?

— Până acum, m-am descurcat.

Ne-am adâncit tot mai mult în sărutări. Ea nu băuse la fel de mult ca mine. Ne-am îndreptat spre patul cu apă,

ne-am dezbrăcat și am urcat în el. Auzisem despre fututul în astfel de paturi. Se zicea că ar fi minunat. Mie mi s-a părut dificil, Apa tremura și se scutura sub noi și, în vreme ce împingeam, apa părea să se lege dintr-o parte în alta. În loc s-o aducă pe ea *spre* mine, părea s-o ducă *departe*. Poate că aveam nevoie de exercițiu. Mi-am executat numărul obișnuit de sălbăticie, înșfăcând-o de păr și trăgând-o de parcă ar fi fost un viol. Îi plăcea sau cel puțin așa părea, căci scotea mici sunete de încântare. Am mai brutalizat-o puțin, apoi, brusc, a părut să aibă orgasm, scoțând toate sunetele adecvate. Asta m-a excitat și mi-am dat drumul tocmai când al ei se sfârșea.

Ne-am spălat și ne-am întors la perne și la vin. Liza a adormit cu capul în poala mea. Am stat acolo cam o oră. Apoi, m-am întins pe spate și în noaptea aia am dormit pe toate pernele.

În ziua următoare, Liza m-a dus la studioul ei de dans. Am cumpărat sandvișuri de undeva de vizavi și le-am luat cu noi, împreună cu ceva de băut. Era o încăpere foarte mare, la etajul doi. Nu existau decât o podea goală, o aparatură stereo, câteva scaune și funii care traversau tavanul deasupra capului. Nu știam la ce foloseau.

— Te învăț să dansezi? a întrebat ea.

— Nu știu de ce, dar n-am chef.

Următoarele zile și nopți au fost la fel. N-au fost rele, dar nici ieșite din comun. Am învățat să mă descurc mai bine în patul cu apă, dar preferăm un pat normal pentru futut.

Am mai rămas trei sau patru zile, apoi m-am întors în L.A.

Am continuat să ne trimitem scrisori.

O lună mai târziu, ea a venit iar în L.A. De data asta, când s-a apropiat de ușa mea, purta pantaloni. Arăta altfel. Nu-mi puteam explica, dar arăta altfel. Nu mi-a plăcut să

stau în casă cu ea, așa că am dus-o la curse, la filme, la meciuri de box, toate lucrurile pe care le făceam cu femeile de care îmi plăcea, dar ceva lipsea. Încă mai făceam sex, dar nu mai era la fel de incitant. Mă simțeam de parcă am fi fost căsătoriți.

După cinci zile, Liza stătea pe canapea, iar eu citeam ziarul, când a zis:

— Hank, nu mai merge, nu-i așa?

— Nu.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu.

— Am să plec. Nu mai vreau să rămân.

— Liniștește-te, nu-i chiar *atât* de rău.

— Pur și simplu, nu înțeleg, N-am răspuns.

— Hank, du-mă cu mașina până la Clădirea Emancipării Femeii. Știi unde-i asta?

— Da. E în Westlake, unde era cândva școala de artă.

— De unde ai știut?

— Am mai dus cândva acolo o femeie.

— Ticălosule.

— OK.

— Am o prietenă care lucrează acolo. Nu știu unde stă și n-o găsesc nici în cartea de telefon, dar știu că lucrează în Clădirea Emancipării Femeii. Am să stau cu ea vreo două zile. Pur și simplu, nu vreau să mă întorc în San Francisco simțindu-mă așa cum mă simt acum.

Liza și-a strâns lucrurile și le-a pus în valiză. Ne-am îndreptat spre mașină și am luat-o către Westlake. O dusesem cândva pe Lydia acolo, la o expoziție de artă feministă, unde expunea și ea niște sculpturi.

Am parcat în față.

— Am să aștept să fiu sigur că prietena ta e aici.

— E în regulă, poți să pleci.

— Am să aștept totuși.

Am aşteptat. Liza a ieşit, mi-a făcut cu mâna. Am făcut şi eu cu mâna, am pornit motorul şi am întins-o.

86.

Stăteam în chiloţi într-o după-amiază, o săptămână mai târziu, când am auzit o bătaie uşoară în uşă.

— O clipă, am spus. Am pus pe mine un halat şi am deschis.

— Suntem două fete din Germania. Ți-am citit cărțile.

Una părea să aibă 19, cealaltă poate 22. Publicasem două sau trei cărți în Germania, în ediție restrânsă. Mă născusem în Germania în 1920, în Andernach, Casa în care locuisem în copilărie era acum bordel. Nu știam germană. Dar ele vorbeau engleza.

— Intrați.

S-au așezat pe canapea.

— Eu sunt Hilda, a zis cea de 19 ani.

— Eu sunt Gertrude, a zis cea de 22.

— Eu sunt Hank.

— Credem că volumele tale sunt foarte triste și foarte amuzante, a zis Gertrude.

— Mulțumesc.

M-am dus în bucătărie și am turnat trei pahare cu vodcă-7.

— Suntem în drum spre New York. Ne-am gândit să trecem pe la tine, a zis Gertrude.

Au continuat să-mi spună că fuseseră în Mexic. Vorbeau bine englezește. Gertrude era mai solidă, aproape grăsanță; era toată numai țâțe și cur. Hilda era slabă, arăta de parcă ar fi fost stresată de ceva... constipată și ciudată, dar atrăgătoare.

În vreme ce beam, am pus picior peste picior. Mi s-a desfăcut halatul.

— Ah, a zis Gertrude. Ai picioare sexy.

— Da, a zis Hilda.

— Știu, am zis eu.

Fetele au băut cot la cot cu mine. M-am dus și am mai pregătit trei pahare. Când m-am așezat din nou, m-am asigurat că halatul mă acoperea cum trebuie.

— Voi, fetelor, puteți rămâne aici câteva zile, să vă odihniți.

N-au răspuns.

— Sau nu trebuie să stați. Putem doar discuta o vreme. Nu vreau să vă cer nimic.

— Pun pariu că știi multe despre femei, a zis Hilda. Ți-am citit cărțile.

— Scriu ficțiune.

— Ce este ficțiunea?

— Ficțiunea este o înfrumusețare a vieții.

— Vrei să spui că minți? a întrebat Gertrude.

— Puțin, nu prea mult.

— Ai o prietenă? a întrebat Hilda.

— Nu, acum nu.

— O să rămânem, a zis Gertrude.

— Nu-i decât un pat.

— Nu-i nicio problemă.

— Și încă ceva...

— Ce?

— Eu trebuie să dorm la mijloc.

— Nu-i nicio problemă.

Am tot turnat în pahare și, în curând, am rămas fără. Am sunat la magazinul de băuturi.

— Vreau...

— Stai așa, amice, a zis omul. Nu începem să livrăm marfă la domiciliu decât după 6 seara.

— Zău? îți bag pe gât 200 de dolari în fiecare lună...

— Cine-i la telefon?

— Chinaski.

— Ah, *Chinaski*... Ce ziceai că vrei? I-am spus. Apoi

am adăugat:

— Știi cum se ajunge aici?

— Sigur.

A sosit în 8 minute. Era australianul ăla gras, care transpira mereu. Am luat cele două cutii și le-am așezat pe un scaun.

— Bună, doamnelor, a zis australianul cel gras. EIE n-au răspuns.

— Cât face, Arbuckle?

— Păi, 17, 94 dolari.

I-am dat douăzeci. A început să se caute de rest.

— Știi că nu e cazul. Cumpără-ți o casă nouă.

— Mulțumesc, domnule!

Apoi s-a aplecat spre mine și m-a întrebat în șoaptă:

— Dumnezeu, cum reușești?

— Bătând la mașină, am zis.

— Bătând la mașină?

— Da. Cam 18 cuvinte pe minut. L-am împins afară și am închis ușa.

În noaptea aia, am dormit cu ele, eu la mijloc. Eram toți beți și, la început, am înșfăcat-o pe una, am sărutat-o și mângâiat-o, apoi m-am întors și am înșfăcat-o pe cealaltă. Am tot făcut naveta între ele și zău c-a meritat. Mai târziu, m-am concentrat asupra uneia, mai multă vreme, apoi m-am întors și m-am ocupat de cealaltă. Fiecare își aștepta rândul, răbdătoare. Eram încurcat. Gertrude era mai fierbinte, Hilda era mai tânără. Le-am frământat bucle, m-am urcat pe fiecare din ele, dar nu mi-am băgat-o. În cele din urmă, m-am hotărât asupra lui Gertrude, Dar n-am putut s-o fac, eram prea beat. Gertrude și cu mine am adormit, ea ținându-mă de pulă, eu ținând-o de țâțe. Pula s-a înmuiat, țâțele ei au rămas ferme.

Era foarte cald în ziua următoare și mai aveam de băut. Am telefonat după mâncare. Am dat drumul la

ventilator. Nu prea am vorbit. Nemțoaicelor le plăcea să tragă la măsea. Apoi au ieșit amândouă afară și s-au așezat pe canapeaua veche de pe verandă – Hilda în șort și sutien, iar Gertrude în furou mulat roz, fără sutien sau chiloți. A apărut Max, poștașul. Gertrude mi-a luat corespondența. Sărmanul Max era cât pe-acți să leșine. Îi puteam vedea invidia și uimirea din ochi. Însă, deh, *el* avea o slujbă sigură...

Pe la două după-amiaza, Hilda a zis că pleacă să facă o plimbare. Gertrude și cu mine am intrat în casă. În cele din urmă, s-a *întâmpilat*. Eram pe pat și ne mângâiam. După o vreme, am trecut la treabă. M-am urcat pe ea și i-am băgat-o. Dar a intrat cotind-o brusc spre stânga, de parcă ar fi fost o curbă. Nu-mi aminteam decât de o singură femeie de genul ăsta – dar nu fusese rău. Apoi m-am gândit, își bate joc de mine, de fapt nici nu mi-a intrat. Așa că am scos-o și am băgat-o iar. A intrat și a făcut din nou o curbă bruscă la stânga. Ce rahat! Ori avea o pizdă distrusă, ori nu i-o băgam ca lumea. Mi-am spus că e cazul să cred că avea o pizdă distrusă. Am tot împins, în vreme ce pula se îndoia după curba aia bruscă la stânga.

Am tot pompat. Apoi am simțit de parcă m-aș fi lovit de un os. A fost șocant. Am renunțat și m-am dat jos de pe ea.

— Îmi pare rău, se pare că nu prea sunt în formă azi.

Gertrude n-a răspuns.

Ne-am ridicat amândoi și ne-am îmbrăcat. Apoi ne-am dus în camera din față, ne-am așezat și am așteptat-o pe Hilda. Am stant și am așteptat, Hildei i-a luat multă vreme, dar, în cele din urmă, a sosit.

— Bună, am zis.

— Cine sunt negrii ăia din cartierul tău? a întrebat ea.

— Habar n-am cine sunt.

— Mi-au zis că aş putea câştiga 2000 de dolari pe săptămână.

— Făcând ce?

— N-au spus.

Nemţoaicele au mai rămas două sau trei zile. Am continuat să fac curba aia la stânga în Gertrude chiar şi atunci când eram treaz. Hilda mi-a spus că era pe stop, aşa că nu-mi era de niciun folos.

În cele din urmă, şi-au adunat lucrurile şi le-am urcat în maşină. Aveau nişte saci mari de pânză pe care şi le cărau pe umeri. Nemţoaice hipote. Le-am urmat instrucţiunile. Întoarce aici, întoarce acolo. Am urcat tot mai sus pe dealurile Hollywood-ului. Am ajuns în zona celor bogaţi. Uitasem că unii oameni trăiesc destul de bine, în vreme ce majoritatea celorlalţi îşi mâncau rahatul la micul dejun. Când locuieşti unde locuiesc eu, începi să crezi că orice alt loc arată la fel ca apartamentul tău nenorocit.

— Aici, a zis Gertrude.

Am oprit maşina la capătul unei alei lungi, şerpuitoare. Undeva, acolo sus, era o casă, o casă mare nu glumă, cu tot ce trebuia în ea şi în jurul ei, aşa cum sunt casele de genul ăsta.

— Ar fi mai bine să ne laşi să mergem pe jos de-aici, a zis Gertrude.

— Bineînţeles, i-am răspuns.

S-au dat jos. Am întors maşina. S-au oprit la intrare şi mi-au făcut cu mâna, cu sacii de pânză aruncaţi pe umăr. Le-am făcut şi eu cu mâna. Apoi am luat-o la yale, am pus maneta de viteză la punctul mort şi am ieşit aşa, plutind, din munţi.

87.

Mi s-a cerut să citesc la un faimos club de noapte, *Lăncierul*, pe bulevardul Hollywood. Am fost de acord să

citesc acolo două seri la rând. Urmăm în program după un grup rock, *Marele Viol*. Eram aspirat în labirintul showbiz-ului. Aveam niște bilete în plus și am sunat-o pe Tammie, s-o întreb dacă nu vrea să vină. A acceptat, așa că în prima seară am luat-o cu mine. Le-am zis să o treacă în contul meu. Am stat la bar așteptând să fac ceea ce făceam de obicei. Tammie făcea cam același lucru. S-a îmbătat prompt și a început să umble prin bar, vorbind cu lumea.

La vremea când eu eram gata să-mi fac numărul.

Tammie cădea peste mese. L-am găsit pe frate-su și i-am spus:

— Dumnezeuule, scoate-o naibii *de aici!*

A ieșit cu ea în noapte. Și eu eram beat și, mai târziu, am uitat că cerusem cuiva s-o scoată din local.

N-am citit ca lumea. Publicul nu era pasionat decât de rock și nu prea pricepea versuri sau sensuri. Dar era și din vina mea. Uneori, mă înțelegeam cu publicul de genul ăsta, dar în seara aia nu mi-a ieșit. Eram deranjat de absența lui Tammie, cred. Când am ajuns acasă, am sunat-o. A răspuns maică-sa.

— Fiica dumitale, i-am spus, e o NENOROCITĂ!

— Hank, nu vreau să aud asta. A închis.

În seara următoare m-am dus singur. M-am așezat la o masă și am băut. O bătrână cu alură respectabilă a venit la masa mea și s-a prezentat. Preda literatura engleză și o adusese cu ea pe una dintre elevele ei, o grăsanță mică pe nume Nancy Freeze. Nancy părea să fie în călduri. Doreau să afle dacă voiam să răspund la niște întrebări pentru ora lor de literatură.

— Care a fost autorul dumneavoastră favorit?

— Fante.

— Cine?

— John F-a-n-t-e. *Întreabă țarina. Așteaptă până în primăvară, Bandini.*

— Unde **n** putem găsi cărțile?

— Eu le-am găsit în bibliotecă din centru, la intersecția străzii a cincea cu Olive.

— De ce v-a plăcut de el?

— Emoție totală. Un om foarte curajos.

— Cine altcineva?

— Celine.

— De ce?

— I-au scos mațele afară și el a râs. Și i-a făcut și pe ei să râdă. Un tip foarte curajos.

— Credeți în curaj?

— Îmi place să-l descopăr oriunde, în animale, păsări, reptile, oameni.

— De ce?

— De ce? Mă face să mă simt bine. E o problemă de stil, în cazul în care nu ai nicio șansă.

— Hemingway?

— Nu.

— De ce?

— Prea mohorât, prea serios. Un scriitor bun, propoziții reușite. Însă pentru el, viața a fost întotdeauna un război. Niciodată nu s-a relaxat, n-a dansat niciodată.

Și-au închis carnetețele și au dispărut. Păcat. Intenționasem să le spun că *adevăratele* mele influențe se numeau Gable, Cagney, Bogart și Errol Flynn.

M-am trezit deodată stând lângă trei femei frumoase: Sara, Cassie și Debra. Sara avea 32 de ani, părea o curviștină stilată, inimoasă, Avea păr drept, blond-roșcat și ochi sălbatici, ușor lunatici. Ducea cu ea, de asemenea, o supradoză de compasiune, care era destul de reală și, în mod evident, o costa ceva. Debra era evreică, avea ochi mari căprui și o gură generoasă, dată din greu cu ruj roșu ca sângele. Gura îi strălucea și mă chemă la ea. Presupun că avea între 30 și 35 de ani și îmi amintea de cum arăta

maică-mea în 1935 (deși mama mea fusese mult mai frumoasă). Cassie era înaltă, blondă, cu părul lung, foarte tânără, îmbrăcată cu haine scumpe după ultima modă, sofisticată, agitată, frumoasă. Ea stătea cel mai aproape de mine, strângându-mi mâna, frecându-și coapsa de a mea. În vreme ce-mi ținea mâna, mi-am dat seama că palma ei era mai mare decât a mea. (Deși sunt un bărbat corpulent, mă simt jenat de mâinile mele mici. În băutăile de prin baruri, în tinerețea mea, în Philadelphia, descoperisem repede importanța mărimii mâinilor. E uimitor cum am reușit să câștig 30% din încăierări.) Oricum, Cassie avea senzația că era mai cu moț decât celelalte două, dar nu eram prea convins de asta.

Apoi a trebuit să citesc și am avut o seară mai norocoasă. Era același public, însă am reușit să mă concentrez. Publicul s-a încălzit, a devenit mai aprig și mai entuziast. Uneori, el era cel care contribuia la succes, alteori erai tu. De obicei, tu. Era ca și cum ai fi urcat pe ring: trebuia să simți că le datorai ceva sau altfel n-aveai ce căuta acolo. Am început să trag directe, croșee și să fac joc de picioare și, în ultimă rundă, mi-am dat cu adevărat în petic și l-am făcut knock-out pe arbitru. Spectacolul e spectacol. Pentru că o dădusem în bară cu o seară înainte, succesul meu trebuia să li se fi părut foarte straniu. În orice caz, mie așa mi s-a părut.

Cassie aștepta la bar. Sara mi-a strecurat un bilețel de dragoste cu numărul ei de telefon. Debra n-a fost așa de inventivă, mi-a notat pur și simplu telefonul ei. Pentru o clipă, în mod ciudat, m-am gândit la Katherine. Dup-aia i-am cumpărat lui Cassie ceva de băut. N-am s-o mai văd niciodată pe Katherine. Fetița mea texană, frumoasa frumoaselor. Adio, Katherine.

— Ascultă, Cassie, poți să mă duci acasă cu mașina? Sunt prea beat ca să conduc. Încă o amendă pentru

conducere în stare de ebrietate și ăla sunt.

— Bine, am să te duc acasă. Ce faci cu mașina ta?

— Dă-o în mă-sa. O s-o las aici.

Am plecat împreună în M.G.-ul ei. Era ca într-un film. În orice clipă m-așteptam să mă dea jos la următorul colț. Avea vreo douăzeci și ceva de ani. Vorbea în timp ce conducea. Lucra pentru o companie muzicală. Îi plăcea ce făcea, nu trebuia să ajungă la slujbă decât pe la 10: 30 și pleca pe la 3.

— Nu e rău, a zis, și-mi place. Eu pot face și angajări și concedieri. Am tot avansat, dar deocamdată n-a trebuit să dau pe nimeni afară. Sunt oameni pricepuți și am reușit să scoatem niște discuri de excepție...

Am ajuns acasă la mine. Am dat vodca la iveală. Părul lui Cassie îi ajungea aproape de fese. Întotdeauna am fost un fan al părului și picioarelor.

— Ai citit cu adevărat bine în seara asta, a zis ea. Ai fost o persoană cu totul diferită decât aseară. Nu știu cum, dar în clipele cele mai bune, ai avut acea... umanitate. Majoritatea poezilor sunt atât de plictisitori.

— Nici mie nu-mi plac.

— Și nici ei nu te plec pe tine.

Am mai băut ceva și apoi ne-am dus la culcare. Trupul ei era uimitor, glorios, gen Playboy, dar, din nefericire, eram beat. Totuși, mi s-a sculat până la urmă și am tot pompat, am apucat-o de părul lung, l-am scos de sub ea și mi-am trecut mâinile prin el. Eram excitat, dar nu mi-a ieșit. M-am rostogolit de pe ea. I-am spus noapte bună și am căzut într-un somn vinovat.

Dimineața m-am simțit jenat. Era sigur că n-am s-o mai văd niciodată pe Cassie. Ne-am îmbrăcat. Era în jur de ora zece. Ne-am dus până la M.G.-ul ei și am urcat. N-am vorbit, nici eu, nici ea. Mă simțeam caraghios, dar ne-aveam ce să ne spunem. Ne-am întors la *Lăncierul și mi-*

am recuperat Voks-ul albastru.

— Mulțumesc pentru tot, Cassie. Să te gândești frumos la Chinaski.

N-a răspuns. Am sărutat-o pe obraz și m-am dat jos. Ea a plecat în M.G.-ul ei. În fond, avea dreptate Lydia care îmi spunea adesea: „Dacă vrei să bei, bea. Dacă vrei să fuți, aruncă sticla”.

Problema mea era că voiam să le fac pe amândouă.

88.

Așa că am fost surprins când Cassie m-a sunat, două seri mai târziu. Ce faci, Hank?

— Pierdeam vremea...

— Ce-ar fi să treci pe la mine.

— Mi-ar plăcea...

Mi-a dat adresa, era Westwood sau West L.A.

— Am destul de băut, a zis ea. Nu-i nevoie să aduci nimic.

— Poate că n-ar trebui să beau deloc.

— Nu-i nicio problemă.

— Dacă îmi torni tu, am să beau, dacă nu, nu.

— Nu-ți face griji, mi-a zis.

M-am îmbrăcat, am sărit în Volks și m-am dus la adresa respectivă. Câte ocazii urma să mai am? Zeii îmi fuseseră favorabili în ultima vreme. Poate că era un test? o șmecherie? Îngrășați-l pe Chinaski, dup-aia tăiați-l în două. Știam că și asta s-ar putea să vină. Dar ce poți face după vreo două numărători până la opt, când nu mai ai decât două reprize?

Apartamentul lui Cassie era la etajul doi. Părea bucuroasă să mă vadă. Un câine mare, negru, a sărit pe mine. Era un mascul *urias* și flexibil. S-a suit cu labele pe umerii mei și mi-a lins fața. L-am împins. Stătea acolo, mișcându-și fundul și scotând sunete de implorare. Avea păr lung și negru, părea o corcitură, dar era una mare.

— El e Elton, a zis Cassie.

S-a dus la frigider și a scos vinul.

— Asta ar trebui să bei. Am destul. Era îmbrăcată într-o rochie verde, care se mula pe ea. Părea un șarpe. Era încălțată cu pantofi ornați cu pietre verzi și am observat încă o dată ce păr lung și des avea. O ditamai claiă. Îi ajungea cel puțin până la cur. Ochii îi erau mari, verzi-albaștri, uneori mai mult albaștri decât verzi, alteori invers, depinde cum bătea lumina. Am observat două din cărțile mele în biblioteca ei, două dintre cele mai bune.

Cassie s-a așezat, a deschis vinul și a umplut două pahare.

— Într-un fel, ne-am cunoscut în timpul ultimei noastre întâlniri, ne-am atins cumva. N-am vrut ca toate astea să se irosească, a zis ea.

— Mie mi-a plăcut.

— Vrei niște amfetamină?

— Da, am răspuns.

A scos două pastile. Capsule negre. Cele mai mișto. Am înghițit-o pe a mea cu vin.

— Am cel mai bun furnizor de droguri din oraș. Nu mă jupoaie, a zis ea.

— Excelent.

— Ai fost vreodată dependent? a întrebat ea.

— Am încercat cu cocaină o vreme, dar nu m-am simțit bine. Mi-era teamă să intru în bucătărie în ziua următoare, fiindcă era acolo un cuțit de măcelar. De altfel, nici nu-mi puteam permite între 50 și 75 de dolari pe zi.

— Am niște cocaină.

— Mă abțin.

Am mai turnat niște vin.

Nu știu de ce, dar cu fiecare nouă femeie, părea ca prima oară, aproape ca și cum n-aș mai fi fost cu niciuna înainte. Am sărutat-o pe Cassie. În vreme ce o sărutam, mi-

am lăsat mâna să treacă prin tot părul ăla lung.

— Vrei să pun niște muzică?

— Nu, nu chiar.

— O cunoști pe Dee Dee Bronson, nu-i așa? a întrebat Cassie.

— Da, ne-am despărțit.

— Ai auzit ce i s-a întâmplat?

— Nu.

— La început și-a pierdut slujba, apoi a plecat în Mexic. Acolo a întâlnit un fost toreador. A snopit-o în bătaie și i-a luat toți banii pe care îi pusese deoparte, 7.000 de dolari.

— Sărmana Dee Dee: să ajungă de la mine la așa ceva.

Cassie s-a ridicat. M-am uitat cum traversa încăperea. Curul i se mișca și tremura sub rochia aia verde, strâmtă. S-a întors cu hârtie și niște marijuana. A răsucit o țigară.

— Dup-aia a avut un accident de mașină.

— Niciodată n-a știut să conducă. O cunoști bine?

— Nu. Dar în branșa asta se aud tot felul de lucruri.

— Doar să supraviețuiești până mori e o treabă grea, am zis.

Cassie mi-a păsat țigara.

— Viața ta pare în ordine, a zis ea.

— Zău?

— Vreau să zic, nu faci avansuri și nici nu încerci să impresionezi, cum fac alții. Și pari amuzant în mod natural.

— Îmi plac purul și părul tău, i-am zis. Și buzele, și ochii, și vinul, și casă și marijuana ta. Dar viața mea nu e deloc în ordine.

— Scrii mult despre femei.

— Știu. Mă întreb uneori despre ce o să mai scriu după asta.

- Poate că n-o să te oprești niciodată.
- Totul are un sfârșit.
- Mai dă-mi și mie să trag din țigara aia.
- Sigur, Cassie.

A tras un fum și apoi am sărutat-o. Am tras-o de păr și i-am dat capul pe spate. I-am deschis buzele cu forța. A fost un sărut lung. Apoi i-am dat drumul.

- Ți place asta, nu-i așa? a întrebat ea.
- Pentru mine e mai personal și mai intim decât fututul.

— Cred că ai dreptate, a zis că.

Am fumat și am băut mai multe ore, dup-aia ne-am urcat în pat. Ne-am sărutat și ne-am mângâiat. Mi se sculase binișor și am pompat-o bine, dar, după zece minute, am știut că n-o să fiu în stare să termin. Băusem prea mult. Am început să transpir și să mă agit. Am mai pompat un pic, apoi m-am dat jos de pe ea.

— Îmi pare rău, Cassie.

I-am privit capul mișcându-se către penisul meu. Era încă sculat. A început să-l lingă. Câinele a sărit pe pat, dar i-am tras una cu piciorul. Am urmărit-o pe Cassie cum îmi linge pula. Lumina lunii a pătruns pe fereastră și am putut-o vedea clar. A luat capul pulii în gură și l-a mușcat ușor. Brusc, a înghițit-o pe toată și s-a ocupat bine de ea, frecându-și limba în sus și-n jos, în vreme ce sugea. Era minunat.

Am întins mâna și am apucat-o de păr, i l-am ținut sus, deasupra capului, tot părul ăla, în vreme ce ea îmi sugea pula. A durat ceva, dar, în cele din urmă, am simțit că sunt gata să-mi dau drumul. A observat și ea și și-a reînnoit eforturile. Am început să scot niște gemete și am auzit dulăul scâncind pe covor, odată cu mine. Mi-a plăcut asta. M-am abținut cât am putut, ca să prelungesc plăcerea. Apoi, încă ținându-i părul, i-am explodat în gură.

Când m-am trezit în dimineața următoare, Cassie se îmbrăca.

— E-n regulă, a zis, poți să rămâi. Să nu uiți să încui ușa când pleci.

— Bine.

După ce a plecat, am făcut un duș. Apoi am găsit o bere în frigider, am băut-o, m-am îmbrăcat, mi-am luat adio de la Elton, m-am asigurat că ușa e încuiată, m-am urcat în Volks și m-am dus acasă.

89.

Trei sau patru zile mai târziu, i-am găsit biletul și am sunat-o pe Debra. A zis „Hai pe la mine”. Mi-a dat indicații cum să ajung în Playa del Rey și m-am dus acolo cu mașina. Avea o casuță închiriată, cu o curte în față. Am parcat în curte, m-am dat jos din mașină și am bătut la ușă, apoi am sunat. Avea unul dintre clopotele alea de vreo două tone. Debra a deschis. Era așa cum mi-o aminteam: cu o gură rujată enormă, tunsă scurt, cercei strălucitori, parfumată și aproape întotdeauna cu zâmbetul ăla larg.

— Ah, intră, Henry!

Asta am și făcut. Era un tip care stătea acolo, dar era clar că e homo, așa că nu l-am luat ca pe un afront.

— El e Larry, vecinul meu. Locuiește în spate, Ne-am strâns mâinile și ne-am așezat.

— Ai ceva de băut? am întrebat.

— Ah, *Henry*!

— Aș putea să mă duc să cumpăr ceva. Aș fi făcut-o, dar n-am știut ce vrei.

— Am ceva.

Debra s-a dus în bucătărie.

— Cum îți merge? l-am întrebat pe Larry.

— Nu prea grozav, dar acum mi-e mai bine. Mă ocup de autohipnoză. A făcut minuni pentru mine chestia asta.

— *Ta* vrei să bei ceva, Larry? a întrebat Debra din

bucătărie.

— Mulțumesc, nu.

Debra a apărut cu două pahare de vin roșu. Casa ei era decorată în exces. Peste tot era câte ceva. Era un haos de obiecte scumpe și muzică rock părea să răsună de peste tot din mici difuzoare.

— Larry practică autohipnoza.

— Mi-a spus.

— Nici nu știi cât de bine dorm acum. Cât de bine comunic acum, a zis Larry.

— Crezi că toată lumea ar trebui să încerce asta? a întrebat Debra.

— Păi, ar fi cam greu de zis. Dar știu precis că pentru mine funcționează.

— Dau o petrecere de Halloween, Henry. O să vină toată lumea. Ce-ar fi să vii și tu? În ce crezi că ar trebui să se costumeze, Larry?

S-au uitat amândoi la mine.

— Păi, nu știu, a zis Larry. Zău, nu știu. Poate... ah, nu... nu cred...

Sonerie a răsunat ca un clopot și Debra s-a dus să deschidă. Era un alt homo fără cămașă pe el. Avea masca unui lup cu o limbă mare de cauciuc ieșindu-i din gură. Părea iritabil și deprimat.

— Vincent, el e Henry. Henry, el e Vincent... Vincent m-a ignorat. Stătea doar acolo, cu limba lui de cauciuc.

— Am avut o zi oribilă la muncă. Nu mai suport. Cred că am să-mi dau demisia.

— Dar, Vincent, ce o să *faci*? a întrebat Debra.

— Nu știu, aș putea face o mulțime de lucruri. Nu trebuie să le suport porcăriile!

— Vii la petrecere, nu-i așa?

— Desigur, de zile întregi mă pregătesc.

— Ai reținut versurile pentru piesă?

— Da, dar de data asta ar trebui să interpretăm piesa *înaintea* jocurilor. Ultima oară, când am ajuna la piesă, eram cu toții atât de *distruși*, încât nu am onorat-o cum trebuie.

— Bine, Vincent, o să facem cum zici.

Și cu asta, Vincent și limba lui s-au întors și au ieșit pe ușă.

Larry s-a ridicat.

— Păi, trebuie să plec și eu. Mi-a părut bine, a zis către mine.

— Și mie, Larry.

I-am dat mâna și Larry a trecut prin bucătărie și a ieșit prin ușa din spate, ca să se ducă la el.

— Larry m-a ajutat foarte mult. E un vecin bun. Îmi pare bine că ai fost drăguț cu el.

— Părea de treabă. Ce naiba, era aici înainte de a veni eu.

— Nu facem sex.

— Nici noi.

— Știi la ce mă refer.

— Mă duc să cumpăr ceva de băut.

— Henry, am destul de băut. Știam că vii. Debra a umplut din nou paharele și am privit-o. Era tânără, dar arăta de parcă ar fi descins din anii '30. Purta o fustă neagră care îi ajungea cam la jumătatea dintre genunchi și glezne, pantofi negri cu tocuri înalte, bluză albă închisă până sus, un colier, cercei, brățări, buzele puternic rujate, mult fard și parfum. Era bine clădită, cu sâni și fese mișto, pe care și le legăna în mers. Fuma țigară de la țigară, erau chiștoace murdare de ruj peste tot. Mă simțeam de parcă aș fi fost pe vremea copilăriei. Nici măcar nu purta ciorapi cu chilot și, din când în când, își ridica ciorapii de nailon, arătând exact atât cât trebuie din picior, exact atât cât trebuie din genunchi. Era tipul de fată pe care tații noștri o

admirau.

Mi-a povestit despre afacerea ei. Era o chestie care avea de-a face cu avocați și stenograme. O înnebunea, dar câștiga destul de bine.

— Uneori, mă irită teribil unii dintre angajați, însă dup-aia îmi trece și ei mă iartă. Habar n-ai cum sunt nenorociții ăștia de avocați! Vor totul imediat și nu se gândesc cât timp îți ia să rezolvi lucrurile. Avocații și doctorii sunt plătiți în exces. Membri răsfățați ai societății noastre. Următorul este mecanicul de la garajul din colț. Dar ai putea să-l pui la socoteală și pe dentist.

Debra și-a pus picior peste picior și fusta i s-a ridicat.

— Ai picioare foarte frumoase, Debra. Și știi cum să te îmbraci. Îmi amintești de fetele de pe vremea mamei mele. Pe atunci femeile erau femei.

— Te pricepi la vorbe, Henry.

— Știi la ce mă refer. Este adevărat, mai ales pentru L.A. Odată, nu cu multă vreme în urmă, am plecat din oraș și, când m-am întors, știi cum mi-am dat seama că sunt iar aici?

— Păi, nu...

— E vorba de prima femeie care mi-a ieșit în cale pe stradă. Avea pe ea o fustă atât de scurtă, încât i se vedeau chiloții. Și prin partea din față a chiloților - îmi cer scuze - îi puteai vedea flocii. Atunci am știut că sunt iarăși în L.A.

— Unde erai? Pe Mainstreet?

— Mainstreet, pe naiba. Eram la intersecția dintre Beverly și Fairfax.

— Ți place vinul?

— Da, îmi place la tine. S-ar putea chiar să mă mut aici.

— Proprietarul meu e gelos.

— Mai există altcineva care ar putea fi gelos?

— Nu.

— De ce?

— Muncesc din greu și-mi place să mă întorc acasă seara și să mă relaxez. Îmi place să decorez.

Mâine dimineată mă duc cu o prietenă - care lucrează pentru mine - prin magazinele de antichități. Vrei să vii și tu?

— O să fiu aici mâine dimineată?

Debra n-a răspuns. Mi-a mai turnat un pahar și s-a așezat lângă mine pe canapea. M-am aplecat și am sărutat-o. În vreme ce făceam asta, i-am ridicat fusta și mai mult și am aruncat o privire la piciorul ăla în ciorap de nailon. Arăta bine. Când am încetat să ne mai sărutăm, și-a tras din nou fusta în jos, dar memorizasem deja piciorul. S-a ridicat și s-a dus în baie. Am auzit-o trăgând apa. Apoi a trecut ceva vreme. Probabil că-și punea și mai mult ruj. Mi-am scos batistă și mi-am șters gura. Apoi am văzut că batista era plină de ruj. În cele din urmă, obțineam și eu tot ceea ce obținuseră băieții din liceu, băieți drăguți, bine îmbrăcați, cu automobilele lor noi, iar eu, cu hainele mele vechi, ponosite și bicicleta mea prăpădită.

Debra a ieșit din baie. S-a așezat și și-a aprins o țigară.

— Hai să ne fudem, am zis.

Debra s-a dus în dormitor. Era o jumătate de sticlă de vin pe măsuță. Mi-am turnat un pahar și mi-am aprins una dintre țigarile ei. Ea a oprit muzică rock. Un gest binevenit.

S-a făcut liniște. Am mai turnat un pahar. Poate c-o să mă mut aici? Unde o să-mi pun mașina de scris?

— Henry?

— Ce?

— Unde ești?

— Așteaptă. Vreau doar să-mi termin paharul.

— Bine.

Mi-am terminat paharul și pe urmă am tras pe gât și ce mai rămăsese din sticlă. Eram în Playa del Rey. M-am dezbrăcat, aruncându-mi hainele grămadă, pe canapea. Niciodată nu le-am avut cu îmbrăcatul. Cămășile mele erau toate decolorate și boțite, vechi de cinci-șase ani, ponosite. Pantalonii, la fel. Uram magazinele și vânzătorii, se comportau superior, păreau să cunoască secretul vieții, aveau o încredere care mie îmi lipsea. Pantofii mei erau întotdeauna scâlțiați și vechi, nu-mi plăceau nici magazinele de pantofi. N-am aruncat niciodată nimic decât dacă obiectul devenea complet inutilizabil, ceea ce era valabil și pentru mașini. Nu era o chestie de economie. Pur și simplu, nu suportam să fiu un cumpărător care avea nevoie de un vânzător, vânzătorul fiind atât de arătos, distant și superior. Și, pe deasupra, toate astea luau timp, timp pe care îl puteai folosi zăcând și trăgând la măsea.

M-am dus în dormitor, doar în chiloți. Eram conștient de burtă mea albă care se bălăngănea peste șort, dar n-am făcut niciun efort ca să mi-o sug. Am rămas în picioare lângă pat și mi-am dat chiloții jos. Brusc, am simțit nevoia să mai beau ceva. Am urcat în pat. M-am băgat sub așternut. Apoi m-am întors către Debra. Am luat-o în brațe. Eram lipiți unul de altul. Gura ei era deschisă. Am sărutat-o. Gura ei era ca o pizdă umedă. Era pregătită. Am simțit-o. Nu mai era nevoie de niciun preludiu. Am sărutat-o și limba ei mi-a intrat și ieșit din gură. Am prins-o între dinți și am ținut-o. Apoi m-am urcat pe ea și i-am vârât-o.

Cred că a fost felul în care capul ei era întors într-o parte în timp ce-o futeam. M-a excitat. Capul ei se bălăngănea pe pernă la fiecare mișcare de-a mea. Din când în când, în vreme ce împingeam, a întorceam capul către mine și sărutam gura aia roșie sângerie. În sfârșit, îmi ieșea treaba. Futeam toate femeile și fetele la care mă holbasem dornic pe trotuarele din Los Angeles în 1937,

ultimul an cu adevărat rău al crizei, când o pizdă costa doi dolari și nimeni n-avea niciun ban (și nicio speranță), Fusesem nevoit să aștept multă vreme ca să-mi vină și mie apa la moară. Am împins cu spor. Aveam parte de un futai de soi și fără rost! Am apucat-o pe Debra de cap încă o dată, am ajuns la gura aia rujată, pentru ultima oară, în vreme ce îmi dădeam drumul în ea, în diafragma ei.

90.

A doua zi era sâmbătă și Debra a pregătit micul dejun.

— Vii cu noi să căutăm antichități?

— Vin.

— Ești mahmur? a întrebat ea.

— Nu chiar.

Am mâncat în tăcere o vreme, apoi a zis:

— Mi-a plăcut cum ai citit la *Lăncierul*. Erai beat, dar ți-a ieșit.

— Uneori nu iese.

— Când mai citești?

— Cineva mă tot sună din Canada. Încearcă să strângă fonduri.

— Canada! Pot să vin cu tine?

— Om vedea.

— Rămâi la noapte?

— Vrei să rămân?

— Da.

— Atunci o să rămân.

— Minunat...

Am terminat micul dejun și eu m-am dus în baie, în timp ce Debra spăla vasele. Am tras apa și m-am șters, am tras din nou apă, m-am spălat pe mâini, am ieșit din baie. Debra curăța chiuveta. Am înșfăcat-o din spate.

— Poți folosi periuța mea de dinți, dacă vrei, a zis ea.

— Îmi miroase gura?

- Nu-i nimic.
- Aiurea.
- Poți să faci și duș, dacă vrei...
- Și asta...?
- Încetează. Tessie o să ajungă aici abia peste o oră.

Putem șterge urmele până atunci.

Am intrat în baie și am lăsat să curgă apă în cadă. Nu-mi plăcea să fac duș decât atunci când eram la motel. Pe peretele băii era fotografia unui bărbat brunet, păr lung, chip standard, arătos, cu o patină de idioțenie obișnuită. Își arăta dinții albi spre mine. Mi-am periat ce-mi mai rămăsese din dinții decolorați. Debra îmi spusese că fostul ei soț era psihiatru.

După ce am terminat eu, a făcut și Debra un duș. Mi-am turnat un pahar mic de vin și m-am așezat într-un scaun, uitându-mă pe fereastra din față. Brusc, mi-am amintit că uitasem să-i trimit fostei mele neveste pensia alimentară. Ei, la naiba. O s-o fac luni.

Mă simțeam relaxat în Playa del Rey. Era bine să mai ieși din curtea aglomerată și murdară unde locuiam. Nu era umbră și soarele ne prăjea fără milă. Eram cu toții tăcăniți într-un fel sau altul.

Până și câinii, pisicile, păsările, vânzătorii de ziare și curvele.

În Hollywood-ul de est, toaletele nu funcționau niciodată cum trebuie și instalatorul ieftin al proprietarului nu le putea repara cu adevărat. Lăsam rezervoarele fără capac și manipulam singuri mecanismul WC-ului. Robinetele picurau, gândacii mișunau, câinii se căcau peste tot și ecranele de plasă aveau găuri mari pe unde intrau muște și tot felul de insecte stranii. Soneria a făcut bing-bang, m-am ridicat și am deschis. Era Tessie. Avea patruzeci și ceva de ani, era îmbrăcată sofisticat, avea păr roșu, evident vopsit.

— Tu ești Henry, nu-i așa?

— Da. Debra e în baie, ia loc.

Purta o fustă scurtă, roșie. Pulpele arătau bine. Gleznele și gambele nu erau nici ele de lepădat. Arăta de parcă i-ar fi plăcut la nebunie să se fută.

M-am dus în baie și am bătut la ușă.

— Debra, a venit Tessie.

Primul magazin de antichități era la vreo două străzi de faleză. Ne-am dus cu mașina mea. Am intrat. Ne-am plimbat de colo-colo, totul costa 800, 1.500 de dolari, scaune vechi, mese vechi, ceasuri vechi. Prețurile erau incredibile. Doi sau trei vânzători se foiau și-și frecau mâinile, în mod evident, lucrau pe salariu plus comision. Proprietarul făcea precis rost de obiecte pe mai nimic, din Europa sau din munții Ozark¹³. M-am plictisit tot uitându-mă la etichetele cu prețurile alea uriașe. Le-am spus fetelor că am să aștept în mașină.

Am găsit un bar vizavi, am intrat, m-am așezat. Am comandat o sticlă de bere. Era plin de tineri, mai ales sub 25 de ani. Erau blonzi sau bruneți, zvelți, îmbrăcați în cămăși și pantaloni care le veneau perfect. Păreau senini și lipsiți de expresie. Nu era nicio femeie pe-acolo, Un televizor mare mare era deschis. Nu se auzea sunetul. Nimeni nu se uita la el. Nimeni nu vorbea. Am terminat berea și am plecat.

Am găsit un magazin de băuturi și mi-am luat o cutie cu șase beri. M-am întors la mașină și m-am așezat înăuntru. Berea era bună. Mașina era în parcare din spatele magazinului de antichități. Stradă din stânga mea se blocase din cauza traficului și am privit lumea care stătea răbdătoare în mașini. Aproape întotdeauna era vorba de un bărbat și o femeie care se holbau drept înaintea, fără să-și vorbească. Până la urmă, pentru toată

13 Masiv din Statele Unite, la vest de Mississippi

lumea, nu era decât o problemă de așteptare. Așteptai și tot așteptai: doctorul, instalatorul, la spital, la balamuc, la închisoare, o așteptai pe Doamnă cu coasa în persoană. Mai întâi semaforul a fost roșu, apoi s-a făcut verde. Cetățenii lumii mâncau, se uitau la televizor, își făceau griji cu privire la slujba lor. sau la lipsa ei, în vreme ce tot așteptau.

Am început să mă gândesc la Debra și Tessie, care se aflau în magazinul de antichități. Nu-mi plăcea, de fapt, Debra și uite-mă cum intrăm în viața ei. Mă făcea să mă simt ca un voyeur.

Ajunsesem la ultima cutie când și-au făcut în cele din urmă apariția.

— Ah, Henry, a zis Debra, am găsit cea mai mișto masă cu blat de marmură, cu numai 200 de dolari.

— E într-adevăr fabulos, a adăugat Tessie.

S-au urcat în mașină. Debra și-a lipit piciorul de al meu.

— Te-ai plictisit?

Am pornit motorul și m-am îndreptat spre un magazin de băuturi, de unde am cumpărat țigări și trei sau patru sticle de vin.

Curva aia de Tessie, cu minijupa ei roșie și ciorapii ei de nailon, mă gândeam în vreme ce plăteam vânzătorului băutura. Pun pariu că a făcut-o cu cel puțin o duzină de bărbați, fără măcar să se gândească la asta. Probabil că gânditul *nu* era punctul ei forte. Nu-i plăcea să gândească. Și asta era bine pentru că nu exista nicio lege sau regulă cu privire la așa ceva. Abia când o să facă 50 de ani, o să înceapă să gândească. Și atunci o să fie o femeie tristă într-un supermarket, strecurându-și căruciorul pentru cumpărături printre gleznele oamenilor de la coadă, cu ochelarii de soare pe nas, cu fața umflată și nefericită, cu căruciorul plin cu brânză de vaci, cartofi prăjiți, cotlete de

porc, cepe roșii și un sfert de Jim Beam.

Ne-am întors cu mașina acasă la Debra. Fetele s-au așezat. Am deschis o sticlă și am umplut trei pahare.

— Henry, a zis Debra, mă duc să-l iau pe Larry. O să mergem cu dubița lui să iau masa de la magazin. Nu va fi nevoie să mai înduri chestia asta, nu te bucuri?

— Ba da.

— Tessie o să-ți țină companie.

— Bine.

— Voi doi să fiți cuminți!

Larry a venit prin ușa din spate și au ieșit amândoi prin față. Larry a încălzit motorul dubiței și apoi au plecat.

— Ei bine, suntem singuri, am zis.

— Da, a zis Tessie.

Stătea foarte țeapănă, uitându-se drept înainte. Mi-am terminat paharul, apoi m-am dus în baie să mă piș. Când am ieșit, Tessie stătea tot tăcută, pe canapea. Am luat-o prin spatele canapelei. Când am ajuns la ea, am apucat-o de sub bărbie și i-am ridicat capul. Mi-am lipit gura de a ei. Avea un cap foarte mare. Avea fardul purpuriu întins sub ochi și mirosea a suc de caise trezit, Avea lanțuri subțiri de argint care i se bălăngăneau în fiecare ureche și la capătul fiecărui lanț atârna câte un ou – simbolic. În vreme ce ne sărutam, i-am băgat mâna în bluză. Am găsit un sân, l-am înșfăcat și l-am frământat. N-avea sutien. Apoi m-am ridicat și mi-am retras mâna. Am ocolit canapeaua și m-am așezat lângă ea. Am turnat două pahare.

— Pentru un bătrân nenorocit și urât, ai foarte mult curaj, a zis ea.

— Ce ai zice de un futai rapid, înainte că Debra să se întoarcă?

— Nu.

— Nu mă urî. Încerc doar să mai anim petrecerea.

— Cred că ai întrecut orice limită. Ceea ce tocmai ai făcut a fost impertinent și previzibil.

— Cred că n-am imaginație.

— Și zici că ești scriitor?

— Scriu. Dar mai ales fac fotografii.

— Cred că fuți femeile numai ca să scrii despre cum le-ai futut.

— Nu știu.

— Ba cred că știi.

— OK, OK, las-o baltă. Dă paharul pe *gât*. Tessie s-a întors la paharul ei. L-a terminat și a pus țigara jos. S-a uitat la mine, clipind din genele ei lungi și false. Semăna cu Debra, cu gura aia mare dată cu ruj. Numai că gura Debrei era mai închisă la culoare și nu strălucea așa. A lui Tessie era de un roșu aprins și buzele îi luceau. Își ținea gura deschisă, tot lingându-și buza de jos. Brusc, Tessie m-a înșfăcat. Gura aia s-a deschis peste gura mea. Era incitant. M-am simțit de parcă aș fi fost violat. A început să mi se scoale. Am întins mâna în timp ce mă săruta, i-am ridicat fusta și am mângâiat-o pe piciorul stâng.

— Hai, am zis după sărut.

Am luat-o de mină și am dus-o în dormitorul Debrei. Am întins-o pe pat. Patul era făcut. Mi-am scos pantofii și pantalonii, am descălțat-o și pe ea. Am sărutat-o lung, apoi i-am ridicat fusta peste șolduri. Avea ciorapi cu portjartier și chiloți roz. I-am dat jos chiloții. Ținea ochii închiși. În vecini se auzea un aparat cântând muzică simfonică, l-am frecat cu un deget pizda, s-a umezit și a început să se deschidă. Am vârât degetul înăuntru, apoi l-am scos și i-am mângâiat clitorisul. Era drăguț și plin de sevă. M-am urcat pe ea. Am pompat-o de câteva ori iute și brusc, pe urmă am luat-o încet, apoi am luat-o tare din nou. I-am privit chipul ăla simplu și pervers. Chiar că mă excită. I-am dat înainte. Apoi Tessie m-a împins.

— Dă-te jos de pe mine!

— Ce? Ce-i?

— Se aude dubița! o să mă dea afară! o să-mi pierd slujba!

— Nu, nu, CURVO.

Am pompat mai departe fără milă, mi-am lipit buzele de gura aia strălucitoare, oribilă, și mi-am dat drumul. Am sărit în picioare. Tessie și-a înșfăcat pantofii și chiloții și a fugit în baie. M-am șters cu batista, am întins așternutul, am bătut pernele. În timp ce îmi trăgeam fermoarul, ușa s-a deschis. M-am dus în camera din față.

— Hank, vrei să-l ajuți pe Larry să care masa? E grea.

— Bine.

— Unde-i Tessie?

— Cred că-i în baie.

Am urmat-o pe Debra afară, am scos masa din dubiță, am apucat-o și am cărat-o în casă. Când ne-am întors, Tessie stătea pe canapea cu o țigară.

— Să nu scăpați marfa, băieți, a zis ea.

— Nici nu poate fi vorba! am replicat. Am dus-o în dormitorul Debrei și am pus-o lângă pat. Mai avea o masă acolo, pe care a scos-o. Apoi am stat și ne-am uitat la tăblia de marmură.

— Ah, Hank, doar 200 de dolari. Ți place?

— E splendidă, Debra. Exact ce trebuia. M-am dus în baie. M-am spălat pe față, m-am pieptănat. Apoi mi-am dat jos pantalonii și chiloții și m-am spălat fără zgomot. M-am pișat, am tras apa și m-am întors.

— Vrei un pahar de vin, Larry? am întrebat.

— Nu, dar mulțumesc...

— Mulțumesc de ajutor, a zis Debra. Larry a ieșit pe ușa din spate.

— Ah, sunt așa de *încântată*! a zis Debra. Tessie a

mai rămas să bea și să stea de vorbă cu noi încă zece sau cinspe minute, apoi s-a ridicat.

— Trebuie să plec.

— Mai rămâi, dacă vrei, a zis Debra.

— Nu, nu, trebuie să plec. Trebuie să fac curat în apartament. E mare dezordine.

— Să faci curat? Astăzi? Când ai doi prieteni drăguți cu care poți bea un pahar?

— Stau aici și mă gândesc tot timpul la mizeria aia și nu mă pot relaxa. Nu te supăra.

— Bine, Tessie, du-te atunci. Te iertăm.

— Pa, dragă...

S-au sărutat în ușa și apoi Tessie a ieșit. Debra m-a luat de mână și m-a dus în dormitor. Ne-am uitat la tăblia de marmură.

— Ce crezi cu adevărat despre ea, Henry?

— Păi, eu am pierdut 200 de dolari la curse și n-am ce să arăt de banii ăștia, prin urmare cred că e foarte bine.

— O să fie aici, lângă noi, la noapte.

— Poate că ar trebui să stau eu acolo în locul ei, și tu să te culci cu masa?

— Ești gelos!

— Desigur.

Debra s-a dus iar în bucătărie și s-a întors cu niște cârpe și un lichid de curățat. A început să șteargă marmură.

— Vezi, există un mod special de a trata marmura, pentru a-i accentua vinișoarele.

M-am dezbrăcat și m-am așezat pe marginea patului, în chiloți. Apoi m-am lăsat pe pernă, peste așternut. M-am ridicat iar.

— Ah, Dumnezeule, Debra, îți deranjez așternutul.

— Nu-i nicio problemă.

M-am dus și am turnat două pahare. I-am dat unul

Debrei. Am privit-o cum ștergea masa. Apoi s-a uitat la mine.

— Știi, ai cele mai frumoase picioare pe care le-am văzut vreodată la un bărbat.

— Nu-s rele pentru un bătrân, nu-i așa, puștoaico?

— Deloc.

A mai frecat o vreme masa aia, pe urmă a renunțat.

— Cum te-ai împăcat cu Tessie?

— E simpatică, chiar îmi place de ea.

— E foarte eficientă la birou.

— Despre asta n-am cum să știu.

— Îmi pare rău c-a plecat. Cred că a vrut doar să ne lase singuri. Ar trebui s-o sun.

— De ce nu?

Debra s-a dus la telefon. A vorbit cu Tessie o vreme. Începuse să se întunece. Cum rămânea cu cina?

Avea telefonul în mijlocul patului și stătea cu picioarele sub ea. Avea un fund drăguț. Debra a râs, apoi și-a luat la revedere. S-a uitat la mine.

— Tessie spune că ești un drăguț.

M-am dus să mai aduc ceva de băut. Când m-am întors, televizorul ăla mare color era deschis. Ne-am așezat pe pat amândoi și ne-am uitat la televizor. Stăteam cu spatele sprijinit de perete, bând.

— Henry, a întrebat ea, ce faci de Sărbătoarea Recunoștinței?

— Nimic.

— Ce-ar fi să serbezi cu mine? Iau eu curcanul.

Am să chem doi sau trei prieteni.

— De acord, sună bine.

Debra s-a aplecat și a închis televizorul, Părea foarte fericită. Apoi a stins lumina. S-a dus în baie și a ieșit înfășurată în ceva vaporos. S-a așezat în pat lângă mine. Mi s-a sculat. Limba ei intra și ieșea din gura mea. Avea o

limbă mare, caldă. M-am aplecat. I-am dat flozii la o parte și am început s-o ling. Apoi am ațâțat-o cu nasul. Reacționa. M-am ridicat, m-am urcat pe ea și i-am băgat-o.

Am tot împins. Am încercat să mă gândesc la Tessie, cu fusta ei scurtă și roșie. Nu m-a ajutat cu nimic. Dădusem deja totul. Am tot pompat.

— Îmi pare rău, dragă, am băut prea mult. Ah, pune mâna pe inima mea!

Și-a pus palma pe pieptul meu.

— Chiar că *bate*, a zis ea.

— Mai sunt invitat de Ziua Recunoștinței?

— Sigur, sărmanul meu drag. Nu-ți face griji, te rog.

Am sărutat-o de noapte bună, m-am dat jos de pe ea și am încercat să dorm.

91.

După ce Debra a plecat la muncă în dimineața următoare, am făcut o baie și m-am uitat la televizor. M-am învârtit gol de colo-colo și am observat că puteam fi zărit de pe stradă prin geamul din față. Așa că mi-am turnat un pahar cu suc de grape-fruit și m-am îmbrăcat. În cele din urmă, n-am avut altceva de făcut decât să mă întorc acasă. Poate că găsesc ceva corespondență, vreo scrisoare de la cineva. M-am asigurat că toate ușile sunt închise, apoi m-am dus la mașină, am pornit-o și am luat-o înapoi spre L.A.

Pe drum, mi-am amintit de Sara, cea de-a treia fată întâlnită la *Lăncierul*. Aveam numărul ei în portofel. M-am dus acasă, m-am căcat, apoi am pus mâna pe telefon.

— Alo, am zis. Aici e Chinaski. Henry Chinaski...

— Da, îmi amintesc de tine. Ce faci?

— Mă gândeam să trec să te văd.

— Trebuie să fiu la restaurantul meu azi. De ce nu treci pe-acolo?

— E o chestie cu mâncare vegetariană, nu-i așa?

— Da, am să-ți fac un sandviș bun și sănătos.

— Zău?

— Închid la ora patru. Ce-ar fi să treci puțin înainte de patru?

— Bine, cum ajung acolo?

— Ia-ți un pix și am să-ți dau instrucțiunile. Mi-am notat detaliile.

— Ne vedem pe la 3: 30.

Pe la 2: 30 m-am urcat în mașină. Undeva, pe autostradă, instrucțiunile au devenit confuze sau eu am devenit confuz. Nu-mi plac deloc nici auto-străzile și nici instrucțiunile de genul ăsta. Am făcut o curbă și m-am trezit în Lakewood. Am tras la o stație de benzină și am sunat-o pe Sara.

— *Birt vegetarian*, a răspuns ea.

— Rahat! am zis.

— Care-i problema? Pari supărat.

— Sunt în Lakewood. Instrucțiunile tale sunt de rahat.

— Lakewood? Stai puțin.

— Mă întorc acasă. Trebuie să beau ceva.

— Stai un pic. Vreau să te *văd*. Spune-mi pe ce stradă ești în Lakewood și care-i cea mai apropiată intersecție.

Am lăsat telefonul să atârne și m-am dus să văd unde sunt. I-am comunicat apoi Sarei, iar ea m-a redirecționat.

— E ușor, a zis. Promite-mi că vei veni.

— Bine.

— Și dacă te rătăcești iarăși, sună-mă.

— Îmi pare rău, vezi, n-am niciun simț al direcției. Totdeauna am avut coșmaruri că mă rătăcesc. Cred că vin de pe altă planetă.

— Nicio problemă. Urmează-mi doar instrucțiunile.

M-am urcat iar în mașină și de data asta a fost mai simplu. În curând am ajuns pe autostrada Pacific Coast, căutând o deviație pe unde să ies. Am găsit-o. M-a dus într-

o zonă comercială cu pretenții, de lângă ocean. Am mers încet și am văzut o firmă mare, pictată de mână: *Birt vegetarian*. În fereastră erau lipite fotografii și mici cârduri. Dumnezeu, un restaurant vegetarian îmi mai lipsea, Nu voiam să intru. Am ocolit și am trecut încet pe lângă el. Am luat-o la dreapta și apoi iar la dreapta. Am văzut un fel de bar, *Refugiul Crabului*. Am parcat în față și am intrat.

Era 3: 45 după-amiaza și toate locurile erau ocupate. Majoritatea clienților mâncau. Am rămas în picioare și am comandat o vodcă. Am luat-o cu mine la telefon, de unde am sunat-o pe Sara.

— Sunt eu, Henry, am ajuns în zonă.

— Te-am văzut trecând cu mașina de două ori. Nu-ți fie teamă. Unde ești?

— La *Refugiul Crabului*. Beau un pahar. O să ajung în curând.

— Bine, să nu bei prea mult.

L-am băut pe ăla și am mai cerut unul. Am găsit un mic separeu gol și m-am așezat. Chiar nu voiam să mă duc. Abia dacă îmi aminteam cum arăta Sara.

Am terminat ultimul pahar și am plecat cu mașina spre ea. Am coborât, am deschis și am intrat. Sara era în spatele tejghelei. M-a văzut.

— Bună, Henry, a zis. Termin într-o clipă. Prepara ceva. Patru sau cinci tipi stăteau jos sau în picioare. Unii stăteau pe o canapea, alții pe podea. Erau toți de vreo 20 și ceva de ani, arătau la fel, îmbrăcați în pantaloni scurți și nu făceau decât să stea acolo. Din când în când, unii dintre ei puneau picior peste picior sau tușeau. Sara era o femeie destul de arătoasă, zveltă, și se mișca de colo-colo cu vioiciune și stil. Avea părul blond-roșcat, foarte frumos.

— O să ne ocupăm de tine imediat, a zis ea.

— Bine, am răspuns.

Există acolo și o bibliotecă. Am zărit trei sau patru dintre cărțile mele. Am găsit un volum de Lorca și m-am așezat, prefăcându-mă că citesc. În felul ăla, nu mai eram nevoit să mă uit la tipii în pantaloni scurți. Arătau de parcă nimic nu i-ar fi atins vreodată – toți bine crescuți, protejați, cu un luciu delicat de satisfacție. Niciunul dintre ei nu fusese vreodată în închisoare, nu muncise din greu cu mâinile, nici nu luase vreo amendă de circulație. Niște papă-lapte cu toții.

Sara mi-a adus un sandviș vegetarian.

— Poftim, încearcă asta.

Am mâncat sandvișul, în vreme ce tipii pierdeau vremea pe-acolo. Curând, unul s-a ridicat și a ieșit. Apoi un altul. Sara făcea curățenie. A mai rămas doar unul. Avea vreo 22 de ani și stătea pe podea. Era slăbănog, cu spatele curbat ca un arc. Avea ochelari cu rame groase, negre. Părea mai singuratic și mai prostănac decât ceilalți.

— Hei, Sara, a zis, nu ieșim în oraș la o bere în seara asta?

— Nu în seara asta, Mike. Ce-ar fi să mergem mâine?

— Bine, Sara.

S-a ridicat și s-a dus spre teighea. A pus o monedă acolo și și-a ales o prăjiturică vegetariană. A stat și a mâncat-o. Când a terminat-o, s-a întors și a ieșit.

— Ți-a plăcut sandvișul? a întrebat Sara.

— Da, n-a fost rău.

— Poți să aduci tu masa și scaunele de pe trotuar?

Am adus masa și scaunele.

— Ce vrei să facem? a întrebat ea.

— Păi, nu-mi plac barurile. Aerul e irespirabil. Hai să luăm ceva de băut și să mergem la tine.

— Bine, ajută-mă să duc gunoiul. Am ajutat-o. Apoi a încuiat.

— Ia-te după dubița mea. Știu eu un magazin unde au

vinuri bune. Apoi ține-te după mine până acasă.

M-am luat după dubița ei. Pe parbrizul din spatele mașinii avea un afiș cu un tip. „Zâmbește și bucură-te”, mă sfătuia el, iar în partea de jos a afișului era și numele lui: Drayer Baba.

La ea acasă, am deschis o sticlă de vin și ne-am așezat pe canapea. Îmi plăcea acolo. Își construise toată mobila singură, inclusiv patul. Fotografii cu Drayer Baba erau peste tot. Un tip din India care murise în 1971, susținând că-i Dumnezeu.

În vreme ce dădeam gata prima sticlă cu vin, ușa s-a deschis și a intrat un tânăr cu dinți proeminenți, păr și barbă lungă.

— El e Ron, colegul meu de apartament, a zis Sara.

— Bună, Ron, vrei un pahar cu vin?

A băut un pahar cu noi. Apoi au intrat o fată grasă și un bărbat slab, ras în cap. Erau Pearl și Jack. S-au așezat. Apoi a intrat un alt tânăr. Îl chema Jean John. S-a așezat și el. Apoi a intrat Pat. Pat avea o barbă neagră și păr lung. S-a așezat pe podea la picioarele mele.

— Eu sunt poet, a zis.

Am luat o înghițitură de vin.

— Cum poți fi publicat? m-a întrebat el.

— Trimiți manuscrisul editorilor.

— Dar sunt necunoscut.

— Toți începem prin a fi necunoscuți.

— Citesc în public din opera mea trei seri pe săptămână și sunt actor, așa că citesc foarte bine.

Mă gândesc că dacă mi-aș citi opera destul, cineva s-ar găsi s-o publice.

— Nu e imposibil.

— Problema e că, atunci când citesc, nu vine nimeni să mă asculte.

— Nu știu ce să-ți spun.

- Am să mă tipăresc singur.
- Whitman a făcut la fel.
- Vrei să citești câteva din poeziile mele?
- Dumnezeuule, nu.
- De ce nu?

— Nu vreau decât să beau.

— Vorbești mult despre băutură în cărțile tale. Crezi că băutura te-a ajutat să scrii?

— Nu, nu sunt decât un alcoolic care s-a făcut scriitor ca să poată rămâne în pat până la prânz. M-am întors spre Sara.

- N-am știut că ai așa de mulți prieteni.
- Nu e întotdeauna așa.
- Mă bucur că avem destul vin.

— Sunt sigură că vor pleca în curând, a zis ea. Ceilalți discutau. Conversația a luat-o razna și n-am mai ascultat. Sara arăta bine. Atunci când vorbea, o făcea cu inteligență și incisivitate. Era deșteaptă. Pearl și Jack au plecat primii. Apoi Jean și John. Apoi Pat, poetul. Ron stătea de-o parte a Sarei, eu de cealaltă. Doar noi trei. Ron și-a turnat un pahar de vin. Nu puteam să mă supăr pe el. Era colegul ei. N-aveam nicio speranță să se întâmple ceva. Era deja acolo. I-am turnat Sarei un pahar de vin, apoi mi-am turnat și mie. După ce am terminat de băut, i-am spus ei și lui Ron.

- Cred că am să plec.

— Ah, nu, a zis Sara. Nu așa curând. Nici n-am avut ocazia să vorbim. S-a uitat spre Ron.

- Înțelegi, nu-i așa, Ron?

- Bineînțeles.

S-a ridicat și a plecat spre partea din spate a casei.

- Hei, am zis, nu vreau să-ți fac vreo neplăcere.

- Ce neplăcere?

- Între tine și colegul tău.

— Ah, nu e nimic între noi. Nici sex, nimic. El închiriază camera din spate.

— Aha.

Am auzit sunetul unei chitare. Apoi o voce care cânta tare.

— E Ron, a zis Sara.

Nu făcea decât să behăie. Vocea lui era atât de proastă, încât nu merită niciun comentariu.

Ron a cântat timp de vreo oră. Eu și cu Sara am mai băut din vin. Ea a aprins niște lumânări.

— Ia și tu o țigară de-asta.

Mi-am aprins una. Era o țigară mică, maronie, din India. Avea un gust plăcut, aspru. M-am întors spre Sara și ne-am sărutat pentru prima oară. Săruta bine, seara părea promițătoare.

Ușa s-a deschis și un tânăr a intrat în cameră.

— Barry, a zis Sara, nu mai primesc vizitatori, Ușa s-a trântit și Barry a întins-o. Anticipăm probleme: fiind un om retras, nu puteam suporta aglomerația. N-avea nimic de-a face cu gelozia, pur și simplu îmi displăceau oamenii, mulțimile, în orice loc, cu excepția întâlnirilor mele cu cititorii. Oamenii mă diminuau, mă epuizau.

„Umanitatea nu ți-a priit încă de la început”, ăsta era motto-ul meu.

M-am sărutat din nou cu Sara. Băusem amândoi prea mult. Sara a mai deschis o sticlă. Își ținea paharul cu eleganță. N-aveam nicio idee despre ce discutăm. Cel mai bun lucru la ea era că vorbea foarte puțin despre scrisul meu. Când am golit ultima sticlă, i-am spus Sarei că eram prea beat ca să mai conduc până acasă.

— Ah, poți dormi în patul meu, dar fără sex.

— De ce?

— Nu sunt de acord cu sexul în afara căsătoriei.

— Serios?

- Drayer Baba nu crede în asta.
- Uneori Zeul poate greși.
- Niciodată.
- Bine, hai să mergem în pat.

Ne-am sărutat în întuneric. Eram, oricum, un adept al pupatului și Sara era una dintre cele mai bune pupăcioase pe care o întâlнисem vreodată. Trebuia să mă întorc în timp hăt, până la Lydia, ca să găsesc pe cineva comparabil. Totuși, fiecare femeie era diferită. Fiecare săruta în felul ei. Lydia săruta probabil acum vreun nenorocit sau, mai rău, îi pupa mădularul. Katherine dormea în Austin.

Sara îmi luase pula în mână. O mângâia, o frecă. Apoi și-a lipit-o de pizdă. A frecat-o în sus și-n jos, în sus și-n jos de pizdă. Urma poruncile zeului ei, Drayer Baba. Nu i-am umblat la pizdă, pentru că am simțit că asta l-ar ofensa pe Drayer. Ne-am sărutat doar și ea a continuat să-mi frece pulă de pizdă, sau poate de clitoris, n-aveam cum să știu. Am așteptat să-mi bage pula *în* pizdă, dar ea n-a făcut decât să o frece. Flocii au început să-mi irite pula. M-am retras.

- Noapte bună, dragă, am zis.

Și apoi m-am întors și m-am lipit cu spatele de ea. Amice Drayer, m-am gândit, ai o adeptă pe cinste în patul ăsta.

Dimineața, am început iarăși chestia cu frecatul, cu aceleași rezultate. M-am hotărât, la dracu', n-am nevoie de soiul ăsta de non-acțiune.

- Vrei să faci o baie? m-a întrebat Sara.
- Sigur.

M-am dus în baie și am lăsat apa să curgă. La un moment dat, în timpul nopții, îi spuseseam Sarei că una dintre nebuniile mele era să fac trei sau patru băi fierbinți pe zi. Străvechea terapie cu apă.

În cada Sarei încăpea mai multă apă decât în a mea și era mai fierbinte. Aveam un metru șaptezeci și șase și totuși mă puteam întinde în cadă. Pe vremuri, făceau căzi pentru împărați, nu pentru funcționari de bancă de un metru cincizeci.

M-am întins în cadă. Era minunat. Apoi, m-am ridicat și m-am uitat la sărmana mea pulă iritată de la frecatul de flozii pizdei. Timpuri grele, bătrâne, dar e mai bine decât nimic, nu-i așa? M-am așezat iarăși în cadă și m-am întins. Am auzit sunând telefonul. A urmat o pauză, după care Sara a bătut la ușă.

— Intră.

— Hank, e Debra la telefon.

— Debra? De unde știa că sunt aici?

— A sunat peste tot. Să-i spun să sune mai târziu?

— Nu, spune-i să aștepte.

Am găsit un prosop mare și mi l-am înfășurat în jurul taliei. M-am dus în cealaltă cameră. Sara vorbea cu Debra la telefon.

— Ah, uite-l că vine. Sara mi-a dat telefonul.

— Alo, Debra.

— Hank, unde-ai fost?

— În cadă.

— Cadă?

— Da.

— Tocmai ai ieșit?

— Da.

— Ce porți pe tine?

— Un prosop.

— Cum poți să ții prosopul și să vorbești la telefon?

— Uite c-o fac.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu.

— De ce?

— De ce, ce?
— Vreau să spun, de ce n-ai futut-o?
— Ascultă, crezi că eu mă duc de colo-colo ca să fac lucruri de-astea? Crezi că altceva nu-i de capul meu?
— Deci, nu s-a întâmplat nimic?
— Da.
— Ce?
— Da, nimic.
— Unde te duci după ce pleci de-acolo?
— Acasă.
— Vino aici.
— Și cum rămâne cu afacerea ta?
— Aproape c-am recuperat. Tessie se poate descurca singură.
— Bine. Am închis.
— Ce-ai de gând să faci? a întrebat Sara.
— Mă duc acasă la Debra. Am spus că ajung la ea în 45 de minute.
— Dar am crezut că o să luăm masa împreună. Știu un restaurant mexican.
— Ascultă, e îngrijorată. Cum am putea sta liniștiți, flecărind la masă?
— M-am tot gândit că o să luăm prânzul ăsta împreună.
— La naiba, tu când te ocupi de clienți?
— Deschid la 11. Acum e abia 10.
— Bine, hai să mergem să mâncăm...
Era un restaurant mexican într-un derizoriu cartier hippy din Hermosa Beach. Tipi fără expresie, indiferenți. Moartea pe litoral. Îți dai duhul, tragi aer în piept, te încalți cu sandale și pretinzi că e o lume minunată.
În vreme ce ne așteptam comanda, Sara a întins mâna și și-a vârât degetul într-un bol cu sos iute, apoi l-a supt. Pe urmă a făcut-o din nou. Și-a aplecat capul peste

bol. Șuvițe din părul ei drept m-au înțepat. A continuat să-și vâre degetul în bol și să sugă.

— Ascultă, i-am zis, mai sunt și alții care vor să folosească sosul ăla. Îmi faci greață! Încetează.

— Nu, ăștia de la restaurant îi schimbă conținutul de fiecare dată.

Speram că așa era. Apoi a sosit mâncarea și Sara s-a aplecat și a atacat-o ca un animal, așa cum făcea și Lydia. Am terminat de mâncat și am ieșit. Ea s-a urcat în dubiță, a plecat spre localul ei vegetarian, iar eu m-am suit în Volks și am pornit-o către Playa del Rey. Mi se dăduseră instrucțiuni precise. Erau derutante, dar le-am urmat și n-am avut nicio problemă. Era aproape dezamăgitor, căci atunci când stresul și nebunia dispăreau din viața mea zilnică, se părea că nu prea mai rămânea mare lucru pe care să te poți baza.

Am oprit mașina în curte la Debra. Am văzut o mișcare în spatele jaluzelelor. Mă aștepta. Am coborât din mașină și m-am asigurat că ambele uși erau închise, de vreme ce asigurarea mea auto expirase.

M-am dus și am apăsat pe sonerie. A deschis ușa și părea veselă să mă vadă. Era bine, însă lucruri de genul ăsta împiedicau un scriitor să-și termine treaba.

92.

N-am făcut mare lucru restul săptămânii. M-am dus la curse de două-trei ori și, în final, nici n-am pierdut, nici n-am câștigat. Am scris o povestire porcoasă pentru o revistă porno, am scris zece sau douăsprezece poezii, m-am masturbat și le-am sunat pe Debra și Sară în fiecare seară. Odată, am sunat-o și pe Cassie, dar mi-a răspuns un bărbat. Adio, Cassie.

M-am gândit la despărțiri, cât de dificile erau, însă de obicei, abia după ce te despărțeai de o femeie întâlneai o alta. Totuși, trebuia să gust femeile, ca să le pot cunoaște

cu adevărat, să pătrund în interiorul lor. Îmi era ușor să inventez bărbați, pentru că eram și eu unul, dar pentru mine femeile păreau aproape imposibil de imaginat în ficțiune fără ca mai întâi să le cunosc. Așa că le explorăm cât de bine puteam și am descoperit în interiorul lor ființe umane. Scrisul avea să fie uitat. Scrisul urma să devină mult mai puțin important decât episodul însuși, până ce episodul se termina. Scrisul nu era decât un reziduu. Un bărbat nu trebuia să aibă o femeie ca să se simtă pe cât de adevărat putea să se simtă, dar era mai bine dacă reușea să cunoască vreo câteva. Apoi, când legătura lua o întorsătură proastă, avea să simtă cum era să fii cu adevărat singur și înnebunit, și astfel să știe ce trebuie să înfrunte, în cele din urmă, când propriul lui sfârșit avea să vină.

Eram sentimental în privința multor lucruri: pantofii unei femei sub pat; o clamă uitată pe noptieră; felul în care ele spuneau „mă duc să fac pipi...”; panglici de păr; plimbarea pe bulevard cu ele la 1: 30 după-amiaza, pur și simplu doi oameni mergând împreună; nopțile lungi de flecăreală, de băut și fumat; certurile; gândurile la sinucidere; să mănânci împreună și să te simți bine; glumele, râsul fără motiv; să simți miracolele în aer; să stai cu cineva într-o mașină parcată; să compari iubiri trecute la ora 3 dimineața; să ți se spună că sforăi, să-i auzi ei sforăitul, mame, fice, fii, câini, pisici; uneori moartea și uneori divorțul; dar mereu să mergi mai departe, mereu să vezi esența lucrurilor; să citești un ziar singur într-o cârciumioară și să simți că-ți vine rău pentru că ea e acum căsătorită cu un dentist care are un IQ de 95; curse de cai, parcuri, picnicuri în parcuri; chiar și închisori; prietenii ei plicticoși; prietenii tăi plicticoși; bețivăneala ta, dansatul ei; flirtul tău, flirtul ei; pastilele ei, fututul tău cu altele, și ea făcând la fel; dormitul împreună...

Nu se puteau face judecăți de valoare. Și totuși, din necesitate, cineva trebuia să aleagă. Dincolo de bine și rău, era OK în teorie, dar ca să poți continua să trăiești, trebuia să alegi: unele erau mai cumsecade decât altele, unele erau pur și simplu mai interesate de tine, și uneori cele frumoase la exterior și reci în interior erau necesare, doar ca să te trezești cu câte un șut în cur. Cele mai cumsecade se futeau mai bine, zău, și după ce stăteai cu ele o vreme, păreau frumoase pentru că așa erau. M-am gândit la Sara. Ea avea acel ceva în plus. Măcar de n-ar fi existat niciun Drayer Baba care să țină afurisitul ăla de semn pe care scria STOP.

Apoi a venit ziua de naștere a Sarei, pe 11 noiembrie, de Ziua Veteranilor. Ne-am mai întâlnit de două ori, o dată la ea acasă, o dată la mine. Plutea în aer un sentiment de veselie și anticipare. Era ciudată, dar unică și inventivă; existaseră momente de fericire... dar nu și în pat. Era o legătură înflăcărată, însă Drayer Baba ne ținea despărțiți. Pierdeam bătălia cu Zeul.

— Fututul nu-i atât de important, mi-a spus ea.

M-am dus la un magazin cu mâncare exotică de pe bulevardul Hollywood colț cu Fountain, *La mătușa Bessie*. Vândătorii erau niște tipi execrabili – tineri; negri și albi, de o inteligență care se transformase într-un mare snobism. Se mișcau cu aroganță, ignorau și insultau clienții. Femeile care lucrau acolo erau dolofane, visătoare, purtau bluze largi și le atârna capul de parcă ar fi afișat o sfioșenie somnoroasă. Iar clienții erau grupuri cenușii care îndurau insultele și se întorceau să mai capete. Pe mine vândătorii nu m-au deranjat cu nimic, așa că li s-a permis să mai trăiască încă o zi.

I-am cumpărat Sarei cadoul pentru ziua ei de naștere, chestia principală fiind niște secrete de albină, de fapt creierii multor albine scoși cu un ac din căpățânile lor

colective. Aveam un coș de nuiele și, în el, pe *lângă* secreția albinelor, mai pusesem niște bețișoare folosite de chinezi la masă, sare de mare, două rodii (organice), două mere (organice) și niște semințe de floarea soarelui. Secreția de albine era chestia de bază și mă costase destul. Sara tot vorbise despre ea, despre faptul că și-o dorea, dar a zis că nu și-o putea permite.

M-am dus cu mașina acasă la Sara. Aveam la mine câteva sticle cu vin. De fapt, dădusem gata una în timp ce mă râdeam. Mă rad rar, dar m-am ras în cinstea aniversării Sarei și a Noptii Veteranilor. Era o femeie cumsecade. Mintea ei era încântătoare și, în mod ciudat, abstinenta ei era de înțeles. Vreau să spun, felul în care ea o privea, trebuia să se păstreze pentru un bărbat cumsecade. Nu că eu aș fi fost chiar un bărbat cumsecade, dar clasa ei evidentă ar fi arătat bine lângă clasa mea evidentă, la o masă de cafea în Paris, după ce, în sfârșit, aveam să devin faimos. Era afectuoasă, intelectuală cu măsură și, mai presus de toate, era adaosul ăla incredibil de roșu în auriul părului ei. Era ca și cum aș fi căutat culoarea aia de păr de zeci de ani, poate chiar mai de mult.

M-am oprit la un bar pe autostrada Pacific Coast și am băut o vodcă-7 dublă, Eram îngrijorat în legătură cu Sara. Zicea că sexul înseamnă căsătorie și o credeam că vorbea serios. Abstinenta în mod clar i se potrivea, totuși îmi puteam imagina că se descurca într-o mulțime de feluri și că nu prea eram eu primul căruia i se frecase pulă de pizda ei, până la sânge. Presupuneam că, de fapt, era la fel de nelămurită ca toată lumea. De ce îi acceptam modul ei de a fi era un mister pentru mine. Nici măcar nu voiam în mod special să îi înfrâng rezistența tot insistând. Nu eram de acord cu ideile ei, dar, oricum, îmi plăcea de ea. Poate că deveneam leneș. Poate că mă săturasem de sex, Poate că, în cele din urmă, îmbătrâneam. La mulți ani, Sara.

M-am dus cu mașina până acasă la ea, i-am dus coșul cu produse sănătoase. Era în bucătărie. M-am așezat, cu vinul și coșul.

— Sunt aici, Sara!

A ieșit din bucătărie. Ron plecase, dar ea dăduse volumul combinei la maximum. Totdeauna urăsem aparatele astea. Când locuiești într-un cartier sărac, ești nevoit să auzi tot timpul sunetele altora, inclusiv când se fut, dar cel mai îngrozitor lucru e să fii obligat să le asculți muzica dată tare, toată porcăria aia timp de ore întregi. În plus, își mai lăsau și ferestrele deschise, încrezători că tot ceea ce le place lor o să-ți placă și ție.

Sara pusese Judy Garland. Îmi plăcea Judy Garland, puțin, mai ales când își făcuse apariția în spectacolul de la New York Metropolitan. Însă brusc părea foarte stridentă, își țipa rahatul sentimental.

— Pentru Dumnezeu, Sara, dă-l mai încet! A făcut-o, dar nu prea mult. A deschis una dintre sticlele de vin și ne-am așezat la masă unul în fața celuilalt. Mă simțeam în mod straniu irascibil.

Sara a băgat mâna în coș și a găsit secreția de albine. Era entuziasmată. A scos capacul și a gustat-o.

— Chestia asta e așa de puternică, a zis ea. E însăși esența. Vrei și tu?

— Nu, mulțumesc.

— Pregăteam masa.

— Bun. Dar n-ar trebui să te scot în oraș?

— M-am apucat deja să gătesc.

— Bine, atunci.

— Dar am nevoie de niște unt. Va trebui să ies să cumpăr. De asemenea, o să-mi trebuiască niște castraveți și roșii pentru aprovizionarea de mâine a localului.

— Mă duc eu să cumpăr. E ziua ta.

— Ești sigur că nu vrei să încerci niște secreție de

albine?

— Nu, mulțumesc.

— Nici nu poți să-ți imaginezi de câte albine a fost nevoie ca să fie umplut borcanul ăsta!

— La mulți ani! Mă duc să cumpăr ce-ți mai trebuie.

M-am urcat în mașină și m-am dus la o mică băcănie. Am găsit untul, dar roșiile și castraveții păreau vechi și ofilite. Am plătit untul și am plecat mai departe, căutând un magazin mai mare. Am găsit unul, am luat roșiile și castraveții, apoi m-am întors. În vreme ce mergeam pe aleea care ducea spre casa ei, am auzit. Avea iar muzica dată la maximum. În vreme ce mă apropiam, am început să mă înfurii. Nervii mei erau gata să plesnească. Apoi chiar au cedat. Am intrat în casă doar cu untul în mână; lăsasem roșule și castraveții în mașină. Nu știu ce muzică pusese să cânte. Era atât de tare, încât nu puteam distinge un sunet de altul. Sara a ieșit din bucătărie.

— NAIBA SĂ TE IA! am urlat.

— Ce este? a întrebat Sara.

— NU AUD NIMIC.

— Ce?

— PUI APARATUL ăla ÎMPUȚIT PREA TARE, NU ÎNȚELEGI?

— Ce?

— PLEC!

— Nu!

M-am întors și am trântit ușa. M-am dus la mașină și am zărit punga cu legume pe care o uitasem. Am luat-o și m-am întors pe alee. Ne-am întâlnit. I-am împins pungă în brațe.

— Na.

Apoi m-am întors și am plecat.

— Nenorocit abject! a urlat ea.

A aruncat punga după mine. M-a lovit în spate. S-a

întors și a fugit în casă. M-am uitat la roșiile și castraveții ei împrăștiați pe jos în lumina lunii. O clipă m-am gândit să-i culeg. Apoi m-am întors și am plecat.

93.

Întâlnirea cu cititorii din Vancouver s-a aranjat, 500 de dolari plus cheltuielile de transport și cazare. Sponsorul, Bart McIntosh, își făcea probleme legate de trecerea frontierei. Trebuia să mă duc cu avionul până în Seattle, unde mă aștepta, și aveam să trecem granița cu mașina, apoi, după întâlnirea cu cititorii, urma să iau avionul din Vancouver până în Los Angeles. Nu prea înțelegeam ce însemnau toate astea, dar am zis că e OK.

Așa că iar m-am trezit în aer, bând o vodcă-7 dublă. Stăteam cot la cot cu oamenii de afaceri și agenții comerciali. Aveam cu mine geamantanul meu cel mic, cu cămăși de schimb, chiloți, ciorapi, trei sau patru cărți de poezie, plus zece sau douăsprezece poezii noi, bătute la mașină. Plus o periută și o pastă de dinți. Era ridicol să plec undeva ca să fiu plătit pentru că citeam poezie. Nu-mi plăcea și n-aș fi putut niciodată să pricep chestia asta tâmpită. Să muncești ca un măgar până ajungi la 50 de ani, în slujbe mărunte, lipsite de sens, și apoi, brusc, să zbori prin toată țara și să-i sâcâi pe alții cu un pahar în mână.

McIntosh aștepta la Seattle și am urcat în mașina lui. A fost o călătorie plăcută pentru că niciunul din noi n-a spus prea multe. Întâlnirea cu cititorii era sponsorizată din fonduri private, lucru pe care îl preferam întâlnirilor sponsorizate de universitate. Universitățile erau speriate; erau speriate, printre altele, de poezii boemi, dar, pe de altă parte, erau prea curioase ca să renunțe la ei.

Am așteptat mult la graniță, erau vreo sută de mașini la coadă. Vameșii pur și simplu nu se grăbeau. Din când în când, scoteau afară din rând câte o mașină veche, însă în

mod obișnuit nu puneau decât o întrebare sau două, după care făceau semn oamenilor să plece. Nu puteam înțelege panica lui McIntosh față de întreaga procedură.

— Uf, a zis, am trecut!

Vancouver nu era departe. McIntosh a tras în fața hotelului. Arăta bine. Era chiar pe malul apei. Am luat cheia și am urcat. Era o cameră plăcută, cu frigider și, mulțumită unui bun samaritean, frigiderul era plin cu bere.

— Ia și tu una, i-am spus. Ne-am așezat și am băut din bere.

— Creely a fost aici anul trecut, a zis el.

— Nu mai spune.

— E un fel de Centru de Artă, pe sistem cooperativă, care are independență financiară. Au mulți membri care plătesc cotizație, dau spații cu chirie ș.a.m.d. Pentru apariția ta s-au vândut deja toate biletele. Silvers a zis că ar fi putut face o mulțime de bani dacă ar fi umflat prețul билетelor.

— Cine-i Silvers?

— Myron Silvers. E unul dintre directori.

Acum ajungeam la partea plicticoasă.

— Aș putea să-ți arăt orașul, a zis McIntosh.

— Nu-i nicio problemă. Mă descurc și singur.

— Vrei să luăm cina? Plătim noi.

— Doar un sandviș. Nu mi-e așa foame. M-am gândit că, dacă l-aș scoate afară, l-aș putea părăsi după masă. Nu că era soi rău, dar majoritatea oamenilor pur și simplu nu mă interesează.

Am găsit un restaurant la vreo trei-patru străzi depărtare. Vancouver era un oraș foarte curat și locuitorii nu aveau alura aia dură de orășeni. Mi-a plăcut restaurantul, dar, când m-am uitat la meniu, am observat că prețurile erau cu vreo 40% mai mari decât în zona din Los Angeles unde stăteam eu. Am comandat un sandviș cu

carne de vită și încă o bere.

Mă simțeam bine că ieșisem din SUA. Se vedea într-adevăr diferența. Femeile arătau mai bine, lucrurile păreau mai calme, mai puțin false. Am terminat sandvișul, apoi McIntosh m-a adus înapoi la hotel. L-am lăsat în mașină și am luat liftul. Am făcut un duș și am rămas dezbrăcat. Am stat la fereastră și am privit oceanul. Mâine seară totul se va termina, o să le iau banii și, la prânz, o să fiu iar în avion. Păcat. Am mai băut trei sau patru sticle de bere, m-am urcat în pat și am adormit.

Am ajuns la întâlnirea cu cititorii cu o oră mai devreme. Un tânăr cânta pe scenă. Publicul vorbea în timp ce el își făcea numărul. Sticlele zingăneau și se auzeau râsete; o adunătură de bețivi – tipii care îmi plăceau mie. Am băut în culise, McIntosh, Silvers, eu și încă vreo doi.

— Ești primul poet bărbat pe care l-am primit aici de multă vreme, a zis Silvers.

— Ce vrei să spui?

— Am avut un șir lung de poponari. E o schimbare simpatică.

— Mulțumesc.

Chiar că am făcut o lectură ca lumea. Când am terminat, eram beat și la fel era și publicul. Ne-am certat, am mârâit unii la alții puțin, dar, în general, a ieșit bine. Mi se dăduse cecul înainte de întâlnire și asta m-a ajutat un pic să pretez.

Dup-aia a fost organizată o petrecere într-o casă mare. După o vreme, m-am trezit între două femei. Una era blondă, arăta de parcă ar fi fost sculptată în ivoriu, cu ochi și trup splendid. Era cu prietenul ei.

— Chinaski, a zis ea la un moment dat, vin cu tine.

— Stai puțin, am zis, ești cu prietenul tău.

— Ei, rahat, el e un *nimeni*. Vin cu tine. M-am uitat la flăcău. Avea lacrimi în ochi. Tremura. Era îndrăgostit,

sărmanul.

Fata care stătea de cealaltă parte a mea era brunetă. Trupul ei era la fel de bine făcut, dar nu era la fel de drăguță la chip.

— Hai cu mine, a zis ea.

— Poftim?

— Am zis să mă iei cu tine.

— Stai puțin.

M-am întors spre blondă.

— Ascultă, ești frumoasă. Dar nu pot veni cu tine. Nu vreau să-l rănesc pe prietenul tău.

— Dă-l în mă-sa, e un rahat. Fata cea brunetă m-a tras de braț.

— Ia-mă cu tine acum sau plec.

— Bine, am zis, hai să mergem! L-am găsit pe McIntosh. Nu părea că ar face mare lucru. Presupun că nu-i plăceau petrecerile.

— Hai, Mac, du-ne înapoi la hotel cu mașina. Am găsit alte beri în frigider. Bruneta mi-a spus că o chema Iris Duarte. Era pe jumătate indiană și mi-a zis că lucra ca dansatoare din buric. S-a ridicat și mi-a făcut o demonstrație. Arăta bine.

— Ai nevoie de un costum pentru că efectul să fie întreg, a zis ea.

— Nu, eu n-am.

— Vreau să spun, eu am nevoie de unul, ca să arate cum trebuie, știi...

Chiar arăta a indiană. Avea un nas și o gură specifice. Părea să aibă vreo 23 de ani, ochi căprui închis, vorbea calm și avea trupul ăla minunat. Citise trei sau patru dintre cărțile mele. *Mișto*.

Am mai băut o oră și apoi ne-am dus la culcare. Am lins-o bine, dar, când am urcat pe ea, am tot împins fără niciun efect. Păcat.

Dimineața m-am spălat pe dinți, m-am dat cu apă rece pe față și m-am întors în pat. Am început să mă joc cu pizda ei. S-a umezit, ceea ce mi s-a întâmplat și mie. Am urcat pe ea. I-am băgat-o, gândindu-mă la tot trupul ăla splendid și tânăr. A luat tot ce-aveam să-i dau. Era un trup mișto, unul foarte mișto. Pe urmă, Iris s-a dus în baie.

M-am întins, gândindu-mă cât de bine fusese. Iris a reapărut și a urcat iarăși în pat. N-am vorbit. A trecut o oră. Apoi am făcut-o din nou.

Ne-am spălat și ne-am îmbrăcat. Mi-a dat adresa și numărul de telefon, eu i le-am dat pe ale mele. Chiar părea să-i placă de mine. McIntosh a bătut la ușă 15 minute mai târziu. Am dus-o pe Iris cu mașina la o intersecție de lângă locul unde lucra. S-a adeverit că era, de fapt, chelneriță. Chestia cu dânsul din buric era doar o ambiție. Am sărutat-o de adio. S-a dat jos din mașină, s-a întors și a făcut cu mâna, s-a îndepărtat. Am privit trupul ăla în vreme ce se îndepărta.

— Chinaski iar a dat lovitura, a zis McIntosh, în vreme ce ne îndreptam spre aeroport.

— Nu lua în seamă.

— Și eu am avut niscăi noroc, a zis el.

— Da?

— Da. Am fost cu blonda.

— Poftim?

— Da, a râs el. Vorbesc serios.

— Du-mă la aeroport, nenorocitul!

Mă întorsesem în Los Angeles de vreo trei zile.

Aveam o întâlnire cu Debra în seara aia. A sunat telefonul.

— Hank, sunt eu, Iris.

— Ah, *Iris*, ce surpriză! Cum merge treaba?

— Hank, iau avionul spre L.A. Vin să te *văd*.

— Minunat! Când?

- În miercurea dinaintea Zilei Recunoștinței.
- De Ziua Recunoștinței, zici?
- Și am să pot rămâne până luna următoare.
- OK.
- Ai un stilou? Să-ți notezi numărul zborului.

În seara aia, Debra și cu mine am luat cina la un restaurant drăguț de pe țărm. Mesele nu erau băgate una într-alta, iar ca specialitate a casei aveau fructe de mare. Am comandat o sticlă de vin alb și am așteptat mâncarea, Debra arăta mai bine decât atunci când o văzusem ultima oară, dar mi-a povestit că slujba ei devenea tot mai dificilă. Urma să fie nevoită să angajeze altă fată. Și era greu să găsească pe cineva eficient. Oamenii erau atât de nepricepuți.

- Așa e, am zis.
- Ai vești de la Sara?
- Am sunat-o. Ne-am certat un pic. Dar, într-un fel, ne-am împăcat.
- Ai văzut-o de când te-ai întors din Canada?
- Nu.
- Am comandat un curcan de 25 de livre pentru Ziua Recunoștinței. Știi să-l tai?

— *Bineînțeles.*

— Să nu bei prea mult în seara asta. Știi ce se întâmpla când bei prea mult. Te înmoi ca o macaroană.

— OK.

Debra mi-a luat mâna.

— Dulcea și draga mea macaroană.

N-am obținut decât o singură sticlă de vin după cină. Am băut-o împreună încet, stând în pat, uitându-ne la televizorul ei uriaș. Primul program era de doi bani. Al doilea era mai bun. Era despre un pervers sexual și un tânăr țăran retardat. Capul perversului fusese transplantat pe trupul junelui țăran de un doctor nebun și trupul

scăpase cu cele două capete și bântuia prin zonă făcând totul felul de lucruri oribile. Asta m-a bine dispus.

După o sticlă de vin și după băiatul cu două capete, am încălecat-o pe Debra și, de data asta, am avut niscăi noroc. I-am tras niște ciocane lungi, pline de variații neașteptate și de inventivitate, înainte ca, în cele din urmă, să mă slobozesc în ea.

Dimineața, Debra m-a rugat să stau și s-o aștept să se întoarcă de la muncă. A promis că o să gătească o cină specială.

— În regulă, i-am zis.

Am încercat să dorm după ce a plecat, dar n-am putut. Mă gândeam la Ziua Recunoștinței, la modul în care urma să-i spun că n-o să fiu acolo. Mă preocupă chestia asta. M-am ridicat și am început să fac pași. Am făcut o baie. Nimic nu m-a ajutat. Poate că Iris avea să se răzgândească. Poate că avionul o să i se prăbușească. Aș fi putut-o suna pe Debra în dimineața sărbătorii, ca să-i spun că urma să vin totuși.

Am tot făcut pași, simțindu-mă din ce în ce mai rău. Poate că era din cauză că rămăsesem acolo, în loc să mă duc acasă. Era ca și cum mi-aș fi prelungit agonia. Ce soi de nenorocit eram? Aș fi putut cu siguranță pune la cale niscaiva urzeli urâte, ireale. Ce motivație aveam? Încercam să mă răzbun pentru ceva? Puteam continua să-mi spun că era doar o problemă de documentare, un simplu studiu al femeiei? Lăsam pur și simplu lucrurile să se întâmple, fără să mă gândesc la ele. Nu luăm nimic în considerare, în afară de plăcerea mea egoistă, ieftină. Eram ca un puștan de liceu răsfățat. Eram mai rău decât orice curvă; o curvă îți lua banii și atât.

Jonglam cu vieți și suflete de parcă ar fi fost jucăriile mele. Cum mă puteam numi bărbat? Cum de puteam scrie poezii? Din ce eram făcut? Eram un marchiz de Sade de

mâna a doua, fără mintea lui. Un criminal era mai direct și mai cinstit decât mine. Sau un violator. Nu voiam să se joace cineva cu sufletul *meu* ori să-și bată joc de el ori să facă ceva pe el. Măcar atât știam și eu, oricum, nu eram de fapt bun de nimic. Puteam simți asta în vreme ce făceam pași încolo și-ncoace pe covor. *De nimic*. Dar partea cea mai rea era că încercam să trec drept ceea ce nu eram – un om cumsecade. Eram în stare să intru în viețile oamenilor datorită încrederii lor în mine. Îmi făceam cu ușurință treaba murdară. Scriam *Povestea de iubire a hienei*.

Am rămas în mijlocul camerei, surprins de gândurile mele. M-am trezit stând pe marginea patului, plângând. Îmi puteam simți lacrimile cu degetul. Creierul mi se învârtea și, totuși, mă simțeam sănătos la cap. Nu puteam înțelege ce mi se întâmpla.

Am ridicat receptorul și am sunat-o pe Sara la localul ei de produse vegetariene.

— Ești ocupată? am întrebat.

— Nu. Tocmai am deschis. Nu ți-e bine? Ai o voce cam ciudată.

— Sunt deprimat.

— Ce s-a întâmplat?

— Păi, i-am spus Debrei că am să petrec Ziua Recunoștinței cu ea. Se bazează pe mine. Dar acum a intervenit ceva.

— Ce?

— Păi, nu ți-am zis înainte. Tu și cu mine încă n-am făcut sex, știi. Sexul face lucrurile să pară altfel.

— Ce s-a întâmplat?

— Am întâlnit în Canada o dansatoare din buric.

— Zău? Și ești îndrăgostit?

— Nu, nu sunt îndrăgostit.

— Așteaptă, am un client. Poți să aștepți la telefon?

— Bine...

Stăteam acolo, ținând telefonul la ureche. Eram încă dezbrăcat. M-am uitat în jos la penisul meu: *pervers nenorocit!* Știi câte dureri de inimă provoci cu foamea ta prostească?

Am stat acolo vreo cinci minute, cu telefonul la ureche. Era un telefon interurban. Bine că avea să fie trecut în factura Debrei.

— M-am întors, a spus Sara, zi mai departe.

— Păi, i-am spus dansatoarei din buric, când am fost în Vancouver, să treacă să mă vadă în L.A.

— Și?

— Păi, ți-am zis că îi promisesem deja Debrei că o să petrec Ziua Recunoștinței cu ea...

— Și mie mi-ai promis, a spus Sara.

— Da?

— E adevărat că erai beat. Ai zis că, precum orice american, nu vrei să fii singur de sărbători. M-ai sărutat și m-ai întrebat dacă am putea petrece Ziua Recunoștinței împreună.

— Îmi pare rău, nu-mi amintesc.

— Nu-i nimic. Stai puțin, mai am un client. Am pus telefonul jos și m-am dus să-mi tom un pahar. În vreme ce mă întorceam în dormitor, mi-am văzut în oglindă burta care atârna. Era urâtă, obscenă. De ce o tolerau femeile?

Am ținut receptorul la ureche cu o mână, în timp ce țineam paharul cu cealaltă. Sara s-a întors.

— E în regulă. Zi mai departe.

— OK, uite cum stau lucrurile. Dansatoarea m-a sunat ieri seară. De fapt, nu e dansatoare din buric, e chelneriță. Mi-a zis că vine cu avionul în L.A. să petreacă Ziua Recunoștinței cu mine. Părea atât de fericită.

— Ar fi trebuit să-i spui că aveai deja alte planuri.

— N-am făcut-o...

— N-ai avut curajul.

— Iris are un trup minunat...

— Există și alte lucruri în viață în afară de trupuri minunate.

— Oricum, trebuie să-i spun Debrei că nu-mi pot petrece Ziua Recunoștinței cu ea și nu știu...

— Unde ești acum?

— Sunt în patul Debrei.

— Ea unde e?

— E la muncă.

Nu mi-am putut înăbuși un suspin.

— Nu ești decât un copil plângăcios cu curul mare.

— Știu. Dar trebuie să-i spun. Și asta mă înnebunește.

— Singur te-ai băgat în încurcătura asta, singur va trebui să ieși.

— Am crezut că mă vei ajuta. Am crezut că mi-ai putea spune ce să fac.

— Vrei să-ți schimb eu scutecele? Vrei s-o sun eu în locul tău?

— Nu, e în regulă. Sunt bărbat. Am s-o sun eu însumi. Am s-o sun chiar acum. Am să-i spun adevărul. Să termin dracului cu toată porcăria asta!

— Asta-i bine. Ține-mă la curent.

— E din cauza copilăriei mele, știi? N-am știut niciodată ce-i iubirea...

— Sună-mă mai târziu. Sara a închis.

Mi-am mai turnat un pahar de vin. Nu puteam înțelege ce se întâmpla cu viața mea. Îmi pierdusem rafinamentul, legătura cu lumescul, îmi pierdusem învelișul protector, dur. Îmi pierdusem simțul umorului datorită problemelor altora. Îmi doream să am iar toate astea. Voiam ca lucrurile să meargă ușor pentru mine. Dar, într-un fel, știam că n-o să le am, cel puțin nu imediat.

Eram destinat să mă simt în continuare vinovat și expus.

Am încercat să-mi spun că sentimentul vinovăției nu era decât un soi de boală, Că oamenii *fără* acest sentiment erau aceia care făceau posibil progresul în viață. Oameni care erau în stare să mintă, să înșele, care cunoșteau toate trucurile. Cortez.

Nu s-a încurcat în detalii. Și nici Vincent Lombardi¹⁴. Dar indiferent cât de mult mă gândeam la asta, tot prost mă simțeam. M-am hotărât să termin o dată. Eram pregătit. Confesionalul. Am să redevin catolic. Zi tot ce ai pe suflet și apoi așteaptă iertarea. Am terminat vinul și am sunat-o pe Debra la birou. A răspuns Tessie.

— Bună, dragă! Hank la telefon. Cum merge treaba?

— Totul e bine, Hank. Tu ce faci?

— E-n regulă. Ascultă, nu ești supărată pe mine, nu-i așa?

— Nu, Hank. A fost un pic cam bătărănesc, ha-ha-ha, dar a fost distractiv. E secretul *nostru*.

— Mulțumesc. Știi, nu sunt chiar...

— Știu.

— Ascultă, voiam să vorbesc cu Debra. E acolo?

— Nu, e în sala de judecată. Transcrie.

— Când se întoarce?

— De obicei, după proces, nu se mai întoarce la birou. În cazul în care trece pe aici, vrei să-i transmit vreun mesaj?

— Nu, Tessie, mulțumesc.

Asta a pus capac. Nici măcar nu-mi puteam repara greșelile. Constipația Confesiunii. Lipsa de Comunicare. Aveam Dușmani acolo Sus.

Am mai băut un pahar de vin. Fusesem gata să clarific lucrurile și să-mi recunosc greșelile. Acum trebuia

14 Vince Lombardi, unul dintre cei mai faimoși antrenori din istoria fotbalului american

să amân. Mă simțeam din ce în ce mai rău. Depresia, sinuciderea aveau loc adesea din cauza lipsei unei diete potrivite. Dar mâncasem bine. Mi-am amintit cum pe vremuri trăiam dintr-un baton de ciocolată pe zi, trimițând povestiri la Atlantic Monthly și Harper's. Nu mă gândeam decât la mâncare. Dacă trupul nu mânca, mintea murea și ea de foame.

Dar de data asta mâncasem „al naibii de bine și băusem un vin al naibii de bun. Asta însemna că probabil ceea ce gândeam era *adevărul*. Toți oamenii își imaginau că sunt speciali, privilegiați, ieșiți din comun. Chiar și o baborniță urâtă care își udă mușcata pe verandă. Mă imaginasem deosebit pentru că, după ce tridisem prin fabrici, devenisem poet la 50 de ani. Marfă că lumea. Așa că nu dădeam doi bani pe nimeni, la fel cum toți șefii și *managerii* ăia nu dăduseră doi bani pe mine când eram la ananghie. Era același lucru. *Eram* un bețiv nenorocit, răsfățat și putred, cu o faimă cu totul minoră. Analiza mea n-a vindecat rana. A sunat telefonul. Era Sara.

- Ai *zis* că o să suni. Ce s-a întâmplat?
- Nu era în birou.
- Nu era?
- E la un proces.
- Ce ai de gând să faci?
- Să aștept. Și să-i spun.
- Bine.
- N-ar fi trebuit să te împovărez cu toate astea.
- Nicio problemă.
- Vreau să ne mai vedem.
- Când? După dansatoarea din buric?
- Păi, da.
- Mulțumesc, dar nu, mersi.
- Am să te sun.
- Bine. Am să-ți pregătesc scutecele.

Am sorbit din vin și am așteptat. Ora 3, 4, 5. În cele din urmă, mi-am amintit să mă îmbrac. Stăteam cu un pahar în mână când Debra a parcat în fața casei. Am așteptat. A deschis ușa. Avea o pungă cu de-ale gurii. Arăta foarte bine.

— Bună, a zis. Ce mai face fosta mea macaroană fiartă?

M-am dus spre ea și am îmbrățișat-o. Am început să tremur și să plâng.

— Hank, ce s-a întâmplat?

Debra a lăsat să cadă punga cu alimente pe podea. Cina noastră.

Am ținut-o în brațe, suspinând. Lacrimile curgeau ca vinul. Nu mă puteam opri. O parte din mine chiar era sinceră. Cealaltă parte o lua la fugă.

— Hank, ce este?

— Nu pot să fiu cu tine de Ziua Recunoștinței.

— De ce? De ce? Ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat că sunt UN MARE RAHAT! Vinovăția s-a răsucit în mine și am avut un spasm. M-a durut îngrozitor.

— O dansatoare din buric vine din Canada să petreacă Ziua Recunoștinței cu mine.

— O dansatoare din buric?

— Da.

— E frumoasă?

— Da, este. Îmi pare rău. *Îmi pare rău...* Debra m-a împins.

— Stai să pun alimentele astea la loc. A ridicat punga și s-a dus în bucătărie. Am auzit ușa frigiderului deschizându-se și închizându-se.

— Debra, am zis. Plec.

N-am auzit niciun sunet din bucătărie. Am deschis ușa și am ieșit. Volksul a pornit. Am dat drumul la radio,

am aprins farurile și m-am întors în L.A.

94.

Miercuri seara m-a găsit la aeroport, așteptând-o pe Iris. Mă învârteam pe acolo și mă uitam după femei. Niciuna dintre ele - cu o excepție sau două - nu arăta la fel de bine ca Iris. Ceva nu era în regulă cu mine: chiar eram obsedat de sex. Fiecare femeie pe care o vedeam mi-o imaginam în pat cu mine. Era un mod interesant de a petrece timpul de așteptare în aeroport. *Femei*: îmi plăceau culorile hainelor lor; felul în care mergeau; cruzimea de pe unele chipuri; din când în când frumusețea aproape pură a unui alt chip, total și încântător feminină. Erau mai cu moț decât noi: plănuiau mult mai bine și erau organizate mai bine. În vreme ce bărbații se uitau la fotbal sau beau bere sau jucau popice, ele, femeile, se gândeau la noi, concentrându-se, studiind, decizând dacă să ne accepte, să ne dea papucii, să ne schimbe, să ne ucidă sau, pur și simplu, să ne părăsească. În cele din urmă, nici nu prea conta. Indiferent ce făceau, noi sfârșeam singuri și nebuni.

Cumpărasem pentru mine și Iris un curcan de vreo 18 livre. Îl lăsasem pe chiuvetă să se decongeleze. Ziua Recunoștinței. Dovedea că supraviețuise încă un an, cu războaiele, inflația, șomajul, smogul și președinții lui. Era o măreață și nevrotică reuniune a clanurilor: bețivi gălăgioși, bunici, surori, mătuși, copii urlători, potențiali candidați la sinucidere. Să nu uităm de indigestie. Nici eu nu eram diferit de ei: pe chiuvetă mea stătea pasărea aia de 18 livre, moartă, jumulită, eviscerată. Iris avea s-o gătească pentru mine.

Primisem o scrisoare în acea după-amiază. Am scos-o din buzunar și am recitit-o. Fusesse trimisă din Berkley.

Dragă domnule Chinaski:

Nu mă cunoști, dar sunt o curvă mișto. M-am ținut cu

marinari și cu un șofer de camion, dar ei nu mă satisfac. Vreau să zic, ne futeam și dup-aia nu se mai întâmplă nimic. N-au nicio substanță, nenorociții. Am 22 de ani și am o fiică de 5 ani, Astre. Trăiesc cu un tip, dar nu facem sex, pur și simplu locuim împreună. Îl cheamă Rex. Mi-ar plăcea să vin să te văd. Aș lăsa-o pe Astre la maică-mea. Alături ai o poză de-a mea. Scrie-mi, dacă ai chef. Ți-am citit câteva cărți. Sunt greu de găsit în librării. Îmi place scrisul tău, pentru că e atât de ușor de înțeles. Și de amuzant.

A ta, Tanya

Și apoi avionul lui Iris a aterizat. M-am așezat la fereastră și am privit-o cum coboară. Tot bine arăta. Bătuse atâta drum din Canada ca să mă vadă pe mine. Avea o singură valiză. I-am făcut cu mâna în vreme ce stătea la coadă cu ceilalți, la intrare. A trebuit să treacă prin vamă, apoi s-a lipit de mine. Ne-am sărutat și mi s-a sculat pe jumătate. Era îmbrăcată cu o rochie albastră, mulată, avea tocuri înalte și purta o pălărioară pe vârful capului. Rar vedeai o femeie în rochie. Femeile din L.A. purtau tot timpul pantaloni...

De vreme ce nu trebuia să așteptăm bagajul, am urcat în mașină și ne-am dus drept acasă. Am parcat în față și am traversat curtea. Iris s-a așezat pe canapea, în timp ce eu i-am pregătit ceva de băut. S-a uitat prin rafturile mele de bibliotecă făcute artizanal.

— Tu ai scris toate cărțile astea?

— Da.

— Habar n-aveam că ai scris așa de multe.

— Eu le-am scris.

— Câte?

— Nu știu, 20, 25...

Am sărutat-o, punându-i un braț în jurul taliei și trăgând-o spre mine. Cealaltă mână i-am pus-o pe

genunchi. A sunat telefonul. M-am ridicat și am răspuns.

— Hank? Era Valerie.

— Da.

— Cine e tipa?

— Ah, e o prietenă din Canada.

— Hank, tu și muierile tale!

— Da.

— Bobby vrea să știe dacă tu și...

— Iris.

— Vrea să știe dacă tu și Iris treceți pe la noi să bem
ceva.

— Nu în seara asta. Poate data viitoare.

— Are într-adevăr un trup a-ntâia.

— Știu.

— Bine, poate mâine.

— Poate...

Am închis, gândindu-mă la faptul că lui Valerie îi plăceau probabil femeile. Nu era nimic rău în asta.

Am mai turnat două pahare.

— Câte femei ai așteptat prin aeroporturi? a întrebat
Iris.

— Nu-i chiar așa cum crezi.

— Le-ai pierdut șirul? Ca și cărților tale?

— Matematica e unul dintre punctele mele slabe.

— Îți place să aștepți femeile pe aeroporturi?

— Da.

Nu-mi aminteam că Iris să fie așa de vorbăreață.

— Porcule!

A izbucnit în râs.

— Prima noastră ceartă. Ai avut un zbor plăcut?

— Am stat lângă un tip plictisitor. Am făcut greșeala să-l las să-mi ofere ceva de băut. A vorbit de mi-a rupt urechile.

— Era doar tulburat. Ești o femeie sexy.

— Doar asta vezi în mine?

— Văd mai ales asta. Poate că o să văd și alte lucruri pe parcurs.

— De ce dorești așa de multe femei?

— Din cauza copilăriei mele, știi? N-am avut parte de iubire sau afecțiune. Și când aveam 20 - 30 de ani, mi-a lipsit. Vreau să recuperez...

— Și o să știi când vei recupera?

— Am sentimentul că voi avea nevoie de cel puțin încă o viață.

— Ai numai tâmpenii în cap.

Am râs.

— De-aia scriu.

— Mă duc să fac un duș și să mă schimb.

— În regulă.

M-am dus în bucătărie și am pipăit curcanul.

Îmi arăta picioarele, părul pubian, găuroiul, pulpele; stătea acolo. Eram bucuros că n-avea ochi. Păi, ar trebui să facem ceva cu obiectul. Asta era pasul următor. Am auzit trăgându-se apa la baie. Dacă Iris nu avea chef să-l gătească, urma să-l fac eu. În tinerețe, eram tot timpul depresiv. Sinuciderea nu-mi mai părea o posibilitate. La vârsta mea, mai rămăsese foarte puțin de ucis. Era bine să fii bătrân, indiferent ce se spunea. Era rezonabil ca un bărbat să aibă cel puțin 50 de ani, înainte să poată scrie cu oarece limpezime. Cu cât traversai mai multe râuri, cu atât știai mai multe despre ele - dacă supraviețuiai apelor înspumate și rocilor ascunse. Putea fi o povară grea uneori.

Iris a ieșit din baie. Se îmbrăcase cu o rochie neagră cu albastru, care părea să fie mătase și care i se lipea de trup. Nu era tipul americancei de duzină, ceea ce o împiedica să pară că sare în ochi. Era o femeie totală, dar nu-ți arunca asta în față. Americancele se țineau cu nasul

pe sus și până la urmă nu se alegeau cu mare lucru. Puținele americance adevărate care mai rămăseseră erau mai ales în Texas și Louisiana.

Iris mi-a zâmbit. Avea câte ceva în fiecare mână.

A ridicat brațele deasupra capului și a început să scoată niște clinchete. S-a apucat să danseze. Sau, mai degrabă, să vibreze. Era de parcă prin ea ar fi trecut un curent electric și centrul sufletului ei era pântecul. Era splendid și pur, cu doar o ușoară notă de umor. Întregul dans, pentru că ea nu și-a luat nicio clipă ochii de pe mine, avea propriul lui înțeles, un sens afectuos al propriei sale valori. Iris a terminat și eu am aplaudat, apoi i-am turnat un pahar.

— Nu l-am onorat cum trebuia. Am nevoie de un costum și de muzică.

— Mi-a plăcut foarte mult.

— Aveam de gând să aduc o casetă cu muzică, dar știam că nu ai casetofon.

— Ai dreptate. Oricum, a fost minunat. Am sărutat-o ușor.

— De ce nu vii să locuiești în Los Angeles? am întrebat-o.

— Toate rădăcinile mele sunt acolo, în nord-vest.

Îmi place acolo. Părinții mei, prietenii mei, totul e acolo, înțelegi?

— Da.

— De ce nu te muți tu în Vancouver? Ai putea scrie acolo.

— Presupun că da. Aș putea scrie și în vârful unui iceberg.

— Ai putea încerca.

— Ce?

— Vancouver.

— Ce-ar crede tatăl tău?

— Despre ce?

— Despre noi.

95.

De Ziua Recunoștinței, Iris a pregătit curcanul și l-a băgat la cuptor. Bobby și Valerie au venit și ei să bea un pahar cu noi, dar n-au stat mult. Era reconfortant. Iris avea o altă rochie, la fel de atrăgătoare ca și cealaltă.

— Știi, a zis ea, nu mi-am adus destule haine. Mâine mă duc cu Valerie să facem cumpărături la Frederick. O să-mi iau niște pantofi de vampă adevărată. O să-ți placă.

— Chiar o să-mi placă, Iris.

M-am dus în baie. Ascunsesem fotografia trimisă de Tanya în dulăpiorul cu medicamente. Avea rochia ridicată și nu purta chiloți. Îi puteam vedea pizda.

Chiar era o curvă drăguță.

Când am ieșit, Iris spăla ceva în chiuvetă. Am apucat-o din spate, am întors-o și am sărutat-o.

— Ești un bătrân libidinos!

— Am să te fac să suferi la noapte, draga mea.

— Te rog s-o faci!

Am băut toată după-amiaza, apoi ne-am pus pe curcan pe la cinci sau șase. Mâncarea ne-a trezit. O oră mai târziu, am început să bem din nou. Ne-am dus la culcare devreme, pe la zece. N-am avut nicio problemă. Eram destul de treaz ca să iasă bine. În clipa în care am început să o mângâi, am știut că o să reușesc. N-am încercat în mod special să-i fac plăcere lui Iris. Pur și simplu, i-am dat înainte și i-am tras un futai clasic. Patul sărea în sus și ea se strâmbă. Apoi au apărut gemete ușoare, Am încetinit puțin, apoi am reluat ritmul, și am terminat. Mi s-a părut că a avut orgasm odată cu mine. Desigur, un bărbat nu știe niciodată. M-am dat jos de pe ea. Întotdeauna îmi plăcuse șunca afumată canadiană.

În ziua următoare, Valerie a trecut pe la noi. Ea și cu

Iris au plecat împreună la Frederick. Poșta a sosit o oră mai târziu. Am găsit o altă scrisoare de la Tanya:

Henry, dragă...

Mergeam pe stradă azi și m-au fluierat niște tipi. Am trecut pe lângă ei fără nicio reacție. Cei pe care îi urăsc cu adevărat sunt tipii care spală mașini. Răcnesc tot felul de lucruri și scot limba de parcă ar putea face ceva cu ea, dar printre ei nu e niciun bărbat adevărat. Îți poți da seama cu ușurință. Ieri m-am dus într-un magazin de haine să cumpăr o pereche de pantaloni pentru Rex. El mi-a dat banii.

Niciodată nu-și cumpără singur lucrurile, nu poate suferi chestia asta. A» ci că am intrat în magazinul de haine bărbătești și am ales un pantalon. Erau doi tipi acolo de vârsta mijlocie și unul din ei era foarte sarcastic. În vreme ce eu alegeam pantalonii, a venit spre mine, mi-a luat mâna și mi-a pus-o pe pulă lui. I-am spus:

„N-ai decât chestia asta, amărâtule?” A râs și a încercat să facă pe deșteptu'. Am găsit o pereche de pantaloni destul de drăguți pentru Rex, verzi cu dungulițe albe. Lui Rex îi place verdele. Mă rog, tipul ăsta îmi zice: „Hai să intrăm într-una din cabinele de probă!” Știi, tipii sarcastici întotdeauna m-au fascinat. Așa că am intrat în cabină cu el. Celălalt tip ne-a văzut intrând. Am început să ne sărutăm și el și-a deschis fermoarul. I s-a sculat și mi-a pus mâna pe ea. Ne-am tot sărutat și el mi-a ridicat rochia și s-a uitat la chiloții mei în oglindă. M-a mângâiat pe cur. Dar pula nu i s-a sculat de tot, doar pe jumătate, și așa a rămas. L-am făcut de trei parale. A ieșit din cabină cu pula afară și și-a tras fermoarul în fața celui alt tip. Râdeau. Am ieșit și am plătit pantalonii. I-a împachetat. „Spune-i soțului tău că i-ai încercat pantalonii în cabina de probă!” a râs el. „Nu ești decât un poponar nenorocit” i-am spus. „Și prietenul tău la fel!” Și chiar erau. Aproape toți

bărbații sunt poponari acum. E cu adevărat dificil pentru o femeie. Am avut o prietenă care s-a căsătorit cu un tip. S-a întors acasă într-o zi și l-a găsit în pat cu un alt bărbat. Nu-i de mirare că toate fetele trebuie să-și cumpere vibratoare în ziua de azi. E un rahat. Păi, să-mi scrii.

A ta, Tanya

Dragă Tanya.

Am primit scrisoarea și fotografia ta. Stau aici singur, a doua zi după Sărbătoarea Recunoștinței.

Sunt mahmur. Mi-a plăcut poza ta. Mai ai și altele?

L-ai citit vreodată pe Celine? Mă refer la *Călătorie la capătul nopții*. După cartea asta, și-a pierdut suflul și a devenit un excentric, bătându-și joc de editorii și cititorii lui. E mare păcat. Pur și simplu, mintea i-a luat-o razna. Cred că trebuie să fi fost un doctor bun. Sau poate că n-a fost. Poate că n-avea la suflet meseria asta. Poate că-și ucidea pacienții. Chiar că din *asa ceva* ar fi ieșit un roman bun. Mulți doctori fac asemenea lucruri. Îți dau o pastilă, și te trimit înapoi pe stradă. Au nevoie de bani să-și plătească studiile. Așa că își umplu sălile de așteptare și îi pun pe pacienți să intre și să iasă. Te cântăresc, îți iau tensiunea, îți dau o pastilă și te concediază, deși te simți mai rău. Un dentist poate să-ți ia toți banii agonisiți, dar face de obicei ceva pentru dinții tăi. Totuși, încă mai scriu și se pare că-mi pot plăti chiria. Scrisorile tale mi se par interesante. Cine ți-a făcut poza aia fără chiloți? Un bun prieten, fără îndoială. Rex? Vezi, devin gelos! Țsta-i un semn bun, nu-i așa? Hai să-i spunem doar interes. Sau grijă.

Am să urmăresc poșta. Alte fotografii?

al tău, da, da, Henry

S-a deschis ușa și a intrat Iris. Am scos hârtia din mașină și am pus-o cu fața în jos.

— Ah, Hank, am cumpărat pantofi de vampă.

— Minunat! Minunat!

— Am să-i pun pentru tine. Sunt sigură c-o să-ți placă la nebunie.

— Fă-o, dragă.

Iris s-a dus în dormitor. Am luat scrisoarea către Tanya și am ascuns-o sub un vraf de hârtie.

Iris a ieșit. Pantofii erau roșii, strălucitori, cu niște tocuri al naibii de înalte. Arăta precum cea mai mare curvă din toate timpurile. Pantofii erau decolțați la spate și tălpile i se vedeau prin materialul transparent. Iris a mers încolo și-ncoace. Avea oricum un trup și un cur extrem *de* provocatoare, și mergând pe tocurile alea își sublinia la maximum toate astea. Era înnebunitoare. Iris s-a oprit și s-a uitat la mine peste umăr, zâmbind. Ce curvă minunată! Avea mai mult șold, cur și gambe decât văzusem vreodată. Am fugit și am turnat două pahare. Iris s-a așezat și și-a încrucișat picioarele. Stătea pe un scaun vizavi de mine. Minunile din viața mea se țineau lanț. Nu puteam înțelege cum de se întâmpla.

Pula mi se întărise, palpita, împingea prin pantaloni.

— Știi ce-i place unui bărbat, i-am spus lui Iris. Mi-am terminat băutura, am luat-o de mină și am dus-o în dormitor. Am împins-o în pat. I-am ridicat rochia și am tras de chiloți. Era muncă grea. Chiloții s-au încurcat într-unul din pantofi și s-au agățat de un toc, dar până la urmă am reușit să-i dau jos. Rochia încă îi acoperea șoldurile. I-am ridicat curul și am tras rochia sub ea. Era deja umedă. Am pipăit-o cu degetele. Iris era aproape întotdeauna umedă, aproape întotdeauna pregătită. O adevărată bucurie. Avea ciorapi lungi de nailon, cu portjartier albastru decorat cu trandafiri roșii. Mi-am vârât-o în umezeală. Picioarele erau ridicate sus în aer și, în vreme ce am mângâiat-o, i-am văzut pantofii ăia de curvă, tocurile roșii ițindu-se ca niște stilete. Iris urma să capete încă un futai de modă veche.

Iubirea era pentru cântăreții la chitară, pentru catolici și pasionații de șah. Curva aia cu pantofii ei roșii și ciorapii lungi merita ce avea să obțină de la mine. Am încercat s-o desfac, s-o despic în două. Am privit chipul ăla straniu, pe jumătate indian, în lumina blândă a soarelui, care era abia filtrată printre jaluzele. Era ca o crimă. O posedăm. Nu exista nicio scăpare. Am despicat-o și am urlat. Am pocnit-o peste față și aproape că am rupt-o în două.

Am fost surprins că era în stare să se ridice zâmbind și să se ducă la baie. Părea aproape fericită. Pantofii îi căzuseră și zăceau lângă pat. Aveam pula încă sculată. Am ridicat unul din pantofi și mi-am frecat pula cu el. Era o senzație minunată. Apoi am pus pantoful înapoi pe podea. Când Iris a ieșit din baie, încă zâmbind, pula mi s-a blegit.

96.

Nu s-a mai întâmplat mare lucru cât a mai stat ea. Am băut, am mâncat, ne-am futut. Nu ne-am certat. Am făcut plimbări lungi cu mașina de-a lungul țărmului, am mâncat fructe de mare prin cârciumi. Nu mi-a părut de scris. Existau vremuri când era mai bine să te ții departe de mașina de scris. Un scriitor bun știa când nu e cazul să scrie. Oricine putea bate la mașină. Nu că aș fi fost bun la așa ceva; nu puteam nici ortografia corect și nici gramatică nu știam. Dar știam că nu e cazul să scriu. Era ca și fututul. Trebuia să-mi odihnesc zeul din când în când. Am avut un vechi prieten, care îmi mai trimitea scrisori, Jimmy Shannon. Scria șase romane pe an, toate despre incest. Nu-i de mirare că murea de foame. Problema mea era că nu-mi puteam odihni zeul pulii așa cum îmi puteam odihni zeul scrisului. Asta din cauză că femeile erau accesibile doar cu intermitențe. Așa că trebuia să profiți cât de mult puteai înainte că zeul altcuiva să intervină. Faptul că am renunțat la scris timp de zece ani a fost unul dintre lucrurile cele mai norocoase care mi s-au întâmplat

vreodată (presupun că unii critici ar spune că a fost, cred, unul dintre cele mai norocoase lucruri care i s-au întâmplat, de asemenea, cititorului). Zece ani de odihnă de ambele părți. Ce s-ar întâmpla dacă m-aș opri din băut timp de zece ani?

A sosit vremea s-o duc pe Iris Duarte la avion. Era un zbor de dimineață, ceea. ce făcea lucrurile mai dificile. Obişnuiam să mă trezesc la prânz; era un tratament bun pentru mahmureală, care avea să-mi adauge cinci ani la viață. N-am simțit nicio tristețe în vreme ce ne îndreptam către aeroportul internațional L.A. Sexul fusese reușit; ne amuzasem. Abia dacă îmi puteam aminti o perioadă mai plăcută, niciunul din noi neavând nicio pretenție. Și totuși, existase o căldură, nu chiar fără sentiment, o mortăciune cuplată cu alta. Testam genul ăla de a face amor la întâmplare, soiul ăla de sex gen Los Angeles, Hollywood, Bel Air, Malibu, Laguna Beach. Străini la început, străini și la sfârșit – o adunătură de trupuri masturbându-se anonim unul pe altul. Oamenii fără morală se considerau adesea mai liberi, dar ceea ce le lipsea era mai ales abilitatea de a simți sau de a iubi. Așa că preferau parteneri întâmplători. Morți futând morți. Nu exista nicio miză sau umor în jocul lor – erau doar niște cadavre futând alte cadavre. Morala era restrictivă, dar ei *erau* concentrați pe experiența umană de-a lungul secolelor. Un anumit tip de morală avea tendința să țină oamenii sclavi în fabrici, în biserici și devotați statului. Alte soiuri de morală pur și simplu păreau de bun simț. Era ca o grădină plină cu fructe otrăvite și fructe bune. Trebuia să știi pe care să o culegi și pe care să o eviți.

Experiența mea cu Iris fusese agreabilă și satisfăcătoare și, totuși, nu eram îndrăgostit de ea și nici ea de mine. Era ușor să-ți pese și greu să nu-ți pese. Mie mi-a păsat. Am mai zăbovit în mașină, pe rampa de parcare

superioară. Mai aveam ceva timp. Aveam radioul deschis. Brahms.

— O să te mai văd? am întrebat-o.

— Nu cred.

— Vrei să bei ceva la bar?

— O să faci o alcoolică din mine, Hank. Sunt atât de slăbită, abia dacă mai pot merge.

— Doar din cauza băuturii?

— Nu.

— Atunci hai să bem ceva.

— Băătură, băătură, băătură - numai la asta te poți gândi?

— Nu. Dar e o modalitate bună de a traversa intervale moarte de timp, precum ăsta.

— Nu poți înfrunța lucrurile direct?

— Pot, dar prefer să n-o fac.

— Asta se cheamă eschivare.

— La fel sunt și jocul de golf, dormitul, mâncatul, plimbatul, ceartă, joggingul, respiratul, fututul...

— Fututul?

— Ascultă, vorbim ca doi liceeni. Hai să te urcăm în avion.

Lucrurile nu mergeau bine. Aș fi vrut s-o sărut, dar am simțit reținerea ei. Un zid. Iris nu se simțea bine, presupun, și nici eu.

— Bine, a zis ea. Mergem să ne înregistrăm și după-ai-a bem ceva. Apoi am să zbor departe pentru totdeauna: ușor, comod, fără durere.

— *Bine!* am zis.

Și chiar așa s-a și întâmplat.

Drumul înapoi: spre est, pe Century Boulevard, către Crenshaw, apoi pe 8th Avenue, apoi pe Arlington către Wilton. M-am hotărât să-mi iau rufe de la spălat și am făcut dreapta pe Beverly Boulevard, am intrat în parcare

din spatele curățătoarei Silverette și am oprit. În vremea asta, o negresă tânără, într-o rochie roșie, a trecut pe acolo. Avea o legănare minunată a curului, o mișcare cu adevărat splendidă. Apoi clădirea mi-a blocat vederea. Știa să se miște. Era ca și cum viața ar fi oferit câtorva femei grație și le-ar fi refuzat-o celorlalte. Avea acea grație indescriptibilă.

Am pășit pe trotuar și am privit-o din spate. Am văzut-o întorcându-se și uitându-se înapoi. S-a oprit și s-a holbat la mine, privind peste umăr. Am intrat în spălătorie. Când am ieșit cu rufele, ea stătea lângă Volks-ul meu. Mi-am pus lucrurile înăuntru pe scaunul din dreapta. Apoi am ocolit către scaunul șoferului. Stătea în fața mea. Avea vreo 27 de ani și un chip rotund, impasibil. Eram foarte aproape unul de altul.

— Te-am văzut uitându-te la mine. De ce te uitai?

— Îmi cer scuze. N-am vrut să te jignesc.

— Vreau să știu de ce te holbai la mine.

— Ascultă, ești o femeie frumoasă. Ai un trup splendid. Te-am văzut trecând, așa că m-am uitat. Nu m-am putut abține.

— Vrei să ne întâlnim diseară?

— Păi, ar fi minunat. Dar am deja planuri. Am ocolit-o, m-am îndreptat spre scaunul șoferului. Am deschis ușa și am urcat. Ea s-a îndepărtat. În timpul ăsta, am auzit-o șoptind: „... *împuțit...*”

Am deschis cutia poștală. Nu era nimic. Trebuia să mă organizez. Ceva de care aveam nevoie lipsea. M-am uitat în frigider. Nimic. Am ieșit, m-am urcat în mașină și m-am dus la magazinul de băuturi *Elefantul albastru*. Mi-am cumpărat o sticlă de Smirnoff și niște 7-UP. În vreme ce mă întorceam, mi-am dat seama că uitasem de țigări.

Am luat-o spre sud, pe Western Avenue, la stânga pe Hollywood Boulevard, apoi la dreapta, pe Serrano.

Încercam să ajung la un Sav-On¹⁵. Chiar în colțul dintre Serrano și Sunset, stătea o altă negresă, o mulătră înțolită strident, cu minijupă și pantofi negri cu toc înalt. Îi puteam vedea o fărâmă de chiloți albaștri. A început să facă pași și m-am luat cu mașina după ea. S-a prefăcut că nu mă observă.

— Salut, dragă.

S-a oprit. Am tras lângă trotuar. A venit spre mașină.

— Cum îți merge? am întrebat-o.

— Toate bune.

— Lucrezi cumva sub acoperire? am întrebat.

— Ce vrei să spui?

— De unde știi că nu ești polițistă?

— De unde știi eu că tu nu ești polițist?

— Uită-te la moaca mea, arăt eu a polițai?

— În regulă, a zis. Trage mașina după colț. Vin și eu imediat.

Am tras mașina după colț, în fața unui fast-food. A deschis ușa și a urcat.

— Ce vrei? a întrebat.

Avea vreo 30 și ceva de ani și un dinte mare de aur i se vedea în centrul zâmbetului. N-o să ajungă niciodată lefteră.

— *Muie*, am zis.

— 20 de dolari.

— Bine, hai să mergem.

— Ia-o pe Western către Franklin, fă stânga, du-te spre Harvard și ia-o la dreapta.

Când am ajuns pe Harvard, era greu de parcat. În cele din urmă, am parcat într-o zonă interzisă și ne-am dat jos.

— Vino după mine, a zis.

Era un bloc nenorocit. Chiar înainte să ajungem în

15 Mică stație de benzină unde se vând și țigări, răcoritoare etc

hol, a luat-o la dreapta și am urmat-o pe o scară de ciment, uitându-mă la curul ei. Era straniu, dar toată lumea avea un cur. Era aproape trist. Dar nu-mi doream curul ei. Am urmat-o de-a lungul unui coridor și apoi iar pe niște scări de ciment. Foloseam un soi de scară de incendiu în loc de lift. Care era motivația, habar n-aveam. Dar aveam nevoie de exercițiul ăsta – dacă intenționez să scriu la bătrânețe romane mari și voluminoase, precum Knut Hamsun.

În cele din urmă, am ajuns la apartamentul ei și și-a scos cheia.

Am apucat-o de mină.

— Stai o clipă, am zis.

— Ce e?

— Ai vreo doi nenorociți de negri solizi înăuntru acolo, care o să-mi tragă o mamă de bătaie?

— Nu, nu-i nimeni înăuntru. Locuiesc cu o prietenă și ea nu-i acasă. Lucrează la magazinul universal Broadway.

— Dă-mi cheia.

Am deschis ușa încet și apoi am tras una cu piciorul și am dat-o de perete. M-am uitat înăuntru. N-am scos pistolul. A închis ușa după noi.

— Hai în dormitor, a zis.

— Stai o clipă...

Am deschis violent ușa unui dulap și, băgând mâna înăuntru, am pipăit în spatele hainelor. Nimic.

— Ce dracu' ai, mă?

— N-am nici pe dracu'!

— Ah, Dumnezeuule!

Am fugit în baie și am tras perdeaua de la duș. Nimic. M-am dus în bucătărie, am dat la o parte perdeaua de plastic de sub chiuveță. Nu era decât un coș de gunoi împutit, care dăduse pe dinafară. Am verificat celălalt dormitor, șifonierul de acolo. M-am uitat sub patul dublu: o sticlă goală de poșircă. Am ieșit.

— Vino-ncoace, a zis ea.

Era un dormitor minuscul, mai degrabă un alcov, cu un pat îngust acoperit de cearșafuri murdare. Pătura era pe podea. Mi-am tras fermoarul și am scos-o.

— 20 de dolari, a zis ea.

— Ia-o-n gură! Suge-o până la măduvă!

— 20 de dolari.

— Știu prețul. Câștigă-i, Golește-mi coaiele.

— Mai întâi 20 de dolari...

— Zău? Îți dau 20, dar de unde știu eu că n-o să ți pi după poliție? De unde știu că frac tu, un baschetbalist împutit de doi metri și zece, n-o să apară cu briceagul?

— Întâi 20 de dolari. Și nu-ți face griji. O să te sug. O să te sug ca lumea.

— N-am încredere în tine, curvă.

Mi-am tras fermoarul și am ieșit de-acolo iute, am coborât toate treptele alea de ciment. Am ajuns la capătul lor, am sărit în mașină și m-am întors acasă.

Am început să beau. Ceva nu era în ordine cu mine.

A sunat telefonul. Era Bobby.

— Ai dus-o pe Iris la aeroport?

— Da, Bobby, și vreau să-ți mulțumesc pentru că ți-ai ținut și tu mâinile acasă de data asta.

— Ascultă, Hank, asta nu se petrece decât în imaginația ta. Ești bătrân și aduci toate gagicile astea tinere, dup-aia devii nervos când un motan tânăr vine pe la tine. Îți tâțâie curul.

— Îndoiala de sine... lipsă de încredere, nu-i așa?

— Păi...

— OK, Bobby.

— Oricum, Valerie se întreba dacă n-ai vrea să treci pe la noi să bem ceva.

— De ce nu?

Bobby avea niște droguri proaste, proaste cu

adevărat. Am trecut țigara de la unul la altul. Bobby avea o mulțime de benzi noi de magnetofon. Îl avea și pe cântărețul meu favorit, Randy Newman, și l-a pus pe Randy, însă doar la volum mediu, la cererea mea.

L-am ascultat pe Randy și am fumat, apoi Valerie a început un spectacol de modă. Avea o duzină de costumații sexy, de la Frederick, Avea 30 de perechi de pantofi care atârnau în spatele ușii de la baie. Valerie a început să se miște arogant pe tocurile ei foarte înalte. Abia dacă putea merge. Se fâțâia prin cameră bâțându-se pe cataligele ei. Curul îi ieșea în afară și sfârcurile minuscule, tari și țepene i se vedeau prin bluza transparentă. Purta un lanț subțire de aur la gleznă. S-a răsucit cu fața spre noi, a făcut câteva ușoare mișcări languroase.

— Iisuse, a zis Bobby. Ah, Iisuse!

— Doamne Iisuse și Maică Precistă! am exclamat eu.

În vreme ce Valerie a trecut pe lângă mine, am întins mâna și am apucat-o de cur. Trăiam. Mă simțeam minunat. Valerie s-a ascuns în W.C. ca să-și schimbe iar costumul.

De fiecare dată când ieșea, arăta mai bine, mai nebunește, mai sălbatică. Întreaga poveste era pe punctul de a atinge momentul culminant.

Am băut, am fumat și Valerie a continuat să tot apară. Un spectacol de pomină.

S-a așezat în poala mea și Bobby ne-a făcut niște poze.

Seara s-a scurs. Apoi m-am uitat în jur. Valerie și Bobby dispăruseră. M-am uitat în dormitor și am văzut-o pe Valerie în pat, goală, doar cu pantofii cu toc. Trupul îi era ferm și zvelt.

Bobby era încă îmbrăcat și îi sugea țâțele, trecând de la unul la altul. Sfârcurile i se întăriseră.

Bobby s-a uitat la mine.

— Hei, bătrâne, am auzit cum te lauzi că știi să lingi

pizde. Ce zici de asta?

Bobby s-a așezat pe vine și i-a îndepărtat picioarele lui Valerie. Flocii ei erau lungi, răsucți și încurcați. Bobby s-a aplecat și a început să lingă clitorisul. Se pricepea destul de bine, dar îi lipsea imaginația.

— Stai o clipă, Bobby, nu faci cum trebuie.

Lasă-mă pe mine să-ți arăt.

M-am vârât eu acolo. Am început de departe și mi-am croit drum către pizdă. Apoi am ajuns la țintă. Valerie a reacționat. Totuși cam prea mult, și-a încolăcit picioarele în jurul capului meu și nu puteam respira. Îmi lipise urechile de cap. Mi-am scos capul de acolo.

— Vezi, Bobby? Bobby n-a răspuns. S-a întors și s-a dus în baie.

Mi-am scos pantofii și pantalonii. Îmi place să-mi arăt picioarele atunci când beau. Valerie a întins mâna și m-a tras în pat. Apoi s-a aplecat peste pula mea și a luat-o în gură. Nu prea se pricepea, în comparație cu majoritatea muierilor. A început străvechea figură de mișcare în sus și în jos a capului, dar în afară de asta nu prea avea ce oferi. A ținut-o așa mult timp și am simțit că n-aveam s-o scot la capăt. I-am îndepărtat capul, i l-am pus pe pernă și am sărutat-o. Apoi am urcat pe ea. Făcusem vreo opt sau zece mișcări când l-am auzit pe Bobby în spatele meu.

— Vreau să pleci, omule!

— Bobby, ce naiba ai?

— Vreau să te întorci la tine acasă. Mi-am scos-o, m-am ridicat, m-am dus în camera din față și mi-am pus pantofii și pantalonii.

— Hei, istețule, ce s-a întâmplat?

— Vreau pur și simplu să te cari.

— Bine, bine...

M-am întors acasă. Părea că trecuse multă vreme de când o dusesem pe Iris Duarte la avionul ăla. De-acum

trebuie să fi ajuns înapoi în Vancouver. Rahat. Iris Duarte, noapte bună.

97.

Am primit o scrisoare. Era trimisă din Hollywood.

Dragă Chinaski.

Tocmai ți-am citit aproape toate cărțile, Lucrez ca dactilografă într-un birou de pe Cherokee Avenue. Ți-am atârnat poză la birou. E un afiș de la una dintre întâlnirile tale cu cititorii. Oamenii mă întreabă, „Cine-i ăla?“, iar eu răspund „E prietenul meu“, iar ei zic, „Dumnezeule!“

I-am dat șefului meu cartea ta de povestiri, Bestia cu trei picioare, ai a spus că nu i-a plăcut. A zis că nu știi să scrii. A zis că e un rahat ieftin. S-a înfuriat destul de tare apropo de chestia asta.

Oricum, eu ador cărțile tale și mi-ar plăcea să te întâlnesc. Se spune că sunt destul de bine dotată. N-ai vrea să mă verifici?

Cu dragoste, Valencia

Notase și două numere de telefon, unul de la serviciu și unul de acasă. Era cam 2: 30. Am sunat-o la serviciu.

— Da? a răspuns o voce de femeie.

— Valencia e acolo?

— Eu sunt Valencia.

— Eu sunt Chinaski. Ți-am primit scrisoarea.

— M-am gândit că o să suni.

— Ai o voce sexy.

— Și tu, a răspuns ea.

— Când pot să te văd?

— Păi, în seara asta n-am nimic de făcut.

— OK, atunci rămâne pe diseară?

— Bine, a zis, ne vedem după ce termin serviciul. Ne putem întâlni în barul Foxhole, pe Cahuenga Boulevard. Știi unde e?

— Da.

— Ne vedem pe la 6 atunci...

M-am dus cu mașina și am parcat-o în fața barului. Mi-am aprins o țigară și am rămas în mașină o vreme, apoi am ieșit și am intrat în bar. Care dintre ele era Valencia? Am rămas în picioare și nimeni n-a zis nimic. M-am dus la bar și am comandat o vodcă-7 dublă, Apoi mi-am auzit numele.

— Henry?

M-am uitat în jur și am văzut o blondă singură într-un separeu. Mi-am luat paharul și m-am așezat. Avea vreo 38 de ani și nu prea era dotată. Se deteriorase. Era un pic cam prea grasă. Sâni erau foarte mari, însă se bălăngăneau obosiți. Avea părul tuns scurt, Era machiată din greu și părea epuizată, Purta pantaloni, bluză și cizme. Ochi albaștri spălăciți. Multe brățări pe fiecare mână. Chipul nu dădea nimic la iveală, deși cândva poate c-o fi fost frumoasă.

— A fost o zi cu adevărat mizerabilă, a zis ea. M-am spetit bătând la mașină.

— Atunci hai să ne întâlnim în altă seară, când o să te simți mai bine.

— Ei, la naiba, nu-i nicio problemă. Dacă mai beau un pahar, o să-mi revin.

Valencia a făcut semn chelneriței.

— Încă un pahar de vin. Bea vin alb.

— Cum merge scrisul? m-a întrebat. Ai scos vreo carte nouă?

— Nu, dar lucrez la un roman.

— Cum se cheamă?

— N-am încă titlul.

— O să fie unul bun?

— Nu știu.

Niciunul din noi n-a zis nimic o vreme. Mi-am terminat vodca și am mai băut una. Valencia pur și simplu

nu era tipul meu, în orice sens am lua cuvântul. Îmi displăcea. Sunt oameni pe care, imediat ce-i întâlnești, îi disprețuiești.

— Am o colegă japoneză la serviciu. Face tot ce e posibil ca să mă vadă dată afară. Mă am bine cu șeful, dar curva asta îmi amărăște zilele. Într-o zi, am să-i trag un șut în cur.

— De unde ești?

— Chicago.

— Nu mi-a plăcut Chicago.

— Mie îmi place Chicago.

Mi-am terminat paharul, ea și l-a terminat pe al ei. Valencia și-a împins nota de plată către mine.

— Te superi dacă plătești și chestia asta? Am mâncat și o salată de creveți.

Mi-am scos cheia să deschid ușa.

— Asta e mașina ta?

— Da.

— Și crezi că o să merg într-o vechitură ca asta?

— Ascultă, dacă nu vrei să urci, nu urca. Valencia a urcat. Și-a scos oglinda și a început să se fardeze în vreme ce eu conduceam. Nu era departe până la mine. Am parcat. O dată ajunși înăuntru, a zis:

— Casa asta e împruțită. Ai nevoie de cineva să ți-o pună la punct.

Am dat la iveală sticla de vodcă și un 7-UP și am turnat două pahare. Valencia și-a scos cizmele.

— Unde ți-e mașina de scris?

— Pe masa din bucătărie.

— N-ai un birou? Am crezut că scriitorii au birouri.

— Unii n-au nici măcar mese de bucătărie.

— Ai fost căsătorit? a întrebat Valencia.

— O dată.

— Ce n-a mers?

— Am început să ne urâm unul pe altul.

— Eu am fost căsătorită de patru ori. Încă mă mai întâlnesc cu foștii mei soți. Suntem prieteni.

— Bea-ți paharul.

— Pari agitat.

— N-am nimic.

Valencia și-a terminat paharul, apoi s-a întins pe canapea. Și-a pus capul în poala mea, am început să-i mângâi părul. I-am turnat un alt pahar și m-am întors iar să-i mângâi părul. Mă puteam uita în bluza ei și-i vedeam țâțele. M-am aplecat și am sărutat-o. Limba ei ieșea și intra în gura mea. Nu puteam s-o sufăr. Pula a început să mi se scoale. Ne-am sărutat din nou și i-am băgat mâna în bluză.

— Am știut că o să te întâlnesc într-o zi, a zis ea. Am sărutat-o din nou, de data asta cu sălbăticie. Mi-a simțit pula lipită de capul ei.

— Hei! a zis ea.

— Nu-i nimic, am zis.

— Pe naiba, a zis ea, ce ai de gând să faci?

— Nu știu...

— Eu știu.

Valencia s-a ridicat și s-a dus la baie. Când a ieșit, era goală. S-a vârat sub așternut. Eu am mai băut un pahar. Apoi m-am dezbrăcat și m-am urcat în pat. Am dat cearșaful la o parte. Ce țâțe uriașe! Jumătate din ea era numai țâțe. I-am apucat una cu mâna, cât am putut, și i-am supt sfârcul. Nu s-a întărit. M-am dus la celălalt sân și i-am supt sfârcul. Nicio reacție. I-am agitat țâțele. Mi-am vârat pula între ele. Sfârcurile au rămas moi. Mi-am îndreptat pula spre gura ei, dar ea a întors capul. M-am gândit să-i ard curul cu o țigară. Ce masă de carne era! o curvă epuizată. Curvele de obicei mă excitau. Pula mi se sculase, dar nu mă puteam implica.

— Ești evreică?

- Nu.
- Pari evreică.
- Nu sunt.
- Locuiești în cartierul Fairfax, nu-i așa?
- Da.
- Părinții tăi sunt evrei?
- Ascultă, ce-i tot rahatul ăsta cu evreii?
- N-ai de ce să te simți prost. Unii dintre cei mai buni prieteni ai mei sunt evrei, Am tras-o iar de țâțe.
- Pari speriat, a zis Valencia. Pari încordat. Mi-am fluturat pula pe la nasul ei.
- Pare *asta* speriată?
- Arată oribil. De unde ai căpătat toate venele alea?
- Mie îmi plac.

Am apucat-o de păr și i-am împins capul spre perete și i-am supt dinții în vreme ce o priveam în ochi. Apoi am început să mă joc cu pizda ei. I-a trebuit mult timp până să se excite. Apoi a început să se deschidă și i-am vârât degetul. M-am concentrat pe clitoris. Apoi am încălecat-o. Pula era în ea. De fapt, ne futeam. N-aveam nicio dorință să-i fac vreo plăcere. Valencia era destul de îngustă. I-o vârâsem destul de bine, dar ea nu părea să reacționeze. Nu-mi păsa. Am tot pompat. Încă un futai. Documentare. Nicio senzație de viol. Sărăcia și ignoranța nășteau propriul adevăr. Era a mea. Eram două animale în pădure și eu o ucideam. Începea să se excite. Am sărutat-o și buzele ei în sfârșit s-au deschis. I-am vârât-o mai adânc. Pereții albaștri ne priveau. Valencia a început să geamă ușor. Asta m-a impulsionat.

Când a ieșit din baie, eram îmbrăcat. Pe masă se aflau două pahare. Ne-am sorbit băuturile.

- Cum se face că locuiești în Fairfax? am întrebat.
- Îmi place acolo.
- Vrei să te duc cu mașina acasă?

— Dacă nu te deranjează.

Locuia la două străzi est de Fairfax.

— Acolo e casa mea, a zis ea. Ușa cu plasă.

— Pare o casă drăguță.

— Chiar este. Vrei să intri puțin?

— Ai ceva de băut?

— Niște cherry.

— Sigur.

Am intrat. Pe podea erau două prosoape. Le-a tras una cu piciorul și le-a vârât sub canapea, în trecere. Apoi a apărut cu sticla de cherry. Era de proastă calitate.

— Unde-i baia? am întrebat.

Am tras apa ca să acopăr sunetul, apoi am vomat paharul de cherry pe care îl băusem. Am tras din nou apă și am ieșit.

— Mai vrei un pahar? m-a întrebat.

— Bineînțeles.

— Copiii trec să mă vadă, a zis ea. De-aia e așa dezordine.

— Ai copii?

— Da, dar Sam are grijă de ei. Mi-am terminat paharul.

— Păi, mulțumesc pentru tratație. Trebuie să plec.

— Bine, ai numărul meu de telefon.

— Da.

Valencia m-a condus până la ușă. Ne-am sărutat acolo, apoi m-am îndreptat spre mașină. Am urcat și am pornit. Am dat colțul, am parcat, am deschis ușa și am mai vomitat o dată.

98.

M-am tot întâlnit cu Sara la două-trei zile, când la ea, când la mine. Dormeam împreună, dar fără să facem sex. Am fost cât pe aci, dar niciodată n-am ajuns s-o facem. Preceptele lui Drayer Baba rămâneau în picioare.

Ne-am hotărât să petrecem sărbătorile împreună la mine, și Crăciunul și Revelionul.

Sara a sosit pe 24, pe la prânz, cu dubița ei. Am privit-o cum parchează, apoi am ieșit s-o întâmpin. Avea niște scânduri legate de tavanul mașinii. Era darul pentru mine de Crăciun: avea de gând să-mi construiască un pat. Patul meu era o bătaie dejoc: un simplu pat cu arcuri, cu măruntaiele ieșind prin saltea. Sara cumpăraseră, de asemenea, și un curcan hrănit natural, plus decorațiunile. Urma să plătesc eu pentru asta și pentru vinul alb. Mai erau și mici daruri pentru fiecare.

Am cărat scândurile și curcanul înăuntru și restul mărunțișurilor. Am scos patul, salteaua și tăblia patului afară și am lipit un anunț pe ele: „GRATIS”. Tăblia a dispărut prima, apoi patul cu arcuri și, în cele din urmă, cineva a luat și salteaua. Era un cartier de săraci.

Văzusem patul Sarei acasă la ea, dormisem în el și-mi plăcuse. Nu putusem suferi niciodată saltelele obișnuite, cel puțin cele pe care fusesem în stare să le cumpăr. Îmi petrecusem mai mult de jumătate din viață în paturi care erau mai potrivite pentru cineva în formă de rima.

Sara își construise singură patul și avea de gând să-mi facă și mie unul la fel. O platformă de lemn solidă așezată pe șapte picioare – cel de-al șaptelea dispus direct în mijloc –, peste care era pus un strat de spumă tare de zece centimetri. Sara avea ceva idei. Am ținut scândurile și ea a bătut cuiele. Se pricepea bine la mânuit ciocanul. Nu cântărea decât 45 de kile, dar știa să bată un cui. Avea să fie un pat strașnic.

Nu i-a luat mult Sarei.

Apoi l-am încercat – fără sex –, în vreme ce Drayer Baba zâmbea deasupra noastră.

Am plecat cu mașina să căutăm un pom de Crăciun. Nu eram prea nerăbdător să cumpăr unul (Crăciunul

fusese întotdeauna o perioadă nefericită în copilăria mea) și, când am văzut că se epuizaseră, nu mi-a păsat. Sara era nefericită. Dar, după ce ne-am întors și am băut câteva pahare de vin, și-a revenit și a început să atârne ornamente de Crăciun, lumini și betea peste tot, părți din betea în părul meu.

Citisem că în Ajun și de Crăciun se sinucid mai mulți oameni decât oricând în restul anului. Se pare că sărbătorile aveau puțin. sau nimic de-a face cu nașterea lui Hristos.

Toată muzica de la radio îți făcea rău, iar programele TV erau și mai proaste. Așa că am închis, iar ea a sunat-o pe maică-sa în Maine. Am vorbit și eu cu maică-sa, iar mama nu era deloc rea.

— La început, a zis Sara, m-am gândit să-ți fac lipeala cu maică-mea, dar ea e mai în vârstă decât tine.

— Las-o baltă.

— Are picioare drăguțe.

— Las-o baltă.

— Ai prejudecăți împotriva femeilor în vârstă?

— Da, toată lumea e bătrâna, în afară de mine.

— *Te porți ca o vedetă. Totdeauna ai avut femei cu 20 - 30 de ani mai tinere?*

— Nu și când aveam 20 de ani.

— Bine, reformulez întrebarea: ai avut vreodată vreo femeie mai în vârstă decât tine?

— Da, când aveam 25, am trăit cu o femeie de 35.

— Și cum a mers?

— A fost teribil. M-am îndrăgostit.

— Ce a fost îngrozitor?

— M-a făcut să mă duc la colegiu.

— Și asta e îngrozitor?

— Nu era soiul de colegiu la care te gândești. Ea era facultatea și eu eram studentul.

- Ce s-a întâmplat cu ea?
- Eu am îngropat-o.
- Cu onoruri? Ai ucis-o?
- Băutura a ucis-o.
- Crăciun fericit.
- Păi, da. Spune-mi despre relațiile tale.
- Prefer să mă abțin.
- Prea multe?
- Prea multe și, totuși, prea puține.

Treizeci sau patruzeci de minute mai târziu, s-a auzit o bătaie în ușă. Sara s-a ridicat și a deschis. A intrat un sex-simbol. În ziua de Ajun. Nu știam cine este. Era îmbrăcată într-un costuro negru, mulat, și sânii ei uriași arătau de parcă stăteau să explodeze din rochie. Era o imagine magnifică. Nu văzusem niciodată astfel de sâni etalați într-un asemenea mod, poate doar prin filme.

- Bună, Hank! Mă cunoștea.
- Eu sunt Edie. Ne-am întâlnit într-o seară, acasă la Bobby.
- Da?
- Erai prea beat ca să-ți amintești?
- Bună, Edie. Ea e Sara.
- Îl căutam pe Bobby. M-am gândit că s-ar putea să fie aici.
- Stai jos și bea ceva.

Edie s-a așezat într-un scaun în dreapta mea, foarte aproape. Avea vreo 25 de ani. Și-a aprins o țigară și a sorbit din băutură. De fiecare dată când se apleca peste măsuță, eram sigur că se va întâmpla. Eram sigur că sânii ăia aveau să țâșnească afară. Și mi-era teamă de ce-aș putea face într-un asemenea caz. Pur și simplu, nu știam. Niciodată nu fusesem un fan al sânilor, ci al picioarelor. Dar Edie chiar că știa cum să și-i etaleze. Mi-era teamă și am aruncat o privire într-o parte la sânii ei, fără să știu

dacă voiam ca ei să iasă afară sau să rămână la locul lor.

— L-ai cunoscut pe Manny, mi-a zis ea. Acasă la Bobby.

— Da.

— A trebuit să-i dau papucii. Era prea al dracului de gelos. A angajat chiar și un detectiv să mă urmărească. Imaginează-ți! Rahatul ăla de doi bani!

— Mda.

— Urăsc bărbații care sunt cerșetori. Urăsc lingușitorii!

— „Un bărbat ca lumea e greu de găsit în ziua de azi”, am zis. E titlul unui cântec. De pe vremea celui de-al doilea război mondial. Mai era încă unul:

„Să nu te așezi sub un măr cu nimeni altcineva decât cu mine”.

— Hank, bați câmpii, a zis Sara.

— Mai ia un pahar, Edie, am zis și i-am turnat.

— Bărbații sunt niște porci! a continuat ea. Am intrat de curând într-un bar. Eram cu patru tipi, prieteni apropiați. Stăteam sorbindu-ne halbele de bere, râdeam, știi, ne distram. Nu deranjăm pe nimeni. Pe urmă, mi-a venit ideea să joc un biliard.

Îmi place. Cred că atunci când o doamnă joacă biliard, arată că are clasă.

— Eu nu știu să joc, am zis. Mereu rup plușul verde al mesei. Și nici măcar nu sunt o doamnă.

— Mă rog. Mă duc la masă, unde era un tip care juca singur. Mă duc la el și îi spun: „Ascultă, joci la masa asta de multă vreme. Vreau să joc și eu cu prietenii mei, n-ai vrea să ne lași și pe noi?” S-a întors și s-a uitat la mine câteva clipe. Apoi a rânjit și a zis: „Bine”.

Edie se animase, se agita în vreme ce vorbea, iar eu o priveam pe furis.

— M-am întors și le-am spus prietenilor mei:

„Am făcut rost de masă”. Tipul tocmai își juca ultima bilă, când a apărut un amic de-al lui: „Hei, Ernie, am auzit că renunți la masă”. Și știi ce i-a spus tipului? zice: „Da, renunț în favoarea curvei ălei al” L-am auzit și am văzut roșu în fața ochilor! Tipul era aplecat peste masă ca să tragă ultima bilă. Am înșfăcat un tac și i-am tras una în cap cu putere. A căzut lat pe masă, de parcă ar fi fost mort. Era cunoscut în bar, așa că au sărit niscăi amici de-ai lui, dar, între timp, cei patru prieteni ai mei au sărit și ei. Neică, ce cafteală! Sticle sparte, oglinzi făcute bucăți... Nu știu cum am ieșit de-acolo, dar am făcut-o. Ai ceva droguri?

— Da, dar nu prea mă pricep să rulez.

— Mă ocup eu.

Edie a rulat o țigară ca lumea, ca o profesionistă. A tras din ea, sâsâind, și apoi mi-a pasat-o.

— Așa că m-am întors în seara următoare, singură. Barmanul, care e proprietar acolo, m-a recunoscut. Îl cheamă Claude. „Claude”, i-am spus, „îmi pare rău pentru ieri, însă tipul acela era un nenorocit. M-a făcut curvă”.

Am mai turnat un rând. Peste un minut, țâțele aveau să iasă afară.

— Proprietarul a zis: „Nu-i nicio problemă, las-o baltă”. Părea un tip cumsecade. „Ce vrei să bei?” m-a întrebat. M-am învărtit prin bar și am mai băut două-trei pahare, după care mi-a zis: „Știi, aş avea nevoie de o chelneriță”.

Edie a mai tras din țigară și a continuat:

— Mi-a povestit despre cealaltă chelneriță. „Atrăgea bărbații în bar, dar crea o mulțime de necazuri. Îi asmuțea pe unii împotriva altora. Era mereu în centrul atenției. Apoi am descoperit că mai mergea și pe blat. Folosea localul *meu* ca să-și vândă pizda!”

— Zău? a întrebat Sara.

— Asta mi-a zis. Oricum, mi-a oferit un post de

chelneriță și a zis: „Să nu te ții de șmecherii!” I-am spus să înceteze, nu eram una dintr-alea. M-am gândit că poate acum o să pot strânge niște bani ca să ajung la U.C.L.A., să studiez chimia și franceză. Asta mi-am dorit dintotdeauna. Apoi a zis: „Vino încoace. Vreau să-ți arăt unde păstrăm marfa și am, de asemenea, un costum pe care aș vrea să-l încerci. N-a fost purtat niciodată și cred că e mărimea ta”. Așa că m-am dus în cămăruța aia întunecată cu el și a încercat să pună mâna pe mine. L-am împins. Apoi a zis: „Dă-mi doar un pupic”. „Du-te-n mă-ta”, i-am spus. Era chel, gras, foarte scund, avea dinți falși și negi negri cu păr pe obraji. S-a repezit la mine și m-a apucat de cur cu o mână și de țâțe cu alta și a încercat să mă pupe. L-am împins iarăși. „Am nevastă, a zis, îmi iubesc nevasta, nu-ți face griji”. S-a repezit iar la mine și i-am tras un genunchi știți voi unde. Cred că n-avea nimic acolo, că nici măcar n-a tresărit. „Am să-ți dau *bani*, am să fiu *drăguț* cu tine!” I-am spus să se ducă-n mă-sa. Așa că am mai pierdut o slujbă.

— Asta e o poveste tristă, am zis.

— Ascultă, trebuie să plec, a zis Edie. Crăciun fericit. Mulțumesc pentru băutură.

S-a ridicat și s-a îndreptat spre ușă. A luat-o prin curte. M-am întors și m-am așezat.

— Nenorocitul, a zis Sara.

— Ce e?

— Dacă n-aș fi fost aici, ai fi futut-o.

— Dar nici n-o cunosc.

— Și țâțele alea! Erai îngrozit! Îți era teamă până și să te uiți la ea!

— Ce naiba face umblând aiurea în Ajunul Crăciunului?

— De ce n-ai întrebat-o?

— A zis că-l căuta pe Bobby.

— *Dacă n-aș fi fost aici, ai fi futut-o.*

— Nu știu. N-am de unde să știu... Apoi Sara s-a ridicat și a țipat. A început să suspine și apoi a alergat în cealaltă cameră. Mi-am turnat un pahar. Luminile colorate de pe pereți se stingeau și se aprindeau.

99.

Sara pregătea umplutura pentru curcan și eu stăteam în bucătărie, discutând cu ea. Beam amândoi vin alb.

A sunat telefonul. M-am dus și l-am ridicat. Era Debra.

— Am vrut doar să-ți urez Crăciun fericit, macaroană fleșcăită.

— Mulțumesc, Debra. Și eu îți urez un Moș Crăciun fericit.

Am mai vorbit puțin, apoi m-am întors și m-am așezat.

— Cine era?

— Debra.

— Ce mai face?

— Cred că bine.

— Ce voia?

— M-a felicitat de Crăciun.

— O să-ți placă precis curcanul. Și umplutură. Lumea mănâncă otravă pură. America e una dintre puținele țări unde predomină cancerul de colon.

— Da, pe mine mă mănâncă în cur, dar nu sunt decât hemoroizii. O dată m-am dus și mi i-a tăiat. Înainte să mă opereze, îți bagă un șarpe pe maț, cu o lumină mică în vârf, și se chiorăsc în tine, să vadă dacă n-ai cancer. Șarpele acela e destul de lung, Pur și simplu, ți-l vira în tine!

A sunat iar telefonul. M-am dus și am ridicat receptorul. Era Cassie.

— Ce mai faci?

- Sara și cu mine pregătim un curcan.
- Mi-e dor de tine.
- Îți urez și eu Crăciun fericit. Cum merge slujba?
- Bine. Sunt liberă până pe 2 ianuarie.
- La mulți ani, Cassie!
- Ce naiba se întâmpla cu tine?
- Sunt un pic amețit. Nu sunt obișnuit cu vinul alb

așa devreme.

- Poate mă suni când poți.
- Bineînțeles.

M-am întors în bucătărie.

— Era Cassie. Lumea sună de Crăciun. Poate că o să sune și Drayer Baba.

- N-o să sune.
- De ce?

— N-a vorbit niciodată cu voce tare. N-a vorbit niciodată și niciodată nu s-a atins de bani.

— Asta e destul de mișto. Dă-mi să mănânc niște umplutură din aia crudă.

- OK.
- Ia uite, nu e rea!

Apoi a sunat iar telefonul. Așa era treaba. O dată ce începea să sune, nu se mai oprea. M-am dus în dormitor și am răspuns.

- Alo, cine e?
- Nenorociture, nu știi?
- Nu, nu prea. Era o femeie beată.
- Ghici.
- Stai puțin. Știu! Ești *Iris*.
- Da, *Iris*. Și sunt gravidă!
- Știi cine e tatăl?
- Ce contează?
- Cred că ai dreptate. Cum merg lucrurile în

Vancouver?

— Bine. La revedere.

— La revedere.

M-am întors iarăși în bucătărie.

— Era dansatoarea din buric din Canada, i-am spus Sarei.

— Ce mai face?

— E pur și simplu îmbibată de spiritul Crăciunului.

Sara a pus curcanul în cuptor și ne-am dus în camera din față. Am flecărit o vreme. Apoi a sunat iar telefonul.

— Alo? am zis.

— Tu ești Henry Chinaski? Era o voce tânără de bărbat.

— Da.

— Ești Henry Chinaski, scriitorul?

— Da.

— Chiar?

— Da.

— Păi, suntem o bandă de tipi din Bel Air și chiar că ne place cum scrii, omule. Ne place atât de mult, încât ne-am hotărât să te *răsplătim*.

— Zău?

— Da. O să trecem pe la tine cu niște beri.

— Băgați-vă berea în cur.

— Ce?

— Am zis să v-o băgați în cur!

Am închis.

— Cine era? a întrebat Sara.

— Tocmai am pierdut trei sau patru cititori din Bel Air. Dar a meritat.

Curcanul era gata și l-am scos eu din cuptor.

L-am pus pe un platou, am luat mașina de scris și toate hârtoagele mele de pe masa din bucătărie și l-am așezat acolo. Am început să-l tai, iar Sara a venit cu legumele. Ne-am așezat și am umplut farfuriile. Arăta bine.

— Sper că aia cu țâțele n-o să treacă iar pe aici, a zis Sara.

Părea că o supără foarte tare ideea.

— Dacă o să vină, am să-i dau și ei o bucată.

— Ce?

Am arătat spre curcan.

— Am zis: „Am să-i dau o bucată”. Tu poți să privești.

Sara a țipat. S-a ridicat. Tremura toată. Apoi a fugit în dormitor. M-am uitat la bucata mea de curcan. Nu puteam s-o mănânc. Iar apăsasem pe butonul greșit. M-am dus în camera din față cu paharul. M-am așezat, am așteptat vreun sfert de oră și am pus curcanul și legumele în frigider.

Sara a plecat la ea în ziua următoare. Mi-am făcut un sandviș cu puțin curcan rece pe la trei după-amiază. Pe la cinci am auzit bătăi puternice în ușă. Am deschis. Erau Tammie și Arlene. Se drogaseră cu amfetamină. Au intrat și au început să țopăie pe acolo, vorbind tare amândouă o dată.

— Ai ceva de băut?

— La dracu', Hank, ai *ceva* de băut?

— Cum a fost *rahatul* tău de Crăciun?

— Da, cum a fost rahatul tău de *Crăciun*, omule?

— Am niște bere și vin în răcitor, le-am zis. (întotdeauna poți să-ți dai seama când ai de-a face cu un bătrân: spune răcitor în loc de frigider.) Au țopăit până în bucătărie și au deschis răcitorul.

— Hei, uite un *curcan*.

— Ne e foame, Hank. Putem să mâncăm niște curcan?

— Sigur.

Tammie a apărut cu un copan și a mușcat din el.

— Hei, dar curcanul ăsta n-are niciun gust! Are nevoie de mirodenii.

Arlene a apărut cu felii de carne în mâini.

— Da, are nevoie de mirodenii. E prea fad! Ai niscai mirodenii?

— În dulap, am zis.

Au sărit iarăși în bucătărie și au început să presare mirodeniile.

— Așa! Așa e mai bine!

— Da, are gust de ceva acum!

— Curcan hrănit natural. Rahat!

— Da, e un rahat!

— Mai vreau!

— Și eu. Dar are nevoie de mirodenii. Tammie a apărut și s-a așezat. Tocmai era pe cale să termine copanul. Apoi a luat osul, a mușcat, l-a rupt în două și a început să sugă. Eram uimit. Mânca osul copanului și scui pă bucați din el pe covor.

— Hei, mănânci osul!

— Da, e *bun*!

Tammie a fugit iar în bucătărie să mai ia. În curând, și-au făcut amândouă apariția, fiecare cu câte o sticlă de bere.

— Să trăiești, Hank!

— Da, să trăiești, neică.

S-au așezat acolo și au început să sugă din beri.

— Păi, a zis Tammie, trebuie s-o luăm din loc.

— Da, ieșim ca să violăm niște liceeni!

— Da, mări!

Au sărit amândouă în picioare și au zbughit-o pe ușă. M-am dus în bucătărie și m-am uitat în frigider. Curcanul ăla arăta de parcă fusese sfâșiat de un tigru. Carcasa fusese pur și simplu despicată. Era o imagine obscenă.

Sara a trecut pe la mine în seara următoare.

— Ce mai face curcanul? a întrebat.

— OK.

A intrat și a deschis ușa frigiderului. A scos un țipăt. Apoi a ieșit din bucătărie în pas alergător.

— Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

— Tammie și Arlene au trecut pe aici. Cred că nu mâncaseră de o săptămână.

— Oh, e de-a dreptul greșos.

— Îmi pare rău, ar fi trebuit să le opresc. Dar se drogaseră.

— Păi, un singur lucru aș putea să fac.

— Ce anume?

— Aș putea să-ți fac o supă bună de curcan. Mă duc să iau niște legume.

— Bine.

I-am dat o bancnotă de 20 de dolari.

Sara a pregătit supă în seara aia. A fost delicioasă. Când a plecat dimineața, mi-a lăsat instrucțiuni cum s-o încălzesc.

Tammie a bătut la ușă pe la 4 după-amiază. I-am dat drumul și ea s-a repezit drept la frigider.

— Hei, ai supă.

— Da.

— E bună?

— Da.

— Te superi dacă gust și eu?

— E-n regulă.

Am auzit-o punând-o pe aragaz. Apoi am auzit-o băgând lingura în ea.

— Dumnezeule! Chestia asta e fadă. Are nevoie de *mirodenii*!

Am auzit-o cum mestecă mirodeniile în supă. Apoi a încercat-o.

— Așa e mai bine! Dar mai trebuie! Eu sunt italiancă, știi. Acum... aha... așa e mai bine! Acum am s-o las să se încălzească. Pot să beau o bere?

— Bine.

A intrat cu sticla și s-a așezat.

— Ți-e dor de mine? a întrebat ea.

— N-o să știi niciodată.

— Cred că am să obțin iar slujba mea de la Play Pen.

— Minunat.

— Vin niște tipi acolo care dau bacșișuri grase. Unul mi-a dat câte 5 dolari în fiecare seară. Era îndrăgostit de mine. Dar niciodată nu mi-a zis să merg cu el. Doar se holba la mine. Un ciudat. Era proctolog și uneori se masturba doar privindu-mă cum mă fâțâiam pe-acolo. Puteam să miros chestia aia pe el, știi...

— Păi, i-ai făcut felul...

— Cred că supa e gata. Vrei și tu?

— Nu, mulțumesc.

Tammie s-a dus în bucătărie și am auzit-o scoțând supa cu polinicul. A rămas acolo mai multă vreme. Apoi a apărut.

— Poți să mă împrumuți cu 5 dolari până vineri?

— Nu.

— Atunci cu doi.

— Nu.

— Dă-mi atunci doar un dolar. I-am dat lui Tammie o mâna de mărunțiș. În total un dolar și 37 de cenți.

— Mulțumesc, a zis.

— Pentru puțin.

Apoi a dispărut pe ușă.

În seara următoare a venit Sara. De obicei, nu trecea pe la mine așa des. Cred că era din cauza sărbătorilor, toată lumea era rătăcită, pe jumătate țicnită, speriată. Aveam vinul alb pregătit și am turnat câte un pahar pentru fiecare.

— Cum îți merge treaba? am întrebat-o.

— Afacerile sunt de rahat. Abia dacă scoți un ban ca

să nu dai faliment.

- Unde sunt clienții?
- Au plecat cu toții din oraș.
- Toate planurile noastre au hibe.
- Nu toate. Unii oameni au succes după succes.
- Adevărat.
- Cum e supă?
- E pe terminate.
- Ți-a plăcut?
- Nu prea am mâncat.

Sara s-a dus în bucătărie și a deschis ușa frigiderului.

— Ce s-a întâmplat cu supa? Pare stranie. Am auzit-o gustând-o. Apoi a fugit la chiuvetă și a scuipat.

— Dumnezeu, a fost otrăvită! Ce s-a întâmplat? S-au întors Tammie și Arlene să mănânce și supa?

— Doar Tammie.

Sara n-a urlat. A vărsat ce mai rămăsese din supă în chiuvetă și a dat drumul la apă. O puteam auzi suspinând pe tăcute. Sărmanul curcan hrănit natural avusese un Crăciun dificil.

100.

Ajunul Anului Nou era o altă seară grea prin care trebuia să trec. Părinților mei întotdeauna le plăcuse la nebunie Revelionul. Ascultau la radio cum se apropia, oraș după oraș, până ce șosea în Los Angeles. Artificiile explodau, se auzeau fluieri și claxoane, bețivii borau, soții flirtau cu nevestele altora, nevestele cu cine puteau. Toată lumea se săruta și se juca de-a hai-să-te-apuc-de-cur prin băi, firide și uneori chiar pe față, mai ales la miezul nopții, și a doua zi se iscau teribile certuri de familie, ca să nu mai amintesc de Turneul Parăzii Trandafirilor și de meciul de fotbal tradițional.

Sara a sosit devreme de Revelion. Se entuziasma cu privire la lucruri precum Muntele Vărajit, filme a căror

acțiune se petrecea în spațiu, *Star Trek*, anumite formații rock, spanac cu maioneză și hrană pură, dar avea un bun simț fundamental mult mai pregnant decât oricare altă femeie pe care o întâlnisem vreodată. Poate doar una singură, Joanna Dover, îi putea egala bunul simț și blândețea. Sara arăta mult mai bine și era mult mai credincioasă decât oricare dintre femeile mele obișnuite, așa că acest An Nou n-avea să fie chiar atât de rău.

Tocmai mi se urase la *mulți ani!* de către un crainic idiot de la o televiziune locală. Îmi displăcea să-mi ureze la mulți ani un străin. De unde știa el cine sunt? Poate că eram un tip care legase o copilă de cinci ani cu sârmă de tavan, atârând-o de glezne în vreme ce o tăia încet în bucăți.

Sara și cu mine începusem să sărbătorim. Dar era dificil să te îmbeți când jumătate din omenire se chinuia să se îmbete odată cu tine.

— Păi, i-am spus eu Sarei, n-a fost un an rău. Nu m-a ucis nimeni.

— Și încă o să fii în stare să bei în fiecare seară și să te trezești în fiecare zi la prânz.

— Măcar dacă aș putea s-o mai țin așa încă un an.

— Nu ești decât un bătrân alcoolic. A bătut cineva la ușă. Nu-mi venea să cred ochilor.

Era Dinky Summers, tipul care cânta folk rock, și prietena lui, Janis.

— Dinky, am strigat cu entuziasm. Hei, la naiba, omule, ce-i cu tine?

— Nu știu, Hank, m-am gândit pur și simplu să-ți facem o vizită.

— Janis, ea e Sara. Sara... Janis. Sara s-a dus și a mai adus două pahare. Am turnat. Conversația nu era cine știe ce.

— Am scris cam vreo zece bucăți noi. Cred că sunt

din ce în ce mai bun.

— Și eu cred că este, a zis Janis. Zău.

— Ascultă, Hank, în seara aia când am cântat înainte de întâlnirea ta cu cititorii, am fost chiar atât de rău?

— Dinky, nu vreau să-ți rănesc sentimentele, dar să știi că mai mult beam decât ascultam. Mă gândeam la faptul că trebuia să mă prezint acolo și mă pregăteam să fac față, o chestie care îmi întoarce stomacul pe dos.

— Dar mie îmi place la nebunie să apar în fața mulțimii și, când sunt pe scenă și le place cum cânt, mă simt ca-n rai.

— Cu scrisul e altceva. Îl faci singur, n-are nicio legătură cu publicul.

— S-ar putea să ai dreptate.

— Am fost acolo, a zis Sara. Doi tipi au trebuit să-l ajute pe Hank să urce pe scenă. Era beat și îi era rău.

— Ascultă, Sara, a întrebat Dinky. Am cântat chiar așa de rău?

— Nu, nu-i adevărat. Publicul era pur și simplu nerăbdător să-l vadă pe Chinaski. Orice altceva îi irită.

— Mulțumesc, Sara.

— Folk rock-ul, pur și simplu, nu reprezintă mare lucru pentru mine, am spus.

— Ce-ți place?

— Aproape toți compozitorii clasici germani, plus câțiva ruși.

— Am scris vreo zece bucăți noi.

— Am putea auzi câteva? a întrebat Sara.

— Dar n-ai chitara cu tine, nu-i așa? am întrebat.

— Ba o are, a zis Janis. Nu pleacă niciodată fără ea.

Dinky s-a ridicat, a ieșit și și-a adus instrumentul din mașină. S-a așezat cu picioarele încrucișate pe covor și a început să-și acordeze chitara. Urma să avem parte de o distracție în direct. A început să cânte. Avea o voce plină,

puternică. Sărea din perete în perete. Cântecele era despre o femeie, o poveste tristă între Dinky și o femeie. Nu era chiar atât de rău. Poate că pe scenă, cu spectatori plători, ar fi ieșit bine. Dar era mai greu de zis atunci când artistul stătea în fața ta pe covor. Era mult prea personal și jenant. Totuși, am hotărât că nu era chiar atât de rău. Avea însă o problemă. Îmbătrânea. Buclele blonde nu mai erau chiar așa de aurii și inocența gen ochi larg deschiși se mai pierduse. În curând, avea să dea de necaz. Am aplaudat cu toții.

— Strașnic, amice, am zis.

— Chiar ți-a plăcut, Hank? Mi-am fluturat mâna în aer.

— Știi, mie întotdeauna mi-a plăcut ce scrii.

— Mulțumesc, amice.

S-a grăbit să treacă la următorul cântec. Și asta era despre o femeie. O fostă gagică. Fusese plecată toată noaptea. Avea ceva umor, dar nu eram sigur dacă era deliberat. Oricum, Dinky a terminat și noi am aplaudat. A continuat cu următorul.

Dinky era inspirat. Avea volum, nu glumă. Picioarele i se răsuceau în teniși și ne lăsa să auzim asta. De fapt, muzica îl reprezenta într-un fel. Nu arăta ce trebuie și nici nu sună așa cum trebuie, totuși produsul însuși era mult mai bun decât ceea ce puteai asculta de obicei. Mă făcea să mă simt josnic pentru că nu-l puteam lăuda fără rezerve. Însă dacă mințai pe cineva apropo de talentul lui doar pentru că stătea în fața ta, asta era minciună cea mai de neiertat dintre toate, pentru că îi spunea de fapt să continue, ceea ce era, în fond, cea mai proastă modalitate pentru un om fără talent autentic de a-și risipi viața. Dar mulți făceau asta. Prieteni și rude mai ales.

Dinky s-a repezit la următorul cântec. Avea de gând să ne ofere tot repertoriul. Am ascultat și am aplaudat,

însă măcar aplauzele mele au fost cele mai reținute.

— Cel de-al treilea vers, Dinky, nu mi-a plăcut, am zis.

— Dar e *nevoie* de el, știi, pentru că...

— Știu.

Dinky a ținut-o tot așa. Și-a cântat toate cântecele. I-a luat ceva timp. Au fost și câteva pauze. Când în cele din urmă a venit miezul nopții, Dinky, Janis, Sara și Hank erau încă împreună. Dar, slavă Domnului, cazul chitarei era închis. Decizia juriului a rămas blocată.

Dinky și Janis au plecat pe la unu, eu și cu Sara ne-am urcat în pat. Am început să ne îmbrățișăm și să ne sărutăm. Eram, așa cum am spus, un entuziast al sărutului. Aproape că nu mă puteam abține. Sărutul autentic era foarte rar. Niciodată n-o făceau ca lumea în filme sau la televizor. Sara și cu mine eram în pat, frecându-ne trupurile și sărutându-ne din greu. Ea chiar că-și dăduse drumul. Întotdeauna fusese la fel în trecut. Drayer Baba ne privea de undeva de sus – ea m-apuca de pulă și eu mă jucam cu pizda ei, și apoi sfârșea prin a-și freca pulă de pizdă, iar dimineața pielea pulii era roșie și aspră.

Am ajuns la partea cu frecatul și, brusc, ea m-a apucat de pulă și și-a vârât-o în pizdă.

Eram uluit. Nu știam ce să fac.

În sus și-n jos, nu? Sau, mai degrabă, înăuntru și-n afară. Era ca mersul pe bicicletă: nu uitali niciodată. Era o femeie cu adevărat frumoasă. Nu mă puteam abține. Am apucat-o de părul roșu-auriu, i-am tras gura către a mea și mi-am dat drumul.

S-a ridicat, s-a dus în baie, iar eu m-am uitat la tavanul albastru al dormitorului și am zis, Drayer Babă, iart-o.

Însă, de vreme ce el niciodată nu vorbea și nu se atinge de bani, nu mă puteam aștepta la un răspuns și

nici nu-l puteam plăti.

Sara a ieșit din baie. Avea o siluetă firavă, era slabă și bronzată, dar fermecătoare. S-a urcat în pat și ne-am sărutat. A fost un sărut cu gura deschisă, ca între îndrăgostiți.

— La mulți ani, a zis ea.

Am adormit, îmbrățișați.

101.

Corespondam în continuare cu Tanya și, în seara de 5 ianuarie, mi-a telefonat. Avea o voce ascuțită, agitată, sexy, ca de Betty Boop¹⁶.

— Vin mâine seară cu avionul. M-aștepți la aeroport?

— Cum o să te recunosc?

— Am să port un trandafir alb.

— *Minunat.*

— Ascultă, ești sigur că vrei să vin?

— Da.

— Bine. Voi fi acolo.

Am închis telefonul. M-am gândit la Sara. Dar nu eram căsătoriți. Un bărbat avea niște drepturi. Eram scriitor. Eram un bătrân pervers. Relațiile umane oricum nu funcționau. Doar primele două săptămâni aveau oarece șarm, apoi cei doi își pierdeau interesul. Măștile cădeau și apăreau cei adevărați: ciudați, imbecili, demenți, răzbnători, sadici, ucigași. Societatea modernă își crease propriul tip de oameni și ei se hrăneau unul cu altul. Era un duel până la moarte, într-o hază. Am ajuns la concluzia că, atunci când era vorba de o relație umană, puteai spera la cel mult doi ani și jumătate. Regele Mongut al Siam-ului a avut nouă mii de neveste și concubine. Regele Solomon din Vechiul Testament avusese 700 de neveste; August cel Puternic al Saxoniei a avut 365 de neveste, câte una pentru fiecare zi a anului. Numărul îți dă siguranță. Am

16 Personaj de desene animate

format numărul Sarei. Era acasă.

— Bună, am zis.

— Mă bucur că ai sunat, a răspuns ea. Tocmai mă gândeam la tine.

— Cum merge afacerea?

— N-a fost o zi rea.

— Ar trebui să mărești prețurile. Dai marfa de pomană.

— Dacă nici n-aș câștiga, nici n-aș pierde, n-ar mai trebui să plătesc impozite.

— Ascultă, m-a sunat cineva în seara asta.

— Cine?

— Tanya.

— Tanya?

— Da, am tot corespondat cu ea. Îi plac poeziile mele.

— Am văzut scrisoarea pe care ți-a scris-o. Ai lăsat-o la vedere. Ea e cea care ți-a trimis poza aia unde i se vede pizda?

— Da.

— Și vine să te vadă?

— Da.

— Hank, mi-e silă, mi-e mai mult decât silă. Nu știu ce să fac.

— Vine. Am zis c-o s-o aștept la aeroport.

— Ce încerci să faci? Ce înseamnă asta?

— Poate că nu sunt un om bun. Există tot felul de soiuri și grade.

— Asta nu-i un răspuns. Cum rămâne cu tine, cu mine? Cum rămâne cu noi? Nu-mi place să pozez în eroină de telenovelă, dar m-am implicat în relația asta...

— Vine încoace. Să înțeleg că asta e sfârșitul relației noastre?

— Hank, nu știu. Cred că da. Nu știu ce să-ți spun.

— Ai fost foarte drăguță cu mine. Nu sunt sigur că

știi întotdeauna ce fac.

— Cât o să stea aici?

— Două sau trei zile, presupun.

— Îți dai seama cum o să mă simt?

— Cred că da...

— OK, sună-mă după ce o să plece și o să vedem atunci.

— Bine.

M-am dus în baie și m-am privit în oglindă. Arătam îngrozitor. Am tăiat niște fire albe din barbă și niște păr din jurul urechilor. Salutare, Moarte! Dar am avut parte de aproape șase decenii. Ți-am oferit de atâtea ori ocazia să mă gâbjești, încât ar fi trebuit să fiu al tău de mult. Vreau să fiu îngropat lângă hipodrom... unde pot auzi caii alergând.

În seara următoare eram la aeroport, așteptând. Am ajuns devreme, așa că m-am dus la bar. Mi-am comandat ceva de băut și am auzit pe cineva suspinând. M-am uitat în jur. La o masă, mai în spate, o femeie suspină. Era o tânără negresă - foarte deschisă la culoare - într-o rochie albastră strâmtă, și era beată. Avea picioarele ridicate pe un scaun, cu rochia trasă în sus, peste pulpe. Avea picioare lungi, catifelate, sexy. Tipilor din bar li se sculase, probabil. Nu mă puteam abține să n-o privesc. Era o tipă strașnică. O puteam vizualiza pe canapeaua mea, arătându-și crăcii. Mi-am mai luat ceva de băut și m-am dus la masa ei. Am stat acolo, încercând să maschez faptul că mi se sculase.

— Te simți bine? Pot să te ajut cu ceva?

— Da, cumpără-mi un Stinger.

M-am întors cu băutura și m-am așezat. Își dăduse picioarele jos de pe scaun. M-am așezat lângă ea în separeu. Și-a aprins o țigară și s-a sprijinit de mine. Mi-am aprins și eu o țigară.

— Mă cheamă Hank.

— Eu sunt Elsie.

Mi-am lipit piciorul de al ei și l-am frecat ușor.

— Mă ocup de piese pentru instalații sanitare, am zis.

Elsie n-a răspuns.

— Nenorocitul, m-a părăsit, a zis ea în cele din urmă.
Îl urăsc, Dumnezeuule. Habar n-ai cât îl urăsc!

Cocteil preparat din coniac și cremă de mentă.

— Ni se întâmplă aproape tuturor, de șase sau opt ori.

— Probabil, dar asta nu mă ajută cu nimic. Nu vreau decât să-lucid.

— Liniștește-te acum.

Am întins mâna și i-am strâns genunchiul. Pula mi se sculase așa de tare, că mă durea. Eram gata să-mi dau drumul în pantaloni.

— 50 de dolari, a zis Elsie.

— Pentru ce?

— Oricum vrei s-o facem.

— Lucrezi în aeroport?

— Da, vând prăjituri.

— Îmi pare rău, am crezut că ai necazuri. Trebuie să mă întâlnesc cu maică-mea peste cinci minute.

M-am ridicat și am plecat. O curvă! Când m-am uitat înapoi, Elsie își ridicase din nou picioarele pe scaun, expunându-se mai mult ca niciodată. Era cât pe-acți să mă întorc. Fir-ai tu să fii, Tanya.

Avionul Tanyei s-a apropiat, a aterizat, fără să se facă praf. Am rămas ceva mai în spate de restul mulțimii care aștepta pasagerii. Oare cum o să arate? Nici nu voiam să mă gândesc la felul în care arătam eu. Primii călători au apărut.

Oh, ia uite-te la aia! Dacă ar fi fost Tanya! Sau aia! Dumnezeuule! Ce nuri! Îmbrăcată în galben, zâmbind.

Sau aia... În bucătăria mea, spălând vasele. Sau ailaltă... ținând la mine, cu o țată afară din cămașă.

Fuseseră câteva *femei* adevărate în avionul acela. Am simțit că cineva mă bate pe umăr. M-am întors ai în spatele meu era o copilă. Arăta de vreo 18 ani, cu gâtul lung, subțire, un pic împlinită la umeri, și cu niște țâțe, craci și un cur a-ntâia.

— Eu sunt, a zis.

Am sărutat-o pe obraz.

— Ai ceva bagaje?

— Da.

— Hai să mergem la bar. Nu-mi place să aștept bagajele.

— Bine.

— Ești atât de micuță...

— Patruzeci de kilograme.

— Dumnezeu... o s-o rup în două. O să fie ca și cum aș viola un copil.

Ne-am dus la bar și ne-am așezat într-un separeu. Chelnerița i-a cerut legitimația. Ea avea documentul pregătit.

— Arăți de 18 ani, a spus chelnerița.

— Știu, a răspuns Tanya, cu vocea ei ascuțită de Betty Boop. Am să iau un *whiskey sour*¹⁷.

— Pentru mine, un coniac.

Două separeuri mai încolo, mulatra încă stătea cu rochia ridicată până la cur. Avea chiloții roz. Se tot holba la mine. Chelnerița a venit cu băuturile. Le-am sorbit. Am văzut curva ridicându-se. S-a împleticit către separeul nostru. Și-a pus mâinile pe masa noastră și s-a aplecat. Respirația îi putea a băutură.

— Vasăzică asta-i mă-ta, nenorocitul.

17 Whiskey sour, cocteil preparat din whiskey cu lămâie și zahăr, uneori și sifon, garnisit cu o felie de portocală

— Mama n-a putut ajunge. Elsie s-a uitat la Tanya.

— Ce tarif ai, dragă?

— Întinde-o, a zis Tanya.

— O sugi bine?

— Ține-o tot așa, dacă vrei să te alegi cu o mamă de bătaie.

— Și cum o s-o faci? Cu o jucărie? apoi Elsie s-a îndepărtat, mișcându-și fundul spre noi. Nici n-a ajuns bine în separeul ei și și-a crăcănat picioarele alea teribile. De ce nu le puteam avea pe amândouă? Regele Mongut avusese nouă mii de neveste. la gândiți-vă: 365 de zile pe an împărțit la nouă mii. Fără certuri. Fără pauze de menstruație. Fără solicitări psihice. S-o ții tot într-un festin. Trebuie să-i fi venit foarte greu regelui Mongut să moară. Sau foarte ușor. Nu putea exista cale de mijloc.

— Cine a fost aia?

— Elsie.

— O cunoști?

— A încercat să mă agațe. Vrea 60 de dolari ca să mi-o sugă.

— M-a iritat... am cunoscut o mulțime de persoane de culoare, dar...

— Înțeleg.

— Are totuși picioare mișto. Aproape că m-a excitat și pe mine.

— Tanya, picioarele sunt doar o parte a chestiunii.

— Care parte?

— Cea mai cca.

— Hai să luăm bagajele...

Tocmai când plecăm, Elsie a strigat:

— Adio, *mamă*!

N-am știut cu care din noi vorbea.

Când am ajuns la mine, ne-am așezat pe canapea la un pahar.

— Nu-ți convine c-am venit? a întrebat Tanya.
— Tu îmi convii...
— Aveai o prietenă. Mi-ai scris despre ea. Mai sunteți împreună?
— Nu știu.
— Vrei să plec?
— Nu cred.
— Ascultă, cred că ești un mare scriitor. Ești unul dintre puținii scriitori pe care-i pot citi.
— Da? Și care sunt ceilalți nenorociți?
— Nu mă pot gândi la numele lor acum. M-am aplecat și am sărutat-o. Gura ei era deschisă și umedă. Se preda ușor. Era o bucățică bună. Patruzeci de kile. Eram precum un elefant și un șoricel.

Tanya s-a ridicat cu paharul în mină, și-a tras fusta în sus și m-a încălecat, cu fața la mine. Nu purta chiloți. A început să-și frece pizdă de pulă mea sculată. Ne-am îmbrățișat și ne-am sărutat și ea a continuat să și-o frece. Era o chestie de efect. Răsucește-te, șerpișorul!

Apoi Tanya mi-a tras fermoarul pantalonilor, mi-a luat pula și și-a împins-o în pizdă. A început să călărească. Știa s-o facă. Cu tot cu cele patruzeci de kile ale ei. Abia dacă puteam gândi. Făceam mici mișcări lipsite de entuziasm, ieșindu-i în întâmpinare din când în când. Uneori ne sărutam, Era ceva obscen: eram violat de o copilă. S-a mișcat în cerc. Mă încolțise, mă prinsese în capcană. Era o nebunie. Doar carne, fără iubire. Umpleam aerul cu putoarea sexului pur. Copila mea, copila mea. Cum *poate* micul tău trup să facă toate lucrurile astea? *Cine* a inventat femeia? În *ce* scop final? Hai, ia pula! Și eram perfect *străini*! Era ca și cum ți-ai fi futut propriul *rahat*.

Se agita de parcă ar fi fost o maimuță pe sârmă. Tanya era o cititoare fidelă a tuturor cărților mele. A mărit ritmul. Copila asta se pricepea. Mi-a simțit agonia. A

început să se miște cu furie, frecându-și lindicul cu degetul, cu capul aruncat pe spate. Eram prinși împreună în cel mai vechi și mai excitant joc dintre toate. Am ajuns amândoi la orgasm și a durat, și a durat, până ce am crezut că o să mi se oprească inima. A căzut peste mine, minusculă și fragilă. I-am mângâiat părul. Transpirase. Apoi s-a ridicat și s-a dus în baie.

Violul copilei, finalizat. Îi învățau ca lumea pe copiii din ziua de azi. Violatorul violat. O justiție finală. Era o femeie „emancipată”? Nu, era pur și simplu excitantă.

Tanya a ieșit din baie. A mai băut un pahar. Fir-ar să fie, a început să râdă și să flecărească de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Da, asta era. Fusesse un fel de exercițiu pentru ea, precum joggingul sau înotul.

Tanya a zis:

— Cred că va trebui să mă mut de unde locuiesc.

Rex îmi face zile amare.

— Ah.

— Vreau să spun, nu facem sex, niciodată n-am făcut, și totuși e gelos. Ți-amintești scara în care te-am sunat?

— Nu.

— Păi, după ce am închis, a smuls telefonul din perete.

— Poate că e îndrăgostit de tine. Mai bine te-ai purta frumos cu el.

— Tu te porți frumos cu oamenii care te iubesc?

— Nu.

— De ce?

— Sunt infantil. Nu mă pot descurca. Am băut ce mai rămăsese din noapte și ne-am dus la culcare puțin înaintea zorilor. Pe acele patruzeci de kile nu le despicasem în două. Putea face față cu succes, mie și multor altora.

102.

Când m-am trezit câteva ore mai târziu, Tanya

coborâse din pat. Era ora nouă dimineața. Am văzut-o stând pe canapea și bând dintr-o sticlă de whiskey.

— Dumnezeu, da devreme o mai iei!

— Întotdeauna mă trezesc la șase și mă dau jos din pat.

— Eu întotdeauna mă trezesc la prânz. O să avem o problemă.

Tanya a tras din sticlă și eu m-am întors în pat. Să te trezești la șase era o nebunie. Probabil că era cu nervii la pământ. Nu era de mirare că nu cântărea aproape nimic.

A venit în dormitor.

— Mă duc să fac o plimbare.

— OK. M-am culcat la loc.

Când m-am trezit, Tanya era peste mine. Pula mea era sculată și îngropată în pizda ei. Iar mă călărea. Și-a aruncat capul pe spate, și-a arcuit trupul înapoi. Ea făcea toată treaba. Scotea mici gemete de plăcere, din ce în ce mai dese. Am început să gem și eu, tot mai tare. Simțeam că sunt gata să-i dau drumul. Eram pe punctul de a o face. Apoi s-a întâmplat. A fost un orgasm lung și mișto. Dup-aia, Tanya s-a dat jos de pe mine. Încă aveam pula sculată. Tanya a aplecat capul și, în vreme ce se uita în ochii mei, a început să lingă spermă de pe capul pulii. Curățenie la locul de muncă.

S-a ridicat și s-a dus în baie. Puteam auzi apa curgând. Nu era decât zece și un sfert. M-am culcat la loc.

103.

Am dus-o pe Tanya la Santa Anita. Evenimentul zilei era un jocheu de 16 ani căruia, fiind junior, i se acorda un avantaj: putea cântări cu cinci livre mai puțin decât ceilalți. Era de prin est și călărea la Santa Anita pentru prima oară. Hipodromul oferea un premiu de 10.000 de dolari persoanei în stare să ghicească câștigătorul cursei principale, dar pariul lui trebuia selecționat din toate

celelalte. O persoană era trasă la sorți pentru fiecare cal și se pornea de-acolo.

Am ajuns pe la cursa numărul patru și nenorociții umpluseră hipodromul până la refuz. Toate locurile dispăruseră și nu puteai parca nicăieri. Personalul ne-a îndreptat către un centru comercial din apropiere. Aveau autobuze cu care se putea face naveta. După cursă, trebuia să ne întoarcem pe jos.

— Asta e o nebunie. Îmi vine să mă întorc, i-am zis Tanyei.

Ea a tras o dușcă din sticlă.

— La naiba, a zis, din moment ce am venit până aici...

Am intrat. Știam un loc special unde puteam să ne așezăm, confortabil și izolat, și am dus-o acolo. Singurul inconvenient era că și copiii îl descoperiseră. Fugeau încolo și-ncoace ridicând praful și țipând, dar oricum era mai bine decât în picioare.

— O să plecăm după cursă a opta, i-am zis Tanyei. Ultimii dintre spectatori nu vor pleca de-aici decât la miezul nopții.

— Pun pariu că un hipodrom ar fi un loc bun de agățat bărbații.

— Curvele sunt în clădirea clubului.

— Te-a agățat vreodată o curvă aici?

— O dată, dar n-a contat.

— De ce?

— O cunoșteam deja.

— Nu ți-e teamă că iei vreo boală?

— Bineînțeles. Asta-i motivul pentru care majoritatea bărbaților nu vor decât muie.

— Ți place?

— Păi, bineînțeles.

— Când pariem?

— Chiar acum.

Tanya m-a urmat la ghișee. M-am dus la ghișeul de cinci dolari. Ea stătea lângă mine.

— Cum știi pe cine să pariezi?

— Nimeni nu știe. În principiu, e un sistem simplu.

— Adică?

— Păi, în general, caii cei mai buni sunt cel mai bine cotați. Cu cât pariezi pe un cal mai prost cotaț și el iese învingător, îți crește valoarea câștigului. Așa-numitul „favorit” nu câștiga la cote mai puțin de trei la unu, cam o dată din trei.

Poți să pariezi pe toți caii din cursă? Da, dacă vrei să rămâi repede fără niciun ban.

— Sunt mulți care câștigă?

— Aș zice că o persoană din 20 sau 25.

— De ce vin la curse?

— Nu sunt psihiatru, dar mă aflu aici, și îmi imaginez că mai sunt prezenți aici și vreo câțiva psihiatri.

Am pariat la câștig cinci dolari pe calul numărul 6 și am ieșit să ne uităm la cursă. Întotdeauna am preferat un cal care pornea tare, în special dacă abandonase în ultima cursă. Jucătorii îi numeau „descurajați”, dar întotdeauna căpătai un preț mai bun pentru același soi de aptitudini decât cel obținut cu un favorit. Am obținut 4 la unu cu „descurajatul” meu. A câștigat cu două lungimi și jumătate și mi-a adus zece dolari și douăzeci de cenți, pentru cei doi dolari, cât pariasem. Aveam 25, 50 dolari avans.

— Hai, să luăm ceva de băut, i-am zis Tanyei. Barmanul face cel mai bun Bloody Mary din California de sud.

Ne-am dus la bar. I-au cerut Tanyei să se legitimizeze, apoi ne-au dat de băut.

— Pe cine preferi în cursa următoare? a întrebat Tanya.

— Pe Zag-Zig.

— Crezi că o să câștige?

— Tu ai două țâțe?

— Ai observat?

— Da.

— Unde este toaleta?

— Ia-o la dreapta și apoi iar la dreapta. După ce a plecat Tanya, am mai comandat o băutură. Un negru a venit spre mine. Avea vreo 50 de ani.

— Hank, amice, ce mai faci?

— Mă descurc.

— Chiar că îți simțim lipsa la poștă. Tu ai fost unul dintre tipii cei mai amuzanți – pe care i-am avut vreodată. Vreau să apun că-ți ducem dorul, neică.

— Mulțumesc, spune-le băieților că-i salut.

— Acum cu ce te ocupi, Hank?

— Ciocănesc la mașina de scris.

— Ce vrei să spui?

— Ciocănesc la mașina de scris... Mi-am ridicat ambele mâini și am început să bat în aer.

— Vrei să spui că ești dactilograf?

— Nu, scriu.

— Ce scrii?

— Poezii, nuvele, romane. Iau bani pe chestia asta.

S-a uitat la mine. Apoi s-a întors și a plecat.

Tanya a revenit.

— Un nenorocit a încercat să mă agațe!

— Da? Îmi pare rău. Ar fi trebuit să merg cu tine.

— Era foarte tupeist! Ah, urăsc genul ăsta de oameni.

Sunt *dezgustători*.

— Măcar dacă ar avea puțină originalitate. Dar n-au niciun fel de imaginație. Probabil că de-aia sunt singuri.

— Mă duc să pariez pe Zag-Zig.

— Îți fac cinste cu un bilet...

Lui Zag-Zig pur și simplu îi lipsea entuziasmul. A

venit la start abia mișcându-se, jocheul pocnindu-l de mama focului cu biciul. Zag-Zig a luat un start prost și apoi a alergat indiferent. A reușit să bată un singur cal. Ne-am întors la bar. Ce cursă de rahat pentru un 6 la 5.

Am luat două Bloody Mary.

— Îți place sexul oral? m-a întrebat Tanya.

— Depinde, unele o fac bine, majoritatea nu.

— Te întâlnești vreodată cu prietenii aici?

— Tocmai m-am întâlnit cu cineva adineauri.

— Cu o femeie?

— Nu, un tip, un poștaş. De fapt, n-am niciun prieten adevărat.

— Mă ai pe mine.

— Patruzeci de kile de sex sălbatic.

— Nu vezi decât *asta* în mine?

— Bineînțeles că nu. Ai ochii ăia mari de tot.

— Nu prea ești amabil.

— Hai să prindem următoarea cursă. Am prins următoarea cursă. Ea a pariat pe un cal, cu, pe altul. Am pierdut amândoi.

— Hai să plecăm, am zis.

— OK, a zis Tanya.

Am ajuns acasă și ne-am așezat pe canapea, la un pahar. Chiar că nu era o fată rea. Avea un aer așa de trist. Purta *rochii* și tocuri înalte și avea glezne frumoase. Nu prea eram sigur ce aștepta de la mine. N-aveam nicio dorință s-o fac să se simtă prost. Am sărutat-o. Avea o limbă lungă, subțire, care intra și ieșea din gura mea. M-am gândit la un peștișor de argint. Exista atât de multă tristețe, peste tot, chiar și atunci când lucrurile funcționau.

Apoi Tanya mi-a desfăcut fermoarul și mi-a luat pula în gură. Și-a scos-o dintre buze și s-a uitat la mine. Era în genunchi, între picioarele mele. S-a holbat în ochii mei și și-a plimbat limba în jurul capului pulii. În spatele ei,

ultimele raze de soare se scurgeau printre jaluzelele mele murdare. Apoi s-a pus pe treabă. N-avea absolut niciun fel de tehnică. Nu știa nimic. Era o chestie simplă de supt și mișcat capul înainte și înapoi. Ca idee pur grotescă, era în regulă. Dar era greu să-ți faci treaba bazându-te doar pe un grotesc pur. Băusem și nu voiam să-i rănesc sentimentele. Așa *că am intrat pe tărâmul fanteziei*. Eram amândoi pe plajă, înconjurați de vreo 40 - 50 de inși, majoritatea în costume de baie. Erau adunați în jurul nostru, soarele strălucea deasupra, valurile se rostogoleau și puteai auzi marea. Din când în când, doi sau trei pescăruși se învârteau la mică înălțime.

Tanya sugea și își mișca capul în vreme ce ei priveau și le auzeam comentariile:

„Iisuse, ia uite cum i-o ia!”

„Curvă dementă de doi bani! Să i-o sugă unui tip cu 40 de ani mai bătrân ca ea!”

„Trageți-o de-acolo, e nebună!”

„Nu, stați așa! mai are puțin! ȘI UITAȚI-VĂ la *chestia* aia”.

„ORIBILĂ!”

„Hei! Am să i-o bag în cur în vreme ce i-o face!”

„E NEBUNĂ! SĂ-L SUGĂ PE BABALÂCUL ăla!”

„Hai să-i ardem spatele cu chibrituri!”

„UITAȚI-VĂ CE FACE!”

„E TOTAL NEBUNĂ!”

Am întins mâna și am apucat-o pe Tanya de cap și mi-am împins pula în centrul craniului ei.

Când a ieșit din baie, pregătisem două băuturi. Tanya a sorbit puțin și s-a uitat la mine.

— Ți-a plăcut, nu-i așa? Mi-am dat seama.

— Ai dreptate, am zis. Îți place muzica simfonică?

— Folk-rock, a zis ea.

M-am dus la radio, l-am mutat la 160, l-am deschis, i-

am dat volumul mai tare. Asta era.

104.

Am dus-o pe Tanya la aeroport în după-amiaza următoare. Am băut ceva în același bar. Negresă nu mai era prin zonă; cracii ăia erau cu altcineva.

— Am să-ți scriu, a zis Tanya.

— Bine.

— Crezi că sunt o curviștină?

— Nu, îți place sexul și nu-i nimic rău în asta.

— Hai că și ție îți place.

— De fapt, sunt un puritan. Puritanilor s-ar putea să le placă sexul mai mult decât oricui.

— Dar pari mai inocent decât oricare bărbat pe care l-am întâlnit vreodată.

— Într-un anume sens, întotdeauna am fost virgin...

— Mi-ar fi plăcut și mie să pot spune asta.

— Mai vrei un pahar?

— Sigur.

Am băut în tăcere. Și a venit timpul să urce în avion. Am sărutat-o pe Tanya de adio în fața punctului de control. Apoi am coborât pe scara rulantă. Drumul spre casă a fost lipsit de evenimente. M-am gândit: ei bine, sunt iar singur. Ar trebui să mă apuc să scriu naibii ceva sau să mă întorc din nou la slujba de portar. Aia de la poștă nu m-ar primi niciodată înapoi. Un om trebuie să-și vadă de meserie, după cum aveau obiceiul să spună.

Am ajuns în curte. Nu promisem nicio scrisoare. Am intrat în casă, m-a așezat și am sunat-o pe Sara. Era la magazin.

— Cum merge treaba? am întrebat.

— Curva aia a plecat?

— A plecat.

— De mult?

— Tocmai am urcat-o în avion.

— Ți-a plăcut?

— Avea niște calități.

— O iubești?

— Nu. Ascultă, aș vrea să te văd.

— Nu știu. A fost îngrozitor de greu pentru mine. De unde știu că n-o s-o faci din nou?

— Nimeni nu este vreodată foarte sigur de ce o să facă. Nici tu nu ești sigură de ce ai putea face.

— Știu ce simt.

— Ascultă, nici măcar nu te întreb cum ți-ai petrecut timpul, Sara.

— Mulțumesc, ești foarte amabil.

— Aș vrea să te văd. Diseară. Treci pe la mine.

— Hank, nu știu deloc...

— Treci pe-aici. Măcar să stăm de vorbă.

— Sunt al naibii de supărată. Am trecut prin chinurile iadului.

— Ascultă, atunci hai să-ți zic așa: pentru mine, tu ești pe locul întâi, iar pe locul doi nici măcar nu e nimeni.

— Bine, am să trec pe la șapte. Acum am doi clienți care așteaptă.

— Bine, ne vedem la șapte.

Am închis. Sara chiar că era un suflet bun. S-o pierzi pentru o Tanya era ridicol. Totuși, Tanya îmi adusese ceva. Sara merita să mă port cu ea mai bine decât o făceam. Oamenii își datorau unul altuia un oarecare grad de loialitate, chiar dacă nu erau căsătoriți. De fapt, încrederea trebuia să fie mai adâncă, pentru că nu era o relație binecuvântată de lege.

Ei bine, aveam nevoie de vin. Un vin bun. Alb.

Am ieșit afară, am urcat în mașină și m-am dus la magazinul de băuturi de lângă supermarket. Îmi place să schimb frecvent magazinele, pentru că vânzătorii ajung să-ți cunoască obiceiurile, dacă treci pe acolo zi și noapte și

cumperi cantități uriașe. Îmi puteam da seama că se întrebau de ce nu murisem încă și asta mă făcea să mă simt prost. Probabil că nici nu se gândeau la așa ceva, dar un om poate deveni paranoic când e mahmur de vreo trei sute de ori pe an.

Am găsit patru sticle de vin alb bun în magazinul acela nou și am ieșit cu ele. Patru puști mexicani stăteau afară.

— Hei, domnul Dă-ne niște bani. Hai, dă-ne niște bani!

— Pentru ce?

— Avem nevoie, nu știi?

— Vreți să vă cumpărați niște cola?

— Pepsi cola!

Le-am dat 50 de cenți.

(SCRIITOR NEMURITOR VINE ÎN AJUTORUL COPIILOR STRĂZII)

Au întins-o. Am deschis ușa mașinii și am pus vinul înăuntru. Tocmai când făceam asta, o dubiță a pus o frâna bruscă și ușa s-a deschis în viteză. O femeie a fost împinsă afară cu violență, Era o tânără mexicană de vreo 22 de ani, fără țâțe, îmbrăcată cu pantaloni gri. Părul ei negru era murdar și ciufulit. Bărbatul din camionetă a țipat la ea:

— CURVĂ NENOROCITĂ! CURVĂ PERVERSĂ! AR TREBUI SĂ-ȚI DAU UN ȘUT ÎN CUR!

— BĂI, PUȚA BLEAGĂ, a țipat la rândul ei. PUȚI A CĂCAT!

El a sărit din mașină și s-a îndreptat către ea. Femeia a rupt-o la fugă spre magazinul de băuturi. Omul m-a văzut, a renunțat, s-a urcat iarăși în dubă, a accelerat și apoi a cotit-o pe Hollywood Boulevard.

M-am dus spre ea.

— Ești teafără?

— Da.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Da, du-mă cu mașina până pe Van Ness colț cu Franklin.

— Bine.

A urcat în mașină și am ieșit pe Hollywood. Am luat-o la dreapta, apoi la stânga, și am ajuns pe Franklin.

— Ai cumpărat o mulțime de sticle de vin, nu-i așa? a întrebat ea.

— Da.

— Cred că am nevoie să beau ceva.

— Aproape toată lumea simte nevoia asta, dar n-o știe.

— Eu o știu.

— Putem merge la mine.

Am întors mașina, am luat-o înapoi.

— Am niște bani, i-am spus.

— 20 de dolari, a zis ea.

— O iei la muie?

— E specialitatea mea.

Când am ajuns acasă, i-am turnat un pahar de vin. Era cald. Nu-i păsa. Am băut și eu unul cald. Apoi mi-am tras pantalonii jos și m-am întins pe pat. A venit după mine în dormitor. Mi-am scos puța bleagă din șort, S-a apucat imediat de treabă. Era îngrozitoare. N-avea pic de imaginație.

E un rahat, m-am gândit.

Am ridicat capul de pe pernă.

— Hai, dragă, termină o dată! Ce dracu' faci? Aveam probleme, nu mi se scula. O sugea și se uita în ochii mei. A fost cea mai proastă muie de care avusesem vreodată parte. S-a chinuit vreo două minute, apoi s-a retras. Și-a scos batista din poșetă și a scuipat în ea de parcă ar fi expectorat spermă.

— Hei, ce dracu', încerci să mă duci de nas? N-am

ejaculat.

— Ba da, ba da.

— Hei, *eu* ar trebui să știu.

— I-ai dat drumul în gura mea.

— Termină cu rahaturile! ia-o din nou. A început iar, dar la fel de prost. Am lăsat-o să se agite, sperând că se va întâmpla ceva. Ce mai curvă! își mișca capul și sugea. Era ca și cum se prefăcea doar c-o face, de parcă amândoi ne-am fi prefăcut. Pula mi s-a fleșcăit. Ea o ținea tot așa.

— Bine, bine, am zis, las-o baltă.

Mi-am tras pantalonii și mi-am scos portmoneul.

— Ia banii. Poți să pleci acum.

— Nu mă duci cu mașina? Vreau să ajung în Franklin colț cu Van Ness.

— Bine.

Am ieșit afară și am dus-o pe Van Ness. În vreme ce mă îndepărtam, am văzut-o ridicând mâna. Făcea autostopul.

Când am ajuns acasă, am sunat-o din nou pe Sara.

— Cum merge treaba?

— Azi nu prea am clienți.

— Încă mai ești hotărâtă să vii diseară?

— Ți-am spus c-o să vin.

— Am cumpărat niște vin alb bun, o să fie din nou ca pe vremuri.

— Ai de gând să te mai vezi cu Tanya?

— Nu.

— Să nu bei nimic până ajung.

— Bine.

— Trebuie să închid. Tocmai a intrat un client.

— Bine, ne vedem diseară.

Sara era o femeie de treabă. Trebuia să mă adun. Un bărbat avea nevoie de o mulțime de femei doar atunci când niciuna dintre ele nu era bună de nimic. Un bărbat își

putea pierde identitatea tot futându-se cu cine se nimerea. Sara merita mult mai mult decât îi ofeream eu. Acum de mine depindea. M-am întins în pat și în curând am adormit. M-a trezit telefonul.

— Da?

— Tu ești Henry Chinaski?

— Da.

— Întotdeauna ți-am *adorat* opera. Nu cred că scrie cineva mai bine ca tine! Vocea era tânără și sexy.

— Am scris niște chestii bune.

— Știu. Știu. *Chiar* ai avut toate femeile alea?

— Da.

— Ascultă, și eu scriu. Locuiesc în L.A. și aș vrea să vin să te văd. Aș vrea să-ți arăt câteva dintre poeziile mele.

— Nu sunt nici redactor, nici editor.

— Știu. Ascultă, am 19 ani. Nu vreau decât să-ți fac o vizită.

— Diseară sunt ocupat.

— Aș putea veni în orice seară.

— Nu, nu ne putem întâlni.

— Ești chiar Henry Chinaski, scriitorul?

— Sigur.

— Sunt o gagică mișto.

— Probabil că ești.

— Mă cheamă Rochelle.

— Adio, Rochelle.

Am închis. Uite c-o făcusem. De data asta.

M-am dus în bucătărie, am deschis un flacon de vitamina E, 400 IU fiecare, și am înghițit câteva cu jumătate de apă minerală Pèrrier. Avea să fie o seară bună pentru Chinaski. Soarele cobora încet printre jaluzele, zăgrăvind un model cunoscut pe covor și vinul alb se răcea în frigider.

Am deschis ușa și am ieșit pe verandă. Am văzut

acolo o pisică ciudată. Era o creatură enormă, un motan cu o blană neagră, strălucitoare și ochi galbeni luminoși. Nu îi era teamă de mine. A început să toarcă și să se frece de picioarele mele. Eram un tip cumsecade și el o știa. Animalele simt asta, au instinct. Am intrat și motanul m-a urmat.

I-am deschis o cutie de ton alb. Conservat în apă de izvor. Greutate netă 200 g.